

david BALDACCI

TĂRÂMUL
CELOR
CINCI CERCURI

SERIA VEGA JANE

Supraviețuirea în Quag presupune un preț pe care
Vega Jane nu e dispusă să-l plătească...

DAVID BALDACCI

TĂRÂMUL CELOR CINCI CERCURI

A DOUA CARTE DIN SERIA VEGA JANE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Tărâmul celor cinci cercuri / David Baldacci; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion.– București: RAO Distribuție, 2016

ISBN 978-606-8516-24-0

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DAVID BALDACCI

The Keeper

© 2015 by Columbus Rose. Ltd.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Ofelia Al-Gareeb

prin Lingua Connexion

© RAO Distribuție, 2016

pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-8516-24-0

*Lui Michelle,
care a început această călătorie cu un dar*

„Trecutul nu este nimic altceva decât trecutul unui început.

H.G. Wells

„Și buruienile sunt flori, odată ce ajungi să le cunoști.”

A.A. Milne

„Să evadezi din Quag înseamnă încarcerarea pe vecie.”

Madame Astrea Prine

UNUS

Quagul¹

Părea posibil – ba chiar și absurd de poetic – faptul că, prinși laolaltă asemenea verigilor unui lanț, noi trei aveam să murim împreună. Doar că săritura de pe o stâncă înaltă de un kilometru și jumătate în timp ce eram urmăriți de bestii ucigașe nu prea ne dădea de ales. Literalmente, săriserăm pentru a ne salva viețile. Iar acum eram nevoiți să aterizăm acătării, altminteri acolo jos avea să ne fie locul de odihnă veșnică. *Foarte jos.*

Cădeam deja de o vreme, iar distanța părea mult mai lungă decât mi-ar fi plăcut. În timp ce plonjam, i-am aruncat o privire celui mai bun prieten al meu, Delph. El se uita la mine, nu cu o spaimă vădită, recunosc, ci cu o oarecare doză de anxietate. Pe de altă parte, câinele meu, Harry Doi, zâmbea, pregătit ca aventura noastră să înceapă.

Motivul pentru care săriserăm se afla la brâul meu. Lanțul meu, Destin, îmi permitea să zbor. Însă nu sărisem niciodată de pe o stâncă înaltă de un kilometru și jumătate, așa că plonjam mai rapid decât o făcusem vreodată până atunci. Deși mi-am dat toată silința să izbutesc o aterizare lină, ne-am izbit de sol cu o forță teribilă. Pe moment, pur și simplu am rămas cu toții întinși la pământ, uluiți. Dar, curând, mi-am dat seama că, dacă eram loviți și învinețiți, însemna că suntem în viață.

L-am desfăcut pe Harry Doi din hamul lui, care îi îngăduise să rămână suspendat la pieptul meu. Am privit cum Delph s-a ridicat încet, întinzându-și brațele și picioarele. Apoi am privit în sus, spre locul pe care îl părăsiserăm cu foarte puțin timp în urmă. Dacă n-am fi sărit, cu siguranță am fi fost morți.

---

¹ Smârcul (n.tr.)

Bestiile care ne vânaseră se zgâiau acum peste marginea prăpastiei. Era o turmă de garmi și cam tot atâtia amaroci. Chiar și fără să-i văd prea bine de la acea distanță, știam că toți garmii solzoși, cu sângele picurându-le întruna pe piepturile dure, scoteau flăcări de furie pe nări. Iar amarocii, creaturi uriașe ca niște lupi, care aparent nu trăiau decât pentru a ucide, arătau pur și simplu înfiorător.

Și, cu toate acestea, niciunul dintre ei nu părea dispus să sară de la peste un kilometru, așa cum o făcuserăm noi. Faptul că aceste creaturi nu puteau să zboare așa cum puteam eu făcea toți banii pe care i-aș fi avut vreodată. Am coborât privirea și am mângâiat lanțul din jurul taliei, care avea literele D-E-S-T-I-N imprimate pe unele dintre verigi. Îmi salvase viața în nenumărate ocazii, cu toate că nu-l aveam de prea mult timp.

Nu îmi venea să cred. Mă aflu în Quag. Eu, Vega Jane. În toate cele cincisprezece sesiuni ale mele trăisem în satul Wormwood. Era tot ce cunoscusem până atunci. Mi se spusese că, în afară de letalul Quag, asta era tot ce exista. Dar eu credeam că era doar o minciună. Exista *ceva* dincolo de Quag și intenționam să aflu ce.

Nu făceam asta într-o doară. Bănuiam că părinții și bunicul meu se aflau de cealaltă parte a Quagului. Fratele meu, John, încă locuia în Wormwood, dar el nu mai era flăcăul inocent care fusese cândva. Ticăloasa de Morigone avusese grijă de asta.

Astfel, misiunea mea în viață era să străbatem Quagul în siguranță toți trei, cât mai repede cu putință. Se prea poate să fi fost un scop extrem de ambițios, dar era al meu, fără doar și poate.

Mi-am tras sufletul și m-am uitat din nou la Delph.

— Ai grijă, Vega Jane, mi-a spus el.

— Tu ai grijă de tine, Delph, i-am răspuns, nereușind, în pofida riscului morților noastre iminente, să-mi șterg zâmbetul de pe chip pentru reușita intrării în Quag.

— Socotești că blestemele alea de bestii pot să ajungă aici, jos? m-a întrebat el.

— *Socotesc* că nu vreau să aștept aici ca să văd, nu? am replicat eu. Mi-am săltat desaga pe umeri și Delph a făcut la fel cu a sa. Am păstrat hamul lui Harry Doi în caz că trebuia să o întindem imediat.

Harta Quagului – pe care mi-o lăsase prietenul meu Quentin Herms – era foarte detaliată, dar existau și niște scăpări, după cum îmi dădeam seama acum. De pildă, nu menționa stânca de pe care tocmai săriserăm. Și, ca atare, nu eram pregătită nici pentru valea în care ne găseam. Și totuși, îl văzusem într-o zi pe Quentin intrând în Quag. Și asta a fost ceea ce a iscat întreaga mea călătorie. Probabil că el știa ce se găsește aici.

Harta îmi oferea instrucțiuni generale, dar nu-mi asigura un itinerar precis care să ne conducă prin acest loc. Trebuia să-mi dau singură seama de asta, după cum părea. De asemenea, aveam o carte pe care o șterpelisem din bordeiul lui Quentin, care explica tipurile de creaturi care sălășluiau aici.

— Harta ne îndrumă, în general, în această direcție, mi-a spus Delph, arătând în față. Spre acel munte de departe. Într-acolo.

Am ezitat, după care am spus șovăitor:

— Eu... eu n-aș vrea să încep genul ăsta de călătorie în faptul serii. Trebuie să găsim un loc sigur până la prima geană de lumină.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost complet țicnită.

— Loc sigur? În sângerosul Quag? Tu te-auzi, Vega Jane? Quagul are multe lucruri, fără îndoială, dar locurile sigure nu se numără printre acestea.

Am privit înainte spre vasta întindere plană, pe care se vedeau copaci și tufișuri, și câmpuri înalte de ierburi care se unduiau în briza ce adia dinspre stâncă. Părea un loc pașnic și senin și câtuși de puțin primejdios. Ceea ce-mi spunea că existau probabil zeci de lucruri odioase stând la pândă, care ar fi putut să ne omoare dacă s-ar fi ivit cea mai mică posibilitate.

M-am uitat la picioare. Pe unde să pășesc? I-am aruncat o privire lui Harry Doi, care se uita la mine lung, curios, așteptând, se pare, ca eu să mă decid.

M-a izbit, oarecum neplăcut, gândul că eu trebuia să fiu liderul acum. Ei, drăcia dracului! Oare eram capabilă? Nu eram sigură.

Departate, foarte departate, exista pe hartă un loc care se chema Mycanmoor. Era descris ca o zonă monotonă, aridă, care se extindea în toate direcțiile și care, din nefericire, nu avea nicio cărare sigură. Harta era remarcabil de laconică în privința pericolelor *exacte* care se așteptau în fața noastră. Dar cartea pe care o șterpelisem completa o parte din aceste detalii.

Am scos-o din buzunarul mantiei mele și am aprins o lumânare pentru a putea citi paginile.

Delph privea agitat peste umărul meu.

— Nu-i o idee bună să ne luminăm în felul ăsta, Vega Jane.

— Vezi tu, Delph, poți să-mi spui simplu Vega. Nu e ca și cum am fi înconjurați aici de fete pe care le cheamă Vega. De fapt, din câte-mi dau eu seama, sunt *singura*.

Inspiră adânc și expiră lent, cu ochii mari cât farfuriile ceștilor de cafea.

— Firește, mare dreptate ai, Vega Jane.

Am oftat și am privit cu atenție pagina. Practic, trebuia să potrivesc harta cu descrierile locurilor din Quag în care sălășluiau creaturile descrise acolo. Ar fi fost mult mai ușor și mai convenabil dacă amicul meu Quentin Herms ar fi pus toate informațiile într-un singur loc, însă n-o făcuse.

Am simțit cum mi se prăbușește moralul în clipa în care mi-am dat seama cât de puțin pregătită eram. Și iată-i pe Delph și pe Harry Doi depinzând de mine pentru a avea un plan!

Harry Doi a început să mârâie. M-am uitat la el. Zbârlit, cu ghearele scoase, ceea ce m-a făcut să arunc o privire în jur pentru a vedea ce anume îi pricinuiseră câinelui meu această reacție. Dar în întuneric nu era nimic, cel puțin nu ceva ce eu să pot vedea.

M-am uitat la Delph.

— Ce l-o fi apucat? s-a mirat el.

Și apoi am văzut. Câinele meu respira greoi pe nas. Nu vedea

pericolul – el îl *mirosea*.

Și, din experiența mea, ceva rău mirositor însemna bestii respingătoare.

Am adulmecat și eu aerul, încrețindu-mi fața, și l-am privit brusc pe Delph.

– Simți și tu mirosul ăsta?

El și-a umplut pieptul cu aer și apoi l-a expirat.

– Nu.

M-am gândit rapid. Cunoșteam izul sau măcar ceva apropiat de acesta.

Apoi, norii din mintea mea s-au risipit.

Otravă.

– Ce este? m-a întrebat el agitat.

– Nu sunt absolut sigură, i-am răspuns, și într-adevăr nu eram.

Mai simțisem mirosul acestui tip de fiertură la Hornuri, fabrica unde fusesem angajată ca Finisoare.

Am indicat spre stânga.

– Hai să încercăm pe-acolo.

– N-ar trebui oare să zburăm? m-a întrebat Delph. Să ajungem acolo mai repede, nu? Să-să vedem, poate, ce ne atacă, mai înainte-înainte să ne *prindă*, încheie el fără să respire.

Am ajunge acolo mai repede zburând – însă ceva din mintea mea îmi spunea că ar fi mai bine să rămânem cu picioarele bine înfipite pe pământ. Cel puțin, deocamdată.

Eram genul care avea tendința să-și urmeze instinctele, care mă ajutaseră de multe ori.

Și atunci s-a întâmplat să privesc în sus și să o văd. Sau, mai curând, să *le* văd.

Un stol de păsări zbură în formație perfectă pe cerul luminat de Noc. Asta m-a surprins, căci nu credeam că păsările zburau noaptea, dar poate că lucrurile stăteau altfel în Quag. În timp ce priveam păsările avântându-se spre înalt, s-a petrecut ceva foarte ciudat. Parcă de nicăieri, a apărut deodată un nor de fum albăstrui.

Păsările au cotit brusc pentru a-l evita, dar câteva n-au reușit să se miște suficient de repede. Și după ce aceste păsări au trecut prin fum, ieșind prin partea opusă, am observat că nu mai puteau să zboare.

Cădeau.

Muriseră...

Am rămas locului paralizată, apoi am simțit ceva care mă trăgea de braț.

Era Delph.

— Fugi, Vega Jane! a strigat el. Fugi!

În timp ce alergam, m-am uitat o dată înapoi, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut. În spate era o creatură pe care n-o mai văzusem niciodată în realitate, dar, chiar și-așa, știam prea bine ce era, căci un desen al acesteia se găsea în carte.

I-am aruncat o privire scurtă lui Delph și mi-am dat seama că și el se uitase în urmă, văzând ceea ce văzusem și eu. Să ne fi înălțat în aer n-avea niciun rost. Spre deosebire de garmi și de amaroci, ceea ce se afla acolo – venind iute – era o creatură care putea să zboare.

Aparent, călătoria noastră prin Quag era pe punctul de a se încheia înainte de a fi început cu adevărat.

DUO

Regatul catafilului

Pe urmele noastre se afla un inficio diavolesc.

Inficio este o creatură mare, cu două picioare masive, o pereche de aripi membranate puternice și un tors lung, solzos, din care iese un gât asemănător unui șarpe, terminat cu un cap mic, cu ochi veninoși și înflăcărați și o gură cu colți ascuțiți ca niște lame. Iar dacă asta nu e destul pentru a îngrozi, trebuie spus că inficio elimină un gaz care poate ucide pe oricine ajunge să-l inspire, așa cum pățiseră bieteles păsări.

Avusesem dreptate să nu ne ridicăm în aer – am fi fost deja morți.

În timp ce fugea, Delph a aruncat o privire înapoi.

– Se lasă mai jos. Vine să ne omoare! a țipat el. Fugi!

Era absolut necesar să fac ceva, orice. De ce îmi era creierul atât de tulburat? Pur și simplu stătusem acolo în timp ce inficio venea să ne omoare. Delph fusese acela care îmi spusese să fug.

– Vega Jane! a strigat Delph din nou.

Fără să mă gândesc, am vârât mâna în buzunarul mantiei, mi-am pus mănuașă și apoi degetele mi s-au strâns în jurul Elementalului. În starea sa actuală, arăta cu totul banal, având doar opt centimetri lungime și fiind făcut din ceea ce părea a fi lemn. Dar când mi-am dorit să apară în mărime naturală, Elementalul a crescut, devenind o lance mai înaltă decât mine, de un auriu strălucitor. Îmi fusese oferit – împreună cu mănuașă pe care trebuia să o port atunci când îl țineam în mână – cu mult timp în urmă pe un câmp de luptă, de către o războinică aflată pe moarte. Ea mi-a spus că avea să-mi fie prieten ori de câte ori aș fi avut nevoie de unul. Ei bine, acum chiar aveam nevoie de un prieten. Trebuia să fac ceva. Refuzam pur și simplu să mor.

Când am privit înapoi, inficio se apropia iute, cu picioarele sale cu

gheare aproape atingând pământul. I-am văzut pieptul puternic umplându-se cu aer, pe care apoi l-a suflat, devenind un nor imens de fum albastru care conținea moarte.

Continuând să fugim, m-am întors și m-am pregătit să arunc Elementalul, ghidându-l cu ajutorul gândurilor mele. Când i-am dat drumul să zboare, Elementalul a trecut glonț pe lângă marginea norului de otravă, iar unda cauzată de viteza sa l-a destrămat, împingându-l înapoi spre creatura care îl eliberase. Brusc, inficio se înalță în aer. Cu toate că bestia era sursa vaporilor mortali, părea că inhalarea fumului ar fi putut fi la fel de dăunătoare și pentru ea.

Elementalul a zburat înapoi spre mine. Dar în momentul în care l-am prins, terenul de sub picioarele noastre a cedat și am ajuns să plonjăm în jos circa douăzeci de metri. Nu știu de ce m-am lovit, dar părea să fie mai moale decât la aterizarea noastră de pe stâncă. Totuși, am icnit la impact și l-am auzit și pe Delph țipând. Harry Doi a lătrat o dată și asta a fost tot.

M-am întors pe spate și am văzut cerul întunecat dispărând în dosul unei bolți de crengi mari și al rulourilor de iarbă încâlcită. Aceste elemente erau ridicate de ceea ce părea a fi un sistem de scripeți și funii. Doar că acesta cu greu ar fi putut să țină un inficio la distanță. Mă așteptam în orice moment să se năpustească prin acest acoperiș fragil și să ne distrugă.

Însă inficio n-a apărut. În schimb, o plasă grea a căzut peste noi și ne-am încurcat în funii atât de rău, încât abia ne mai puteam mișca. M-am uitat în jur și i-am văzut pe Delph și pe Harry Doi în aceeași situație neplăcută. Pe când zăceam acolo zbatându-ne, am auzit ceva apropiindu-se. Evident, și Delph auzise, căci a rămas tăcut. M-am gândit că aș vrea ca Elementalul să se micșoreze și l-am pus într-un buzunar, apoi mi-am scos mânușa și am vârât-o în celălalt.

M-am întins cât am putut de tare și l-am luat pe Delph de mână.

— Fii pregătit pentru orice, Delph! i-am spus cu voce tremurândă. El a încuviințat.

Preț de o clipă, privirile ni s-au intersectat. Și cred că ne-am dat

seama că asta ar fi putut să fie totul pentru noi – doi Wugi simpli din Wormwood, în încercarea de a traversa extrem de înșelătorul Quag. Acum părea foarte absurd. N-aveam nicio afurisită de șansă.

– Îmi pare rău, D-Delph, am spus eu, cu vocea frângându-mi-se când am vrut să închei.

Surprinzător, el a surâs și m-a mângâiat pe mână cu blândețe, ceea ce mi-a trimis fiori pe șira spinării.

– E în regulă, Vega Jane, mi-a spus apoi. Cel puțin, ei bine, cel puțin suntem împreună, nu-i așa?

Am dat aprobator din cap și un zâmbet mi s-a strecurat pe chip.

– Da, i-am zis.

Am privit peste umărul lui și am văzut câteva torțe fixate în suporturi pe pereții din piatră. Acestea confereau locului o luminozitate încețoșată, obscură, care nu făcea decât să-mi sporească senzația de frică și presimțirea că ceva rău avea să se întâmple. De data asta, ce urma să ne mai atace?

M-am uitat dincolo de Delph și am încremenit.

La cel mult trei metri distanță, erau zeci de perechi de ochi care se uitau spre mine. Pe măsură ce privirea mi se adapta la lumina slabă, am reușit să văd niște creaturi mărunte cu chipuri aprige, oacheșe, cu trupuri puternice, învârtoșate. Însă aveau spinările plecate și degetele murdare și încovoiate, poate din cauză că trudeau din greu.

Când s-au apropiat, am avut parte de un alt șoc. Pe brațele dezgolite, pe gâturi și pe fețe le creșteau ierburi încâlcite.

– Ce naiba? l-am auzit pe Delph murmurând încetișor.

Coloana de mici creaturi s-a transformat într-un cerc care ne-a înconjurat. L-am auzit pe unul dintre ei strigând ceva într-o succesiune de mârâituri. Când plasa a început să se ridice, mi-am dat seama că li se dăduseră instrucțiuni să procedeze astfel.

După ce greutatea funiilor s-a diminuat, ne-am chinuit toți trei să ne ridicăm în picioare.

Iute ca un fulger, creaturile și-au scos armele, ținându-le pregătite: săbii mici, lănci, cazmale și cuțite, toate arătând letal. Iar vreo

douăsprezece creaturi țineau spre noi mici arcuri cu săgeți ascuțite, pregătite să țintească.

Acum îi puteam vedea clar pe temnicerii noștri. Nu numai că le creșteau ierburi pe trupuri și pe chipuri, dar și părul lor era din iarbă.

Fiind depășiți numeric, am socotit că o abordare prietenoasă, chiar și directă, ar fi fost cea mai bună soluție.

— Salut. Eu sunt Vega. Iar ei sunt Delph și Harry Doi. Voi cine sunteți?

Cu toții ne-au privit lung. Chipurile lor erau mici și zbârcite, dar ochii le erau bulbucați și chiar dureros de roșii. Observam acum că toți erau îmbrăcați cu un amalgam de haine murdare: pantaloni legați cu sfoară, cămăși vechi, basmale zdrențuite, veste pătate, paltoane uzate și pălării defundate. Unii aveau platoșe din metal crestă. Alții aveau apărători din metal prinse peste coapse cu curelușe din piele. Unul etala un chipiu din fier ruginit.

Ne-am tras înapoi, căci micile creaturi înaintau, strângând cercul pe care îl formaseră în jurul nostru. Bolboroseau și mârâiau, iar doi dintre ei ne împungeau cu cuțitele lor mici.

— Vai! am țipat eu. Puteți să vă țineți chestiile alea afurisite acasă! Creaturile s-au apropiat și mai tare.

Brusc, am făcut un pas în față. Asta, în mod evident, i-a surprins, căci tot grupul a sărit înapoi. Cel care vorbise înainte a mârâit din nou către tovarășii săi. Era mai înalt decât ceilalți și părea să aibă un aer de autoritate. Mi-am îndreptat atenția către el și i-am spus:

— Vorbești limba mea? Vorbești wugeza?

Și am avut parte imediat de un alt șoc. Unul atât de mare, încât am avut impresia că mi-a stat inima în loc.

Mergând încet în față, ei bine, el a început să arate întocmai ca noi – vreau să spun, ca un wugmort din Wormwood. Avea toate părțile corpului și nu-i creștea iarbă pe ele.

— Doamne, ia-mă, a murmurat Delph, care evident îl văzuse și el. Bărbatul s-a oprit în spatele cercului de creaturi, care s-au

despărțit respectuos pentru a-l lăsa să treacă.

— Sunteți Wug? l-am întrebat.

Bărbatul s-a oprit la mai puțin de șase metri de mine. Era înalt și avea o pelerină verde, de sub tivul căreia se vedeau ieșind niște pantofi cu botul ascuțit. Părea în vârstă; părul îi era alb, la fel ca și barba. Fața îi era ridată și uimitor de palidă; de fapt, concura cu părul în privința intensității albului. Și atunci mi-a trecut prin minte că, dacă locuia acolo, jos, soarele arzător nu avea cum să-l atingă vreodată.

— Nu mai sunt, răspuse el cu un glas pițigăiat. Am plecat cu mult timp în urmă.

Uitându-se la creatura care mârâise mai înainte, a început să-i vorbească într-un grai gutural și rapid, care era imposibil de urmărit.

Din nou, mintea mi-a fost acaparată de gânduri cumplite. Oare individul ăsta era posedat de Externi? Sau era el însuși un Extern? În Wormwood ni se spusese că aceste creaturi drăcești, Externii, locuiau în Quag. Fuseserăm avertizați în legătură cu faptul că intenționau să invadeze Wormwoodul și să ne omoare pe toți. Și asta îi îngrozise pe toți Wugmortzii, căci auziserăm că aceste creaturi puteau să arate ca noi, ba chiar reușeau să locuiască în mințile Wugmortșilor și să-i facă să le îndeplinească poruncile.

— Pe-aici, vă rog, ne-a zis bărbatul, arătând spre dreapta sa.

Cu inima în gât, ne-am îndreptat în direcția respectivă și creaturile ne-au urmat.

Am trecut din peștera largă și înaltă într-un tunel mic, care era, fără doar și poate, mult mai bine luminat de torțele de pe pereți.

Când am pătruns într-o încăpere din piatră, înaltă și spațioasă, bărbatul s-a oprit atât de brusc, încât aproape că am intrat în el. Ne-a făcut semn lui Delph și mie să intrăm în încăperea cavernoasă. Harry Doi ne-a urmat cuminte.

Privind în jur, mi s-a tăiat respirația.

În toți pereții existau mici nișe care ajungeau până unde puteam eu să cuprind cu privirea. Și în fiecare dintre acele nișe se găsea câte

un...

...craniu.

Era ca și cum sute de orbite fără ochi s-ar fi holbat la noi.

L-am privit pe Delph și am descoperit că și el se uita tot în sus. Bietul Harry Doi a început imediat să scheaune. Întregul spațiu duhnea a moarte.

Bărbatul s-a întors spre mine.

— Știi ce sunt astea? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap, simțind cum mi se strânge stomacul. Ne adusese acolo ca să ne spună că în curând oasele noastre aveau să li se alăture celorlalte?

— Cranii de Wug, am răspuns cu teamă.

— Privește mai cu atenție, mi-a cerut el cu o fluturare din mână.

Am privit cu mai multă atenție spre craniul cel mai apropiat de mine și apoi spre altele. Uitându-mă din nou la bărbat, am zis:

— Nu sunt cranii de Wugi.

— Acestea sunt cranii ale creaturilor din Quag care caută să ne facă rău, a spus el.

M-am apropiat pe furiș de un alt craniu, aflat într-o nișă mai joasă. Era, fără îndoială, un frek. Am recunoscut maxilarul și colții lungi. Lângă el se afla un amaroc. Mai văzusem un craniu de acest fel acasă la Delph, în Wormwood.

M-am uitat din nou la bărbat.

— Dumneata i-ai omorât pe toți?

El a chicotit.

— Nu personal, nu.

— Atunci, cum? l-am întrebat.

Bărbatul m-a examinat din cap până în picioare.

— Cine ești tu, mai exact?

— Numele meu este Vega. El e Delph. Câinele meu este Harry Doi. Suntem din Wormwood.

El n-a avut nimic de comentat auzind toate acestea.

— Sunteți de mult aici? l-am întrebat.

- De mai mult timp decât toate sesiunile de pe răbojul tău.
- V-ați păstrat binișor graiul wugez, am remarcat eu.
- Într-adevăr, a recunoscut el, privindu-mă țintă.
- Cum îi spuneți locului ăstuia? am continuat.

El a privit în jur.

- Regatul catafilului, firește.
- Ce-i un c-cat-cata-șmecherie? a vrut Delph să știe. Și cine-i afurisitul de rege?

– Un catafil este un colecționar și un păstrător de oase. Și, după cum vedeți, ne potrivim destul de bine acestui criteriu. Cât privește regele, iată-mă. La dispoziția dumneavoastră.

A făcut spre noi o plecăciune adâncă.

- *Dumneata ești regele?* am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.
- Regele Thorne, a răspuns el cu un aer plin de demnitate.
- Cum de ați ajuns să fiți rege aici după ce ați fost Wugmort? am continuat eu.

El a deschis larg brațele și a început să-mi explice:

– Ei bine, pe scurt, am căzut într-o gaură, la fel ca și voi, a zis, afișând o expresie de basm. Sunt multe de spus în legătură cu căderea într-o gaură. Ți se deschide o gamă întreagă de posibilități. S-a oprit câteva clipe, după care a continuat: E un regat umil, întunecat, dar este al meu. Și așa se face că e bun și drept și suficient și, cel mai important, este căminul meu.

Delph și cu mine am schimbat priviri neliniștite. Începeam să cred că individul era ușor țăcănit.

– Și ce sunt *ăștia*? l-am întrebat cu glas slab, aruncând o privire spre creaturile pe care creștea iarba.

– Ei sunt ekoși. Cel puțin asta e traducerea în wugeză. Sunt cea mai evoluată formă de viață de aici. Cu excepția mea, firește.

– Știu că mai există și alte creaturi care sălășluiesc la suprafața Quagului. Dar vreți să spuneți că mai sunt și alte forme de viață pe aici?

– O, da. Quagul prezintă o abundență de forme de viață de toate

tipurile. Dar, veniți! Vă vom oferi răcoritoare și un loc de dormit.

S-a răsucit pe călcâie, lăsându-ne cu gura căscată. *Răcoritoare și un loc de dormit? Regatul catafilului?* Îmi închipuisem Quagul în multe feluri, dar cu siguranță nu astfel. Se dovedea a fi, ei bine, destul de civilizată. Totuși, continuam să fiu cu ochii în patru.

— Ar trebui să mergem, Vega Jane, a murmurat Delph.

Regele s-a întors și s-a uitat la mine de parcă i-aș fi spus că e un garm deghizat.

— Jane? Acesta este numele tău complet? Vega Jane?

Am încuviințat.

— Da.

— Ești rudă cu Virgil Jane?

— A fost bunicul meu. L-ați cunoscut?

— Sigur că da. E bine?

— Nu. A suferit un Eveniment.

Știam că nu era adevărat, însă n-aveam niciun motiv să-i împărtășesc asta lui.

— Un Eveniment? Măi să fie! Și dintre toți Wugii, tocmai Virgil.

S-a întors apoi către unul dintre micii ekoși și a mârâit de câteva ori. Mai mulți au luat-o la goană. După aceea s-a întors din nou spre noi.

— Cât despre plecarea voastră în seara asta, mă tem că este imposibil. Quagul este un loc primejdios, chiar și pe lumină. Noaptea nu veți supraviețui. Acum, spuneți-mi: vă este foame?

Fără să aștepte vreun răspuns, a luat-o din loc rapid, trecând printr-o altă deschizătură din piatră.

L-am urmat grăbiți, cu restul de ekoși pe urmele noastre.

M-am tras mai aproape de Delph și am început să-i șoptesc:

— Nu-mi place individul ăsta. Arată ca un Wug, dar cum ar putea să fie?

— Corect, a sâsâit Delph spre mine drept răspuns. Am fi auzit dacă un Wug ar fi reușit să plece în Quag. Ca în cazul lui Herms.

— Ar putea fi un Extern.

— Am crezut că nu există așa ceva, a zis el aruncându-mi o privire.

— Cine poate ști precis, Delph? Eram pregătită pentru freki, garmi sau amaroci, dar nu și pentru un Wug care deține un regat propriu de ekoși cu iarbă crescând pe ei. Niciuna dintre chestiile astea nu se afla în cartea despre Quag pe care o găsisem în bordeiul lui Quentin Herms.

— Vai, Vega Jane, asta înseamnă că habar n-avem ce ne așteaptă, odată plecați de aici.

Dacă plecăm de-aici, mi-am zis eu nefericită.

TRES

Un meniu bestial

Locul în care am fost duși era o peșteră mare, cu tavanul jos, având circa paisprezece metri lungime și șapte lățime. Lumina era asigurată de niște lumânări aprinse care fumegau intens, aliniată pe o masă tăiată dintr-o piatră zdravănă, cu scaune din scândură nelăcuită împrejur.

Arătând spre scaune, Thorne ne-a poftit:

— Vă rog să vă faceți comozi. Masa va fi servită imediat.

S-a așezat în capul mesei. Pe spătarul scaunului său era cioplit un *T* mare. Pentru rege, mi-am imaginat eu. Delph și cu mine am schimbat priviri pline de dispreț. Ce mai hahaleră!

— Ce e cu iarba care crește pe ekoși? am întrebat eu.

Thorne a zâmbit aprobator.

— Ah, ai remarcat asta, nu?

„Păi, n-aș fi avut cum să n-o văd“, am gândit eu.

— Care e scopul?

— Îi ajută să facă ceea ce fac, mi-a răspuns el pe un ton firesc.

Un zgomot de lângă ușă ne-a făcut să ne întoarcem la timp pentru a vedea patru ekoși care cărau un platou mare. Când s-au apropiat, am putut observa ce se afla pe acesta: cocoloașe mari și gheare aparținând vreunei bestii, cu penele și blana încă pe ele. Stomacul mi s-a întors pe dos. Însă în jurul „cărnii“ se găseau cartofi și sparanghel, fasole, ardei și cepe roșii. Și eram destul de sigură că de sub ceea ce părea a fi o pulpă îmblănită se zgâia la mine un nap suedez.

— Ei, drăcia dracului! a comentat Delph în șoaptă, privind dezgustat.

Ni s-au împins în față niște farfurii din metal, cu furculițe și cuțite grosolane, de asemenea din metal. Un ekos, cel înalt de mai

devreme, îl servea personal pe Thorne. Am bănuir că noi urma să ne descurcăm singuri.

Am evitat cocoloașele și ghearele și mi-am umplut farfuria cu legume, acoperindu-le cu ceea ce am recunoscut a fi frunze de pătrunjel și busuioc. Delph a procedat la fel, cu toate că l-am văzut rupând o halcă de carne care părea a fi bine afumată. Un pocal de apă a fost așezat lângă farfuria mea de o mână de ekos, așa că am putut să mă uit mult mai bine la iarba care creștea pe aceasta. De fapt, o parte din iarba se freca de mâna mea și o simțeam tare și înțepătoare.

Am băut niște apă și Delph m-a imitat. Apoi am lăsat o bucată de nap să cadă pe podea pentru Harry Doi, urmată de Delph, care a făcut la fel cu o felie de carne.

— Un exemplar canin reușit, a spus Thorne în timp ce muncea la ceea ce părea a fi o aripă, smulgând nepăsător penel.

— Mulțumesc. Așadar, aveți resurse de apă aici?

Nu era o întrebare fără teme. Aveam nevoie de apă pentru a supraviețui călătoriei noastre prin Quag.

— Un izvor subteran. Destul de savuros.

Delph a scuipat o bucată de piele mai tare și a mormăit:

— Și de ce nu poate afurisita asta de mâncare să fie la fel?

Arătând spre halca pe jumătate mâncată din mâna mare a lui Delph, Thorne ne-a spus:

— Ceea ce ai în farfurie e o bucată de arahnidă. Mie nu prea îmi place. Dar ticăloșii ăștia se găsesc din belșug la suprafața Quagului și sunt și destul de ușor de prins.

— Arahnidă? s-a mirat Delph. N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Ei bine, s-ar putea să o cunoști după un alt nume: păianjen?

Cu un acces puternic de tuse, Delph a scuipat brusc îmbucătura de carne și aceasta a nimerit în peretele din față.

M-am uitat la Thorne, temându-mă de reacția lui.

Preț de câteva clipe, Thorne pur și simplu l-a privit lung pe Delph, apoi s-a uitat la cocoloșul de carne de păianjen care aluneca pe

peretele sufrageriei lui. Când și-a întors privirea, a izbucnit într-un hohot de râs, la care ne-am alăturat și noi de îndată.

După ce ne-am liniștit, Thorne s-a frecat la ochi.

— Încântător, a zis el. Nici mie nu mi-a plăcut prea tare păianjenul, așa cum v-am și spus. Cam ațos. Și apoi, firește, mai este chestiunea veninului. Rămâneți la napi. Nu te duc pe căi greșite nobilii napi. Nimic riscant la bătrânii și dragii noștri napi.

Am continuat să mâncăm, sporovăind cu plăcere.

— Ați menționat că mai există și alte ființe vii pe-aici, am spus.

— Păi, firește, sunt ekoșii. Destul de civilizați, a răspuns el, bătând ritmic în barbă cu degetul arătător. Apoi, mai sunt și gnomii.

— *Gnomii*? l-am întrebat eu.

Nu mai auzisem niciodată acest termen.

— Da, da. Ei bine, vezi tu, uneori le zic subpământeni, fiindcă obișnuiesc să sape pe *sub* stâncă pentru lucrurile care le fac trebuință. Au gheare foarte ascuțite.

— Și astea sunt toate creaturile care viețuiesc aici, jos? l-am întrebat pe un ton insinuant.

El s-a încruntat.

— Păi, mai sunt blestemații de grubbi.

— Grubbi? Ce fac ei pentru dumneata?

— Ce fac pentru noi?

S-a aplecat în față și expresia lui a devenit atât de imobilă, încât părea că s-ar fi transformat deodată într-o stană de piatră.

— Ne atacă, a răspuns el liniștit.

— Vă atacă?

— Da, a zis el, cu ochii mijiți ca niște fante. Vor să mă omoare.

— Dar de ce? l-am întrebat.

S-a întors din nou spre farfuria sa fără să răspundă. Delph și cu mine am schimbat priviri încurcate. Individul ăsta era clar țicnit. Am simțit cum mi se zbârlește părul pe ceafa.

— Și cum arată grubbii? a întrebat Delph iritat.

Thorne s-a întors spre el cu un aer serios.

— Arată precum ultimul lucru pe care ai vrea vreodată să-l vezi repezindu-se la tine din întuneric, fiule. Blestemații de gr-rubbi, a adăugat el, cu un glas plin de dezgust.

— Și unde sunt ăștia? am întrebat în șoaptă. Pe-aici pe undeva?

— Îți spun eu unde sunt. Sunt acolo unde te aștepti cel mai puțin.

Rostind aceste cuvinte, a lovit atât de năprasnic cu palma în masa de piatră, încât aproape ne-a făcut pe mine și pe Delph să sărim de pe scaune. Delph a vărsat accidental o parte din apă, iar Harry Doi a început imediat să o lipăie.

— Acum, trebuie să-mi dați vești bune despre vechiul și dragul nostru Wormwood, a cerut Thorne, în timp ce dădea pe gât niște apă pentru a face mâncarea să alunece.

Nu eram deloc convinsă că el avea doar apă în pocalul său, căci îl umplea din când în când dintr-un flacon argintiu, care se afla lângă cotul lui.

— De exemplu, cine este acum Șeful Consiliului? a întrebat el.

— Thansius.

— Felicitări! Bravo, Thansius!

— Îl cunoașteți? l-am întrebat.

— Da. Și el era bun prieten cu Virgil.

A luat o sorbitură din pocal.

— Și cu Morigone, am adăugat eu.

Această afirmație a avut un efect remarcabil asupra Wugului. Culoarea i-a dispărut din obraji și s-a înecat. Recăpătându-și apoi suflul, m-a întrebat:

— Morigone, da?

— Dacă ați plecat de mult, se prea poate ca ea să fi fost foarte mică. Sau poate că nici nu se născuse.

— Ba da, de fapt cred că se născuse.

Privindu-l curioasă, i-am spus:

— Morigone face parte din Consiliu acum.

El a chicotit, dar în ochi nu i se citea voioșia.

— Altceva? a întrebat apoi.

— Păi, am construit... a încercat Delph să zică.

L-am întrerupt.

— Am lucrat la Hornuri ca Finisoare, i-am zis. Iar Delph a lucrat la Moară.

Delph mi-a aruncat o privire întrebătoare, însă l-am ignorat. Adevărul era că nu voiam ca Thorne să știe despre Zid. Dacă Thorne era Extern sau mințile îi fuseseră luate de aceștia, ultimul lucru pe care l-aș fi vrut era ca el să știe despre zidul enorm pe care îl construiam în jurul Wormwoodului tocmai pentru a-i ține pe Externi afară!

M-am decis să trec de îndată la cele mai importante lucruri despre care voiam să-l întreb.

— N-am mai auzit ca vreun alt Wug să se îndrepte spre Quag. Este interzis.

— Multe lucruri sunt interzise, a replicat Thorne pe un ton mai cumpătat. Și totuși, *voi ați apărut în pragul meu*. Ce anume vă aduce în misteriosul Quag?

— Curiozitatea, am spus imediat. Am vrut să vedem ce este pe-aici.

— Și dincolo, a adăugat Delph.

Șutul meu a fost prea lent pentru a-l preveni.

— Nu mai e *nimic* dincolo de Quag, a spus Thorne sec, cercetându-ne cu grijă.

— Carevasăzică, dumneata ai fost în partea cealaltă a Quagului? l-am întrebat eu cu inocență.

— Nu, n-am fost niciodată plecat de aici.

— Atunci, cum de știți că...

S-a ridicat brusc.

— Cred că suntem cu toții foarte obosiți. Locurile voastre de dormit sunt deja pregătite. A mârâit un pic și același ekos mare și-a făcut imediat apariția. Luc, aici de față, vă va arăta unde. Mergeți și somn ușor amândurora.

Apoi s-a îndepărtat grăbit.

Luc a mârâit o dată, iar Harry Doi a lătrat drept răspuns. Aparent satisfăcut pentru că înțeleseserăm, Luc s-a întors și a luat-o prin pasaj. Ne-am grăbit să mergem după creatura cu iarbă în loc de piele și cu mârâieli în loc de cuvinte.

— Ești sigură de toate astea? mi-a spus Delph în șoaptă.

— Nu sunt sigură de nimic, Delph. De absolut nimic.

Niciodată nu rostisem cuvinte mai adevărate.

QUATTUOR

Gratii din oase

Am fost conduși într-o cameră în care era frig și în care umbrele păreau să pâlpâie și să se miște în jur. Pe perete se afla o torță și, pe o cutie din lemn aflată lângă un pat tare din scânduri, pe care se găseau o pătură și o pernă, am zărit o lumânare aprinsă.

M-am uitat la Delph, care stătea în pragul ușii.

— Așadar, e doar un pat pentru amândoi? m-a întrebat, privindu-mă agitat.

I-am aruncat o privire și am fost nevoită să-mi ascund zâmbetul, căci se făcuse roșu la față, așa că uriașul Wug a fost nevoit să-și mute privirea în altă parte.

Bărbații.

Oricum, Luc se îndepărta deja prin pasaj mârâind nebunește.

— Nu cred, am spus eu cu o mică fluturare din mână. Presupun că ăsta e numai ogeacul meu.

Mi s-a părut că l-am văzut pe Delph oftând ușurat, ceea ce m-a făcut, dintr-un anume motiv, să nu fiu tocmai fericită.

— Uite, dacă te atacă ceva, scoate un urlet, mi-a zis el. Voi fi mai iute decât... ei bine, la naiba, destul de iute, pot să te asigur de asta, a adăugat apoi, cumva dezamăgitor.

— Genial! La fel și tu, i-am zis, simțindu-mă rușinată chiar de când rosteam aceste cuvinte.

După ce Delph a dispărut cu Luc, Harry Doi a venit și s-a așezat lângă patul de scânduri. Mi-am pus desaga într-un colț, m-am așezat pe patul grosolan și mi-am scos mantia. Pe dedesubt aveam lanțul, pe care nu intenționeam să mi-l scot. În buzunarul mantiei țineam Piatra Viperei, care lecuia aproape tot. Lângă Piatră, era mânușa. Elementalul micșorat se afla în celălalt buzunar.

Am scos din mantie inelul pe care mi-l trimisese Thansius înainte

să fug în Quag. Îi aparținuse bunicului meu și fusese găsit în bordeiul lui Quentin Herms. Mi se spusese că bunicul suferise un *Eveniment*, ceea ce, practic, însemna că cineva dispărea în... ei bine, în nimic. Aflasem că bunicul părăsise Wormwoodul de bunăvoie.

Pe inel se afla simbolul celor trei zale. Habar n-aveam ce însemna, dar credeam că aş fi putut afla în Quag. Credeam că în Quag aş fi putut afla o mulțime de lucruri. Dacă locul nu mă omora mai întâi.

M-am întins pe spate pe pat și am ridicat inelul în lumina pâlpâitoare a lumânării. Zalele străluceau în lumina blândă, albăstruie. Bunicul avea același simbol pe dosul mâinii. Mai văzusem același inel pe degetul unei femei războinice pe moarte, cea care îmi dăduse Elementulul.

Mi-am pus inelul pe deget. Era prea larg pentru oricare dintre degetele mele, cu excepția celui mare, unde se potrivea. Privindu-l pe deget, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că tocmai luasem un gen de decizie inconștientă, asumându-mi obligația de a face ceva.

Apoi am simțit că ochii mi se închideau, iar respirația mi-a devenit regulată. În scurt timp, am căzut într-un somn adânc. Dar înainte de a adormi profund, l-am auzit pe Harry Doi sforăind mulțumit pe podea, lângă mine.

Visele mele n-au fost prea plăcute. În fiecare crevasă a minții mele, păream să dau peste pericole. Timpul s-a scurs și nu știu cât am dormit, dar când m-am trezit, în cele din urmă, am dat să mă ridic și am simțit că ceva mă ținea pe loc. Am deschis ochii. Și am gemut.

Eram într-o cușcă!

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Delph era întins lângă mine, încă dormind. Ceea ce mă împiedicase să mă ridic era Harry Doi. Lăbuța lui era așezată protector pe umărul meu. Gratiile cuștii erau complet albe. Când m-am apropiat de ele, am înțeles de ce – erau făcute din oase.

Când am auzit un râs, unul familiar, m-am tras pe loc înapoi.

M-am uitat în dreapta și l-am văzut acolo pe Thorne, stând pe un jilț uriaș, cioplit tot din oase. Împrejurul cuștii erau ekoși înarmați.

Arătând spre gratiile cuștii, el mi s-a adresat:

— După cum vezi, noi chiar întrebuițăm... ăăă, micile noastre trofee aici, în Regatul catafilului.

Cu un fior de groază, am văzut patru obiecte odihnindu-se pe o lespede de piatră de lângă jilțul lui. Destin, lanțul meu, Piatra Viperei, inelul bunicului meu și mănușa pe care trebuia să o folosesc atunci când țineam Elementalul. Mi-am pipăit mantia și am simțit în buzunar conturul Elementalului micșorat. Probabil că nu îl observaseră sau îl consideraseră lipsit de importanță.

— De ce suntem aici? Și de ce mi-ați luat lucrurile? am spus cu voce tare.

Cuvintele mele l-au trezit pe Delph, care s-a ridicat încet și apoi a sărit în picioare.

— Ce na... a început el, dar i-am făcut semn să tacă și apoi m-am întors din nou spre Thorne.

— De ce le faci asta tovarășilor Wugmorți?

Thorne a arătat pe rând spre Piatra Viperei, spre lanț, spre inel și spre mănușă.

— Ce sunt lucrurile acestea, Vega Jane? Tare mi-ar plăcea să știu.

— De ce?

— Păi, cum altfel le-aș putea întrebuița?

— Dumneata *nu* trebuie să le întrebuițezi. Sunt ale mele, i-am răspuns cu înflăcărare.

Mă simțeam năucă și brusc mi-am dat seama de ce.

— Ați pus ceva în apa noastră ca să ne faceți să adormim, i-am spus acuzator.

El a ridicat inelul.

— Pe ăsta l-am mai văzut. Pe degetul bunicului tău.

Am apucat gratiile din oase și le-am scuturat.

— Lasă-ne să ieșim de aici! Acum!

— Nu te afli în situația în care să dai comenzi, mica mea femelă

prostuță!

— Nu sunt prostuță și, în mod cert, nu sunt mică, i-am trântit-o eu.

— Pentru mine, ești aproape invizibilă, într-atât de insignifiantă ești.

— Păi, în cazul ăsta, dacă sunt atât de insignifiantă, bănuiesc că nu aveți nevoie să vă spun eu ce sunt astea.

El s-a ridicat și s-a îndreptat spre cușcă, oprindu-se la mai puțin de o jumătate de metru și zâmbind malițios.

— Ar trebui să cântărești lucrurile ceva mai bine.

Apoi a arătat spre Luc, care ținea un arc cu o săgeată pusă pe coardă.

A scos un mârâit spre el și Luc a înaintat.

— Tocmai i-am poruncit lui Luc să omoare câinele.

— Nu! am țipat eu, aruncându-mă imediat între Luc și Harry Doi în timp ce Luc ochea.

— Vega, dă-te din drum, e doar un afurisit de câine, mi-a zis Thorne.

— E câinele *meu* și nu mă dau. Așa că vă puteți duce la naiba!

El a mârâit din nou și încă patru ekoși au avansat cu arcurile pregătite, înconjurând cușca. Îl ocheau cu toții pe Harry Doi. N-aș fi putut fi în patru locuri deodată, așa că am sfârșit prin a-l acoperi în întregime cu corpul meu.

— Vega Jane! m-a strigat Delph.

Apoi ne-a acoperit pe amândoi cu trupul lui mare.

Thorne s-a tras mai aproape de gratiile din oase, cu un surâs amenințător jucându-i pe buze.

— Când intri în Quag, pentru a ajunge în regatul meu, este necesar să cazi de pe stâncă de la un kilometru și jumătate. Cum ați reușit asta?

Privirea m-a trădat, căci m-am uitat dincolo de el, spre obiectele pe care mi le luase.

— Înțeleg, a zis el. Acum, spune-mi: care dintre ele e?

Pentru că nu i-am răspuns, el mi l-a arătat pe Luc, fără să-și ia privirea de la mine.

— Un singur mârâit din partea mea, Vega, și Delph nu va mai fi. Voi adăuga oasele lui la cușca ta. Cu dimensiunea lui, vor umple toate găurile. Acum, spune-mi: care dintre ele e?

— Vega Jane, nu! a țipat Delph.

Gândind rapid și catalogându-l deja pe Thorne drept orgolios și arogant, i-am spus:

— Sunt convinsă că secretele *dumitale* sunt mult mai uluitoare decât amărătele mele.

Thorne m-a evaluat preț de o fracțiune de secundă, apoi a zis:

— Vezi tu, cred că te-ai lovit de ceva acolo. De altfel, cred că e nimerit să-ți arăt cum funcționează mintea mea. Apoi vei înțelege că este inutil să mi te opui.

După ce a mârâit într-o succesiune rapidă, ekoșii s-au repezit să acționeze.

Cușca din oase a fost deschisă și, cu împunsături și imbolduri aplicate cu spadele și cu sulite, am fost mânați afară.

Delph s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— E nebun, Vega Jane!

— Știu că e.

— Trebuie să plecăm de aici.

Am încuviințat, dând din nou din cap, dar nu m-am putut gândi la nimic din ce ne-ar fi putut salva.

Thorne ne-a condus printr-un alt pasaj, până când am ajuns într-o peșteră mult mai largă decât cea din care pleaserăm. Am auzit sunetul a ceva ce se izbea în piatră cu mult înainte să ajungem. Iar când am intrat în acel spațiu, nu îmi venea să-mi cred ochilor.

Dedesubt era un munte de piatră, pe care viermuiau mici creaturi în haine de lucru, cu bonete roșii din lână și cu cizme înalte din piele ce le acopereau cea mai mare parte a picioarelor scurte.

— Gnomii pomeniți mai devreme, ne-a zis Thorne pe un ton mulțumit.

Gnomii s-au oprit din ceea ce făceau și s-au întors ca și cum ar fi fost înlănțuiți laolaltă, pentru a se zgâi la noi de pe muntele lor.

— Veniți mai aproape, ne-a propus Thorne ademenitor. Sunt sigur că micilor noștri prieteni le-ar plăcea să vă cunoască.

Ei bine, nici Delph și nici eu nu voiam să ne apropiem sau să facem cunoștință cu cineva, dar împunsăturile ekoșilor în spinările noastre nu prea ne dădeau de ales.

Când i-am putut vedea mai bine pe gnomi, am tresărit. Nu numai din pricina chipurilor lor având o paloare de moarte și o înfățișare năzuroasă și răutăcioasă, ci și din pricina mâinilor acestora. Sau, mai degrabă, a locului unde ar fi trebuit să se afle mâinile lor.

Gnomii aveau gheare lungi, care păreau dure ca metalul. Erau curbate și letal de ascuțite, cu toate că erau murdare de la lucrul cu piatra.

Buzele le erau retrase ca la câinii de atac, lăsând să se vadă dinții galbeni-negricioși, care erau putrezi și strâmbi. Am întins o mână în fața lui Harry Doi, căci mă temeam că ar fi putut să se ducă după ei. Și, oricât de puternic și de curajos era, n-ar fi avut nicio șansă în fața sutelor de gnomi cu paloșe pe post de mâini.

Thorne a mârâit rapid și gnomii s-au dat înapoi, în timp ce ekoșii avansau spre ei. Așa că, m-am gândit eu, era evident că gnomii erau ținuți în frâu prin forță.

I-am aruncat lui Delph o privire și mi-am dat seama că și el gândea la fel.

— Știți de ce sapă în roca aceea? ne-a întrebat Thorne.

— Nu, am spus privindul.

Și-a pocnit palmele una de alta și unul dintre gnomi a venit în fugă – aproape cât ai zice pește –, ridicând o găleata mare din lemn, cu cercuri din metal de jur-împrejur.

Thorne a luat-o, în timp ce gnomul mătura pământul cu boneta în semn de respect, făcând apoi o plecăciune. Părul îi era ca o claiă murdară, iar din izurile care se simțeau, mi-am dat seama că îmbăiatul nu ocupa nicio fracțiune din timpul creaturii.

După ce Thorne a ridicat găleata în așa fel încât să pot să văd înăuntru, am observat că era plină cu o pulbere negricioasă.

— Tot nu știți ce este? ne-a întrebat regele pe un ton amuzat.

— Arată ca pulberea de mortă, a răspuns Delph.

Thorne a părut impresionat.

— Măi, măi, și mintos, și forțos, a zis el. Însă nu prea ai dreptate. *Încă* nu e pulbere de mortă, dar va fi. Arătând spre stânca înaltă pe care lucrau gnomii, a continuat: Stânca aceea are două dintre cele trei elemente necesare pentru a face pulberea. Al treilea este cărbunele, care trebuie să provină din copacii de la suprafața Quagului. Am adus aici cu mine formula indispensabilă, iar ekoșii, odată ce i-am pregătit nițel, sunt încântător de eficienți în a prepara amestecul corespunzător, ocupându-se apoi de compresie și de îndeplinirea altor sarcini necesare. Într-adevăr, sunt buni la construirea multor lucruri.

A împins găleata înapoi în ghearele gnomului și i-a făcut semn cu o fluturare nonșalantă a mâinii.

Creatura s-a supus instantaneu, dar imediat după aceea – în timp ce nu-l slăbeam din priviri – l-am văzut uitându-se înapoi cu o expresie posacă și apucând amenințător găleata, pocnind-o cu ghearele lui.

Apoi Thorne a bătut din palme, iar gnomii s-au întors la treaba lor. M-am minunat văzând cât de iute despicau stânca și pământul cu ghearele lor. Erau ca niște furnici zburând printre firele de nisip.

Thorne ne-a condus apoi spre un alt pasaj. Am ajuns în fața unei uși din lemn zdravene, cu o gaură a cheii înnegrită. Thorne a scos o cheie și a deschis-o. Ne-am strecurat înăuntru și am icnit imediat la vederea interiorului.

Era o încăpere mare, plină cu morte de sus până jos: lungi, scurte, ba chiar combinații între modele pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci. Toate erau strălucitoare și păreau să fie în perfectă stare de funcționare.

— V-ar trebui furnale și Dactili pentru a face astea, am remarcat

eu.

— Avem și una, și alta, a răspuns Thorne. Plus mulți alți ekoși dibaci, care s-au dovedit destul de adaptabili la învățăturile mele.

Thorne s-a dus spre un colț și a bătut cu mâna într-un fel de butoi gros, proptit pe două roți din lemn.

— Noi îi spunem ăștuia tun, a zis el, arătând apoi spre o altă porțiune a zidului, unde erau stivuite mai multe lăzi. Și praf de pușcă, și muniție pentru arme.

Delph privea atent în sus, spre rafturile și teancurile de morte lucioase.

— La ce vă trebuie toate astea? a întrebat el apoi.

Dar, cumva, știam deja răspunsul.

— Război, i-am spus. Când plănuiești să mergi la război.

Thorne a surâs, în timp ce Delph exclama:

— Să fiu al naibii!

— Și nu mergi la război împotriva bestiiilor din Quag, am adăugat.

Thorne a clătinat din cap și a zâmbit și mai larg.

— Ce rost ar avea? a zis el.

Mi-am încheiat oribilul gând rostind:

— Pornești la război împotriva Wormwoodului!

QUINQUE

Sânge dintr-o Piatră

— Război? Împotriva Wormwoodului? a exclamat Delph. S-a uitat apoi la Thorne de parcă ar fi vrut să-l sfâșie în bucăți. Sunteți nebun?

Thorne i-a întors o privire nimicitoare.

— Te pot asigura că sunt în deplinătatea facultăților mintale, amicul meu forțos.

Afirmația lui Thorne m-a izbit la fel de tare precum o ciocnire cu un garm. Brusc, mi s-a făcut greață. Prin minte mi-au trecut toate ororile care ar fi putut rezulta în urma planului lui Thorne. Satul meu, Wormwood, toate locurile pe care le cunoșteam atât de bine, Hornurile, clădirea Îngrijirii, Clopotnița, clădirea Consiliului, Loons și vechea casă a familiei mele... toate în ruine. Și, chiar și mai puternic conturat, am văzut grămezile de Wugi morți din pricina rănilor de mortă. Ba chiar și pe atotputernicul Thansius și pe magica Morigone.

Dar, mai presus de toate, l-am văzut pe fratele meu, John, zăcând mort, cu ochii înghețați, cu trăsăturile inerte, cu magnifica lui minte dispărută pe vecie.

Cu o groază rece, dar cu o hotărâre oțelită, m-am întors spre Thorne.

— Există o problemă, i-am spus eu ferm.

Thorne m-a studiat, cu ochii încrețiți și cu un zâmbet arogant jucându-i pe buze.

— Ah, așa crezi? m-a întrebat el. Rogu-te, spune-mi.

— E o problemă *grea*, i-am spus criptic, deși îmi dădeam seama că știa exact ce voiam să spun.

— O, într-adevăr este, a replicat Thorne. Ai pus degetul pe rană, Vega. Îmi dau seama că ai moștenit deșteptăciunea bunicului tău. Te

gândești la distanța de peste un kilometru pe care ar trebui să o străbătem pentru a ajunge în vârful stâncii, nu?

— Nu puteți urca, a subliniat Delph. Nu cu toate mortele, tunul și ekoșii ăștia.

— E chiar imposibil, a încuviințat Thorne.

— Și la război nu vă puteți duce fără afurisita asta de armată a dumneavoastră, a continuat Delph cu o privire triumfătoare.

— Ei bine, nici nu va trebui, nu-i așa? a răspuns Thorne cu un aer de superioritate. Dați-mi voie să vă arăt.

Încăperea în care am intrat printr-un portal masiv, desferecat de Thorne, era mult mai mare decât oricare alta pe care o văzuserăm până atunci. Privirea mi-a fost iute atrasă de ceea ce domina imensul spațiu.

— Ce naiba este obiectul acela? a icnit Delph.

Era o structură uriașă din lemn, cu formă dreptunghiulară, care părea riguros construită. Îmi amintea de ambarcațiunile pe care le foloseau pescarii Wugi în Wormwood. Putea transporta cu ușurință sute de ekoși. Pe laturi erau legate funii lungi, zdravene. Iar sus de tot, suspendat deasupra acesteia, era ceva ce făcea ca vasul-mamut din lemn să pară mic. Era negru și aproximativ rotund, cu toate că era mai subțire la bază și mai larg deasupra. Funiile zdravene de pe structura din lemn erau legate de un cadru care, la rândul său, era prins de obiectul respectiv. Era aplatizat și suspendat de alte funii, prinse sus în tavan.

— Aceasta, bunul meu Wug, ne-a zis Thorne apoi, este rezultatul multor sesiuni de muncă. Indicând spre vas cu o mișcare a mâinii, a continuat: De fapt, este o navă spațială.

Uluit, Delph s-a uitat la el.

— O navă spațială?

— Zboară, ne-a zis el arătând în sus. Prin aer. Acolo sus.

— Cum? a întrebat Delph cu înflăcărare.

Simțeam undele de furie ridicându-se din el. L-am apucat strâns de braț și m-am uitat la el, încercând să-l calmez înainte să facă ceva

ce am fi putut regreta cu toții.

Făcând semn spre obiectul aplatizat, suspendat de tavan, Thorne a continuat:

— Acesta este ceea ce eu numesc un balon. Odată ce este umplut cu aer cald, balonul va ridica de dedesubt careta, cu destulă ușurință. Și am modelat anumite comenzi care îmi vor permite să î ghidez traseul. După calculele mele, va ridica armata și tot echipamentul în doar câteva drumuri. Apoi ne vom croi drum spre Wormwood. Mai bine zis, va fi marșul nostru *triumfător* spre Wormwood.

— Dar cum veți scoate drăcia asta de aici?

El a arătat din nou în sus și a răspuns:

— E precum gaura prin care ați căzut voi. Ei bine, am săpat până în vârf, deși acum este totul bine acoperit. Gaura pe care am meșterit-o este suficient de largă pentru ca nava mea spațială să fie lansată pe acolo.

— De ce vreți să atacați Wormwoodul? l-am întrebat cu furie. Sunteți Wug.

— Ei bine, adevărul este că n-am ales eu să plec din Wormwood. Am fost obligat să plec.

— Zău? i-am trântit-o eu. Chiar și dumneavoastră, care sunteți un individ de treabă și toate celelalte?

— Ajunge! a zberat el, mijindu-și ochii sălbatici. V-am spus și v-am arătat tot ceea ce plănuiesc. Iar acum solicit răspunsuri de la voi. Și mi le veți da acum!

După ce a mârâit de mai multe ori, Luc a adus cele trei obiecte: Lanțul Destin, Piatra Viperei și mânușa.

— E rândul vostru să vorbiți.

Apoi a mai mârâit de câteva ori și am fost înconjurați brusc de ekoși cu arcuri și cu săgeți. Jumătate le-au ațintit spre Delph, cealaltă jumătate spre Harry Doi. Nu-i puteam apăra pe amândoi în același timp. N-aveam de ales.

Delph mi-a aruncat o privire. Mi-am dat seama că știa ce aveam

de gând să fac. A scuturat din cap, dar l-am ignorat. Dacă îl pierdeam pe Delph, oricum nu mai avea niciun rost să merg undeva.

— Lanțul îți permite să zbori. Piatra poate vindeca rănilile.

Thorne a părut intrigat, chiar dacă și oarecum sceptic în legătură cu vorbele mele.

— Într-adevăr? Și mănușa?

— Am avut o pereche, dar am pierdut una atunci când am fugit de bestiile din Quag. Nu are niciun fel de puteri, am adăugat, ceea ce era perfect adevărat.

— Ei bine, hai să încercăm un obiect, bine? a propus el.

A mai mârâit de câteva ori, de fiecare dată mai tare și mai autoritar decât înainte. Mai mulți ekoși au țâșnit în față și m-au ridicat de pe sol.

— Opriți-vă! a strigat Delph, dar el și Harry Doi au fost înconjurați pe loc de un zid de ekoși înarmați.

— Va fi bine, Delph, am strigat eu.

Mă hotărâsem ce să fac.

Ekoșii m-au dus înapoi în încăperea în care se găseau muntele de piatră și gnomii mineri. Thorne ne-a urmat, la fel și Delph și Harry Doi, aflați între vârfurile săbiilor ekoșilor din spatele lor.

Thorne mi-a aruncat lanțul.

— Acum, dovedește-ți afirmația, mi-a poruncit el.

Am înfășurat lanțul în jurul meu, în timp ce ekoșii escaladau muntele de piatră, cărându-mă până în vârf. Erau puternici și iarba de pe ei îmi zgâria și îmi irita pielea. Am ajuns la o lespede aflată exact în vârful stâncii. Ekoșii m-au lăsat jos. Am auzit mârâituri de dedesubt – evident, Thorne le-a dat ultimele instrucțiuni. Nu aveam de gând să aștept să fiu împinsă de pe lespede.

Când doi ekoși s-au întins după mine, i-am împins într-o parte atât de tare, încât s-au izbit de peretele de stâncă.

— Plecați! am strigat eu.

M-am uitat în jos, la Thorne, cu toată sfidarea pe care am putut să o adun, ceea ce n-a fost foarte greu.

Și apoi am sărit.

Am planat în jos, fără să mă uit la altcineva în afară de Thorne. Am vrut ca el să vadă repulsia de pe chipul meu. Părea uluit, ceea ce, în condiții firești, m-ar fi făcut să zâmbesc. Însă, în timp ce cădeam, furia mă făcea să arunc în el nenumărate pumnale din priviri. În ultima clipă, mi-am ridicat capul și umerii și mi-am îndreptat brațele în sus. Am plutit deasupra lor din ce în ce mai sus, până când am aterizat la loc pe lespedea netedă.

Toți ekoșii s-au tras înapoi.

L-am privit triumfătoare pe Thorne.

El și-a izbit palmele una de alta de mai multe ori, într-un fel de aplauze, și apoi mi-a făcut semn să mă alătur lui. Am mai sărit o dată și am aterizat fără să stau pe gânduri lângă el.

M-a privit cu viclenie.

— De unde ai căpătat un lucru remarcabil ca acesta?

— Cunoști Clopotnița?

El a încuviințat din cap.

— Are câteva încăperi secrete. L-am găsit acolo.

Preț de o clipă, a rămas pe gânduri, apoi a spus:

— Iar Clopotnița n-a fost mereu ce e acum.

— Așa este. Julius Domitar v-a spus asta?

— Vai, Domitar și cu mine n-am fost de acord în multe privințe.

— Ei bine, respectul meu pentru el tocmai a crescut însutit.

— Vega, ai face mai bine să-ți ții gura, a zis el pe un ton care suna amenințător. A arătat apoi spre Delph și a adăugat: Spune că-ți pare rău pentru că ai fost nerespectuoasă cu mine.

— Îmi pare rău.

Cu siguranță însă, trăsăturile mele trădau faptul că ceea ce spusese era o minciună.

— Există un preț de plătit atunci când îl minți pe Regele Thorne.

A mârâit ceva spre grupul de ekoși și, înainte ca eu să pot reacționa, s-a petrecut imediat un lucru neașteptat.

Unul dintre ekoși a tras o săgeată în coapsa lui Delph. El a țipat și

s-a prăbușit pe terenul pietros, ținându-se de săgeata care tocmai îi penetrase membrul.

— Delph! am țipat eu.

Am alergat la el. Sângele curgea din abundență. Mi-am smuls o parte din mânecă și am folosit-o în încercarea de a opri sângerarea. Dar nu am reușit. Chipul lui Delph a devenit alb ca hârtia și brusc a încetat să mai țipe prăbușindu-se lat pe podea.

Harry Doi stătea în fața noastră cu colții dezveliți, ca și cum i-ar fi provocat pe ekoși să se apropie.

— Ăăă... Vega?

M-am întors să mă uit la Thorne, care ținea nonșalant Piatra Viperei.

— Poate ai vrea să încerci asta! Presupusa ta piatră vindecătoare...

Acum știam de ce ordonase să se tragă în Delph – doar pentru a dovedi că ceea ce spusese despre Piatra Viperei era adevărat. Și, de asemenea, ca să mă pedepsească pentru lipsa mea de respect.

Am ridicat mâna.

— Aruncați-o aici, repede!

— Regret, nu cred că asta este ceea ce căutam, a spus el calm.

Reprimându-mi mândria și furia, am spus pe un ton rugător:

— Vă rog, Rege Thorne, ați putea să-mi dați piatra pentru a-l ajuta pe prietenul meu? Vă rog, o, Rege!

— Acum e mult mai bine. Vezi ce pot să facă puțin respect și puțină politețe?

Mi-a aruncat piatra și am început s-o mișc imediat deasupra piciorului lui Delph, nutrind doar gânduri bune. Nu numai că rana s-a vindecat, dar săgeata a ieșit singură din coapsă și a căzut pe stâncă având un pic din sângele lui pe ea.

Respirația lui Delph a revenit la normal, deși încă era palid de moarte. S-a ridicat încet în picioare.

— E în regulă, Vega Jane, mi-a zis el, cu teama citindu-i-se-n ochi. Îți mulțumesc că ți-ai folosit piatra asupra mea.

— Nu-mi mulțumi, Delph, i-am spus în șoaptă. Din vina mea s-a tras în tine.

Când m-am întors, Thorne se afla exact lângă mine.

— Ce a trebuit să faci pentru a obține o asemenea vindecare? m-a întrebat el.

— Nu-i spune și asta, Vega Jane! a strigat Delph.

M-am uitat la el. Din nou, n-aveam de ales. O duzină de săgeți ar fi zburat în Delph dacă nu i-aș fi spus.

— Am mișcat piatra deasupra răni și am nutrit gânduri bune.

— Funcționează asupra tuturor ființelor vii? m-a întrebat el nerăbdător.

Știam de ce mă întrebase asta. Ar fi vrut să-i vindece pe ekoși în cazul în care ar fi fost răniți în timpul atacului asupra Wormwoodului.

— Am folosit-o asupra câinelui meu.

— Poate să învie morții?

— Nu, am răspuns apăsător. Nici nu poate face membrele pierdute să crească la loc. Am încercat o dată și n-a funcționat.

— Păcat, a zis el, înșfăcându-mi piatra. Totuși, are foloasele ei, te asigur de asta. Mă vei învăța, firește, cum să zbor cu lanțul.

Eram pe cale să urlu: „Pe naiba am să te învăț, rege al nemernicilor“, dar m-am abținut. Aș fi putut să mă aleg cu o săgeată în cap.

— Va dura, am spus eu pe un ton egal. Nu este ușor să înveți pe cineva să zboare.

— Ei bine, oricum nu vei pleca nicăieri. Niciodată.

În pofida amenințării clare din cuvintele lui, am respirat puțin mai ușurată, cu toate că n-am lăsat să se vadă asta. Cel puțin ni se îngăduia să trăim, până când aveam să găsim o cale de a fugi din locul acela.

Thorne a avut grijă să vâre iute în buzunar piatra și inelul.

N-a luat totuși mânășă. Când nu era atent, am strecurat-o repede în mantie. Cu coada ochiului, am surprins un gnom privind-mă fix

în timp ce făceam asta. Era aceeași creatură crăcănată care adusese găleata pentru Thorne. La început, am crezut că avea de gând să mă pârască, însă el doar m-a privit rece înainte de a se întoarce să trăncănească cu unul dintre tovarășii săi.

Am plecat în spatele lui Thorne, cu Delph și cu Harry Doi pe urmele noastre și cu brigada de ekoși înarmați încheind ariergarda.

Delph m-a întrebat în șoaptă:

— De ce i-ai spus despre afurisita de piatră? Și de ce i-ai arătat ce poate face Destin?

— Delph, ne-ar fi omorât dacă n-aș fi făcut-o.

— Și?

Am fost atât de uimită, încât m-am oprit din mers. O împunsătură în spate din partea unui ekos m-a determinat să pornesc din nou, dar m-am uitat surprinsă la Delph.

— Ai fi vrut să mori?

— Vreau ca tu să supraviețuiești, să ieși cu bine din locul ăsta.

— Nu ies cu bine de aici fără tine, i-am replicat eu cu înverșunare.

— Eu nu contez, Vega Jane. Nu prea. Tu ești cea care trebuie să trăiască. Așa cum a spus femeia-războinic care ți-a dat Elementalul.

— Nu ești important? am întrebat eu printre dinți. Delph, tu ești tot ce am. Nu pot să duc la bun sfârșit treaba în Quag fără tine. Nu vreau.

S-a înroșit la față și și-a îndreptat privirea în altă parte. Îl cunoșteam suficient de bine pe Delph încât să înțeleg că era în căutarea cuvintelor potrivite pe care să mi le spună.

— Păi, nici eu nu vreau, a zis el apoi. Amândoi sau nimic, de acord? A venit mai aproape de mine și a șoptit: Atunci, ceea ce aș putea face ar fi să-l duc pe ticălos foarte sus cu Lanțul Destin și, când s-ar aștepta cel mai puțin, să-i dau drumul nenorocitului să cadă.

Încetșor, am dat aprobator din cap. Planul lui era, cu siguranță, tentant. Dar dacă l-am fi omorât pe rege, ce ne-ar fi făcut creaturile sale?

Thorne ne-a condus înapoi în încăperea în care cinaserăm. Pe

pereți erau torțe aprinse. S-a așezat la masă, a scos un cuțit, și-a tăiat degetul și a mișcat piatra deasupra, nutrind, am presupus eu, gânduri bune. Rana s-a vindecat instantaneu.

A zâmbit.

— Vom începe lecțiile de zbor mâine-dimineață, a zis el. Până atunci, veți fi duși înapoi în cușcă.

Thorne era inteligent, șiret, înfumurat și versatil. O combinație greu de deprins, dar trebuia să încerc.

— Cu siguranță aveți suficienți paznici care să vegheze asupra noastră fără să recurgeți la asta, i-am spus. Destul de curând, veți invada Wormwoodul cu legiunile dumneavoastră atotputernice. Prin comparație cu asta, mă îndoiesc că noi trei am fi o mare provocare. Suntem cu totul în puterea dumneavoastră.

Thorne își mângâia barba în timp ce vorbeam. Îl auzeam pe Delph respirând greoi lângă mine, întrebându-se, fără îndoială, dacă o altă săgeată avea să-și croiască drum în curând în trupul lui din pricina remarcilor mele insolente.

Oricum, planul meu a funcționat și, în scurt timp, ne aflam în camera în care dormiserăm.

Ekoșii ne-au lăsat acolo pe toți trei, dar o pereche a rămas dincolo de intrarea în încăpere.

M-am așezat pe patul din scânduri cu Delph alături de mine. Harry Doi a venit sfios spre mine. În timp ce-l mângâiam, Delph mi-a spus pe un ton scăzut:

— Nu e suficient să scăpăm din locul ăsta, Vega Jane. Cu afurisita lui de navă spațială, Thorne poate zbura dincolo de Zid.

— N-o să permitem niciodată să se întâmple asta, Delph. Niciodată!

— Așadar, ai un plan? m-a întrebat el nerăbdător.

— Ăăă... se naște acum în mintea mea, i-am răspuns deloc neconvingător. M-am întins pe pat și am adăugat: Trebuie doar să dorm, asta-i tot.

— Să dormi! a exclamat Delph, nevenindu-i să creadă. Ești

neună? Cum de-ți stă gândul la dormit cu toate astea? N-am să pot să închid un ochi. Niciun *ochi!* a insistat el.

— Genial! În cazul ăsta, ai să poți sta de veghe.

Am închis ochii, iar Harry Doi s-a culcușit lângă mine.

După cum mă așteptam, la scurt timp după aceea am început să aud sforăiturile ușoare ale lui Delph. Era întins pe podeaua tare de lângă pat, dormind tun. Trăsăturile sale erau relaxate. Mă îndoiam că această liniște avea să dureze, dar eram bucuroasă că putea să aibă parte de așa ceva acum. Am tras pătura de pe pat și l-am învelit cu ea.

Am mai privit o dată chipul lui Delph și, în ciuda împrejurărilor desperate, am simțit cum mă cuprinde duișia. Era foarte înalt, având cam un metru nouăzeci, umeri largi, păr lung și negru, o frunte lată care se încrunta atunci când era stânjenit, ceea ce se întâmpla adesea, și ochi mari și gânditori. Era extrem de curajos și, ei bine, era un Wug tare de treabă. Nu mă dezamăgise niciodată. Niciodată!

Și atunci am avut senzația că inima mi se rupe în două. Delph se aștepta ca eu să am un plan, să-i scot de acolo pe el și pe Harry Doi. Și, de asemenea, să salvez Wormwoodul de regele nebun. Eu nu eram o conducătoare. Eram o singuratică. Fusesem dintotdeauna o singuratică, simțindu-mă mai bine în copacii mei din Wormwood, doar cu gândurile mele drept tovarăși. Dar acum...? M-am simțit paralizată de siguranța absolută că aveam să-i dezamăgesc atât pe Delph, cât și pe Harry Doi.

M-am culcat pe spate, știind prea bine că, pentru mine, somnul nu avea să vină.

Nu aveam niciun plan. Și, fără un plan, nu aveam nicio șansă de a supraviețui.

SEX

Zborul Regelui

După o vreme, am fost trași din culcușurile noastre de mâini aspre care ne târau departe.

Era un grup de ekoși condus de Luc.

— În regulă, în regulă, a murmurat Delph în timp ce se ridica în picioare, dominându-i.

Visasem ceva, dar nu-mi mai aminteam ce. Ne-au împins scoțându-ne din încăpere și apoi mânându-ne printr-un pasaj slab luminat. Se auzeau sunetele săpăturilor și mi-am imaginat că erau creaturile lui Thorne, care munceau neconținut lumină și noapte. M-a izbit apoi gândul că el era *acel* gen de rege.

Ne-am strecurat într-o încăpere întunecată cu o podea de pământ, presărată cu pietricele. Acolo am fost obligați de vârfurile săbiilor să ne așezăm în șezut și să așteptăm.

După câteva clipe, a intrat Thorne. Era îmbrăcat în pantaloni și o cămașă largă și purta cizme.

— Putem căpăta ceva de mâncare? l-am întrebat eu.

— După ce vom fi zburat, mi-a răspuns Thorne. E încă devreme; foamea voastră va trebui să mai aștepte.

M-am zbârlit auzind asta, închipuindu-mi că, fără nicio urmă de îndoială, el avea mereu burta plină.

— Aveți lanțul? l-am întrebat, reprimându-mi furia.

Nu voiam ca Delph să fie lovit de o altă săgeată.

Și-a ridicat cămașa și am văzut lanțul înfășurat în jurul taliei sale. Faptul că l-am văzut acolo m-a făcut să mă îmbujorez. El a surâs, sesizând tulburarea mea evidentă.

— Învingătorul ia totul, Vega!

— Corect, am spus eu brusc. Ei bine, să începem!

Ni s-au alăturat imediat vreo doisprezece ekoși. Cu toții duceau

morte cu țeava scurtă și aveau buzunarele pline cu praf de pușcă și muniție. Ne-am croit drum pe un șir de trepte care porneau din aceeași încăpere în care căzuserăm cu o seară în urmă.

Cu ajutorul unei manivele ce antrena câteva roți dințate și cu ekoșii trăgând de funii de dedesubt, cupola tavanului s-a ridicat, lăsând la vedere cerul albastru. Pe măsură ce urcam spre suprafața Quagului, cei doisprezece ekoși treceau în fugă pe lângă noi, ajungând să formeze un perimetru, cu armele pregătite și scrutând cerul și pământul cu privirea lor. Păreau să mai fi făcut asta și altădată. Apoi, și-au scos fesurile și le-au vârat în buzunare.

După aceea s-au cufundat în ierburile înalte. Cu excepția ochilor, erau complet invizibili. Și astfel am înțeles rostul ierbii de pe brațele și capetele lor. Se adaptaseră la mediul înconjurător.

I-am aruncat lui Delph o privire și am văzut că și el remarcase.

— La naiba! Îmi imaginez că tatei i-ar fi plăcut să vadă asta! a exclamat el.

Am încuviințat și m-am uitat la Thorne. Scruta cerul, apoi privirea lui a măturat zona în care ne aflam. A mârâit spre un ekos înarmat, care a venit mai în față și i-a dat arma lui. Cu deosebită pricepere, Thorne a examinat morta, a ridicat-o pe umăr, a învârtit-o, ținând în aer, și a tras. Un moment mai târziu, din cer a căzut o pasăre, rănită mortal.

Thorne i-a dat înapoi morta ekosului, iar mie mi-a aruncat o căutătură ironică.

— Spre deosebire de tine, Vega, eu am venit în Quag înarmat și pregătit. Oricum, când am căzut în gaură, am crezut că sunt terminat. Dar când am tras primul foc de mortă în ekoși, s-au risipit ca niște pârși. După asta, s-au întors la mine în genunchi și așa stau lucrurile de atunci. De fapt, asta a fost partea ușoară. Partea grea a fost să învăț belelele astea să facă diverse lucruri și să construiască una-alta. Plănuiesc să mă întorc în Wormwood în triumf. E singurul lucru care m-a ținut în mișcare tot acest timp. Acum, să continuăm lecția mea, Vega. Cum vrei să procedezi?

— Trebuie să merg cu dumneata, i-am spus.

— Este posibil una ca asta?

I-am arătat curelele care încă mai atârnau pe pieptul meu.

— De ce nu poți pur și simplu să-mi spui ce să fac? a ripostat el.

— Bine, i-am spus. Săriți în sus sau alergați pentru a vă lua elan și aruncați-vă în gol. Indicați cu mâna încotro doriți să mergeți. Umerii și capul se țin sus, pentru a câștiga înălțime. Inversați poziția pentru a coborî. Înainte să atingeți pământul, îndreptați-vă picioarele în jos, astfel încât să aterizați pe ele. Dar dacă tratați superficial oricare dintre mișcărilor astea, vom avea nevoie de ceva cu care să adunăm bucățile din dumneata.

Thorne a pălit și mai tare, dacă asta era posibil.

— Hai să încercăm mai întâi în felul tău, a zis apoi, cu toată demnitatea pe care reușise să o adune.

Am întins mâna.

— În cazul ăsta, dați-mi mie lanțul.

— De ce? a întrebat el.

— Dacă doriți ca eu să controlez zborul, trebuie să am lanțul.

Și-a ridicat cămașa, l-a scos și mi l-a dat, apoi a stat cu spatele la mine în timp ce eu îl prindeam în ham.

După aceea mi-a aruncat o privire peste umăr și a zis:

— Vega, nu uita, prietenul tău și câinele vor fi înconjurați de ekoșii mei. Dacă mi se întâmplă ceva, ei mor.

M-am întors astfel încât el să nu vadă ura de pe chipul meu.

— Înțeleg.

Destin, îmi dădeam seama, fusese rece ca gheața în timp ce se aflate în jurul taliei lui Thorne. Acum, verigile se încălzeau la atingerea mea. Asta a fost o adevărată alinare pentru mine.

— Fiindcă suntem legați împreună, vom sări în sus. Imitați-mi mișcărilor. Bine, atunci, la trei. Unu... doi... trei!

La ultima cifră am dat tare din picioare și la fel a făcut și el, doar că o clipă mai târziu. Ne-am ridicat în aer cam ciudat și apoi am câștigat rapid viteză și înălțime.

Mi-am ridicat încet picioarele, trăgându-le și pe ale lui, apoi am ajuns la același nivel și am plutit. Vântul îmi bătea cu asprime în ochi, care au început să-mi lăcrimeze. Mi-am scos din buzunarul mantiei ochelarii pe care îi foloseam la Hornuri. Thorne nu mi-i luase, căci nu aveau nimic deosebit. Însă, cu ochelarii la ochi, vedeam mai bine și nu eram deranjată de vântul care îmi bătea în față. Părul lung al lui Thorne îmi venea în ochi, dar l-am îndesat sub curelele din piele ale hamului și a rămas acolo.

— Este absolut incredibil, a spus Thorne.

Cu toate că îl disprețuiam, aproape că am izbucnit în râs auzind mirarea din glasul lui. Era exact cum mă simțisem și eu când mă ridicasem în aer pentru prima dată.

L-am trecut prin aceleași exerciții pe care le parcursesem și cu Delph. Am rămas sus o vreme, făcând ascensiuni și coborâri, schimbând direcția, avântându-ne spre copaci și peste micile dealuri. În timp ce Thorne privea în jur vrăjit, eu memoram toate detaliile și comparam cu harta Quagului din mintea mea, dar și cu ceea ce văzusem de pe stâncă atunci când intraserăm prima dată în Quag.

Și, din pricina celor observate, am crezut că mi se face rău.

Râul întunecat, învăluit în ceață, pe care îl zărisem la vestul stâncii, se mutase la nord. Muntele împădurit din nord, care părea albastru, se schimbase la est. Iar panta bolovănoasă nici nu mai era acolo.

— Ce munte este acela din depărtare? l-am întrebat pe Thorne.

— Habar n-am, n-am fost niciodată acolo.

— Cu toate astea, presupun că a fost dintotdeauna acolo, i-am spus. Adică, ori de câte ori ați venit și l-ați privit, a fost mereu în același loc?

A întors capul și am zărit un zâmbet vag.

— Dacă te referi la faptul că lucrurile din Quag au tendința de a se muta singure, atunci, da, am remarcat asta.

— Cum se poate muta un munte sau un râu? am întrebat. Este

imposibil, nu-i așa?

– Vei descoperi că în Quag nimic nu este imposibil, a zâmbit el cu superioritate.

Trebuia să fii sonat ca să crezi că un asemenea lucru era adevărat, dar realitatea mă izbea literalmente în față.

Am fost smulsă din meditație de câteva țipete. Am privit în jos și am văzut că un ekos foarte tânăr era urmărit de doi freki. Ceilalți ekoși trăgeau cu moarte, dar ekosul și urmăritorii lui se aflau dincolo de bătaia armelor.

– Creatură idioată! s-a precipitat Thorne, care se uita și el în jos. Bine, hai să facem câteva manevre, Ve...

Dar eu deja inițiasem un plonjon abrupt.

– Ce naiba crezi că faci? a țipat Thorne.

Micuții ekoși nu ar fi putut niciodată să alerge mai repede decât frekii, care câștigau teren cu fiecare salt al membrelor lor lungi. În mai puțin de o fracțiune de secundă, micul ekos avea să fie terminat.

Am căutat să mă apropiu din spate. L-am scos pe Destin din jurul taliei în timp ce Thorne continua să se zbată.

– Sus, sus! țipa el în urechea mea.

– Ba nu!

Jos, îi vedeam pe ekoșii maturi alergând, cu mortele pregătite. Unul dintre ei mi-a atras atenția – era o femeie, după înfățișare –, căci alerga mai repede decât oricare, cu toate că nu avea nicio mortă. Am tras concluzia că era mama micului ekos. Mârâia atât de tare, încât mi-am dat seama că era felul ei de a țipa pentru puiul ei. Bestie sau Wug, o mamă e gata să sacrifice totul pentru puiul ei.

Am coborât în spatele frekilor și l-am folosit pe Destin pentru a-i pocni în cap. Au fost trântiți la pământ instantaneu în urma loviturilor. Am mărit viteza, am coborât mâna în care îl țineam pe Destin și m-am avântat deasupra micului ekos.

– Apucă-l! am strigat spre el.

A privit în sus, spre mine, cu chipul său mic străfulgerat de o teamă dureroasă.

— Apucă-! am strigat, arătându-i lanțul.

Apoi am auzit mârâieli în spatele meu. Frekii își reveniseră. Am privit în urmă. Câștigau teren. Am privit înainte. Un pâlc imens de copaci se afla chiar în față. Trebuia să mă ridic.

— Hai! Hai! a țipat Thorne, încercând să înhațe lanțul pe care îl îndepărtasem de el. Lasă naibii creatura. Las-o!

— Ia-! am urlat spre micul ekos, ignorându-l pe Thorne.

Apoi, brusc, mi-a trecut ceva prin minte. Am mârâit. Nu știam exact ce, dar mi-am închipuit că era mai bine decât să pălăvrăgesc în wugeză spre sârmana ființă îngrozită.

El a întins mânuța și degetele i s-au prins în jurul lanțului. L-am tras imediat în sus și am făcut un viraj scurt, îndreptându-ne în direcția opusă; am evitat copacii și am lăsat frekii departe, jos.

Când frekii s-au întors ca să ne urmărească, au fost întâmpinați de un grup de ekoși care trăgeau cu moarte. Am auzit foc după foc și apoi am ascultat sunetele a două bestii demonice uriașe izbindu-se de pământ pentru ultima dată.

Călătorie sprâncenată, creaturi afurisite!

Zburam înapoi când am auzit un țipăt. Am privit în jos. Micul ekos scăpase lanțul din mână și cădea acum spre moarte. Am inițiat un plonjon, dar mi-am dat seama că eram prea departe pentru a-l prinde la timp. Micul ekos avea să moară. Inima mi s-a făcut cât un purice.

Ca într-o vârtej amețitor, Delph a apărut în raza mea vizuală. A sărit, avântându-se câțiva metri în aer și întinzând la maximum brațele lui lungi.

— Da! am țipat eu de bucurie.

Delph l-a prins pe micul ekos înainte să lovească pământul. Apoi s-a ridicat și l-a dus la mama lui.

Aceasta și-a luat puiul în brațe, mai întâi îmbrățișându-l și sărutându-l, apoi certându-l cu câteva mârâieli severe. După care a trecut din nou la îmbrățișări și sărutări.

— Imbecilo! a răcnit Thorne spre mine în timp ce aterizam. Ai fi

putut să mă omori. Și pentru ce? Un nenorocit de ekos. Ar trebui să ordon să fii...

S-a oprit brusc, văzând că ekoșii ne înconjuraseră. Apoi Luc, însoțit de mama puiului, s-a apropiat și amândoi au îngenunchat. Fiecare mi-a luat câte o mână, sărutând-o apoi.

Au procedat la fel și cu Delph, care era teribil de stânjenit.

Mama-ekos și-a târât puiul spre noi și a mârâit la el, până când a făcut și el la fel. Când am privit în jos, spre fețișoara lui fără riduri, am observat că ochii îi erau la fel de roșii ca ai celor mult mai în vârstă. Am zâmbit, arătându-mi toți dinții. Apoi zâmbetul mi s-a lărgit mai tare când micuța creatură și-a pus brațele în jurul meu și m-a strâns tare.

Delph era atât de înalt, încât micul ekos abia l-a putut prinde de picioare atunci când s-a dus la el să-l îmbrățișeze.

Thorne, care studiasse totul cu mare atenție, am remarcat eu, a spus plin de amabilitate:

— E în regulă acum, s-a terminat. Totul e bine. Micul... flăcău e în siguranță.

A scos câteva mârâieli arătând spre mine, apoi spre el însuși.

Mi s-a părut că unii dintre ekoși ne-au privit cumva neîncredători. Când l-am întrebat pe Thorne ce spusese, m-a asigurat că ne acordase credit deplin pentru salvarea puiului.

— Și, dacă tu crezi asta, am să-ți vând un afurisit de jabbit pe post de animal de companie, a șoptit Delph.

— Destul cu zborul pentru azi, Vega, a zis Thorne. N-am nicio îndoială că în curând am să-i prind șmecheria. Și atunci nu voi mai avea nevoie de ajutorul tău, ci numai de lanțul tău. Sau, mai curând, de lanțul *meu*.

L-a înhățat pe Destin și apoi ne-a împins și ne-a împuns până când am coborât încă o dată în întunericul de sub Quag.

Am fost conduși din nou în încăperea noastră și în exterior au fost postate gărzi. Totuși, câteva clipe mai târziu, mama ekosului a venit cu o tavă mare din lemn. A lăsat-o pe o lespede de piatră și ne-a

surâs.

Pe tavă era un cofer plin cu ceva ce semăna cu laptele. În plus, câteva pocale, pâinici, niște carne, câteva ouă fierte tari și o roșie carnoasă, toate feliate. Și două franzele aburinde. Și mai erau un bol cu alune și câteva felii de brânzeturi diferite, care au umplut încăperea cu deliciosul lor miros.

Am zâmbit și am încercat să mârâi în semn de răspuns, ceea ce a făcut-o să râdă. M-a cuprins cu brațele ei ierboase și m-a îmbrățișat. Am îmbrățișat-o și eu. După aceea m-a îmbrățișat și Luc. Apoi cuplul, având lacrimi în ochii lor înroșiți, s-a îndepărtat.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph în timp ce se așeza, înfigându-se în mâncare. Cred că azi ne-am făcut niște prieteni.

Am îngenuncheat alături de el și ne-am turnat câte un pocal de lapte. Era rece și proaspăt. Ne era atât de foame, încât nici nu mai vorbeam – doar mestecam, beam și înghițeam. Îi dădusem și lui Harry Doi porția lui, pe care o devora fericit pe podeaua din piatră. Mi-am terminat masa și am rămas așezată acolo, mângâind alene urechile câinelui.

În cele din urmă, după ce terminase de băut tot laptele, Delph s-a ridicat de lângă tavă și s-a uitat la mine.

— Așadar, Vega Jane, ce e în capul tău?

Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat.

— În capul meu este că trebuie să ieșim de-aici înainte ca bătrânul rege Thorne să nu mai aibă nevoie de noi. Dar, mai întâi, trebuie să aflăm mai multe despre planul lui de a ataca Wormwoodul. Și mai vreau să știu cum a ajuns aici, jos, de pe stânca aceea.

— De ce este așa de important pentru tine? m-a întrebat el.

— Fiindcă nu-mi plac întrebările fără răspuns. Thorne este malefic. Ai văzut că intenționa să-l lase pe ekosul acela să moară.

Delph a încuviințat.

— Bănuiesc că nobililor nu le pasă de indivizii de rând.

— Ei bine, lui Luc și femeii le-a pasat.

— Da, a zis Delph. Asta e oarecum reconfortant, nu-i așa?

I-am aruncat o privire perplexă.

— Cum este? I-am întrebat.

— Păi, creaturile astea, cărora le crește iarbă pe corp și care vorbesc în mârâituri, au sentimente ca și noi. Țin unul la altul. Asta e ceea ce zic. Reconfortant.

În mintea lui Delph se derulau multe. Iar asta, pentru mine, *era* reconfortant.

Mi-am aruncat ochii la ușă, unde l-am văzut pe Luc privindu-ne. Și mi-a trecut o idee prin minte.

— Cred că noaptea asta ar fi o șansă grozavă pentru ca noi să facem niște explorări.

— Explorări! a exclamat Delph. Și cum crezi că putem face asta?

— Așa cum ai spus și tu, ne-am făcut niște prieteni aici.

SEPTEM

Luc vorbește

Mama-ekos și Luc au intrat mai târziu în încăperea noastră pentru a lua tava.

— Știi că nu mă înțelegeți, dar vă mulțumesc, am spus eu.

— Noi trebuie să-ți mulțumim, Vega, a răspuns Luc, în timp ce femeia dădea din cap aprobator.

— Vorbești wugeza? l-am întrebat uluită pe Luc.

— Regele Thorne mi-a predat-o, pentru a preveni pierderea limbii sale. Iar eu am învățat-o pe Cere, fiica mea aici de față.

— Nu vorbim wugeza cu ceilalți, a adăugat Cere. Regele Thorne o interzice.

— Și cel care aproape că a fost omorât de freki e fiul tău? am întrebat-o.

A încuviințat din cap și în ochi i s-au adunat lacrimi.

— Dacă n-ați fi fost tu și Delph, micul Kori n-ar mai fi existat.

Cu blândețe, a pus o mână ierboasă pe obrazul meu.

— În pofida celor spuse de Regele Thorne, știm că asta a fost adevărat.

— Ce rahaturi v-a spus atunci atotputernicul rege? a întrebat Delph.

— Că a fost ideea *lui* să-l salveze pe Kori, a răspuns Luc.

— El a încercat să mă oprească să-l salvez. E un Wug malefic.

— Și totuși, noi toți ne temem de el atât de tare, încât e imposibil să-l alungăm vreodată, a zis Luc.

Delph s-a încruntat.

— Dar voi sunteți o mulțime, iar el – unul singur.

— Dar el e regele, a spus Cere pe un ton plin de temeri. Și doarme în spatele unei uși din fier. În plus, a recrutat dintre noi spioni care îi raportează totul. Și orice semn de rebeliune este imediat înăbușit.

— Cu siguranță că ekoșii s-ar strânge în jurul tău, Luc, i-am spus. El și-a plecat capul.

— Ba nu, Vega. Asta nu se va întâmpla.

— De ce nu?

Fără să mă privească, a spus:

— Thorne ne muncește din greu, fără îndoială. Dar ne-a învățat tot felul de lucruri și ne ține în siguranță.

— Ați putea face toate astea și fără el, am spus eu.

— Și, cu toate acestea, mulți ekoși îl adoră, a adăugat Cere. Nu știu de ce, căci este un om cu adevărat crud, dar l-ar urma pretutindeni.

M-am uitat la Delph și apoi din nou la Luc.

— Asta mi se pare tare ciudat, am zis apoi. Vreau să spun, nu e tocmai un individ simpatic, nu-i așa?

— Păi, în cea mai mare parte, e din cauză că ne-a frânt voința și spiritul, a explicat Luc. Un asemenea lucru este mai grozav decât orice armă.

M-am gândit un timp la aceste cuvinte, dar nu mi-a trecut prin minte niciun răspuns potrivit. M-am hotărât apoi să schimb subiectul.

— Trebuie să fugim de aici, dar, înainte de a pleca, mi-ar plăcea să aflu răspunsuri la întrebările pe care le am, am zis apoi. Vreți să ne ajutați?

Luc s-a uitat spre Cere, care îl privea stăruitor, cu nerăbdare. În cele din urmă a încuviințat dând din cap.

— L-ați salvat pe micul Kori, așa că ne vom întoarce în noaptea asta. Și atunci vei avea răspunsurile, Vega.

*

Mai târziu în noaptea aceea, am auzit pași apropiindu-se. Și, o fracțiune de secundă mai târziu, de-a lungul pasajului exterior, am văzut umbrele create de lumina care venea înspre noi. Apoi, în deschizătura încăperii noastre a apărut Luc, ținând în mână o

lumânare care pâlpâia. Cere se afla în spatele lui, palidă și înspăimântată.

— Pășiti ușor, ne-a zis Luc cu calm. Există ochi și în cele mai neașteptate locuri.

Paznicii care staționaseră în fața încăperii noastre nu mai erau acolo. Mi-am închipuit că era isprava lui Luc. Toți trei l-am urmat prin pasaj. Îi spuseseam lui Harry Doi să nu latre sau să scoată zgomote inoportune. Aș fi putut să jur că dăduse din cap spre mine atunci când terminasem de vorbit.

Am trecut repede prin pasajul rece. Totuși, aveam un gând consolator. Eram îmbrăcată cu mantia. Iar în mantie aveam mănușa și Elementalul.

Am ajuns într-un loc în care se intersectau trei coridoare și Luc ne-a condus pe cel mai din stânga. Ne-am oprit în fața unei uși din lemn, pe care Luc a descuiat-o cu o cheie mare din bronz, desprinsă dintr-un inel din fier înnegrit de la centura lui lată din piele. A deschis ușa și a împins-o, făcându-ne semn să intrăm înainte ca portalul să se închidă în urma noastră. Încăperea era întunecată, dar s-a luminat considerabil atunci când Luc a aprins cu ajutorul lumânării torța suspendată pe perete.

Am icnit.

La fel și Delph.

Iar motivul era cât se poate de întemeiat.

Încăperea era vastă, cu tavane înalte. Înăuntru erau nenumărate mese de lucru late, din lemn, toate pătate, pline de tot soiul de obiecte complicate în diferite stadii. Pe câteva rafturi vechi, din scânduri mâncate de viermi, care literalmente crăpau de pline ce erau, se aflau tot felul de obiecte bizare, precum și teancuri de pergamente, suluri de hârtie și tomuri îmbrăcate în piele. Mai erau un birou vechi cu sertare și câteva nișe care, la rândul lor, dădeau pe dinafară de suluri de hârtie și de pergamente. Am mai observat un scaun rotativ din lemn și câteva măsuțe joase, pe care se găseau sticle, balanțe și alte instrumente delicate; pe majoritatea le văzusem

și le folosisem la Hornuri pentru a-mi îndeplini slujba de Finisoare.

— Nu se poate ca el să fi adus toate astea cu el din Wormwood, am spus eu.

— A adus o parte dintre pergamente, niște cerneală, câteva suluri de hârtie și câteva dintre instrumentele și uneltele pe care le vezi, a precizat Luc. Restul au venit mai târziu. Iar mobila am construit-o potrivit planului său, după ce ne-a arătat cum. Thorne ne-a învățat o mulțime de lucruri. Ceea ce ne-a cerut în schimb a fost libertatea noastră, a încheiat Luc pe un ton resemnat.

În timp ce cuprindeam locul cu privirea, m-am oprit asupra unui obiect suspendat de un lanț lung din metal, fixat în tavan, aflat într-un colț îndepărtat. Era un schelet. Iar lângă schelet, prins de perete, era stratul exterior al acestuia – pielea. Și atunci am crezut că știu cum reușise Thorne să coboare de pe stâncă până acolo, jos.

— Țsta e un adar, a murmurat Delph.

— *A fost* un adar, l-am corectat eu. Așa a reușit Thorne să coboare de pe stâncă. A zburat până aici, așa cum am făcut-o și noi.

— E unul mare, a remarcat Delph. Mai mare decât am văzut eu vreodată.

M-am întors spre Luc.

— Țsta... ce e, atelierul lui? am întrebat.

— Ei bine, el îi zice *laborator*, a precizat Luc. Își petrece aici cea mai mare parte a timpului, continuând să muncească, vorbindu-și sieși, uneori chicotind de parcă ar fi luat-o razna.

— Eu cred că a luat-o razna.

Am mers prin încăpere și am privit câteva desene care fuseseră prinse pe pereți. Erau hărți ale Wormwoodului, până în cele mai mici detalii. În precizia cuvintelor și a imaginilor puteai detecta iscusință și geniu, dar și o boală mintală. Îmi dădea fiori doar uitându-mă la pergamente și imaginându-mi-l pe Wugul cel nebun cuprins de teribila sa obsesie pentru distrugerea fostului său cămin.

Hărțile fuseseră desenate dintr-un motiv foarte ingenios. Urmau să fie folosite ca bază a atacului. Am studiat mângălelele lui Thorne și

notele de pe marginea tuturor paginilor pergamentelor. Exista o zonă marcată ca fiind locul de aterizare. Probabil că avea să trimită nava spațială noaptea și să debarce în locul acela în timp ce Wormwoodul dormea. Apoi, când armata lui s-ar fi aflat în întregime la locul cu pricina, el ar fi atacat, luându-i prin surprindere.

Existau săgeți care indicau direcția spre Hornuri, spre Clopotniță și spre clădirea Consiliului, cu referințe precum „prima țintă” și „uz pentru prizonieri”; cu o înfiorare am remarcat cuvântul *Distruge* scris atât pe clădirea Îngrijirii, cât și pe cea a spitalului. M-am întrebat de ce, apoi mi-a trecut prin minte că, într-un război, partea care ar fi incapabilă să aibă grijă de cetățenii săi sau să le trateze rănilor cu certitudine nu ar putea ieși învingătoare.

M-am uitat la Delph, care privea atent peste umărul meu. Părea îngreșat de tot ceea ce vedea.

— Un țăcănit, Vega Jane, un țăcănit care vrea să ucidă. Trebuie să-l oprim.

M-am uitat spre Luc.

— Acum putem să mergem la nava spațială?

Ne-am croit drum rapid prin mai multe pasaje, până când am simțit că ne rătăcisem fără vreo speranță. Însă când am privit înapoi spre Delph, el a dat afirmativ din cap.

— Știi unde suntem, mi-a spus el în șoaptă. E imediat la stânga.

Destul de siguri pe ei, Luc și Cere s-au oprit și au cotit la stânga, trecând printr-o altă deschidere din perete. Nava spațială se înălța deasupra noastră asemenea unei bestii uriașe, așteptând să lovească și apoi să devoreze. Nu mai era nimic altceva acolo.

Ne-am apropiat de colosalul vehicul din lemn care avea să transporte atât trupele, cât și armele acestora și atunci am remarcat o serie de găuri în părțile laterale.

— Pentru ce sunt găurile? am întrebat eu.

Drept răspuns, Luc a arătat spre un perete.

— Așa plănuiește el să cârmească. Uitați-vă!

Delph și cu mine am văzut lângă perete vâslele lungi cu terminațiile mari, dreptunghiulare, stivuite frumos acolo.

Luc ne-a arătat cum funcționau și apoi ne-a purtat prin restul navei spațiale, indicându-ne invenția care umplea balonul cu aer cald și mecanismul de cârmire și explicându-ne cum ventilele din balon eliberau aerul, îngăduindu-i navei spațiale să coboare.

Am dat din cap în semn că înțelesesem.

— Care este cauza ochilor voștri înroșiți? i-am întrebat eu.

— Amestecarea pulberii de mortă, a răspuns el. Praful ne intră în ochi.

— Dar și Kori are ochii roșii. Cu siguranță el nu...

— Lui Thorne nu-i pasă cât de tânăr sau de bătrân e cineva, Vega, a precizat Luc. Toți trebuie să muncim.

Cu sângele fierbându-mi în vene auzind această dezvăluire, ne-am întors în pasaj.

— Grubbii? am întrebat apoi.

Obosit, el a încuviințat din cap.

— Da, grubbii.

Și am observat, în timp ce spunea asta, că a pus o mână mare pe garda morții cu țevă scurtă de la brâu. Apoi s-a întors spre Cere și i-a zis:

— Mai bine te-ai întoarce. Lui Kori îi va fi dor de tine.

Cere i-a aruncat o privire îngrijorată.

— Luc, gândește-te ce faci! Dacă află Thorne?

— Tu du-te, Cere. Du-te acum, a adăugat el cu severitate.

Cu o privire mâhnită îndreptată spre noi, ea a dispărut rapid în tunel.

— Atunci, să pornim, a spus Luc hotărât, chiar dacă îi vedeam teama din ochi.

Nu din pricina grubbilor, nu credeam asta, ci din pricina regelui.

I-am aruncat o privire scurtă lui Delph și mi-am dat seama că și el gândea exact ca mine.

Luc ar fi putut fi ucis dacă s-ar fi aflat că ne ajută. Dar nu aveam o

altă cale de a face asta. Și chiar aveam un plan. Ei bine, o parte dintr-un plan.

Delph se aștepta ca eu să conduc grupul. La naiba, până și *eu* mă așteptam ca eu să conduc grupul. Speram doar că nu ne îndreptam spre pieirea noastră.

OCTO

Zălogul grubbilor

Îmi auzeam și îmi simțeam inima bubuind în timp ce străbăteam coridorul acela lung și întunecat. Merseserăm destul de mult, poate un kilometru, și îmi dădeam seama că parcurgeam zone care erau mult mai îndepărtate de viața locuitorilor din Regatul catafilului. Luc mergea cu pași lenți, mășurați, privind dintr-o parte în alta. Când m-am uitat la Delph, el privea pe furiș peste umăr.

— Luc, i-am spus eu, întorcându-mă cu spatele. Grubbii atacă orice?

— Nu. Nu fără motiv.

L-am privit pe Delph și i-am spus:

— Așadar, hai să nu le dăm niciun motiv.

Apropiindu-ne de ceea ce părea a fi un zid oarecare, Luc a încetinit pașii. M-am gândit că poate cotise greșit, apoi... am auzit. Presupun că atunci am auzit *cu toții*. Și am simțit.

Huruituri. Pământul de sub noi a început să tremure. De deasupra capetelor noastre se revărsa o ploaie de pământ și praf de piatră. Am început să tușim și să ne înecăm. Mă întorsesem, cu gândul de a o lua la goană pe unde veniserăm, când am simțit o mână pe brațul meu, țintuindu-mă locului.

— E în regulă, a zis Luc. E doar felul în care se comportă ei. Ne-au auzit apropiindu-ne.

În clipa următoare, peretele din fața noastră s-a prăbușit, lăsând la vedere o gaură. Acolo a apărut un chip, care ocupa întreaga deschizătură. O pereche de ochi galbeni, fără viață, se holba la mine. Când gura s-a deschis, am văzut dinții enormi și ascuțiți, arătând de departe mai letali decât orice cuțit văzusem vreodată.

Luc s-a uitat spre creatură și i-a adresat niște cuvinte pe care nu le-am înțeles. Păreau să fie o combinație de mârâieli și sâsâituri.

Apoi s-a întors spre noi.

— Știu că Thorne nu e cu noi. Nu trebuie să vă îngrijorați acum.

M-am uitat în jos, la mortă.

— Și atunci, de ce ai scos arma?

— Păi, s-ar fi putut întâmpla ca grubbii să lovească mai întâi și abia după aceea să afle că Thorne nu e aici. E bine să fim prudenți când avem de-a face cu ceva atât de mare și de imprevizibil precum un grubb. Cel de acolo cântărește cam o tonă.

M-am târât mai departe, fără să-mi iau privirea de la grubb. Acesta m-a privit la rândul său.

— De ce se zgâiește grubbul ăsta la mine?

— Păi, semeni cu Thorne. Adică ești un Wug, asta am vrut să spun.

— Poți să-i spui că, deși sunt Wug, nu sunt un Wug precum Thorne?

— Deja am făcut-o, Vega. De asta nici n-a încercat să te omoare.

Mi s-a strâns stomacul și m-am trezit dând înapoi un pas sau doi.

— Numele lui este... ei bine, n-are rost să-l spun, nu vei putea nici să-l pronunți, cu atât mai puțin să-l ții minte. Îi vom spune doar Grubb.

— Salutare, domnule Gr-Grubb, l-a salutat Delph cu un aer panicat.

— De fapt, e o femelă, Delph, a precizat Luc. Îți poți da seama după ochi. Sunt galbeni la femele și albaștri la masculi. N-aș putea să-ți spun de ce.

Luc a înaintat și a mângâiat femela-grubb pe cap. Aceasta a scos un sunet pe care îl mai auzisem, însă atunci, totuși, parcă fusese o felină care torcea.

— Sunt creaturi pașnice, a spus Luc. Trăiesc retrași. Își sapă tuneluri aici. Pot săpa un drum prin stâncă, mâncând-o, mai iute decât pot gnomii să sape cu ghearele lor.

— Mănâncă stânci? a exclamat Delph.

M-am uitat spre grubb, în timp ce Harry Doi s-a dus speriat spre

el și l-a adulmecat. Câinele meu se afla periculos de aproape de acei dinți enormi și, pe când eram pe punctul de a-l chema înapoi, Harry Doi s-a apucat să lingă creatura.

Înainte să pot face vreo mișcare, dintre dinții ascuțiți a apărut o limbă lungă, șerpuită, care a început să-l lingă pe Harry Doi. Am făcut un pas înainte și, cu prudență, l-am oprit cu mâna, privindu-l întrebătoare pe Luc.

— Dă-i înainte, a spus el încurajator. Grubbul știe că ești în regulă.

L-am mângâiat pe grubb pe cap și apoi Delph mi s-a alăturat.

Era moale și nicidecum lipicios, așa cum mă așteptam să fie. Parcă aș fi atins papura de pe malul iazului din Wormwood. Am remarcat că era cam de două ori mai mare decât creta, care era cu adevărat uriașă. Probabil că mânca o mulțime de stâncă.

În timp ce mângâiam grubbul, degetele mele și ale lui Delph s-au atins. Mi-am ridicat privirea spre el, iar el și-a coborât-o spre mine. Am zâmbit în același timp.

— Parcă am fi la iazul din Wormwood, mi-a zis el. Îți amintești?

— Tocmai mă gândeam la papura pe care o atingeam acolo, am răspuns eu, roșind un pic.

Apoi grubbul i-a lins mâna lui Delph.

— I-ai căzut cu tronc, Delph, a spus Luc.

— Cum așa? a zis Delph, euforic de-a dreptul. Nu, nu cred... De ce, ce treabă ai tu dacă Vega Ja...

Mi-a părut atât de rău pentru Delph, încât l-am întrerupt și i-am spus:

— Cred că se referea la *grubb*, Delph.

Mi-am simțit obrazii arzând.

Preț de vreo zece secunde, Delph m-a privit cu ochii pierduți și cu gura căscată. Chipul lui afișa atât de multe expresii, una după alta, încât îmi venea foarte greu să nu râd, deși eram la fel de stânjenită pe cât era și el.

— Ah, corect, sigur că așa e, a spus în cele din urmă, cu o voce pe care se străduia atât de tare s-o facă să pară fermă, încât îi tremura.

— Ăăă... de ce îl urăsc pe Thorne atât de mult? a întrebat Delph apoi, luându-și privirea de la mine.

— Păi, au motive bine întemeiate.

Luc a arătat spre pielea creaturii, apoi a mângâiat-o.

— E o piele tare. Dar mai poate face și altceva.

— Ce? am vrut eu să știu.

— Se poate întinde. Cât de mult vrei. De asta îi omoară Thorne.

— Îi omoară? m-am mirat eu.

— Îi măcelărește, așa ar fi mai potrivit. Sau, cel puțin, o făcea.

— De ce este pielea atât de importantă pentru Thorne? a întrebat Delph.

— Pentru balon, i-a răspuns Luc.

— Balonul de pe nava spațială? am fost eu curioasă.

Apoi, brusc, mi-am dat seama ce a vrut să spună.

— Folosește pielea grubbului pentru a face balonul? am adăugat îngrozită.

Luc a dat aprobator din cap.

— Ordonă să fie cusute una de alta. Iar sângele grubbului... se întărește bine și e dur atunci când îl amesteci cu alte câteva ingrediente. Acolo unde sunt împunsăturile de ac atunci când se cos pieile laolaltă, Thorne folosește fiertura de sânge pentru a le etanșa, astfel încât să nu iasă aerul.

M-am întors ca să mă uit la grubb. Știam că probabil nu ne putea înțelege, dar am sesizat o nefericire profundă în ochii săi. În ochii ei.

De ce trebuiau să existe Wugi precum Thorne? Al căror unic interes era promovarea propriilor țeluri, fără să le pese de efectele asupra celorlalți? I-am spus acest gând în șoaptă lui Delph.

El a încuviințat și a spus încet:

— Vega Jane, asta e o lecție bună pentru noi toți.

— Dar n-a mai prins de mult un grubb, a intervenit Luc.

— De ce?

Luc a rostit următoarele cuvinte pe un ton scăzut:

— Fiindcă am venit și i-am avertizat, iar ei s-au ascuns. A clătinat

din cap cu tristețe și a adăugat: Recunosc, n-or fi ei cine știe ce atunci când îi privești. Dar, sub pielea aia, au o inimă la fel de mare ca a oricărei alte ființe pe care ai putea s-o întâlnești vreodată.

Am mai privit o dată grubbul și am văzut că ochii ei galbeni erau umezi. Când i-am aruncat o căutătură lui Luc, el mi-a anticipat întrebarea.

— Un grubb poate să simtă așa cum noi nu vom putea niciodată. Pot să simtă ceea ce simțim noi. Nu știi dacă emanăm vreun miros sau ceva, dar ei știi. Pur și simplu știi. Ea înțelege că suntem triști. Și e și ea tristă. Iar tristețea asta îi spune despre noi că suntem creaturi bune, nu rele.

Niciodată până atunci nu mi se mai spusese creatură. Și totuși, un Wug era doar o ființă printre multe alte ființe vii, am concluzionat eu.

M-am întors să mă uit la grubb și am mângâiat-o ușor pe față.

— Cred că ești foarte frumoasă, i-am spus apoi.

Și ea mi-a zâmbit.

Sunetul de tors a umplut din nou pasajul.

Am zâmbit și mai larg și, cu toate că nu puteam fi sigură, mi s-a părut că și ea mi-a zâmbit.

— Acum ea simte fericirea, mi-a explicat Luc.

— Thorne ne-a spus că ei au încercat să-l omoare de multe ori. Cum? am întrebat eu.

— Ei pot să-și facă tuneluri prin orice. Niciodată nu știi de unde se ivesc. Singurul lucru care îi dă de gol este sunetul săpatului.

— Așadar, sunt sigură că Thorne, viclean cum e, își ia măsuri de precauție.

— Patrulează prin pasaje și măsoară prin pereți până și cele mai mici vibrații. Aceste instrumente îi oferă indicii din vreme despre când și unde ar putea să apară. Iar camera lui de dormit este căptușită cu fier. Grubbii își pot săpa drum și prin fier, dar durează ceva mai mult. Suficient pentru ca Thorne să poată pleca, dar – chiar și așa – au fost la un pas să-l prindă. S-a uitat la grubb și chipul i-a

devenit sfielnic. Cu mult mai mult curaj decât am eu.

— Dar tu i-ai avertizat împotriva lui Thorne, a subliniat Delph. Asta înseamnă curaj.

— Nu-i totuna, nu-i așa? Nu, nu-i totuna, a răspuns Luc.

— E vorba despre Cere și Kori, nu? am vrut eu să știu. Această întrebare l-a făcut să-mi arunce o privire. Am continuat: Le-ar face rău lor, nu-i așa? Dacă te-ai întoarce împotriva lui... Ea părea îngrijorată din cauză că ne arătai locurile astea. Se teme că Thorne va afla.

Încetșor, Luc a dat aprobator din cap.

— Are ekoși care îi sunt extraordinar de loiali. I-ar ucide și pe cei din neamul lui. Cred că le-a făcut ceva minșilor lor, dar n-am nicio dovadă.

În minte mi se învârtejeau deja o mulșime de gânduri. M-am întors spre Luc cu o hotărâre neclintită.

— Cât de mult timp i-a trebuit lui Thorne ca să construiască nava spațială?

— Zece sesiuni sau mai multe, dacă îmi amintesc eu bine. O mulșime de muncă.

— Zece sesiuni, am repetat eu, apoi am zâmbit.

Ăsta era un lucru bun, m-am gândit.

— Și, dacă nu mai poate să prindă alți grubbi, nu mai poate construi un alt balon sau o altă navă spațială.

— Ce pui la cale, Vega Jane? mi-a șoptit Delph la ureche.

— Să scăpăm din locul ăsta și să ne asigurăm că nu poate ataca Wormwoodul, am spus eu pe un ton egal, ca și cum ar fi fost evident.

Și pentru mine era.

Mă așteptam ca Delph să dea aprobator din cap, dar nu a făcut-o.

— Nu-i așa de simplu, Vega.

— Ce anume? am întrebat uimită.

— Cum rămâne cu ekoșii și cu gnomii? A mângâiat grubbul pe față, apoi a adăugat: Și cu aceste creaturi?

— Delph, nu înțeleg.

— L-ai auzit pe Luc. Thorne are spioni. Cei loiali lui. Dacă scăpăm și îi stricăm planurile, crezi că nu-i va pedepsi pe ei? Pe Luc, pe Cere și pe micul Kori?

Nu l-am putut privi pe Delph, căci știam că are dreptate. Inima mea era ruptă în două din pricina acestei dileme...

— Noi... noi nu putem salva pe nimeni, Delph. Este imposibil.

— Ei bine, putem încerca, mi-a replicat el cu naturalețe.

Am vrut să-i spun ceva, dar mi-am dat seama că avea perfectă dreptate. M-am simțit ușurată într-un fel, însă am avut totodată senzația că mi se pusese în cârcă un munte. Veniserăm acolo cu scopul de a supraviețui Quagului, iar acum aveam să ne asumăm obligația de a-i salva și pe alții. Dar Delph avea dreptate. Cel puțin trebuia să încercăm.

— *Putem încerca, Delph, am spus încet. Însă voi avea nevoie de ajutor. Nu pot să fac asta singură.*

— De asta mă ai pe mine, Vega Jane.

NOVEM

Secretul regelui

În următoarele cinci zile, l-am cărat pe Thorne în ham și l-am învățat toate subtilitățile zborului. Și în fiecare seară am fost vizitați de Luc, însoțit uneori de Cere. Ei continuau să ne furnizeze informații despre Thorne.

Delph și cu mine ne străduiam din răputeri să încropim un plan. Stabilisem câteva părți ale acestuia, însă nu puteam să nu ne întrebăm dacă Thorne n-avea să rămână rege și după plecarea noastră?

Și chiar aveam o întrebare fără răspuns care mă înnebunea.

De ce voia Thorne să meargă la război împotriva alor lui? Ce l-ar fi putut determina pe un Wug să urască atât de tare un alt Wug? Într-o seară, am vorbit cu Delph despre asta.

— Păi, mi-a zis el, mi se pare că pentru a răspunde la această întrebare trebuie să știm mai întâi de ce a venit individul în Quag. Un lucru destul de disperat. Iar nouă ne-a spus că a fost obligat să plece.

— Așa este. Deși eu cred că *a fost nevoit* să fugă. Dacă ar fi făcut ceva rău, ei l-ar fi trimis în Valhall, nu l-ar fi obligat să plece în Quag.

— Indiferent ce a făcut, trebuie să fi fost tare rău, în cazul ăsta, pentru a-l obliga să aleagă Quagul. Probabil că intenționau să-l scurteze cu un cap dacă ar fi rămas în Wormwood.

M-am înfiorat puțin. Asta aproape că mi se întâmplase și mie.

— Așadar, poate că una se leagă de alta? am întrebat eu. El îi atacă pentru a-i face să plece?

— Cam așa văd eu lucrurile.

Mi-a venit apoi o idee și i-am spus-o repede lui Delph. Meditând, el a zis:

— Ar putea să meargă, dar trebuie să știm mai mult.

— În cazul ăsta, știm pe cine să întrebăm, am răspuns.

În noaptea următoare, l-am întrebat pe Luc dacă știa de ce venise Thorne în Quag.

— Ei bine, ne-a zis Luc, în unele nopți, când avea la bord mai multe sticle de mied, l-am auzit spunând unele lucruri, pronunțând nume și altele asemenea.

— Ce nume? l-am întrebat nerăbdătoare.

Privind în gol, Luc și-a frecat obrazul.

— Me... Lasă-mă să mă gândesc. Mer. Ba nu, Mur... Murgatroyd. Da, ăsta era. Murgatroyd.

Numele nu însemna nimic pentru mine. M-am uitat la Delph, care a clătinat din cap.

— Altceva?

— Spunea ceva despre Wugi care nu vedeau ce conducător mare este el. A, a mai menționat un nume, doar că deja îl știi.

— Care? l-am întrebat eu.

— Virgil.

— Erau prieteni, bănuiesc.

— După cupele lui de mied, nu părea prea prietenos față de el.

M-am gândit o vreme la asta, dar nu am reușit să găsesc o explicație.

— Luc, e vreo modalitate prin care pot să intru în camera de dormit a lui Thorne?

— Nu văd cum. O ține încuiată și când e plecat, și când e înăuntru. De ce?

— Noi credem că motivul pentru care a venit în Quag s-ar putea să se afle acolo, a zis Delph.

— Înțeleg. Dacă ar vrea să păstreze secretul, acela ar fi locul, căci nimeni nu intră acolo în afară de el.

— Luc, ai putea măcar să ne arăți unde doarme? l-am întrebat.

Am trecut prin câteva coridoare, până când m-am pierdut fără speranță, însă Delph părea să știe unde suntem. M-am uitat din nou la el, pentru a-mi confirma dacă ar fi putut să regăsească locul în caz

de nevoie, și el a dat scurt din cap.

Luc s-a oprit la începutul unui pasaj, arătând în josul coridorului din piatră. Era bine luminat și am putut vedea cu ușurință ușa masivă din capăt, montată direct în peretele din piatră. Nu existau paznici postați la ușă, și totuși părea impenetrabilă.

La întoarcere, i-am vorbit lui Luc pe un ton scăzut. La început nu a fost prea receptiv la ideile mele, dar am simțit apoi că spiritul și curajul pe care Thorne i le luase se întorceau treptat în sufletul lui.

De îndată ce am ajuns în cămăruța noastră, Luc ne-a părăsit.

— *Trebuie* să pătrundem în camera de dormit a lui Thorne, i-am zis lui Delph.

Spunând aceste cuvinte, am simțit crampe la stomac, de parcă un milion de molii ar fi zburat pe acolo.

Delph a dat aprobator din cap.

— Thorne a devenit foarte priceput la zbor. Ceea ce înseamnă că nu va mai avea nevoie de noi prea mult timp pe-aici, nu-i așa? Atunci vom deveni doar niște oase într-un perete.

— Luc ne va ajuta, dar am nevoie să pătrund în camera lui în timp ce Thorne nu e acolo.

— Atunci, ceea ce-ți trebuie e să-l scoți pe el din cameră.

M-am încruntat.

— Genial, Delph. Mi-aș fi dorit să mă fi gândit și eu la asta. Bravo, am adăugat sarcastică.

— Ce vreau să spun e că ai nevoie de o diversiune.

— De ce fel? am întrebat eu curioasă.

— Lui îi este frică de grubbi, așa-i?

— Păi, da, grubbii vor să-l omoare. Așa, și?

— Așa că vom începe cu asta și vom încropi un plan.

— Ai tu câțiva grubbi care ar putea să-ți facă serviciul ăsta? l-am întrebat eu sceptică.

Mantia îmi atârna într-un cui de pe perete. El a vârât mâna într-unul dintre buzunare, și-a pus mănusa, a scos Elementalul și s-a gândit că ar dori ca acesta să ajungă la mărimea naturală.

— Elementalul? l-am întrebat complet bulversată.

El a încuviințat.

— Cu ăsta pot să pretind că sunt ceva ce de fapt nu sunt.

Am zâmbit, căci înțelesesem în cele din urmă ce dorise să spună.

— Un grubb, am spus.

*

Treizeci de secunde mai târziu, Delph și cu mine pândeam de după colțul pasajului care ducea la camera lui Thorne. Delph ținea Elementalul.

— Luc este gata să meargă, am spus.

Delph a încuviințat din cap, a expirat lung și a spus:

— În cazul ăsta, mai bine du-te.

Am trecut în viteză prin pasaj și m-am pilit într-o nișă, care mă ascundea de posibilele priviri. M-am aplecat, m-am uitat înapoi în pasaj spre Delph și am dat din cap. Apoi, m-am făcut mică în nișă.

Am văzut Elementalul explodând undeva mai departe de mine, apoi unda turbulentă a acestuia care a stins torțele de pe pereți. Câteva momente mai târziu, a lovit ușa cu o lovitură teribilă, dărâamând-o. Aproape în întuneric de data asta, l-am văzut micșorându-se și zburând în direcția lui Delph.

Imediat s-au auzit țipete și strigăte și am știut că și Luc își făcuse treaba. Prin pasajele din jur, ekoșii strigau că grubbii atacau.

Iar câteva clipe mai târziu, l-am auzit.

Era Thorne strigând ordine, așa că m-am făcut mică din nou, înghesuindu-mă în nișă cât de bine puteam atunci când el a trecut în goană pe lângă mine prin pasajul întunecat, cu o mortă scurtă într-o mână și cu o lumânare cu flacăra pâlپătoare în cealaltă. Era în hainele de dormit, cu părul său lung fluturându-i sălbatic în jurul feței. Lanțul Destin îi era prins în jurul taliei.

De îndată ce a trecut de mine, m-am întors și am alergat spre camera lui. Nu știam cât timp aveam la dispoziție, dar mă îndoiam că avea să fie prea mult.

Lumina lumânării pe care o adusesem cu mine mi-a dezvăluit o cameră cu puțină mobilă. Un pat, o noptieră și o garderobă veche, montată pe unul dintre pereți. Pe pat nu se afla nimic, cu excepția unei grămezi de cearșafuri și de pături; o pernă zăcea pe podea.

M-am uitat în spațiul îngust dintre podea și pat – nimic. Apoi am ridicat salteaua.

Da!

Prinsă între funiile care susțineau salteaua, era o carte.

Am scos-o și am așezat salteaua la loc. Am privit cartea.

Registrul experimentelor?

Am deschis-o la prima pagină. Era un scris de mână îngrijit, pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Thorne, căci îl mai văzusem în laboratorul lui. Am citit o parte repede, dar n-am priceput o iotă. M-am uitat apoi la saltea. Fusese greu de ridicat, deși eu eram destul de puternică. Iar *Cartea experimentelor* era plină; nici măcar o pagină nu mai rămăsese liberă. Mă îndoiam că Thorne o scotea prea des doar ca să se uite la ea. Așa că probabil n-avea să-i observe lipsa. Știam că era un risc, dar părea să fie singura șansă. Am îndesat-o sub mantie și am continuat.

Pe noptieră n-am găsit nimic. Rămânea doar garderoba. Am deschis ușile și am scotocit printre hainele care atârnavă acolo. Apoi am tras frenetic de sertare, dar nici în ele n-am găsit nimic.

Și atunci, mâna mea a dat peste cutie.

Se afla într-un compartiment deschis de pe fundul dulapului. Era din lemn, având sculpturi care n-aveau niciun sens pentru mine. Am deschis cutia și am icnit. Înăuntru se afla inelul bunicului meu, împreună cu Piatra Viperei. Primul meu gând a fost să le iau, dar cu certitudine Thorne și-ar fi dat seama de lipsa lor. Spre deosebire de cartea de sub saltea, acele obiecte erau noi pentru el și mult mai ușor de ajuns la ele. Pe de altă parte, s-ar fi putut întâmpla să nu mai am o altă șansă de a le recupera. În cele din urmă, m-am decis să le las acolo și am continuat să scotocesc prin cutie. Am dat apoi peste o poză cu trei Wugi.

Unul era, evident, Thorne, mult mai tânăr. Stătea în picioare lângă o femeie matură. Poate că era Murgatroyd, despre care Luc spusese că îl auzise pe Thorne pomenind-o. Și alături de ea era o femeie foarte tânără, care – deși arăta oarecum familiar – era o străină pentru mine. Mi s-a părut că recunosc ceva în ochii ei și în jurul liniei maxilarului, dar restul nu-mi spunea nimic.

M-am întors când am auzit pași și apoi trăgându-se cu o mortă. În labirintul de pasaje, ecoul juca feste auzului. Nu-mi dădeam seama cu adevărat cât de aproape putea Thorne să fie. O altă explozie puternică m-a făcut să sar cât colo și am scăpat poza. Ținându-mi respirația, am așteptat să văd dacă avea să urmeze încă o explozie. Când am văzut că nu se mai întâmplă nimic, am ridicat poza și am privit scrisul de mână mângălit pe dos. Am ținut lumânarea mai aproape ca să pot citi mai clar.

Thorne, Murgatroyd și...

Mi s-a oprit respirația. *Morrigone.*

Thorne era *tatăl* lui *Morrigone*. Iar *Murgatroyd* era mama ei. Asemănarea dintre ei era evidentă. Când am privit fotografia încă o dată, am recunoscut-o pe loc pe *Morrigone*, care era mai tânără, și m-am întrebat de ce nu o făcusem de prima dată.

Morrigone îmi spusese că *tatăl* ei suferise un Eveniment atunci când ea avea șase sesiuni. Fusesse în apropiere de marginea *Quagului*, zisese ea, în căutarea unei anumite ciuperci. Și totuși, nu suferise un Eveniment. Făcuse ceva rău și din pricina acestui lucru scăpase de pedeapsă evadând în *Quag*.

Ce se întâmplase cu *Murgatroyd*? *Morrigone* nu o pomenise niciodată.

Totuși, mi-am amintit imediat că *Julius Domitar* o *pomenise*, numai că nu rostindu-i numele. El spusese că era treaba lui *Morrigone* să aibă grijă de *Wormwood* și de toți *Wugii* din sat. El mai zisese că asemenea sarcini erau adesea transmise din generație în generație și că *mama* lui *Morrigone* o făcuse înaintea ei.

Așa că *Murgatroyd* fusese probabil protectoarea *Wormwoodului*

înainte ca Morigone să-și fi asumat rolul. Atunci, ce i se întâmplase lui Murgatroyd? Trebuia să aflu.

Strigătele și zgomotele de picioare care alergau se apropiau din ce în ce mai mult și mi-am dat seama că timpul meu acolo se apropia de sfârșit. Numai că în cutie mai exista un lucru care mi-a atras atenția.

Am scos sulul de pergament. Era o scrisoare adresată lui Thorne. Scrisul de mână era precis și clar. Și, în timp ce realizam că hârtia era foarte veche, am observat că cerneala era încă la fel de limpede precum cerul într-o lumină strălucitor de senină, fără nori.

Am citit iute conținutul scrisorii, reducând viteza pe măsură ce mă apropiam de final. Când am văzut semnătura de la sfârșit, am crezut că-mi stă inima în loc. Foarte multe lucruri au început să aibă noimă pentru mine. Apoi, am auzit vocea lui Thorne și am aruncat o privire peste umăr. Era cât se poate de aproape de ușă.

Ceea ce însemna că eram prinsă în capcană.

DECEM

Nimic din ceva

M-am uitat înnebunită în jur. Sub pat nu era spațiu. Noptiera era prea mică pentru a mă ascunde în ea. Exista doar o singură opțiune. Am stins lumânarea, am sărit în garderobă și am închis ușile. Pe când încercam să mă fac mică îndărătul hainelor, l-am auzit pe Thorne intrând în cameră.

La început, n-am îndrăznit să mă mișc. Cutia era încă în mâna mea. Când m-am aplecat să o pun jos, conținutul s-a mișcat, scoțând un sunet ușor. Mi-am ținut respirația, sperând din tot sufletul că el nu-l auzise. După câteva secunde am început să respir din nou. Mi-am imaginat că inelul se rostogolise și făcuse zgomot. Am deschis încetișor cutia și, în întuneric, am pipăit în căutarea acestuia. L-am luat și mi l-am pus pe deget. Apoi am lăsat cutia jos și am așteptat.

L-am auzit pe Thorne mormăind de unul singur. Părea să petreacă ceva timp în jurul ușii doborâte. Asta avea noimă, mi-am zis eu. Cum ar fi putut un Wug paranoic să se ducă liniștit la culcare, să doarmă într-atât de expus, mai ales după un asemenea atac? Apoi am auzit din ce în ce mai multe mârâituri și o mulțime de respirații îngreunate, iar în final ceva care izbea cu putere altceva. Mârâiturile au continuat preț de câteva secunde, apoi s-au auzit mai mulți pași plecând. După aceea, tăcere.

Stând ascunsă în garderobă, m-am gândit ce să fac și în cele din urmă am ajuns la un răspuns. Planul meu era să aștept până când el avea să adoarmă buștean și apoi să-mi croiesc drum pe unde cândva fusese ușa.

Pe măsură ce mormăielile lui Thorne continuau, am devenit din ce în ce mai curioasă cu privire la ceea ce făcea individul. Am descoperit că, dacă mă aplecam în față, puteam să văd printr-un

spațiu mic dintre uși. Camera era luminată acum, fiindcă Thorne aprinsese torțele atunci când se întorsese.

Speranțele mele de a scăpa s-au năruit imediat.

Thorne le ordonase ekoșilor să ridice ușa și să o așeze la locul ei. Deși nu se mai potrivea chiar perfect, nu era suficient spațiu pentru ca eu să încap pe acolo. Urma să aștept toată noaptea, până când Thorne avea să plece a doua lumină, sau să risc să dărâm ușa de îndată ce el adormea.

Apoi, subit, m-am procopsit cu o problemă mult mai mare.

Thorne se îndrepta spre garderobă.

Am observat, cu un fior de groază, că avea cămașa de noapte murdară. Intenționa să o schimbe cu una curată.

M-am făcut cât de mică am putut, cu toate că știam că nu era de-ajuns. În anxietatea mea de moment, am răsucit iritată inelul bunicului pe degetul mare. Ușile au zburat brusc în lături, iar eu mi-am ținut respirația și am închis ochii, așteptând ca lovitura să cadă.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Am deschis ochii și l-am văzut pe Thorne zgâindu-se la mine, chipurile noastre aflându-se la mai puțin de treizeci de centimetri distanță unul de altul. Dar n-a avut nicio reacție. Era ca și cum nu m-ar fi văzut deloc. A scos o cămașă de noapte curată și a închis ușa garderobei. O secundă mai târziu, l-am auzit vârandu-se în pat. Am rămas acolo încercând să nu respir, dar și încercând să pun în ordine ceea ce se întâmplase.

Dacă Thorne putuse să vadă atunci când își luase o cămașă de noapte curată și când se urcase în pat, cum era posibil să nu mă fi văzut? Mi-am trecut mâna peste un picior. Părea normal. Apoi, mi-am trecut un deget peste inel. Răsucindu-l pe deget, l-am întors. Partea cu desenul celor trei zale ciudate era cu fața în jos, iar cercul inelului se afla în partea de sus a degetului meu mare.

Mai purtasem inelul și până atunci, dar nu se întâmplase nimic deosebit. Niciodată însă nu-l mai întorsesem, m-am gândit eu. Răsucindu-l așa cum o făcusem, reușisem oare să devin invizibilă?

Părea un gând imposibil, dar ce altă explicație putea exista?

Așadar, puteam să mă furișez și să ies de acolo? Totuși, aveam să fiu nevoită să mut ușa pentru a trece dincolo. Iar Thorne cu siguranță avea să știe că cineva sau ceva se afla acolo. Sau aș fi putut să stau acolo și să aștept prima geană de lumină. M-am hotărât să risc totuși.

Am mai aruncat o privire prin crăpătura ușii și l-am văzut pe Thorne în pat. Păstrase o lumânare aprinsă, însă camera era doar parțial luminată de aceasta. Am mai așteptat douăzeci de fărâme până când l-am auzit respirând mai adânc. Când un sforăit i-a scăpat printre buze, am numărat până la zece și apoi am deschis repede ușa garderobei. Aceasta a scârțâit puțin, ceea ce mie mi s-a părut precum țipătul unui garm la vânătoare.

Am înlemnit, așteptându-mă ca Thorne să sară din pat și să se întrebe cum de reușise garderoba să se deschidă singură ușa. Dar el nici măcar nu s-a mișcat. Am închis ușa în urma mea, după ce am strecurat cutia cu sculpturile mistice acolo unde o găsisem.

Am privit ușa masivă a camerei, apoi am încercat să-mi strecor capul prin spațiul dintre aceasta și perete, dar n-am reușit. Ekoșii o înclinaseră mult spre zid, așa că nu existau decât mici crăpături de fiecare parte. În centrul ușii era o gaură, acolo unde lovise Elementalul, numai că aceasta nu era suficient de mare pentru ca eu să pot trece prin ea. Și, oricum, era prea sus față de podea ca să pot ajunge acolo.

Mi-am așezat degetele într-o crăpătură, m-am proptit bine pe picioare și am tras. Dar ușa nici nu s-a clintit. Ar fi fost mult mai ușor cu Destin în jurul taliei, grație puterii excepționale pe care mi-o transmitea, însă lanțul meu se afla la brâul lui Thorne și mă îndoiam că aș fi putut să-l scot fără ca individul să observe. Aproape că am țipat atunci când am auzit o voce șoptită din partea cealaltă a ușii uriașe.

— Ai grijă, Vega Jane!
Era Delph.

M-am apropiat de ușă și mi-am lipit gura lângă crăpătură.

— El e aici, doarme, dar nu pot să ies.

— Dă-te înapoi, mi-a cerut el.

— Ce ai de gând să faci? am rostit eu în șoaptă prin crăpătură.

— La fel ca mai devreme.

În mai puțin de o secundă, Elementalul a lovit ușa în mijloc, iar aceasta a căzut zgomotos în interiorul camerei. Am ieșit atât de repede, încât am văzut Elementalul izbindu-se de mâna înmănușată a lui Delph. Apoi el a dispărut pe hol, fugind să-și scape pielea. Am început să alerg și eu prin pasaj pentru a-mi salva viața, căci nenumărate salve de mortă explodau acum în afara camerei din care abia scăpasem. M-am întors pentru un moment și l-am văzut pe Thorne în cadrul ușii. Avea câte o mortă scurtă în fiecare mână și trăgea cu furie. Și, chiar dacă eram invizibilă, tot din carne și sânge eram făcută. O rafală mi-a șuiert pe lângă ureche. O alta a împroșcat peretele și o bucată de piatră s-a spart, lovindu-mă în braț și tăindu-mă. Am continuat să alerg și nu m-am oprit până la camera noastră de dormit. Delph era deja acolo, stând aplecat, cu pieptul mișcându-i-se ritmic.

Elementalul în mărime naturală se afla pe podea. Delph uitase să-l micșoreze și Thorne ar fi putut să ajungă acolo în orice clipă. I-am scos mânușa de pe mână, am ridicat lancea din aur și m-am gândit că aș dori să revină la dimensiunea sa micșorată.

Delph s-a speriat atât de tare, încât aproape că a sărit până în tavan. Atunci mi-am dat seama că nici el nu mă putea vedea. Văzuse numai Elementalul și mânușa suspendate în aer.

Am răsucit inelul până când a ajuns din nou în poziția sa normală. S-a holbat la mine de parcă ar fi văzut un adar zburând prin cameră.

— Cum... cum... cum...?

Bietul Delph nici n-a putut să mai termine fraza. Tremura prea tare.

— Inelul a făcut asta.

L-am ridicat.

— Cum poate un afurisit de inel să te facă să nu mai fii aici?

Am răsucit inelul și am dispărut. Am știut că devenisem invizibilă fiindcă Delph se uita în jur pentru a vedea unde dispărașem. L-am pus încă o dată înapoi și am reapărut.

— Nu știu cum face asta, Delph. Dar sunt bucuroasă că s-a întâmplat în seara asta. Altminteri, aș fi fost moartă.

Asta m-a făcut să-mi amintesc ce descoperisem.

— Delph, am foarte multe să-ți spun.

Mai întâi, i-am spus despre fotografie. El s-a scărpinat în bărbie și m-a întrebat:

— Tu crezi, așadar, că Thorne este tatăl lui Morigone?

— Sunt sigură de asta. Iar Murgatroyd este mama ei. *A fost* mama ei. E moartă.

— De unde știi asta? m-a întrebat el.

— Grație celui de-al doilea lucru pe care l-am găsit. O scrisoare de la Virgil către Thorne.

— Ce scrisoare?

— Virgil l-a acuzat pe Thorne că a ucis-o pe Morigone cu ciuperci otrăvite. A spus că și-ar fi dorit să-l vadă pe Thorne executat pentru crima lui. Și a menționat-o pe Morigone în scrisoare. Spunea că Thorne a lipsit-o de mamă. De aceea a fost nevoit Thorne să plece din Wormwood.

— Fir-ar să fie! a exclamat Delph. Individului ăstuia chiar îi place să omoare, nu-i așa?

M-am așezat pe pat alături de el.

— Murgatroyd a fost ca Morigone. Era treaba ei să aibă grijă de Wugi și de Wormwood. Pun rămășag că asta l-a făcut gelos pe Thorne. Și că el știa și ce altceva mai putea ea să facă. Aceleași lucruri pe care le face Morigone acum.

— Vrei să spui chestii de magie și de vrăjitorie?

— Mă întreb dacă Morigone știe măcar ce i s-a întâmplat mamei ei.

— Asta mă face să îmi pară cumva rău pentru ea, a zis Delph.

Niciodată nu m-am gândit că avea să-mi pară rău pentru Morigone. Dar dacă Thorne o omorâse pe mama lui Morigone? Ce povară uriașă pentru sufletul cuiva...

Eram surprinsă că Thorne nu apăruse încă să ne verifice. Dar poate că vâna grubbi în vreun colț îndepărtat al regatului său. Cel puțin, asta ne-ar fi lăsat ceva timp să ne gândim.

Thorne era indiscutabil un monstru. Și trebuia oprit imediat, însă cum? Apoi mi-am amintit. Cartea pe care o luasem de sub salteaua lui. Poate că acolo era ceva.

Am scos cartea și i-am arătat-o lui Delph.

— Ei drăcia dracului! a exclamat el. Experimente?

Am început să citim împreună. Cartea conținea nu doar cuvinte, ci și desene. Amândoi ne-am albit la față, iar mie mi s-a făcut greață.

Existau desene cu ekoși, gnomi și grubbi tăiați. Desenele tinerilor ekoși, cu trupurile lor desfigurare, m-au îngrețoșat. Am fost nevoită să-mi îndepărtez rapid privirea din carte.

— El... a făcut experimente pe *ei*, a spus Delph.

— Vine cineva, am spus cu voce șoptită.

M-am uitat la inel. Inelul blestemat. Dacă aveam să fiu găsită cu el? Și cu cartea?!

Am privit în jur, căutând disperată o ascunzătoare. Dar nu era de găsit. Apoi ceva mi-a împins mâna. Era Harry Doi. Ne-am uitat amândoi unul la celălalt. Mi-am scos inelul și, deschizându-i gura, i l-am pus înăuntru. Apoi i-am închis botul. Am strecurat *Cartea experimentelor* sub el, iar Harry Doi s-a așezat deasupra, cu trupul lui masiv acoperind-o complet. Am stins lumânarea, iar camera s-a cufundat în întuneric. Delph și cu mine ne-am întins imediat și ne-am prefăcut că dormim.

Câteva momente mai târziu, Thorne a intrat, urmat de mai mulți ekoși. Aceștia duceau torțe și morte. Luc era unul dintre ei. M-am ridicat în capul oaselor și am lăsat să-mi scape un căscat.

— Ce este? am întrebat somnoroasă. Ce e cu toată agitația asta acum?

Thorne a venit spre patul meu. S-a uitat mai întâi la mine, apoi la Delph. Privirea sa n-a zăbovit însă asupra lui Harry Doi, care stătea culcat pe podea cu botul între labele din față.

— Ce e cu toată agitația asta *acum*? m-a imitat Thorne. Ce vrei să spui cu asta? m-a întrebat suspicios.

— Păi, am auzit zarva de mai înainte. Țipete. Focuri de morte. Apoi, totul s-a liniștit. Și a reînceput. Și s-a potolit din nou. Până când ați apărut voi.

Thorne continua să mă examineze.

— Ați fost aici tot timpul ăsta?

Am încuviințat din cap și am întrebat:

— Unde altundeva să fi fost?

Thorne s-a uitat spre Luc, care a spus:

— Asta e adevărat, regele meu. N-au plecat deloc de aici. Fără îndoială, au fost grubbii, care s-au întors.

— Hmm, mira-m-aș, a spus Thorne.

Privirea lui răutăcioasă și tonul său amenințător mi-au dat fiori reci pe piele.

— Vreau să fie percheziționați, a cerut el, arătând spre mine și spre Delph.

— Ce căutăm, regele meu? a întrebat Luc.

— Voi ști când voi vedea, Luc, a răcnit Thorne. Tu fă-o!

Acum știam că descoperise lipsa inelului. Nu știam dacă și lipsa cărții. Dar poate că nu se uitase sub saltea. Am adoptat cea mai goală expresie și m-am rugat la Sfânta Clopotniță ca Delph să fie capabil să facă la fel. Am riscat să arunc pe furiș o privire spre Delph, care se prăbușise înapoi și arăta de parcă ar fi dormit.

Eram tare mândră de el!

Am fost percheziționați, dar nu s-a găsit nimic asupra noastră. Firește, nu le-a trecut prin cap să caute inelul în gura câinelui meu sau cartea sub el. Thorne nu era bucuros, mi-am dat seama. Și nici eu nu eram sau, cel puțin, nu în întregime. Acum știam că Thorne avea să creadă că trădătorii erau printre ai lui. Iar ultimul lucru pe care îl

voiam era să-l pun în pericol pe Luc împreună cu familia sa. În timp ce Thorne pornise spre ieșire, Luc mi-a aruncat o privire timidă care n-a făcut decât să-mi sporească teama pentru el.

Am întins mâna și Harry Doi, ascultător, a deschis gura și mi-a îngăduit să recuperez inelul. L-am șters și mi l-am pus pe mână, atentă să țin cele trei zale înlănțuite cu fața în sus, astfel încât să nu dispar. Apoi am luat cartea și m-am uitat din nou la ea.

— Un Wug îngrozitor, teribil, a spus Delph solemn.

— Știu. Dar cu această carte avem șansa de a ne asigura că în curând va fi doar un fost rege, Delph.

— Cum anume?

— Cartea este o dovadă a lucrurilor îngrozitoare la care îi supune pe ekoși și pe gnomi.

Pe măsură ce înțelegea, trăsăturile i se destindeau.

— Corect, putem să i-o dăm lui Luc, iar el poate... o poate folosi pentru a-i stârni pe ekoși. Nu se poate să-i rămână loiali lui Thorne și după ce vor afla că el i-a omorât pe ai lor în felul ăsta.

— Dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că Thorne nu va putea ataca Wormwoodul niciodată.

— Asta trebuie să ia sfârșit cât de curând, Vega Jane, a adăugat Delph. El știe că noi punem ceva la cale. Nu vom mai avea niciodată o altă șansă.

— Se va termina totul în curând, Delph. De fapt, se va termina mâine.

Delph a privit inelul și a spus:

— Sunt mult mai multe chestii decât am crezut referitoare la bunicul tău.

— Eu zic că sunt mult mai multe decât am crezut cu privire la toate, i-am răspuns.

Și nu am spus asta într-un sens bun.

UNDECIM

Plecat

A doua lumină ne-a găsit afară pentru încă o rundă de zbor cu Thorne. În timp ce ne pregăteam, el s-a uitat la brațul meu.

— Te-ai tăiat? m-a întrebat cu subînțeles.

Am aruncat o privire spre locul arătat de el. Pe mâneca mea, acolo unde mă lovise fragmentul de piatră dislocat de împușcătura morții, era sânge.

— M-am pricopsit cu rana pe un stei din piatră.

Mi-a aruncat o privire disprețuitoare și apoi a privit cerul, care devenea rapid tot mai întunecat și rău prevestitor.

— Se pare că vine o furtună. Pornim?

Când am încercat să-i leg curelele hamului, Thorne a clătinat din cap.

— Poziții inversate de data asta, draga mea. Eu te voi duce pe *tine*.

Era limpede că n-aveam nicio șansă, așa că l-am lăsat să mă lege și apoi ne-am desprins de sol, navigând în sus.

Călătoria a fost însă cu hopuri, căci vântul ne lovea din toate părțile. În scurt timp eram uzi learcă din cauza picăturilor de ploaie. Eram bucuroasă fiindcă aveam ochelarii cu mine. O suliță de lumină a lovit pieziș deasupra noastră și tunetul însoțitor a fost aproape asurzitor. L-am simțit pe Thorne încordându-se deasupra mea. Individul părea de-a dreptul speriat de ploaie și de zgomot.

— Totul e în ordine, rege atotputernic? l-am întrebat eu pe un ton răutăcios.

El nu mi-a răspuns; în schimb, l-am simțit unduindu-se deasupra mea. La început nu mi-am dat seama ce face. Dar, după aceea, a devenit destul de limpede că hamul începuse să cadă de pe el. Desfăcuse cataramele din jurul torsului. Și, de vreme ce stăteam în aer doar fiindcă mă ținea el, asta devenea o problemă serioasă. O

problemă pe care am rezolvat-o întinzând mâna la spate și apucând Lanțul Destin.

Dezechilibrându-ne, am intrat imediat în picaj.

— Dă-i drumul, a urlat el, lovindu-mă cu piciorul.

— Nici pomeneală, i-am răspuns, urlând la rândul meu.

Ne-am prăvălit, ne-am rostogolit, am făcut tumburi și am plonjat.

Cerul era tot mai agitat de furtună. El continua să mă lovească, iar eu să parez loviturile. Apoi am obosit și i-am tras un pumn în față. Sângele i-a țâșnit din nas, împrôșcându-ne pe amândoi. S-a uitat șocat la mine.

— Mi-ai spart nasul, la naiba!

— Iată încă una, doar așa, să fie!

L-am pocnit din nou, învinețindu-i un ochi, și apoi l-am lovit în abdomen. Eram femeie, e adevărat, dar eram mai dură decât toți bărbații din cercul meu de cunoștințe, inclusiv nemernicul ăsta.

El mi-a prins pumnul cu ambele mâini, încercând să-mi descleșteze degetele de pe lanț. A reușit cu greu să desprindă trei, așa că m-am întors cu fața spre el și mi-am înfășurat picioarele în jurul torsului său. Susținându-mă astfel, aveam ambele mâini libere. Și le-am folosit cu un efect sonor.

L-am lovit pe Thorne în toate părțile corpului la care puteam ajunge din poziția mea. Toată ura, scârba, dezgustul și furia pură pe care le simțeam față de acest individ s-au dezlănțuit cu putere. Îl răneam pentru fiecare lucru infam pe care ni-l făcuse. Pentru toți ekoșii și gnomii pe care îi spintecase. Pentru toți grubbii pe care îi omorâse. Pentru uciderea lui Murgatroyd. Și, pur și simplu, pentru că era cel mai mare ticălos pe care avusesem nefericirea de a-l întâlni vreodată.

După vreo duzină de lovituri, am crezut că îl făcusem praf. Dar bătrânul Wug mai avea de luptat, în ciuda celor socotite de mine. N-am văzut la timp lovitura care a venit. Pumnul lui m-a izbit în față atât de tare, încât am simțit că mi-a scos toți dinții. Thorne era bătrân, dar masiv. După o altă lovitură mi-a dat sângele, iar fața mi

s-a umflat. Mă simțeam amețită și îmi era greață, însă n-aveam de gând să-l las pe ticălos să mă bată. Crezând că avea un avantaj, a încercat să-mi mai tragă una, dar am parat lovitura cu brațul; durerea m-a zguduit de sus până jos. Apoi, ținând un picior în jurul lui, astfel încât să nu plonjez spre sol, i-am dat o lovitură cu celălalt genunchi într-un loc în care niciun bărbat n-ar vrea să fie lovit. A gemut și a rămas fără vlagă.

— O, nu! am țipat eu.

Deși câștigasem lupta cu Thorne, echilibrul nostru se stricase, acum când el era aproape inconștient. Am intrat într-un picaj rapid. Mi-am dat capul pe spate și am privit în jos. Singurul lucru pe care îl vedeam era un pâlcc de copaci, al căror coronament se apropia cu o viteză amețitoare.

Probabil că și Thorne a văzut asta, căci s-a dezmeticit rapid.

— Ai să ne omori pe amândoi! a țipat el prin spațiul dintre dinți pe care i-l făcusem cu o lovitură în plină figură.

— Ba tu încercăi să mă omori pe mine, i-am răspuns, strigând la rândul meu.

Ne-am răsucit în așa fel încât să fiu eu deasupra. Am apucat Lanțul Destin cu ambele mâini, ca pe odgonul unui șlep, și mi-am arcuit gâtul și umerii. Încetul cu încetul, am început să ne redresăm. Când, în cele din urmă, ne-am avântat în sus, ghetetele mele au atins razant vârfulurile copacilor.

Apoi un fulger însoțit de un tunet puternic a lovit atât de aproape, încât m-am îndepărtat puțin de Thorne. El a profitat de șansă și m-a apucat cu mâinile de păr, desprinzându-mă de el. Când mi-a dat drumul, m-am folosit de avantaj și, fără ca el să știe, l-am tras pe Destin din jurul șoldurilor sale, în timp ce el se străduia să mă bată.

L-am fixat pe Destin în jurul taliei mele și am privit în sus exact la timp pentru a-l vedea pe Thorne căzând ca un bolovan.

Atotputernicul rege țipa din răspuțeri, ca orice Wug înspăimântat.

— Vega, ajută-mă!

O parte din mine n-ar fi vrut să facă nimic. N-avea decât să cadă și

să aibă parte de o călătorie sprâncenată! Însă o altă parte din mine chiar nu putea să-l lase pe individ să moară – cel puțin, nu așa.

Presupun că asta ne diferenția pe noi, cei ca mine, de cei ca el. Iar o moarte rapidă n-ar fi făcut deloc dreptate în ceea ce-l privea. Cătuși de puțin.

Mi-am îndreptat capul și umerii în jos și am țâșnit ca și cum aș fi fost propulsată de unul dintre tunurile lui Thorne. L-am apucat de păr, așa cum făcuse și el cu mine. Când am aterizat, am atins pământul destul de blând și abia dacă am făcut o tumbă.

În clipa următoare, o mortă scurtă era îndreptată spre capul meu.

Îl bătusem măr pe Thorne. Fața îi era umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Și sunt destul de sigură că îi fracturasem o coastă sau două pentru rănilile pe care mi le făcuse la față.

— Tocmai ți-am salvat viața, am zis eu scurt.

— Iar eu sunt pe cale să o iau pe-a ta, mi-a spus el, cu o expresie de nebun pe chipul însângerat.

În secunda următoare zăcea cu fața în jos, iar morta îi zburase din mână. L-am privit pe Harry Doi, care se urcase în spinarea lui Thorne și îl mușcase de fesa stângă. Regele începuse să țipe dinainte ca eu să-l pocnesc cu cizma peste cap, lăsându-l inconștient.

— Vino, Harry Doi! am spus eu de îndată. Repede!

Am apucat hamul, care căzuse pe pământ lângă noi. Harry Doi a sărit în brațele mele și l-am fixat imediat, încheind cataramele. Ne-am avântat spre cerul furtunos, asemenea unei săgeți trase din arc, îndreptându-ne în direcția în care știam că este Delph. Un fulger a lovit undeva lângă noi și aproape că m-am dat peste cap, pornind în jos în trombă.

— Vega Jane!

Delph alerga din răspuțeri pentru a-și salva viața, cu un grup de ekoși exact în spatele lui, trăgând în el cu morte. M-am îndreptat spre el cu Harry Doi lângă mine, pornind valvârtej spre pământ. În ultima clipă am planat, am întins brațul și l-am prins pe Delph de mână. Împreună ne-am avântat în sus, apoi am descris un arc de cerc

în spate, pentru a ne propulsa înainte cu o viteză pe care n-o mai atinsesem niciodată până atunci. Aveam nevoie să mă mișc cât mai iute, căci dispuneam doar de câteva secunde pentru a executa planul nostru.

Ne-am deplasat în linie dreaptă prin puțul prin care căzusem amândoi, aterizând pe fundul acestuia. Singurul ekos de acolo era Luc. Nu era o întâmplare. Delph aranjase mai devreme cu șeful ekoșilor, iar acesta pur și simplu le ordonase celorlalți ekoși să plece. L-am eliberat pe Harry Doi din ham și l-am prins pe Luc de braț.

— Nava spațială, am spus.

După ce ne-am luat desagi din camera de dormit, l-am urmat pe Luc printr-un pasaj. Apoi, m-am oprit brusc.

— Stați o clipă, le-am spus.

Mi-am pus mănua, m-am gândit că aș vrea ca Elementalul să ajungă la mărimea sa naturală și am țintit.

Delph l-a tras pe Luc înapoi și i-a zis:

— Acoperă-ți urechile!

Am lăsat Elementalul să zboare și acesta s-a înălțat, izbindu-se de zidul înalt de cranii. A urmat o explozie teribilă și masa de oase s-a prăbușit, creând o mare harababură de oase zdrobite pe podeaua din piatră. Când praful s-a așezat, nu mai exista nici măcar o singură pereche de orbite din acea colecție hidoasă care să se holbeze la noi.

— Cară-te, o, atotputernicule rege! am țipat eu, spre nimeni în mod deosebit.

Câteva secunde mai târziu, am ajuns la încăperea navei spațiale. Luc a descuiat ușa enormă.

— Aduc vâslele, a zis Delph.

Dar un sunet ne-a făcut pe toți să ne întoarcem.

În cadrul ușii erau Cere și micul Kori.

— Thorne se întoarce, a spus Cere într-un suflet. Și nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. S-a oprit, tremurând de groază. Și, din câte am auzit, Luc, știe că l-am trădat. Nu vom supraviețui acestei zile.

— Ba da, veți trăi, i-am spus eu ferm. Am scos cartea din desagă. Asta e dovada de care ai nevoie, Luc. Dacă nici asta nu-i va întoarce pe cei din neamul tău împotriva ticălosului de rege, atunci nimic nu o va face.

Luc a luat cartea, a deschis-o, a frunzărit câteva pagini, apoi s-a albit. Expresia lui s-a transformat imediat într-una de dezgust. Și apoi în furie. Era de parcă aș fi putut să văd cum se aduna din nou curajul în Luc. A închis cartea și s-a uitat la mine.

— Știam că Thorne este nebun, dar n-am bănuit niciodată că... poate fi atât de malefic.

— Dar nu ai observat că lipseau ekoși și gnomi? l-a întrebat Delph.

— Ba da, dar Thorne a dat vina pe grubbi. Acum înțeleg că era felul lui de a asmuți o rasă împotriva celorlalte.

— Luc, e un monstru plin de cruzime, i-am spus. Nu știu cu ce altceva ne vom mai confrunta în Quag, dar mă îndoiesc că vom da peste ceva mai îngrozitor decât Thorne. M-am oprit, apoi am adăugat, bătând în carte cu degetele: Așa că, ce ai de gând să faci în privința asta?

— Să fac?! a întrebat Luc. Ce să fac?

Luc părea să crească sub ochii noștri, redevenind individul care fusese cândva.

— Noi intenționăm să ne recăpătăm viețile. Și să ne eliberăm de sub tirania acestui rege blestemat, căruia nu ar fi trebuit să i se permită niciodată să conducă – nici măcar un fir de iarbă.

Ne-am îmbrățișat, cu lacrimile curgându-ne pe obraji.

— Îți mulțumesc, Vega Jane, a spus Luc după aceea. Ne-ai oferit șansa de a lupta și de a ne lua înapoi ceea ce ne aparține. Acum, duceți-vă! Și succes în călătoria voastră!

Luc a încuiat ușa în urma lui. În depărtare se auzeau țipetele, și zgomote, și alergături.

În vreme ce Delph înșfăca vâslele, am alergat spre nava spațială, am sărit înăuntru și am început să bâjbâi în căutarea dispozitivului

care băga aerul în balon.

— Poți să-ți dai seama cum funcționează? am strigat spre Delph.

— Știu eu cum funcționează, s-a auzit o voce.

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut pe gnomul care mă privise amuzat în ziua aceea. A pășit mai în față, ieșind din crăpătura din stâncă în care se ascunsese.

— Cine ești? l-am întrebat.

— Sieve, mi-a răspuns el.

— Și cum de vorbești wugeza?

— E destul de simplu. l-am ascultat pe rege și pe Luc, a răspuns calm. Nimeni nu observă mai bine ca un gnom. Așa se face că auzi tot felul de lucruri, zău că da.

— Poți să-l umpli cu aer?

A sărit în nacelă și, după ce a meșterit ceva la dispozitiv, din pântecul acestuia a izbucnit o flacăra. Imediat s-a auzit un șuiertat și am remarcat că balonul începea să se umple rapid, pe măsură ce aerul cald era propulsat înăuntru.

M-am întins spre Sieve și l-am întrebat:

— Cât timp?

— Nu prea mult, a zis el. După cum vedeți.

Funiile care țineau nacela pe loc erau deja încordate din pricina ridicării generate de forța ascensională în creștere.

Delph a privit lung spre tavan și a spus descurajat:

— Și cum îl deschidem astfel încât să scoatem nava afară?

M-am uitat în direcția în care se uita și el și abia atunci mi-am dat seama că nu era nicio deschizătură.

— Fir-ar să fie! am țipat.

Planul nostru părea să fie plin de lipsuri.

Însă Sieve a arătat spre un colț întunecat, unde un levier metalic era fixat între două roți dințate.

— Iată cum veți ieși. Va deschide acoperișul. E destul loc.

M-am uitat bănuitoare la el. Indivizii care păreau atât de dornici să te ajute nu prea erau pe placul meu. Aș accepta cu dragă inimă o

încăpățânare sau o înșelăciune care se manifestă pe față. Însă amabilitatea întâmplătoare mă scoate din minți.

— De ce ne ajuți? am vrut eu să știu.

El a zâmbit și a răspuns cu un sâsâit vag:

— Nu prea îmi place compania regilor. A ridicat o mână ca o gheară și a adăugat: Îmi place să intru în pământ. De aia ne înțelegem noi, gnomii, cu grubbii, așa cred. Și am văzut că i-ai dat cartea aceea lui Luc. Gata cu blestemații de regi.

Și-a plesnit ghearele una de alta de mai multe ori, într-o aparentă încântare.

Delph a tras levierul și deasupra navei spațiale s-a deschis o gaură, eram gata de plecare.

Am aruncat o privire spre ușa încuiată, căci se auzeau pași grăbiți venind spre noi.

— Delph, repede! Are o cheie.

Ne-am repezit spre câteva lăzi grele din lemn masiv, care erau stivuite lângă ușă, și le-am tras în fața acesteia.

Am fugit la nacelă și ne-am urcat rapid, aruncând înăuntru și desagii. Delph trecuse deja vâslele prin găurile din lateralele navei spațiale. În nacelă am găsit un cuțit într-o teacă de piele. L-am scos și m-am uitat la Delph.

— Pentru a tăia funiile care ne țin la sol, am zis.

El a dat aprobator din cap și s-a uitat în sus, spre balonul acum plin. Funiile scârțâiau și se încordau pentru a ține nava priponită la pământ.

A urmat un zgomot colosal când ușa groasă a fost asaltată, însă aceasta a rezistat grație lăzilor din spatele ei.

— Taie funiile! a strigat Sieve. Fă-o acum, altminteri vei pieri.

Am început să tai funiile, însă acestea erau zdravene.

După încă un zgomot puternic, ușa s-a crăpat puțin, dar încă rezista.

— Aduceți tunul! l-am auzit pe Thorne mugind.

Delph mi-a luat cuțitul și a început să taie funiile de parcă ar fi

fost posedat. Am ridicat privirea și prin deschizătura de deasupra am văzut cerul furtunos. Delph mai avea încă trei funii de ciopârțit. Harry Doi s-a cățărat pe marginea nacelei și a început să roadă una dintre funii.

M-am uitat în jur în interiorul nacelei în căutarea mecanismului de cârmire și a vâslelor care ne-ar fi permis să navigăm. Am revizuit în gând planul nostru și am descoperit cam patru mii de lucruri care ar fi putut să meargă prost.

Când am auzit tunul, care era adus prin pasaj, l-am strigat pe Sieve:

— Cum ai de gând să ieși de aici?

El a ridicat ghearele și a surâs, dezvelindu-și încă o dată dinții ascuțiți și pătați.

— Cât timp le am pe astea, am mereu o cale de ieșire.

Apoi s-a întors și a atacat peretele din piatră din spatele lui.

Harry Doi terminase de ros funia, iar Delph aproape că o tăiașe în întregime pe a lui, așa că mai rămânea doar una.

Am apucat-o cu ambele mâini și am tras cu toată forța pe care mi-o conferea Destin. Scoaba din metal în care era prinsă funia fusese adânc înfiptă în stâncă. Dar, cu o smucitură puternică, am reușit s-o scot. Am căzut pe spate și m-am lovit cu capul de dispozitivul pentru foc. M-am ridicat în același timp cu nacela. Ascensiunea era surprinzător de rapidă, dar nu suficient.

Bubuitul tunului s-a auzit o secundă mai târziu, urmat de zgomotul produs de ușă și de stiva de lăzi care fusese aruncată în lături de parcă n-ar fi cântărit nimic.

L-am auzit pe Delph țipând.

Și pe Harry Doi lătrând.

M-am ferit.

Ghiuleaua a nimerit undeva între nacelă și partea inferioară a balonului.

Când m-am ridicat, nu mi-a venit să cred cât de norocoși fuseserăm.

Nu numai că ne ratase, dar eram și foarte aproape de deschizătura care avea să ne conducă afară. Dar când m-am uitat la Delph, mi-am dat seama că mă înșelasem. Ghiuleaua lovise peretele de piatră și o bucată din stâncă zburase, despicându-i lui Delph brațul. El se lăsase să cadă pe fundul nacelei, ținându-se de braț. Sângele îi curgea în partea din față.

Am îngenuncheat lângă el și am întins Piatra Viperei.

— De unde o ai? a strigat el, cu fața contorsionată de durere.

— Am șterpelit-o din halatul lui Thorne în timp ce făceam roata țiganului în aer.

Am mișcat-o deasupra răniilor lui Delph și am nutrit gânduri bune, iar hemoragia s-a oprit și tăietura s-a vindecat. Apoi, am folosit-o pentru a-mi vindeca răniile pe care le căpătasem în timpul luptei cu Thorne. Auzind țipete, am privit peste marginea navei spațiale.

Thorne era jos, cu pumnul ridicat spre noi și cu trăsăturile schimonosite de furie. Totuși, n-am putut să nu zâmbesc în timp ce îi priveam fața învinețită și nasul rupt.

Apoi, am văzut o mișcare la dreapta lui Thorne. Era Sieve. Își ițise capul dintr-o gaură, aparent pentru a vedea ce se petrece.

Înainte să pot striga orice avertisment, Thorne, care părea să aibă ochi și la ceafa, se întorsese și trăsesse cu morta în Sieve. Proiectilul l-a nimerit în plină figură; s-a prăbușit imediat în gaură, murind pe loc.

— Criminal ticălos! am țipat la Thorne.

— Și pe voi am să vă omor! a mugit el spre noi.

Apoi am trecut prin deschizătură și am ieșit în întinderea Quagului, unde am fost izbiți imediat de vânt, care ne împingea înapoi spre stâncă. Nu asta voiam.

— Delph! am strigat eu. Vâslele!

El s-a lăsat să cadă pe bancă, a apucat cu fiecare mână câte o vâslă și a început să vâslească.

— În partea opusă! i-am strigat eu peste zgomotul furtunii.

— Corect, a zis el, apoi și-a inversat poziția, continuând să împingă cu vâslele.

Am pus mâna pe cârmă și m-am străduit din răspuțeri să conduc nava spre locul în care trebuia să mergem.

La fiecare secundă mă uitam spre pământ, ca să văd ce se petrece jos. Apoi, într-un sfârșit, am văzut ceea ce știam că avea să se întâmple. Thorne și armata sa de ekoși. Erau la circa cincisprezece metri în urma noastră.

— În regulă, Delph, poți să nu mai vâslești.

— Ne ajung din urmă?

— Da.

A dat drumul vâslelor și mi s-a alăturat la marginea nacelei.

Am privit în față. Quagul se schimbase iar. Munții, râul și coamele munților își schimbaseră din nou locurile. Simțeam în aer un curent de energie. Și, dintr-un motiv bine întemeiat, nu credeam că furtuna era de vină.

Am privit în urma noastră. O coloană de ekoși își ațintise mortele cu țevă scurtă direct spre nava spațială. Thorne se afla exact în spatele lor, uitându-se la noi cu mare încântare. M-am întors spre Delph și am încuviințat din cap.

El a apucat funia care atârna lângă cârmă și a tras-o, dând drumul aerului din balon. Am început să coborâm.

L-am fixat pe Harry Doi în ham.

— Delph, ia-mă de mână. E timpul.

El a înșfăcat desagii cu o mână și m-a apucat de braț cu cealaltă. L-am condus spre capătul îndepărtat al nacelei, departe de Thorne și de ekoși.

Ne-am ținut de mână, uitându-ne unul la altul.

— Și dacă asta nu funcționează? m-a întrebat el.

— Va funcționa, i-am spus eu pe un ton ferm.

— Bine, dar dacă nu va funcționa, ei bine...

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

Mortele au tras, iar proiectilele au pătruns în balon, ciuruindu-l.

— Acum! am strigat eu.

Am lovit cu piciorul dispozitivul în care ardea focul,

răsturnându-l. Nacela din lemn s-a aprins instantaneu. Ne-am cățărât pe marginea acesteia și am sărit. O altă rundă de focuri de mortă a izbucnit imediat, explodând în nacelă. M-am uitat în urma noastră și am văzut că nava spațială începuse să cadă.

Înainte să lovim pământul, m-am îndreptat și am continuat să plutesc pe deasupra. M-am uitat din nou înapoi și am văzut nava spațială izbindu-se de sol cu un bubuit nemaipomenit; rămășițele balonului au căzut deasupra nacelei, apoi a urmat o explozie puternică. Lumina orbitoare a acesteia și coloanele de fum s-au înălțat deasupra noastră.

Ei bine, m-am gândit eu, era sfârșitul șansei lui Thorne de a ataca Wormwoodul. Chiar dacă ar fi reușit să scape de Luc și de ceilalți ekoși, n-avea să mai poată niciodată să construiască o altă navă spațială.

Când fumul s-a risipit, Delph a strigat:

— Vega Jane, privește!

M-am întors și am văzut o priveliște pe care n-o voi uita niciodată.

Sute de ekoși înarmați alergau spre Thorne și spre gașca lui mult mai mică. Iar cel care îi conducea era Luc. În mâna ridicată ținea... cartea – dovada crimelor lui Thorne împotriva ekoșilor –, scrisă, mai presus de orice îndoială, de mâna mizerabilului.

M-am întors spre Delph, cu un zâmbet larg pe chip. El m-a privit și a spus:

— Cred că ăsta e sfârșitul bătrânului rege Thorne.

— La naiba, asta trebuia să se întâmple demult, am spus eu ferm.

Apoi m-am întors și am zburat din locul acela cât de repede am putut. După aproximativ cinci kilometri, eram epuizată din cauza transportului lui Delph și al lui Harry Doi, precum și din pricina bagajelor noastre cu provizii. Mi-am îndreptat capul și umerii în jos și, o secundă mai târziu, am aterizat.

L-am desfăcut pe Harry Doi din ham și cu toții ne-am prăbușit pe pământ, stând întinși astfel o vreme. Eram uluită că suntem încă în viață. Privindu-l pe Delph, am constatat că și el se gândea la același

lucru.

— Am făcut-o, nu-i așa? a zis el. Toate lucrurile ar fi putut să meargă prost cu planul nostru, dar am făcut-o. Apoi a privit în jos și a adăugat: Exceptând faptul că Sieve a fost omorât.

— Știu, Delph. N-am fi reușit niciodată dacă n-ar fi fost el. Dar a murit luptând împotriva lui Thorne. A fost foarte curajos.

— Presupun că ai dreptate, Vega Jane.

Harry Doi a lătrat o dată scurt și amândoi am tresărit. Dar câinele meu zâmbea, de parcă ar fi fost de acord cu mine.

Mi-am atins obrazul.

— M-ai sărutat chiar aici, înainte să sărim.

El și-a lăsat privirea în pământ, cu ochii pe jumătate închiși.

— Eu... eu...

M-am întins și l-am sărutat pe obraz în același loc în care mă sărutase și el.

A făcut ochii mari și m-a privit.

— Pentru ce?

— Pentru că ești tu. Ceea ce, la naiba, este minunat!

Și atunci s-a întâmplat. De nicăieri, un nor negru a coborât deasupra noastră. Nu mai vedeam nimic. L-am auzit pe Harry Doi lătrând. Am auzit pe cineva icnind. Și apoi, norul a dispărut.

La fel și Delph.

DUODECIM

Seamus

Am sărit în picioare și am țipat:

— Delph? DELPH!

Am privit înnebunită în jur. Nu era nicăieri. Pur și simplu... dispăruse. Norul! M-am uitat spre cer. Nu era nimic acolo în afară de furtună. M-am năpustit în toate direcțiile. Am căutat pe după copaci și stânci și am alergat peste movile cu Harry Doi pe urmele mele. L-am strigat pe Delph până când nu m-au mai ținut plămâni. M-am prăbușit la pământ, cu mintea gonind atât de iute, încât nici nu mai puteam să gândesc limpede. Apoi, pe măsură ce fărâmele treceau și nu apărea nici urmă de Delph, am început să plâng, și să urlu, și să suspin. Sufeream atât de tare, încât am început să vărs.

Am zăcut acolo, pe pământ, cu Harry Doi încolăcit protector în jurul meu, murmurând întruna:

— Delph, Delph, Delph... Te rog, întoarce-te! Te rog, vino înapoi! Te rog!

Dar Delph nu s-a întors. Dispăruse.

M-am ridicat încet de pe pământ și mi-am luat desaga. Atunci mi-am dat seama că dispăruse și desaga lui Delph. Cum ar fi putut norul acela...? Cum a putut...?

Mârșavul de Thorne îmi spusese că nimic nu era imposibil în Quag. Thorne! Oare el ar fi putut...? Însă, dacă ar fi fost Thorne, cu siguranță m-ar fi luat și pe mine.

În timp ce mergeam încet cu Harry Doi alături de mine, mi-am privit picioarele. Mă concentram să merg, străduindu-mă să pun un picior în fața celuilalt. Am încercat să blochez orice altceva. Cel mai mult încercam să nu mă gândesc că Delph nu mai era alături de mine. Nu puteam să pricep cu niciun chip cum se întâmplase. Ba chiar m-am oprit o dată și am închis ochii, sperând că atunci când

aveam să îi deschid, coșmarul avea să se termine, iar Delph să fie acolo. El m-ar fi privit, cu zâmbetul lui caraghios și drag, și mi-ar fi zis: „Ai grijă, Vega Jane!”

Dar nu mai era cu mine, așa că doar mi-am imaginat.

Eram doar o fată din Wormwood de cincisprezece sesiuni, care simțea nevoia să plângă, căci cel mai bun prieten al ei dispăruse. Doar că nu puteam. Nu mai aveam lacrimi de vărsat.

Am privit înainte – Quagul se întindea la nesfârșit. Am privit în sus și am încremenit de uimire. Furtuna urla în continuare, iar fulgerele și tunetele deveniseră atât de frecvente, încât nu mai erau cu nimic surprinzătoare. Dar pe cer mai era ceva – o creatură uriașă care zbura, având aproape mărimea unui inficio. Nu știam dacă era un aliat sau un inamic. Apoi, în timp ce se abătea în jos, m-am uitat mai bine la ea. Era o pasăre de foc. Penajul său era un amestec de culori vii, care străluceau asemenea unui far în întunericul furtunii. Ciocul și ghearele imense erau hidos de ascuțite. Cartea lui Quentin menționa că o pasăre de foc putea să fie ori aliat, ori dușman. Nu-mi permiteam să aștept să aflu.

– Fugi! am strigat spre Harry Doi.

Nu exista decât o singură cale de scăpare. Într-o stâncă de sus, de pe prima culme, am văzut o deschizătură. Am luat-o la goană spre aceasta, privind peste umăr ca să văd dacă pasărea gigantică mă urmărea. Dar cerul era acum atât de întunecat, iar ploaia cădea atât de tare, încât nu vedeam mare lucru.

Am ajuns la gura peșterii și m-am oprit. Să mă năpustesc într-un spațiu întunecat și închis din Quag ar fi putut să fie ultimul lucru pe care îl făceam vreodată. Mi-am aprins felinarul și am vârât mâna în buzunar după mănuișă, apoi am apucat Elementalul și mi-am dorit să ajungă în mărime naturală.

Mi-am pus desaga pe umăr. Ținând lanterna în cealaltă mână, m-am strecurat împreună cu Harry Doi prin gura peșterii. Am apucat să facem vreo douăzeci de pași, apoi am auzit un zgomot. Nu era mârâitul vreunui animal și nici nu detectam vreun miros urât de

oricare fel. Era mai curând un fel de mormăit.

— Salutare! am strigat eu. Cine e acolo?

În clipa următoare, mormăielile s-au oprit. Am considerat asta drept un semn rău. Am strâns mai tare Elementalul în mână și am mers mai departe cu câinele alături. Peștera era adâncă și, cu cât mergeam mai departe, cu atât mai înaltă și mai largă devenea, până când am putut să stau în picioare cu ușurință.

— Salutare, am zis iar.

O creatură a venit în fugă prin pasajul din fața noastră și a plonjat undeva în întunericul din cealaltă parte.

Am scăpat felinarul și am ațintit Elementalul.

— Ieși chiar acum, altminteri... te rănesc, am spus, cu o voce stânjenitor de pașnică.

Centimetru cu centimetru, creatura a ieșit la vedere. Mi-am luat felinarul, ținându-l în sus și luminând pasajul mai bine. Era mică și purta o mantie cu glugă.

— Cine ești? am întrebat în șoaptă.

— Mi se spune Seamus, a răspuns aceasta în wugeză. Tu cine ai fi, scumpo și drăgălașo?

S-a uitat curios spre Elementalul din mâna mea.

— Eu sunt Vega Jane, am adăugat. Ai putea să-mi spui ce ești, mai precis?

Și-a dat gluga jos.

— Eu este un spiriduș, asta este.

Mi-am dat seama imediat de ce și-a dat gluga jos. Citisem despre spiriduși în cartea lui Quentin despre Quag. În carte era și o poză. Spiridușul avea cam jumătate din înălțimea mea, o siluetă greoaie, un maxilar mic, dar lat, un nas viguros, ochi căprui, așezați aproape de nas și urechi ascuțite ca ale câinelui meu, doar că mai lungi, mai pline și mai roz în interior. Degetele – pe care le văzusem când dăduseră gluga jos – erau arcuite și fusiforme, terminate cu unghii ce păreau ascuțite. Picioarele goale, care i se vedeau de sub tivul mantiei prea scurte, erau mari și păroase. Mantia era zdrențuită și

murdară, iar fața, mâinile și picioarele, nu cu mult mai curate.

— Eu sunt un Wugmort, i-am spus.

S-a apropiat puțin și s-a mai uitat o dată la Elemental. Uitasem că încă era ațintit asupra sa. L-am lăsat în jos.

— De ce tu să vrei să rănești lucruri, scumpo și drăgălașo?

— Nu vreau, dacă nici ele nu *mă* rănesc pe mine.

— Spiridușii nu rănesc pe nimeni.

În cartea lui Quentin scria că spiridușii sunt dornici să te ajute. Tot ce trebuie să faci este să le oferi mici daruri din când în când, cu toate că habar n-aveam ce ar fi putut constitui un dar potrivit.

— Am auzit de spiriduși, i-am spus. Locuiești în peștera asta?

— Până ce eu se mută.

— Afară e furtună, i-am zis.

— Furtuni și furtuni lasă un spiriduș să rătăcește și să rătăcește, a spus el fără sens.

— Locuiești în Quag?

— Ce, locul ăsta de-aici, vrei să spui?

— Da.

Mi-a oferit un zâmbet strâmb, lăsând să i se vadă dinții diformi.

— Unde altundeva aș putea locui, scumpo și drăgălașo?

Începuse să mă doară capul.

— Tu zice că este un Wugmort? Ce-i aia, scumpo și drăgălașo?

— Wug, pe scurt. Așa îi spunem noi cuiva din Wormwood. E un sat. Quagul îl înconjoară.

El a încuviințat, deși nu eram sigură că știa măcar despre ce vorbeam.

— Uite, i-am zis eu, am un prieten, Delph. Stăteam împreună ceva mai departe de aici, când a apărut un nor negru și ne-a acoperit. Când norul s-a ridicat, el dispăruse. Poți să mă ajuți să-l gădesc? Trebuie să-l gădesc. E obligatoriu.

În loc să-mi răspundă, spiridușul s-a întors cu spatele la mine și s-a aventurat mai departe în peșteră. Mi-am înșfăcat felinarul și, împreună cu Harry Doi, l-am urmat, pătrunzând tot mai adânc în

măruntaiele tunelului.

Am ajuns într-o încăpere mică, echipată cu vreo două lăzi, o pătură făcută sul, o găleată și două lumânări puse pe niște pietre.

Am privit în jur și mi-am pus desaga și felinarul jos, apoi m-am așezat pe o ladă. Era frig și vântul provocat de furtuna de afară reușea să pătrundă până acolo, făcând flăcările lumânărilor să pâlpâie. Tremuram, așa că mi-am tras mai bine mantia pe mine. Dar în clipa următoare m-am simțit teribil de vinovată – bietul Delph ar fi putut să fie afară, în furtună, fără un acoperiș deasupra capului.

– Tu frig, scumpo și drăgălașo?

Am încuviințat din cap.

S-a așezat pe o ladă, a vârât mâna în buzunarul mantiei și a scos de acolo ceva ce aproape m-a făcut să cad, iar pe Harry Doi să înceapă să latre.

Seamus a ignorat tulburarea noastră și a pus pe pământ mingiuța de foc albastru pe care o ținea în mână, apoi a scos ceva din celălalt buzunar și a stropit micile limbi de foc, iar acestea au crescut imediat la peste jumătate de metru înălțime.

Mi-am reluat locul și l-am întrebat:

– Cum ai făcut asta?

El m-a privit cu o expresie nevinovată.

– Să fac ce?

– Cum ai scos focul din buzunar?

– Eu l-am scoate, așa am face. Tu a văzut?

– Nu, eu nu a văzut, am spus, înainte să gândesc. Adică, eu nu. *Nu pot.* Unde ai învățat să faci asta?

– Toți spiridușii poate scoate focuri din buzunarele lor. Noi pur și simplu poate, scumpo și drăgălașo.

Și-a încheiat afirmația cu un chicotit.

M-am tras mai aproape de flăcări și am simțit imediat căldura, chiar dacă nu era un foc mare. În minte îmi licărea o amintire din urmă cu multe sesiuni.

Mama, tata și fratele meu stăteau în fața focului în modesta

noastră casă din Wormwood. Mâncam obișnuita noastră cină, la fel de banală ca întotdeauna. Niciodată n-am avut prea multe. Dar îmi amintesc că stăteam pe podea în fața focului și îi priveam pe toți – pe tata, cu surâsul lui binevoitor, pe mama, cu amabilitatea ei caldă, și pe fratele meu, care studia cu atenție un păianjen din colțul tavanului, numărându-i în tăcere picioarele – și mă gândeam că eram cea mai norocoasă fată Wug care existase vreodată.

Amintirea a pălit și m-am concentrat din nou asupra problemei mele.

– Mă poți ajuta să-mi găsesc prietenul? l-am întrebat iar.

Am scos din desagă câteva conserve cu mâncare și o cană de apă.

– Vrei niște mâncare de la mine și ceva apă? l-am întrebat.

N-aveam nici cea mai vagă idee dacă asta constituia un dar adecvat, dar trebuia să încerc.

– Ce are tu, scumpo și drăgălașo?

– Carne afumată, brânzeturi, pâinici, murături pane, legume și câteva mere și pere, printre alte lucruri.

Părea dezamăgit.

– Asta e toate?

M-am uitat la mâncarea mea și m-am întrebat cum de nu era nimic pe placul lui. Am scotocit prin desagă și am scos o cutie din metal cu bomboane de ciocolată, pe care o cumpărasem de la magazinul lui Herman Helvet din Wormwood. Iute ca săgeata, Seamus a înșfăcat cutia și a adulmecat-o grăbit.

– Asta a fi ceea ce Seamus vrea, scumpo și drăgălașo.

– Toată cutia? l-am întrebat uluită.

El a răspuns folosindu-și una dintre unghiile pentru a deschide capacul din metal. A scos o bomboană și a mușcat din ea. Apoi a zâmbit, arătându-și grămada de dinți strâmbi, înnegriți. A devorat imediat bomboana de ciocolată, apoi a mâncat încă una.

– Unicuța-douțe pentru Seamus, păstrează restul pentru mai târziu, așa voi face.

A pus cutia jos și și-a întins mâinile deasupra flăcărilor. Am privit

cu prudență spre unghiile lui ascuțite, care tăiaseră atât de lesne capacul din metal.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, și-a acoperit ochii mai bine cu gluga și s-a strâns mai tare în mantia sa. Am ascultat furtuna care urla afară și m-am tras mai aproape de flăcări. Oare Delph găsisse vreun adăpost? Oare îl atacase cineva? M-am înfiorat.

— Mă poți ajuta? l-am întrebat. Te rog!

N-a spus nimic, ci a continuat să mă privească lung, cu ochii pe jumătate acoperiți de pleoape. Cu toate că înfățișarea sa era puțin înfiorătoare, m-am hotărât să continui.

— Seamus, am spus, ți-am dat bomboane.

Fiindcă el a rămas tăcut, mi-am scos cartea despre Quag și am deschis-o la pagina despre spiriduși. Am citit: *Un spiriduș este o forță pe vecie. Se va împrieteni cu cei aflați în nevoi. Tot ce trebuie să facă cineva este să fie amabil cu spiridușul și să-i ofere un dar, iar el îl va sluji pe dăruitor cu credință.*

M-am oprit din citit și am ținut cartea în așa fel încât el să poată vedea desenul.

— De unde tu a făcut rost de un astfel de lucruleț? m-a întrebat Seamus, zgâindu-se curios la imagine.

— De la cineva care a fost în Quag și cunoaște indivizi ca tine, i-am răspuns eu.

Privirea i-a țâșnit spre cutia cu bomboane de ciocolată care se afla lângă ladă. Când a întins mâna s-o ia, Harry Doi s-a năpustit în fața ei, cu colții dezveliți.

Seamus și-a retras iute mâna și a spus posac:

— Nu nevoie să fii așa. Seamus e un spiriduș de treabă, chiar este. Cum spun cuvintele.

— Așadar, mă ajuți?

M-am uitat la cutia cu bomboane de ciocolată.

— Sunt foarte îngrijorată în legătură cu prietenul meu.

Seamus a încuviințat de îndată.

— Ar trebui să fii, scumpo și dragălașo. Apoi a adăugat, fără nicio

urmă din vorbirea sa cântată, cu efecte teatrale: Căci ăsta e un loc primejdios, așa este.

Ne-am privit lung unul pe celălalt pe deasupra flăcărilor mingiuței de foc, care începuseră să scoată fum. Brusc, se făcuse atât de liniște în peșteră, încât am crezut că furtuna se oprișe.

— El a dispărut într-un nor, am spus din nou. Ce știi despre asta?

Seamus a dus un deget la gură, ca și cum mi-ar fi cerut să îl las să se gândească bine. L-am privit prin fumul flăcărilor apărute prin magie.

— Există un loc, mi-a zis. Există un loc p-acilea.

— Ce loc? am rostit eu repede – teama de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Delph îmi creștea cu fiecare respirație.

— O căsuță.

Am căscat gura de mirare.

— Ce să caute o căsuță în Quag?

El a tăcut și a închis ochii complet.

— Seamus, ce să caute o căsuță în Quag? Locuiește cineva acolo?

— Poate cineva da și poate cineva nu.

— Ești sau nu un spiriduș de treabă? l-am întrebat cu înverșunare.

— Eu este un spiriduș de treabă.

— În cazul ăsta, răspunde-mi la întrebare. Te rog.

El a deschis ochii și s-a uitat morocănos la mine.

— E o femeie care locuiește acolo, a zis, din nou pe un ton lipsit de teatralitate.

— Scumpule și drăgălașule? am spus, ridicând din sprâncene. S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la mine. Chiar s-a uitat la mine cu adevărat, ceea ce părea să se întâmple pentru prima dată.

— Cine e femeia din căsuță? l-am întrebat.

— De ce tu aici?

Subit, tonul lui devenise agresiv, dar și acuzator.

— Eu am întrebat prima. Iar tu ești un spiriduș care încă trebuie să dea dovadă de amabilitate în contul cutiei cu bomboane de ciocolată.

A arătat spre flăcări.

— Ți-a fost frig și acum nu-ți mai este!

— Iar tu mi-ai mâncat două bomboane de ciocolată!

Am ridicat cutia și i-am aruncat-o, iar el a prins-o frumos.

— Și aproape o cutie plină la care am renunțat.

S-a gândit un pic la asta, cu un aer îmbufnat.

— Nu știi numele ei, a spus el în cele din urmă.

— E amabilă? l-am întrebat.

— Destul de amabilă, a comentat el pe un ton posac.

— Cum de supraviețuiește în Quag cu atâtea creaturi periculoase?

— O lasă în pace, nu?

— De ce?

— Pur și simplu așa fac, a zis el pe un ton ferm.

— Și ea mă poate ajuta să-l găesc pe Delph?

A ridicat din umeri.

— Dacă ea nu poate, nimeni de aici nu poate.

— Poți să mă conduci acolo?

— Cum? Prin furtuna asta afurisită? a protestat el.

— Pot să zbor, am adăugat eu.

A făcut ochii mari.

— Să zbori? Ce baliverne!

I-am prins hamul lui Harry Doi.

— Îți voi arăta. Vino! Nu avem nicio clipă de pierdut.

S-a ridicat și m-a urmat spre intrarea în peșteră. Încă turna cu găleata și Seamus părea să se codească, dar nu-mi păsa. Trebuia să-l găesc pe Delph. Cu toate că nu era încă noapte, întunericul produs de norii cei negri era profund. Nori. Ca acela care îl luase pe Delph.

— Putem folosi flacăra pe care ai obținut-o prin magie ca să vedem mai bine?

A părut surprins de solicitarea mea, dar a dat aprobator din cap, apoi a vârât mâna în buzunar și a scos încă o mingiuță de foc albastru.

— Cațără-te pe umerii mei, i-am spus.

El s-a tras înapoi.

— Sunt prea greu.

L-am săltat fără efort.

— Când zburăm, te poți ține de curelele hamului, bine?

— Acolo sus mergem? m-a întrebat el plin de teamă.

Am încuviințat și i-am spus:

— Dar nu te îngrijora, n-am avut niciun accident care să mă fi omorât.

Am ieșit în ploaie, mi-am pus ochelarii și am pornit în căutarea unui Wug fără de care nu puteam să trăiesc.

TREDECIM

Căsuța Astreei Prine

Furtuna crescuse în intensitate. Chiar și cu ochelari, zburam mai mult pe bâjbâite. Și totuși, Seamus ținea mingiuța de foc albastru în fața noastră, iar ploaia și vântul nu aveau niciun efect asupra acesteia.

— Într-acolo, a murgit Seamus, acoperind furia furtunii, din cauza căreia m-am rostogolit incontrollabil câteva secunde.

A arătat în stânga lui, iar eu am virat în acea direcție.

— Cât de departe e? am țipat eu.

Din cuvintele lui de mai devreme, dedusesem că acea căsuță, se afla mult mai aproape.

— Păi, s-a mutat, nu-i așa? a spus Seamus.

— Al dracului de minunat! am strigat.

— Acolo jos! a țipat el deodată.

M-am uitat prin ochelarii încetoșați, pătați de ploaie, și am văzut o priveliște de-a dreptul extraordinară, chiar și pentru Quag.

Nu era o căsuță. Era un dom din smarald verde. Și nu părea... solid. Era... ei bine, părea a fi pur și simplu o luminiscentă, ca un puls al unei inimi uriașe. Dar era inconfundabil și strălucea clar în întunericul furtunii.

Am țâșnit în jos și am văzut o pistă de aterizare lângă un mic pâlc de frasini. Mi-am întins picioarele și am aterizat cu tălpile pe sol. L-am auzit pe Seamus murmurând:

— Niciodată picioarele mele nu vor mai părăsi pământul, așa să mă ajute spiridușică.

L-am eliberat pe Harry Doi din ham, în timp ce Seamus, precaut, a coborât de pe umerii mei. Am rămas toți trei privind uluiți spre strălucirea verde. M-am uitat la spiriduș.

— Deci cum poate cineva să pătrundă înăuntru?

— Șmecherie, viclenie, scumpo și drăgălașo.

M-am repezit la el.

— Dacă ai de gând să începi din nou cu prostiile tale și să mă scoți din răbdări, Seamus, spiridușule, am să-ți dau una de n-ai să mă mai uiți niciodată!

S-a bosumflat imediat și mi-a spus scurt și la obiect:

— Bine, bine, nu te burzului. Vino după mine!

Am pornit în șir indian spre lumina verde. Ne-am oprit la mai puțin de jumătate de metru și, chiar și în întuneric, am putut zări înăuntru conturul unei structuri.

— Căsuța? am întrebat eu, aruncându-i lui Seamus o privire.

El a încuviințat și mi-a răspuns respirând greoi:

— Căsuța.

— Și acum? l-am întrebat.

El a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit și s-a întors să se uite la mine.

— Ei, bine? Ce așteptăm? am întrebat.

— Lasă-mă o secundă, mi-a zis. De ce te grăbești așa de tare?

— Nu știu, poate fiindcă suntem în toiul unei furtuni cumplite în afurisitul ăsta de Quag!

— Bine, bine, înțeleg ce vrei să spui.

A inspirat de mai multe ori.

— Oh, pentru numele lui Alvis Alcumus!

M-am îndreptat direct spre strălucirea verde.

— Vai! Așteaptă! a strigat el.

Harry Doi m-a urmat imediat și am trecut prin aceasta. M-am întors să mă uit după Seamus, care sărea în sus și în jos gesticulând înnebunit. Am întins mâna prin strălucirea verzuie, l-am apucat de mână și l-am tras, astfel încât, în secunda următoare, se afla lângă mine în domul de smarald.

Am dat drumul mâinii lui, iar el s-a privit îndelung. Strânsese ochii și tremura de parcă îl vârâse cineva în apă rece.

— Ăăă... Seamus?

Agitat, mi-a făcut semn să tac. Apoi, încetul cu încetul, a deschis ochii bulbucăți și s-a uitat lung în jur. Când și-a dat seama unde ne aflăm, a exclamat pe un ton de muștrare:

— Poftim unde te-ai ajuns și ce-ai făcut!

— *Tu* ne-ai adus aici.

— Dar nu ți-am spus să dai buzna înăuntru. Asta-i bună! Când mă gândesc ce-ar putea...

— Ce trebuia să fac? l-am întrerupt brusc.

— Păi, vezi bine, nebuno, ar fi trebuit să aștepti în vreme ce eu aș fi lămurit lucrurile! Asta trebuia să faci, la naiba!

— Ei bine, lucrurile s-au lămurit. Suntem înăuntru. Acum, unde-i căsuța?

Mă uitasem în jur, dar conturul structurii pe care o zărisem din exteriorul luminiscentei verzi nu mai era evident dinăuntru.

El a arătat spre stânga lui.

— Hai să încercăm pe acolo.

— Să încercăm pe acolo? l-am întrebat uimită. Am crezut c-ai mai fost pe-aici.

— Păi, da, am mai fost. Adică am mai fost lângă luminiscenta verde, firește.

— Stai, vrei să spui că n-ai mai fost niciodată *înăuntru* luminiscentei verzi?

— Mers cu tine, asta da. De ce, te întreb eu pe tine?

— Ba eu *te întreb* pe tine. De câte ori ai fost înăuntru luminiscentei verzi?

A privit în sus, părând să numere ceva în minte. Apoi a ridicat un singur deget.

— Păi, dacă punem la socoteală și data asta, avem... ăăă, o dată.

— O dată! am urlat eu.

La strigătul meu, a sărit înapoi.

— Păi, mi-ai dat vreo șansă? Nu. Pur și simplu te-ai năpustit. Ai fi putut să ne omori pe amândoi.

— Așadar, când am trecut în luminiscenta verde, aș fi putut să fiu

omorâtă?

— Și – pe capul tău – și eu aș fi putut fi!

— O, la naiba! am exclamat.

Apoi am pornit în căutarea unei căsuțe care ar fi putut să fie locuită sau nu de o femeie „drăguță“, care ar fi putut sau nu să ne mănânce din clipa în care ar fi pus ochii pe noi.

— Seamus, ești un țăcănit nenorocit! i-am strigat peste umăr.

— Mocofano! mi-a strigat și el.

— Tâmpitule! l-am admonestat, înainte de a porni grăbită.

Apoi m-am oprit. Tocmai îmi dădusem seama de ceva. Acolo nu ploua. Mi-am ridicat privirea. Nici urmă de furtună. Nici de vânt. Mă simțeam de parcă aș fi fost la plimbare pe o cărare însorită. Mă făcea să mă simt... mângâiată. Am continuat să mergem și am urcat un deal. Când l-am coborât, am văzut-o pe partea cealaltă.

Căsuța. Avea acoperișul din stuf, pereții din piatră și o ușă ovală din lemn solid, cu o ferestruică pătrată în partea superioară, pe unde pătrundea o rază de lumină. În față, o cărare din dale de piatră, ciudat montate, ducea spre ușă.

Adunându-mi curajul, am pășit pe blocul din piatră veche, înnegrită, care alcătuia o verandă, și am privit precaută pe fereastra ușii. Apoi, brusc, am sărit de pe piatră și am rămas pe loc, tremurând. Ușa se deschisese, aparent de la sine.

Iar când credeam că lucrurile nu ar fi putut deveni și mai bizare, am auzit dinăuntru un glas imperios:

— Poți să intri.

M-am uitat în jur, căutând sursa vocii, dar n-am văzut nimic. Și totuși, vocea nu sunase amenințător. M-am mai uitat o dată în urma mea și l-am văzut pe Seamus cu ochelari, stând la mai puțin de trei metri de mine. Individul părea gata să vomite. Probabil că și eu arătam la fel.

— A zis să intru, i-am spus emoționată.

— P-păi, în c-cazul ăsta, m-mai b-bine să f-faci ce-ce zice, nu?

— Tu nu vii? am vrut eu să știu.

El a pufnit și a spus cu o voce stridentă:

– Cred că rămân de pază aici, scumpo și drăgălașo. Nu vreau ca vreo ființă să se strecoare înapoi, așa vrea bătrânul Seamus.

A schițat un salut stângaci.

– Pramatie, am murmurat în barbă, apoi am oftat profund, resemnată.

Dintre toți spiridușii pe care aș fi putut să-i întâlnesc, a trebuit să dau tocmai peste *ăsta*.

Am intrat în căsuță, cu Harry Doi pe urmele mele. Ușa s-a închis imediat în urma noastră și am auzit un zăvor trăgându-se. Am apucat mânerul și am încercat să o deschid. Dar, deși aveam Lanțul Destin în jurul taliei și puterea îmi era sporită, ușa nici nu s-a clintit. M-am răsucit pe călcâie.

– Salut! am spus, mai întâi cu o voce scăzută, pe care abia puteam să o aud. Apoi am rostit și mai tare: Salut!

Nimic.

Am privit în jur. Mobila din încăperea – o masă, un scaun și un dulap – era mică și joasă, așezată pe o podea din lemn ce părea veche de o mie de sesiuni. Pe perete se afla un ceas mare, ale cărui arătătoare nu se opreau niciodată din mișcare. Se roteau continuu pe cadranul ceasului. M-am apropiat și am văzut că, de fapt, erau doi șerpi, inexplicabil rigidizați. Apoi, când am văzut că, în realitate, cadranul era chipul aplatizat al unui garm, am făcut un salt înapoi și aproape că am răsturnat masa, pe care se aflau o farfurie, o ceașcă și câteva ustensile din tinichea.

Poate că femeia de aici era, de fapt, o persoană malefică. Poate că Seamus mă păcălise. Am jurat în sinea mea că, dacă aveam să ies vie din căsuță, îl voi strânge de gât.

Adunându-mi curajul, am strigat ascuțit:

– Ei, e cineva în locul ăsta afurisit?

Aproape că am sărit până în tavan când ceva – sau poate ea, nu eram prea sigură – mi-a apărut în față.

Harry Doi a lătrat o dată și apoi a tăcut. Mi-am pus mâna la piept

și am încercat să-mi potolesc bătăile inimii.

— Sfântă Clopotniță! am icnit, rămasă subit fără suflu. De unde naiba vii? am întrebat cu teamă.

Ea – acum eram sigură că era o ea – s-a uitat la mine. Era mică, cu puțin mai înaltă decât Seamus, ceea ce însemna cam până la mijlocul meu. Era tânără, având cam douăzeci de sesiuni, iar părul negru îi atârna pe umeri. Avea fața ovală, iar ochii, nasul și gura erau toate mici și frumos conturate. Expresia ei era una de curiozitate moderată, amestecată cu indiferență, ceea ce am considerat destul de bizar. Vreau să spun, câți Wugi îi călcaseșă pragul, cu un câine după ei? Purta un șal verde-smarald, peste o mantie neagră și lungă.

A continuat să mă studieze cu aceeași expresie curioasă, ușor ambivalență.

— Eu sunt Vega, i-am zis. Acesta este câinele meu, Harry Doi.

Ea s-a uitat mai întâi la mine, apoi la Harry Doi, și din nou și-a întors privirea spre mine.

— Eu sunt Astrea Prine, mi-a spus, cu aceeași voce cu care îmi spusese să intru.

— Spiridușul Seamus mi-a spus despre tine și despre căsuța ta. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe Delph, prietenul meu.

— Delph? m-a întrebat ea.

— Numele lui complet este Daniel Delphia, însă toată lumea îl strigă Delph. E afară, în furtună. Ne-a acoperit norul acela negru, apoi el a dispărut...

— De ce te-ai aventurat până aici? m-a întrebat ea sec.

— Nu am timp să explic. Delph e afară, în furtună, și sunt îngrijorată din pricina lui. Nu vreau să i se întâmple ceva.

S-a întors brusc și a ieșit din cameră, de data asta folosindu-și picioarele.

Ne-am grăbit să o urmăm în cealaltă cameră, care era mult mai încăpătoare și chiar mai mare decât toată căsuța văzută de afară. În mijlocul acesteia se afla o masă rotundă.

Astrea s-a dus spre masă cu pași mici și repezi, apoi s-a oprit. Am

urmat-o. Pe masă se găseau două cupe din cositor, de aceeași mărime. Și în fiecare cupă înfloreau câte o flăcăra de smarald.

— Pentru ce sunt astea? am întrebat curioasă.

A indicat cupa din stânga.

— Quagul, a spus ea, apoi a scos din buzunar ceva ce semăna a nisip și l-a aruncat în flăcări.

Acestea s-au înălțat imediat mult mai sus. Apoi a răsturnat cupa și lichidul aprins s-a împrăștiat pe masă.

— Ai grijă! am exclamat, întinzând mâna să sting focul cu mantia mea.

Un moment mai târziu, m-am simțit ca și cum dădusem peste un zid invizibil. Am rămas încremenită, cu mâinile întinse la câțiva centimetri de lichidul topit.

— Nu e nevoie, Vega, a zis ea, arătând spre masă.

Flăcările pieriseră, iar apa se împânzise, cuprinzând tăblia mesei, cu excepția celeilalte cupe, pe care n-o atinsese.

— Acesta este Vezi-Văzătorul, a precizat ea. Un ochi profetic.

Încurcată, m-am uitat spre masă și mi s-a tăiat respirația.

Era ca și cum o imagine, o imagine *mișcătoare*, s-ar fi format pe masă. Am scrutat-o înnebunită, în căutarea lui Delph.

— Amaroci, am remarcat tăios.

Era o întreagă turmă în galop. Săreau, galopau și se răsuceau brusc pe după obstacole, cu o grație pe care nu mi-aș fi putut-o imagina. Dacă n-ar fi fost atât de sângeroși, ar fi fost chiar plăcuți la vedere.

— Poți să vezi după ce aleargă?

Eram îngrozită să nu cumva să fie Delph.

Ea a mai fluturat o dată din mână și imaginea a sărit undeva în fața amarocilor. Era o turmă de căprioare, toate albe ca zăpada. Erau iuți, însă amarocii păreau să câștige teren.

— Amarocii sunt mai iuți decât căprioarele, am remarcat eu îngrijorată.

Ea a încuviințat din cap.

– Dar, după cum vezi, asta nu contează.

Am aruncat din nou o privire spre Vezi-Văzător și am icnit. Căprioarele nu mai erau acolo. În locul lor erau acum niște fragmente de lumină care zburau în aer și apoi dispăreau, în timp ce amarocii alergau în toate direcțiile și răgeau furioși.

– Ce li s-a întâmplat căprioarelor? am întrebat-o.

– Nu erau căprioare.

– Atunci ce erau?

– Zâne. Se amuzau puțin pe seama amarocilor. Și, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Afurisiții de troglodiți!

– Poți să-l vezi pe Delph cu chestia asta? am întrebat-o cu îngrijorare, căci gândul că Delph ar fi putut păți ceva mă făcea să îngheț.

Ea și-a fluturat mâna încă o dată pe deasupra mesei.

Când l-am văzut, mi s-a oprit răsufierea, dar cel puțin m-am simțit imediat ușurată.

Delph dormea tun la adăpostul uriaș al coroanei unui copac, al cărui frunziș era atât de des, încât nicio picătură de ploaie nu putea pătrunde. Folosise bucata de funie pe care o avea cu el pentru a-și securiza culcușul. În felul acesta, nu se putea răsuci în somn sfârșind prin a cădea din copac.

– Este teafăr? am întrebat-o neliniștită.

În loc de răspuns, ea a vârât mâna în buzunarul mantiei și a scos de acolo ceva. A ridicat mâna și a lăsat câteva obiecte să cadă pe masă. Semănau cu boabele de orez. Au atins ușor apa, fără să împrăște stropi. Însă vedeam încrețiturile pricinuite de mica ciocnire dintre acestea și apă. Micile cercuri au trecut peste Delph și s-au adunat în jurul lui. Apoi au devenit nemișcate, bine fixate în apă. Era ca și cum Delph s-ar fi aflat acum într-o pânză.

– Acum e apărat de orice rău. Apoi s-a mai întors o dată și mi-a spus: Te rog, Vega Jane, vino cu mine!

Urmând-o, mi-a trecut fulgerător prin minte că eu nu-i spusese niciodată că numele meu întreg era Vega Jane.

QUATTORDECIM

O cameră cu păneri

Folosind o cheie mare din fier, în formă de vârf de săgeată, pentru a deschide o ușă, Astrea m-a lăsat să intru într-o încăpere, ce părea să fie o bibliotecă, fiindcă fiecare centimetru de perete era ocupat de cărți aranjate în rafturi mari, decorate cu sculpturi, care se ridicau până în tavanul înalt, aflat la mai bine de cinci metri deasupra noastră. În mijlocul încăperii existau câteva scaune pline de cocoloașe și niște mese roase, împrăștiate din loc în loc.

În timp ce priveam în jur, s-a auzit un *clic* distinct. O secțiune din bibliotecă se deschisese, lăsând la vedere un petic de întuneric de dincolo. Am intrat în spațiul acela, care a rămas complet întunecat până când am trecut dincolo. Apoi, încăperea a fost scaldată de o lumină puternică, a cărei intensitate punea obiectele din încăpere într-un contrast exagerat.

Am observat câteva fotolii care păreau foarte confortabile, alături de măsuțe pe care se odihneau invenții de nerecunoscut pentru mine. Mai era un birou mare din lemn, tăiat din cherestea, ce părea să fie atât de vechi, încât aveai senzația că este pietrificat. În spatele biroului se afla un jilț cu spătarul înalt, din lemn, cu capetele cuielor strălucitoare și vizibile. Pe birou erau hârtii, pergamente, suluri de hârtie, teancuri de cărți, călimări din sticlă și un suport cu tocure demodate, ca acelea pe care le văzusem odinioară la bunicul, el folosindu-le pentru a scrie scrisori.

Exista și un mic șemineu cu marginea din cărămidă, cu o consolă îngustă, pe care stătea un ceas. Am remarcat cu recunoștință că acesta nu avea șerpi pe cadran. În fața șemineului gol erau două scaune la fel de vechi și deteriorate, cu umplutura ieșind în afară și cu scăunașe mici în față, pe care cineva ar fi putut să-și întindă picioarele apropiindu-le de căldură, dacă focul ar fi fost aprins.

În secunda următoare, și eu, și Harry Doi am sărit înapoi, căci șemineul – din care nu numai că lipsea focul, ci și buștenii – s-a trezit la viață, iar flăcările au început să salte vii. Încăperea, rece atunci când am intrat, a devenit rapid caldă și îmbietoare și, în pofida încântării mele, am simțit că ochii mi se închideau. Mi-am dat seama însă că eram obosită dincolo de epuizare.

Când am deschis ochii, am aruncat o privire spre podea. Era din lemn cu scândurile uzate de sesiunile în care nenumărați pași călcaseră pe ele. Însă nu scândurile îmi stârneau curiozitatea, ci pătratul de covor uzat de pe acestea.

Mai exact, privirea mi-a fost atrasă de imaginile de pe covor.

– Ce sunt creaturile acelea? am întrebat în șoaptă.

Harry Doi s-a dus pe covor și a întins o lăbuță nesigură, atingând figurile țesute pe suprafața acestuia.

Astrea mi-a arătat-o pe cea din stânga și a spus:

– E un inorog. Cornul său poate anihila efectul tuturor otrăvurilor cunoscute.

Habar n-aveam ce era un inorog.

– Și celălalt? am întrebat, privind spre covor.

Deși era vechi, culorile covorului erau extraordinar de strălucitoare și mai vibrante decât orice altceva creasem eu vreodată la Hornuri.

– O pasăre a focului, mi-a zis ea cu nonșalanță. Este numită așa datorită penajului ei deosebit de strălucitor. Penele adevăratei păsări pot fi folosite pentru a lumina drumul și, de asemenea, pentru a da căldură.

– Stai puțin, i-am zis eu, am văzut una. M-a fugărit într-o peșteră.

– Într-adevăr? De regulă, nu este periculoasă.

– Ești convinsă că Delph e în siguranță? am întrebat-o eu din nou.

– El *este* în siguranță. Ții mult la prietenul tău?

– Țin mai mult decât la oricine de pe lume.

— E un lucru primejdios să pui atât de mult din sinea ta în altul.

Am ignorat cuvintele ei și, adunându-mi curajul, am întrebat-o:

— De unde ai știut că numele meu de familie este Jane?

În loc să-mi răspundă, ea m-a prins de mână cu o forță surprinzătoare și a exclamat:

— Semnul ăsta! Cum l-ai căpătat?

Am privit spre tatuajul cu cele trei verigi, pe care îl aveam pe mână.

Mi-am tras încheietura din strânsoarea ei. Tocmai suferisem o agresiune din partea lui Thorne. Nu aveam de gând să fac aceeași greșeală cu ea. Până când nu aveam să știu clar că îmi era prietenă, aveam s-o socotesc doar un posibil inamic.

— Este același desen ca și pe inelul ăsta. L-am scos din buzunarul mantiei și i l-am arătat. I-a aparținut bunicului meu, am adăugat eu precaută.

— Așadar, el a avut acest inel? Ești absolut sigură?

— Da.

Nu aveam de gând să-i spun că inelul mă putea face invizibilă.

Mi-a examinat inelul timp de câteva secunde, apoi a arătat spre mâna mea.

— E numai tuș.

— Știu, fiindcă l-am desenat chiar eu, i-am răspuns prompt. Bunicul meu avea același semn pe dosul palmei, cu toate că nu era doar desenat în tuș.

Ea a fluturat mâna deasupra desenului și acesta a dispărut.

Am privit lung spre pielea curată și apoi din nou la ea.

— Știi ce înseamnă? am întrebat-o.

— Nu.

Știam că nu spune adevărul, ceea ce m-a făcut să fiu și mai precaută în privința ei.

Înainte să apuc să-i adresez o altă întrebare, ea s-a îndreptat spre un perete mare și gol, iar Harry Doi și cu mine am fugit după ea.

A ridicat mâna și o lumină uluitor de strălucitoare a țâșnit din

aceasta, lovind direct peretele. M-am ghemuit imediat și mi-am ferit ochii de ceea ce am crezut că avea să fie o explozie teribilă, produsă de coliziunea dintre perete și lumină. Însă nu s-a întâmplat nimic. Am deschis ochii și m-am ridicat în picioare. Apoi am suspinat.

Tot peretele revenise la viață. Și dacă măsuța din cealaltă încăpere fusese impresionantă prin ceea ce îmi arătase, acest spectacol era, prin comparație, precum un munte față de un deal. Fiecare centimetru al peretelui, care probabil măsură cam o sută șazeci și cinci de metri în lungime, ardea acum cu imagini, imagini *mișcătoare*. Astrea s-a întors către mine și mi-a spus simplu:

— Quagul. În toată splendoarea sa. Și în toată stricăciunea sa, care merge foarte departe. Cu adevărat foarte departe.

Când văzusem pentru prima dată întinderea Quagului, din vârful platoului unde Delph, Harry Doi și cu mine fuseserăm fugăriți de garmi și de amaroci, rămăseseșem șocată de lățimea și de frumusețea sa întunecată, sinistă. Crezusem chiar că pot vedea orizontul Quagului, dar se pare că mă înșelasem în această privință.

Am privit vrăjită turmele de creaturi necunoscute, săltând pe câmpiile și pe crestele stâncoase. Creaturi zburătoare, unele cunoscute, altele nu, se avântau pe cerul negru precum cerneala. Copacii tremurau, iar creaturile se târau, și de peste tot se auzeau sunete, unele blânde, care îmi gâdilau urechea, și altele prevestind grozăvii care îmi înghețau curajul. Am văzut vârful maiestuos al Muntelui Albastru. Și râul întunecat care șerpuia la suprafața Quagului, îndreptându-se spre locuri necunoscute și probabil ostile. Cu un fior care m-a străbătut până în vârful degetelor de la picioare, am crezut că am văzut o barcă, având ceva sau pe cineva înăuntrul său, croindu-și drum încetitor pe suprafața întunecată a apei. Când imaginea a pălit, a fost înlocuită cu aceea a unui frek care devora un animal ce părea a fi o capră. Și atunci, o creatură a ieșit dintre copaci în luminiș, complet la vedere.

Era înaltă și puternic construită și, cu toate că stătea în două picioare, avea colți, gheare și păr lung, ce îi acoperea tot trupul.

I-am aruncat Astreei o privire pe furis.

— Ce este creatura aceea înspăimântătoare?

— E un licantrop, mi-a răspuns ea.

— Nu știi ce e asta.

— Mușcătura lui te face să devii ca... *el*.

Am urmărit cum licantropul, cu un salt nemaipomenit de câțiva metri, a atacat frekul. A urmat o luptă furioasă, căci păreau la fel de puternici. Și totuși, într-un final, licantropul a învins și și-a înfipt colții în gâtul frekului. Cel din urmă a urlat de durere și furie, apoi, plin de sânge și înfrânt, s-a eliberat și a fugit printre copaci.

Licantropul a rămas acolo, cu sângele curgându-i din rănilor produse de frek, apoi a întins mâinile cu gheare spre înaltul cerului și a mugit triumfător. Era un spectacol îngrozitor de privit și, cu toate acestea, nu-mi puteam lua privirile.

— Mușcătura frekului înnebunește pe oricine, am spus eu pe un ton sec.

— Licantropul e *deja* nebun, Vega. Mușcătura unui frek nu va conta absolut deloc pentru mintea lui chinuită.

— Ce e dincolo de Quag? am întrebat-o după câteva momente.

— De ce ai intrat în Quag? m-a întrebat și ea.

— Nu înțeleg ce importanță are, am spus cu încăpățănare.

S-a uitat la mine impasibilă.

— Diferența dintre ceea ce cred eu că ar putea conta și ceea ce crezi tu ar putea să umple o bibliotecă întreagă.

— Știi ce se află dincolo de Quag? am insistat eu.

Am privit-o la timp pentru a observa cum i se contorsiona fața, de parcă ar fi avut dureri. Însă înainte să pot spune ceva, ea mi-a răspuns:

— E târziu. Și sunt foarte obosită.

— Ei bine, eu nu sunt obosită, i-am spus pe un ton tăios.

— Te voi conduce în camera ta și apoi vei putea să stai trează sau să dormi, după bunul tău plac.

— Și pot să mă duc unde vreau? În interiorul căsuței?

— Poți să te duci în orice cameră care îți va *permite*. Bagă de seamă, nu toate îți vor permite.

Am privit-o de parcă înnebunise cu totul.

— *Camera* s-ar putea să nu mă lase?

— Camerele au păreri, mi-a zis. Și sentimente.

— Sentimente! am exclamat.

— „Sentimente“ am spus și „sentimente“ am vrut să spun, a enunțat ea cu convingere.

Apoi s-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat.

M-am dus repede după ea, întrebându-mă ce nebunie mă aștepta în locul acela.

QUINDECIM

O chestiune de uși

Camera mea s-a dovedit a fi o încăpere mare, ovală, fără niciun fel de mobilier. M-am întors spre Astrea și i-am spus:

— E în regulă. N-am nicio problemă să dorm pe podea.

— Și de ce, mă rog, ai vrea să faci una ca asta, mă întreb? a comentat ea.

Am aruncat o privire în jur, ca să mă asigur că totuși nu-mi scăpase vreo vechitură de schelet de pat pitit în vreun ungher.

— Păi, mi-ar trebui un pat ca să...

Apoi, brusc, Harry Doi și cu mine am fost nevoiți să sărim înapoi, pentru a evita să fim zdrobiți de un pat imens cu patru stâlpi, ce părea să fi căzut din tavan.

— La naiba, am țipat eu, forțându-mă să respir și încă tremurând.

Harry Doi a început să latre nebunește, până când am ridicat o mână și s-a potolit pe loc.

— Fiecare trebuie să aibă grijă ce își dorește, cel puțin în căsuța mea, a spus Astrea cu nonșalanță, în timp ce înfoia pernele. Sau măcar să se miște repede, așa cum ai făcut-o tu, draga mea, a adăugat inocentă.

— D-dar de unde a apărut patul ăsta?

— A apărut de acolo unde asemenea lucruri există înainte să fie nevoie de ele. Și economisesc la nesfârșit timpul, dispărând atunci când nu mai e nevoie de ele.

— Așadar, am întrebat, pur și simplu ceri ceva și acel lucru apare?

— Ți-am spus – nu-i așa? – că toate camerele au păreri și opinii? Nu rezultă, în mod logic, faptul că pot auzi ce spui?

— Păi, pentru lucrurile mele, o garderobă zdravănă ar fi foarte nimerită.

De data asta am fost pregătită. Deja mă dădusem la o parte când

un dulap din stejar, cu două uși mari și cu un sertar în partea de jos, a aterizat cu o bufnitură lângă peretele de vizavi de pat. În timp ce priveam uluită, ușile s-au deschis și am văzut înăuntru câteva rafturi și cuiere din metal pentru atârnat hainele.

Astrea mi-a aruncat o privire apreciativă.

— Văd că ai înțeles cum stau lucrurile.

— Oare să-mi doresc și o masă cu scaune? am întrebat-o eu, pregătită să sar.

Acestea au apărut pur și simplu într-un colț al camerei, iar în mijlocul mesei se afla o lumânare aprinsă. Am privit-o întrebătoare.

— Nu există o regulă potrivit căreia toate lucrurile *trebuie* să cadă din tavan, mi-a zis ea. Acum, spune-mi, ți-e foame? Îndrăznesc să spun că lucrurile pot fi obținute de la bucătărie. Se face o tartă cu fructe excelentă, dacă îți place așa ceva.

Am clătinat din cap, deși, ca să spun adevărul, mi-ar fi prins bine să am ceva în stomac.

— Sunt plină. Poți să te duci liniștită la culcare, iar eu îmi voi pune cele câteva lucruri la locul lor.

M-a privit curioasă, dar și cu atenție. Cu puțin cam multă atenție, după părerea mea.

— Ei bine... dacă ești... sigură... a spus ea într-un fel tărăgănat.

— Cât se poate de sigură, i-am răspuns, poate puțin cam prompt. Iar mâine, dis-de-diminează, mergem după Delph?

— Da, a încuviințat ea.

După ce a ieșit din camera mea, mi-am golit desaga. Dulapul uriaș a înghițit pur și simplu modestele mele posesiuni și încă a rămas o grămadă de loc.

M-am vârat în pat, care era cât se poate de confortabil. Harry Doi a sărit alături de mine și l-am scărpinat între urechi, iar el mi-a mulțumit cu un soi de scâncet de plăcere. M-am uitat spre ușa care se închisese atunci când plecase Astrea. Dându-mă jos din pat, m-am dus la ușă și am încercat să o deschid. Nici nu s-a clintit.

Nu-mi venea să cred; l-am privit pe Harry Doi și i-am șoptit

îmbufnată:

– Ne-a încuiat înăuntru. Ei bine, ce părere ai de asta?

M-am îndepărtat puțin de ușă și am măsurat-o din priviri. Apoi m-am dat în spate, pentru a-mi lua elan. I-am aruncat lui Harry Doi o privire.

– Nu-ți face griji, vreau să ies de aici și asta va fi într-o clipă.

Am pornit la atac, apoi m-am oprit brusc.

Ușa se deschisese în tăcere.

Vreau să ies de aici. Asta spusese. Și ușa pur și simplu se deschisese.

Precaută, am pândit de după colț coridorul întunecat. Nici urmă de Astrea. Am ieșit din cameră, cu Harry Doi pe urmele mele. M-am uitat în jos, spre el. Bănuiesc că își dădea seama cât eram neliniștită, căci m-a împuns cu botul în șold ca și când ar fi zis: „Hai să ne urnim, ce zici?”

M-am uitat spre dreapta – fusesem pe acolo. Așa că am luat-o la stânga.

Pe partea dreaptă a pasajului se găsea o ușă. Am încercat clanța, dar era încuiată. Am făcut un pas înapoi, mi-am adunat curajul și am rostit cu cea mai politicoasă voce cu putință:

– Se poate să intru, vă rog?

Ușa s-a deschis, lăsând să se vadă doar o mare de întuneric.

L-am privit pe Harry Doi, care s-a uitat lung la mine. Acum, el părea neliniștit.

– Bine, în regulă, am spus încrezătoare, cu toate că nu mă simțeam câtuși de puțin așa.

Am trecut pragul și Harry Doi m-a urmat. De îndată ce am făcut-o, ușa s-a închis în urma noastră, iar încăperea s-a luminat.

Înăuntru nu era decât un singur obiect – un ceas enorm, pe un perete imens. Dedesubt avea atașate două lanțuri îngemănate, pe care erau fixate două bile mari din metal. Lanțurile dispăreau prin găurile tăiate în podea. Am înaintat și am privit lung cadranul. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Ceasurile Wug

erau împărțite în diferite porțiuni de lumină și de noapte. Pe acesta erau cifre și cuvinte. M-am tras și mai aproape.

— *Secol*, am citit.

Cuvântul se găsea sub fiecare cifră gravată pe cadranul ceasului, la intervale regulate. Exista doar un arătător, care era îndreptat acum către opt secole. Nu aveam habar ce însemna asta. M-am uitat la găurile din podea, în care dispăreau lanțurile. Nu știam încotro mergeau. Ei bine, se părea că de acolo nu mai aveam ce să aflu.

Următoarea ușă la care am ajuns se afla la circa trei metri în josul holului. Am pășit în fața acesteia și am spus:

— Se poate să intrăm, vă rog?

— PLEACĂ! s-a auzit un strigăt asurzitor.

Am sărit în spate atât de repede, încât m-am lovit de peretele opus și am căzut, amețită.

— La naiba, am mormăit.

M-am ridicat împleticindu-mă și am trecut în grabă spre ușa următoare. Aceasta s-a deschis la solicitarea mea, cu toate că îmi acoperisem urechile în anticiparea unui răspuns negativ. Am intrat înăuntru și am privit în jur, căci încăperea era luminată de o sursă de lumină care a rămas invizibilă pentru mine.

Într-un colț se afla un mic leagăn. M-am dus grăbită spre acesta, dar era gol, ba chiar acoperit de pânze de păianjen. La fel era întreaga încăpere, plină de mobilă veche și mucegăită. Stând acolo, mă simțeam copleșită de o disperare adâncă, de parcă numai tristețea ar fi domnit în inima mea. Apoi, sentimentul s-a amplificat și am simțit cum mi se adună lacrimi în ochi. M-am uitat în jos spre Harry Doi și mi-am dat seama că împărtășea emoții similare. Se întinsese pe podea și își acoperise botul cu labele.

Când n-am mai suportat, am ieșit în grabă din încăpere, cu Harry Doi urmându-mă îndeaproape. Când ușa s-a închis în urma noastră, sentimentele îngrozitoare au pierit instantaneu. Am scos din buzunarul mantiei un cuțit și am scrijelit o creștătură în lemn exact deasupra clanței. Am marcat în același fel ușa care țipase la mine.

Acum, aveam să știu pe care s-o las în pace.

Și următoarea cameră a țipat la mine „PLEACĂ!”, așa că am marcat-o la fel.

Ușa de după aceasta nu s-a clintit la început, ceea ce m-a făcut să cred că încăperea avea să țipe la mine. Dar n-a scos niciun sunet, în afară de un clic la sfârșit, în timp ce ușa se deschidea.

M-am strecurat înăuntru și m-am uitat în jur, în timp ce întunericul se disipa alungat de o rază de lumină, venind, din nou, dintr-o sursă necunoscută. Pe fiecare perete existau sute de picturi. Am înaintat pentru a le vedea mai bine. Am observat nenumărate grupuri de femei, îmbrăcate în rochii lungi cu decolteuri adânci, lăsând să se vadă mai mult decât eram eu obișnuită să văd. Părul lor era minunat coafat, strâns în straturi în vârful capului. Bărbații erau îmbrăcați cu pelerine negre brodate, având pe umeri frunze de aur. Unii țineau bețe scurte din lemn, iar alții spade, în teci prinse de cingători aurite, care le încingeau taliile. Unul dintre bărbați ținea o lesă lungă din piele, de care era legat un câine ce părea o versiune mult mai mare a lui Harry Doi. Acesta părea mândru și nobil, privind în gol în timp ce ședea ascultător alături de stăpânul lui. M-am uitat în jos la Harry Doi și l-am surprins zgâindu-se la replica lui pictată în ulei pe canava. Părea cuprins de venerație.

Am continuat să explorez cu privirea prin toată încăperea, până când, într-un final, m-am oprit la o femeie. Era mai înaltă decât celelalte, iar părul ei roșu aprins cădea în valuri în jurul umerilor largi, musculoși. Am recunoscut-o pe loc. Era cea pe care o întâlnisem în călătoria mea prin portalurile de foc spre trecut, pe care le descoperisem la Hornuri. Am rămas cu privirea ațintită spre pictură. Această femeie îmi salvase viața și îmi dăduse Elementalul înainte să moară pe câmpul de luptă. Oricât de curioasă aș fi fost în legătură cu ea, am reluat analiza celorlalte tablouri, care reprezentau frumoase peisaje rurale, târguri cu clădiri înalte din piatră și străzi netede pavate cu bolovani. Pe pavaj erau pictate trăsurii și căruțe și exista un aer de prosperitate și de pace.

Totuși, pe măsură ce mergeam prin încăpere, aerul de speranță și de bunăstare începea să pălească. Picturile deveneau din ce în ce mai întunecate, iar minunatele rochii, coafurile și trăsurile falnice de pe caldarâmul curat începeau să dispară. Acestea erau înlocuite de scene din câmpuri de luptă pline de sânge, ruine fumegânde și carnaje odioase. Odată cu aceste schimbări de subiecte, culorile luminoase ale picturilor precedente dispăreau, transformându-se în nuanțe întunecate și deprimante de negru și cenușiu. Pete țipătoare de roșu-sângeriu apăreau acolo unde cineva muribund zăcea. Flăcările se înălțau din turnurile din piatră și toți păreau înspăimântați și confuzi. Într-un tablou mic apărea o tânără singură pe stradă, cu chipul ridicat spre cerul întunecat și cu gura deschisă aparent într-un țipăt, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii murdari. Senzația de pierdere era îngrozitoare.

Am părăsit încăperea și am ajuns la următoarea. Ușa s-a deschis la cererea mea. Din nou întuneric. Mă așteptam ca luminile să apară de îndată, dar nu s-a întâmplat așa. Am auzit totuși ceva. Ceva viu.

Respirațiile erau inegale, aspre și păreau îndurerate. Am simțit cum mi se strânge inima ascultându-le. Am căutat înnebunită cu privirea sursa zgomotelor.

În cea mai adâncă scobitură a încăperii exista un pat mare, cu patru stâlpi. Pe măsură ce m-am apropiat, încăperea s-a mai luminat puțin, permițându-mi să văd mai bine.

Și am fost de-a dreptul șocată când l-am văzut.

Era cel mai bătrân bărbat pe care îmi căzuse vreodată privirea, chiar și mai bătrân decât anticul Dis Fidus din Wormwood. Nu avea niciun fir de păr pe cap. Barba îi cădea pe piept albă ca zăpada și cârlionțată, coborând încă vreo șaptezeci de centimetri. Avea ochii roșii și înfundați în orbite, în adevăratul sens al cuvântului. Nasul îi era lung și oribil de strâmb. Avea obrajii supti. Când s-a ridicat puțin pe pernă, i-am putut vedea mâinile. Erau ca niște gheare ridate, cu pete mari, cafenii.

— Cine... ești... tu? a întrebat în șoaptă, cu un glas poticnit.

— Eu sunt... sunt...

Îneebunită, mi-am dat seama că îmi uitasem numele.
„Gândește-te, gândește-te!“

— Vega. Sunt Vega J-Jane, am spus dintr-o suflare.

— J-James? a întrebat creatura, încercând acum să se salte.

M-am repezit să-l ajut. Când l-am prins de umăr prin cămașa de noapte, am simțit că era numai piele și os. Respirația îi mirosea urât, iar pielea îi era rece ca gheața. L-am ridicat cu ușurință, căci nu cântărea cine știe ce. Apoi am făcut un pas înapoi.

— *Jane*, am spus mai tare. Vega Jane.

Și-a ridicat spre mine ochii înfundați în orbite.

— Cum se face că ești aici? m-a întrebat răgușit, deși părea să respire mai bine.

— Un spiriduș pe nume Seamus mi-a povestit despre locul acesta. Așa că am venit.

— Dar de ce?

— Fiindcă am auzit că Astrea Prine ar putea să mă ajute.

A respirat cutremurându-se și m-a întrebat:

— La ce să te ajute, draga mea?

Am țâșnit brusc, căci o mână a trecut pe lângă mine.

Astrea și-a așezat palma ei plină de tinerețe pe pieptul făpturii în vârstă, iar bătrânul s-a liniștit imediat; respirația i-a devenit regulată și i-a mulțumit cu un surâs.

Astrea s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Vega, înțeleg că l-ai cunoscut pe fiul meu.

SEDECIM

Păstrătoarea

I-am privit pe rând, când pe Astrea, când pe... Fiul ei?

— Vrei să spui că el este mai tânăr decât tine? am exclamat eu.

Dar...

— Vino cu mine, m-a întrerupt Astrea.

— Am crezut că ești obosită, i-am spus.

S-a întors din nou spre fiul ei.

— Liniștește-te, Archie. Încearcă să dormi puțin, scumpule, bine?

L-a sărutat pe fruntea ridată.

Harry Doi și cu mine am urmat-o, ieșind pe ușă și străbătând coridorul. Ne-am întors în încăperea cu biroul vechi și cu șemineul, în care ajunseserăm trecând prin ușa secretă din bibliotecă. S-a așezat la birou și mi-a făcut semn să mă așez în fața ei.

— Dacă Archie e fiul tău, de ce e atât de bătrân, iar tu atât de tânără?

În loc de răspuns, a scos un flaconaș din sticlă.

— Datorită acestei licori.

— E vreun medicament?

— E un elixir atât de puternic, încât te menține tânăr câtă vreme îl iei. Este diabolic de complicat de preparat. Necesită sângele unui garm și veninul unui jabbit, printre alte ingrediente speciale.

— Cum obții sângele și veninul de la acele creaturi abjecte?

— Țin câte una din fiecare în cuști, aici, în căsuța mea.

— Un garm și un jabbit în căsuța ta! am strigat uimită peste măsură.

— Dacă ai încercat cumva să intri în încăperile unde sunt ținuți, ți-au spus „Pleacă!”.

M-am cutremurat descoperind cât de aproape fusesem de un alt jabbit infam.

— Archie e pe moarte, fiindcă a ales să nu ia elixirul tinereții.
— De ce?
— Nu mai vede rostul.
— Și va muri? am întrebat-o.
— Foarte curând, a răspuns cu răceală.
Era cam lipsită de suflet, am constatat eu.
— Câte sesiuni ai?
— Ai găsit camera cu ceasul de pe perete și cu lanțurile care trec prin găurile din podea?
— Da.
— Și ce indica?
— Opt secole, orice ar însemna asta.
— Un secol înseamnă o sută de sesiuni.
— O sută de sesiuni! Dar ce măsoară ceasul acela?
— Timpul meu aici.
Am încremenit de uimire.
— Vrei să spui că ai opt sute de sesiuni?
Abia puteam să înțeleg ce spunea ea. Era cu totul de necrezut.
— Ceva mai bătrână, de fapt. Am venit aici când eram deja matură.
— Am văzut și o încăpere cu multe picturi.
— Fără îndoială că în Wormwood ți s-a povestit despre Bătălia Bestiilor.
— Tuturor Wugilor li s-a povestit despre asta. Bestiile au atacat Wormwoodul cu foarte mult timp în urmă, însă atacul a fost respins și, prin urmare, au rămas în Quag.
— Ei bine, asta-i o minciună, a comentat apăsător. N-a existat niciodată așa ceva.
— Dar am văzut tablourile din clădirea Consiliului...
Ea a scuturat impacientată din cap.
— *A existat* un război care a avut loc acum multe sesiuni. Oricum, n-a fost cu bestiile.
S-a oprit brusc.

Îmi strângeam picioarele atât de tare, încât aproape că îmi amortiseră.

— Dar cu cine, atunci?

Mi-a aruncat o privire atât de bizară, încât am simțit că tremur fără să vreau.

— Nu contează. Nu acum.

— Contează pentru mine, am ripostat eu.

— A fost o bătălie între două forțe opuse. Una a câștigat și alta a pierdut. Asta e tot ceea ce-ți voi spune în această privință.

— Nu-mi spui nimic, am zis cu convingere.

— Îți voi spune asta, Vega. Noi am creat satul Wormwood și apoi am reușit să construim Quagul. Iar decizia a fost luată pentru a ne șterge istoria și a o înlocui cu alta. Ne-am spus Wugmorti. S-a oprit, apoi a adăugat: Știi de ce am ales acest nume?

Am scuturat din cap.

— Există o plantă universal considerată amară. Se numește mugwort². Am modificat ușor numele, în Wugmort. Supraviețuitorii aveau acel sentiment de vinovăție, de amărăciune, de fiecare dată când rosteau numele.

M-am așezat mai în față, cu mintea plină de întrebări și de posibile conexiuni.

— Am cunoscut o creatură pe nume Eon, am zis eu. Prin el m-am întors în timp. Nu numai în trecutul meu, ci mult mai departe. Am fost pe un mare câmp de luptă. O femeie-războinic, aflată pe moarte, mi-a dat ceva ce ea numea Elemental, o sulită pe care o puteam atinge folosind o mânășă pe care tot ea mi-a oferit-o. Îmi cunoștea numele și mi-a zis că trebuie să supraviețuiesc. Am văzut-o într-unul dintre tablourile din camera aceea.

Astrea părea uluită de toate aceste informații.

— Tu... ai cunoscut-o? În timp ce era pe moarte?

---

² Pelin (n.tr.)

— Da. Cine era?

Astrea nu mai părea atât de formidabilă acum. Ochii ei păreau pierduți, iar în colțuri avea lacrimi. A spus încet, cu o voce tremurată:

— Numele ei era Alice Andronis. A fost una dintre cele mai mari vrăjitoare ale noastre și cea mai dragă prietenă a mea. Elementalul a fost creația ei.

S-a oprit și a înghițit în sec, părând să încerce din răspuțeri să nu izbucnească în lacrimi.

— Alice putea să trăiască doar ca un învingător sau să moară ca un războinic.

— Dar cum de îmi cunoștea numele? De ce mi-a zis că trebuie să supraviețuiesc?

— N-am nici cea mai mică idee, Vega. Eu... eu...

Și-a mutat privirea.

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat-o.

Astreei i-a trebuit o clipă ca să-și revină.

— Pe măsură ce trecea primul secol, puterile magice cu care eram înzestrate au scăzut dramatic. În acel moment am luat hotărârea de a le lăsa să se stingă complet.

— Cum lași magia să se stingă? am întrebat încetișor.

Nu știu de ce, dar am avut o senzație de pierdere imensă auzind aceste cuvinte.

— Nefolosind-o. Nemaicrezând în ea. Credința în ceva este un lucru foarte puternic, Vega. Poate cel mai puternic lucru dintre toate. Și, pe măsură ce sesiunile treceau și noi ne apropiam de moarte, descendenții noștri știau tot mai puțin ce eram de fapt. Iar în cele din urmă, practic niciun Wug din Wormwood nu a mai știut nimic despre asta, acceptând drept istorie minciunile concepute pentru toți.

Am tras adânc aer în piept, mi-am lăsat nefericirea la o parte și i-am povestit Astreei despre Piatra Viperei și despre Lanțul Destin și mai ales despre cum dădusem peste ele la Hornuri.

Ea a încuviințat și a zis:

— Clopotnița a fost castelul conducătorului nostru, Bastion Cadmus.

— Ați luat castelul cu voi? am întrebat-o contrariată, însă am presupus că orice era posibil în privința celor care puteau să facă lucruri magice.

— Am fost nevoiți să creăm un alt loc în care să trăim. Fiecare colțișor era prețios pentru noi.

— Și Piatra? Și Lanțul Destin?

— Obiecte posedate de către Bastion.

— Și Quagul? Și ceea ce ni s-a spus despre acesta? Asta nu mi-ai explicat.

— Nu am nevoie să explic, a răspuns ea, din nou pe un ton tăios.

Mi-am reprimat furia și m-am gândit ce altceva aș fi putut să o întreb.

— Dar de ce ești aici?

— E destul de simplu. Eu sunt Păstrătoarea Quagului.

— Așadar, aveai familia alături de tine atunci când ai venit la casuță?

— Da. Partenerul meu, Thomas, și cu mine am venit aici ca să locuim cu fiii și cu fiicele noastre.

S-a oprit și, pentru prima dată, i-am văzut trăsăturile îmblânzindu-i-se un pic.

— Thomas n-a luat niciodată elixirul. A fost primul dintre noi care s-a dus. După ce va muri și Archie, nu voi mai fi decât eu.

— De ce îl iei? De ce stai aici?

Ochii i-au scăpărat.

— Este datoria mea, Vega. Am făcut un legământ în calitate de Păstrătoare și intenționez să îl respect.

S-a ridicat, a înconjurat biroul și a venit lângă mine. Am încercat să mi-o imaginez cu opt sute de sesiuni mai bătrână, mai bătrână decât bietul Archie, dar n-am putut.

— Cât de mult știi despre bunicul tău? m-a întrebat ea.

— A fost tare drăguț. Dar și încăpățânat.
— E mult mai mult decât atât. E un Excalibur.
— Un ce?
— Cei care se nasc cu puterile magice intacte și având cunoștințe înnăscute și profunde, precum și o înțelegere a adevăratei noastre istorii întipărite în minte. Sunt teribil de rari, dar el era unul dintre ei.

— Bunicul meu a plecat din Wormwood.
— Știu asta.
— Și nu l-ai putut împiedica?
— Excaliburii nu poartă vreun semn pe frunte care să-i proclame ca atare. Numai după ce a plecat am conștientizat cu adevărat ce era și ce putea să facă.

— Cum ai văzut asta, prin Vezi-Văzător?

— Da.

Am simțit cum îmi crește furia.

— În cazul ăsta, presupun că ai văzut cum Morigone m-a trăsnetit cu o lumină albastră, iar pe Delph cu una roșie, care l-a făcut s-o ia razna și l-a lăsat amețit timp de zece sesiuni întregi! Am ridicat vocea, căci furia mi se amplificase. Ai văzut toate astea, nu-i așa?

— Am văzut, mi-a răspuns calmă, ceea ce m-a înfuriat și mai tare.

— Morigone s-a certat cu bunicul meu. A vrut ca el să rămână.

— Nu încape îndoială, chiar așa a făcut. Dar ea nu era nimic în comparație cu un Excalibur.

M-am ridicat.

— Și i-ai văzut și pe părinții mei dispărând într-o minge de foc? Ai văzut asta, afurisită Astrea Prine?

Nu a clipit nici măcar o dată.

— Am văzut, Vega. Într-adevăr, am văzut.

— Păi, bravo ție! Sper că ți-a făcut plăcere, fiindcă sunt sigură precum e Hel că mie nu mi-a făcut!

Eram la jumătatea distanței către ușă când m-a strigat:

— Vega, știi unde s-au dus?

M-am întors încetișor și am privit-o întrebătoare.

— Nu, nu știu.

M-a cercetat din priviri cu multă atenție, apoi mi-a spus:

— Hai să ne folosim puțin de logică, vrei? Dacă nu sunt în Wormwood și nici în Quag?

— Sunt dincolo de Quag, i-am zis.

— Întocmai.

— Așadar, de ce poate bunicul să plece din Wormwood fără să pună piciorul în Quag, așa cum a trebuit să fac eu?

— Să plece din Wormwood și să ocolească Quagul ar fi fost ceva foarte simplu pentru cineva ca el.

— Și părinții mei? Presupun că ei au luat hotărârea de a mă părăsi.

— Ba nu, Virgil i-a chemat.

— *I-a chemat?* De ce?

— Nu ți-a povestit niciodată despre asta? a întrebat ea agresiv. Spune-mi adevărul!

— Nu, niciodată, i-am răspuns, luată prin surprindere de tonul ei aspru.

Oare era la fel de nebună ca Thorne?

— Nu știi nimic despre planurile lui? Spune-mi dacă știi! Spune-mi!

Am făcut un pas înapoi, căci fața ei se schimonosise îngrozitor.

Pentru o clipă, am crezut că avea să mă atace.

— N-am mai avut nicio veste de la bunicul de când a plecat, i-am spus cu calm. Și nu mi-a spus niciodată nimic despre planurile lui. Tot ceea ce mi-a spus a fost... că mă iubește.

Desigur, asta era o minciună. De fapt, bunicul îmi spusese ceva despre Wormwood. Spusese că cel mai cumplit loc dintre toate este unul despre care Wugmorții nu-și dau seama că este neînchipuit de rău. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea el pe atunci, însă acum am crezut că știu.

Expresia ei a devenit din nou normală. A rămas așezată la birou,

cu mâinile împreunate în fața ei.

— Cred că pentru o noapte e suficient. Măine-dimineață îl vom aduce pe prietenul tău. Și apoi va fi totul bine din nou.

Mi-a zâmbit într-un fel care mi-a provocat fiori pe șira spinării.

M-am dus încet spre camera mea, întrebându-mă cine eram cu adevărat și ajungând la concluzia că nu eram nimic. Dacă Astrea avea dreptate, bunicul fusese capabil să părăsească Wormwoodul fiindcă era magic, un Excalibur. Și îi chemase și pe părinții mei să i se alăture, ceea ce demonstra că îi putea aduce pe alții la el dacă așa dorea. Dar pe mine nu mă chemase. Mă lăsase în urmă, în Wormwood. Aparent, nu mă considerase ca fiind importantă.

Așa că, indiferent dacă reușeam să trec dincolo de Quag sau muream acolo, nu eram nimic. Uneori, adevărul ajută. Alteori, doare. Iar câteodată, te distruge.

SEPTENDECIM

Reuniți

Împotriva voinței mele, am dormit tun. În cele din urmă am fost trezită de ceva care mă trăgea de mânecă. La început, nu m-am putut concentra asupra intrusului. Apoi, cu o tresărire, m-am ridicat imediat din pat. Harry Doi a slobozit un lătrat și a sărit și el din pat.

Eram ochi în ochi cu... Seamus. Ochii lui bulbucați păreau îngrozitor de mari.

— La naiba! Ce cauți aici? am icnit, ținându-mă de piept.

— Am venit să-ți aduc de mâncare. Madam Prine m-a rugat.

Ușor mi-am venit în fire.

— A avut cineva grijă de tine azi-noapte?

— Hrănit ca un rege, mied de băut și un pat moale.

— Vin imediat. Trebuie să mă îmbrac.

A plecat târșându-și picioarele, iar eu mi-am scos hainele încet.

Apoi m-a izbit. Vega, nătângo!

M-am repezit să ies din cameră, cu Harry Doi pe urmele mele. Am găsit bucătăria urmărind mirosul de mâncare. Seamus și Astrea erau deja acolo. El stătea lângă o masă mare și rotundă din lemn, iar ea în fața unui cuptor străvechi și înnegrit, unde clocoteau mai multe oale pântecoase, alături de două tigăi care sfârâiau.

— Sper că ți-e foame, mi-a zis Astrea.

— Îmi este. Și sunt sigură că *Delph* trebuie să fie mort de foame.

Mi-a aruncat o privire lungă.

— Presupun că ai vrea să mâncați împreună.

— Aș vrea, da, te rog. Aș vrea mult, mult de tot.

— Păi, atunci să pornim, a spus ea hotărâtă.

Și s-a pus în mișcare atât de repede, încât Harry Doi și cu mine abia am avut timp să reacționăm. O mantie a apărut din senin și s-a așezat perfect pe umerii ei, în timp ce se îndrepta spre hol. Ne-am

după repede după ea, cu Seamus ca ariergardă.

Ușa de la intrare s-a deschis de bunăvoie și am ieșit cu toții. Domul verde a rămas deasupra căsuței, iar prin el vedeam cerul, care era acum senin și luminos. Astrea a trecut prin peretele de smarald și noi ne-am repezit imediat după aceea.

Apoi a scos din buzunarul mantiei un fel de băț strălucitor și l-a îndreptat spre cer. Buzele i s-au mișcat, dar nu se auzeau cuvinte care să-i iasă din gură. Câteva momente mai târziu, avântându-se pe cerul limpede, l-am văzut pe Delph, încă dormind în interiorul pânzei pe care Astrea o țesuse cu o seară în urmă. S-a așezat ușor pe pământ în fața noastră, încolăcit și sforăind. Astrea a fluturat bățul pentru ultima dată, iar pânza – pe care o puteam vedea sub forma unui număr de linii și de lumini vii – a dispărut. În timp ce priveam, Delph s-a trezit, s-a întins, a căscat, a deschis ochii și...

– Sfântă Clopotniță! a țipat el, sărind aproape un metru în aer.

Apoi a aterizat în picioare, cu trupul contorsionat și în poziția complicată de luptă pe care îl văzusem folosind-o la Duel.

– Delph! am strigat eu, repezindu-mă la el și strângându-l în brațe.

Dar Delph, îmbrățișându-mă la rândul său, continua să o privească precaut pe Astrea, încă în poziția de luptă, în pofida îmbrățișărilor noastre.

– E în regulă, Delph, i-am spus. Ea este Astrea Prine.

Delph încă părea foarte încurcat de ceea ce se întâmpla. Ei bine, știam ce avea să-i abată gândurile de la asta.

– Ți-e foame? l-am întrebat. Suntem pe cale să luăm masa în căsuța Astreei.

După cum anticipasem, Delph s-a concentrat foarte repede.

– Păi, asta sună bine, nu-i așa? a spus el, îndreptându-se și renunțând la poziția de luptă.

L-am condus pe Delph spre lumina de smarald, în fața căreia a dat înapoi, până când am trecut prin ea și i-am făcut semn să mă urmeze. Apropiindu-ne de căsuță, Astrea s-a uitat lung la prietenul

meu.

— Carevasăzică, tu ești Daniel Delphia, nu-i așa?

— Eu sunt, a răspuns el, fulgerându-mă cu o privire întrebătoare. Prietenii mă strigă Delph.

— Și călătorești cu dânsa? a continuat ea, îndoind un deget în direcția mea.

— Da, a spus Delph din nou.

Astrea s-a întors și s-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt.

După ce a intrat în căsuță cu Seamus, eu am sărit încă o dată în brațele lui Delph și l-am strâns atât de tare, încât am crezut că fie va pocni, fie îmi voi rupe brațele.

Am simțit lacrimile adunându-mi-se în ochi și am fost copleșită de tot ce simțisem de când dispăruse el.

— Ești bine, Delph. Eu... am fost atât de speriată! Afurisitul ăla de nor... Pur și simplu ai dispărut.

M-a îmbrățișat și apoi m-a așezat încetșor pe pământ.

— Nu știu ce s-a întâmplat, Vega, ca să-ți spun adevărul. Știu că vorbeam cu tine, apoi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mă aflam în mijlocul unor copaci, fără să am habar cum ajunseseam acolo. Cam ciudat. Ție ce ți s-a întâmplat?

— După ce ai dispărut, am întâlnit un spiriduș pe nume Seamus. El m-a condus la căsuța Astreei.

— Și cum am ajuns aici?

— Îți explic tot, dar o să dureze ceva vreme. Așa că ai răbdare.

— Păi, lasă-mă să mă mănânc mai întâi, apoi voi fi *mai* răbdător.

Tot drumul spre căsuță ne-am ținut de mână. O parte din mine nu voia să-i mai dea drumul niciodată lui Delph. Mai curând aș fi murit decât să-l pierd din nou. Îmi pierdusem părinții și fratele. Nu puteam să renunț și la Delph. Pur și simplu nu puteam.

Cu el, știam că pot face față tuturor primejdiilor.

Împreună.

L-am condus în bucătărie, unde Seamus era deja așezat într-un jilț de lângă plită, unde oalele și tigăile încă forfoteau și sfârâiau.

- Așadar, cine e mititelul? m-a întrebat Delph în timp ce se așeza.
- Seamus, spiridușul de care ți-am pomenit.
- Spiriduș?
- Amintește-ți, precum în cartea lui Quentin. Un spiriduș.
- O, da. Indivizi de treabă.
- De fapt, el nu e chiar *așa de treabă*, am spus în șoaptă.

Astrea se dezbrăcase de mantie și o atârname într-un cuier de pe perete, iar acum supraveghea plita.

- Vega, te rog, pune masa, mi-a strigat ea.

Asta m-a zăpăcit pe moment, până să-mi dau seama ce trebuie să fac.

— Farfurii, cești, pocaluri, furculițe, cuțite și șervete. Te rog, am adăugat eu la sfârșit.

Delph aproape că a căzut din jilțul lui atunci când toate aceste lucruri au apărut plonjând din tavan și s-au așezat lejer pe masă, toate aliniat cum trebuie.

- Ce n... a început el.
- Și boluri, a adăugat Astrea. Și linguri.

Bolurile și lingurile au descins lângă farfurii, făcându-l pe Delph să sară din nou.

Am pus o mână pe brațul lui pentru a-l liniști.

- Răbdare, îți amintești?

Am remarcat că pe podea, în fața lui Harry Doi, apăruse un vas cu apă, laolaltă cu un bol cu mâncare. El s-a uitat la mine ca și când ar fi așteptat permisiunea să înceapă. I-am zâmbit și am dat aprobator din cap, iar el a început să înfulece și să soarbă.

- E gata, a anunțat Astrea.

Și-a trecut mâna pe deasupra oalelor și tigăilor, apoi a arătat spre masă. Tot ce era pe plită a fost astfel transferat în farfuriile și în holurile noastre. Am privit în jos și am văzut ochiuri, și șuncă, și pâine prăjită, și cârnăciori, și scrumbie afumată, iar în boluri aveau terci. De asemenea, în fața noastră au apărut vase cu gemuri, unt și miere. Pocalurile au fost umplute cu lapte. Ceștile erau pline cu ceai

fierbinte.

M-am uitat la Astrea intrigată.

— Nu mănânci și tu?

— Nu prea am poftă de mâncare. Mâncați voi. Vom vorbi mai târziu.

Apoi a ieșit din încăpere, iar Seamus a urmat-o.

În timp ce mâncam, i-am povestit lui Delph tot ce mi se întâmplase, iar el a rămas cu gura căscată; maxilarul i se lăsase atât de jos, încât aproape că i se odihnea pe mormanul de scrumbie afumată.

— Vrei să-mi spui că toate astea s-au petrecut în cursul unei afurisite de nopți?

Am terminat o bucată de șuncă.

— Păi... asta nu include și timpul cât am dormit.

— La naiba, a zis el, îndesându-și în gură două ouă prăjite și o scrumbie.

Și-a băut laptele, apoi trăsăturile i-au devenit sumbre.

— Ce este, Delph? Mai vrei mâncare? Sunt sigură că...

— Nu-i asta, cu toate că aș mai putea mânca vreo două ouă și poate vreo șase felii de șuncă... și încă o scrumbie sau două. Și n-aș refuza niște chifle prăjite și o altă ceașcă de ceai, asta pot să-ți spun.

La fel ca prima dată, aproape că a sărit din jilțul său atunci când cantitatea exactă de mâncare și de băutură a apărut în farfuria și în ceașca lui. Când s-a îndreptat de spate și a început să mănânce din nou, i-am spus:

— Așadar, ce e în mintea ta?

— Totul e o prostie, nu-i așa? Din câte știm. Minciuni afurisite!

Avea dreptate. *Erau* minciuni. Dar era și ceva adevăr acolo. Iar noi urma să-l descoperim.

DUODEVIGINTI

Prizonieri

După ce am terminat de mâncat, Astrea ne-a condus în încăperea pe care o localizasem în afara bibliotecii. S-a așezat la vechiul ei birou, privindu-ne atentă și bătând darabana cu buricele degetelor pe suprafața lemnului.

— Vreau să mă asigur că înțeleg intenția voastră adevărată și sinceră, a zis ea.

Delph și cu mine ne-am privit unul pe celălalt.

— Am crezut că am vorbit destul de limpede, am spus eu. Intenționăm să trecem prin Quag. Toți trei, inclusiv Harry Doi, firește, am adăugat, scărpinându-i urechea.

Astrea s-a uitat la Delph.

— Și tu?

— Așa cum a zis Vega Jane. Vrem adevărul. Să terminăm cu toate minciunile, nu-i așa?

Astrea a dat aprobator din cap, apoi a scos bățul pe care îl folosisese pentru a-l aduce pe Delph acolo. Am văzut că era, de fapt, din cristal.

— Ce este asta? am întrebat-o.

— Bagheta mea. Este un element necesar pentru a face magie.

— Am făcut și eu un fel de magie în Wormwood, am spus încetișor, însă n-am avut baghetă.

— Vrei să spui că ai avut Elementalul sau lanțul, a zis ea.

— Ba nu, am făcut ca o fereastră pe care Morrighone o distrusese să apară la loc.

— Adevărat? m-a întrebat Astrea, părând chiar interesată de acest lucru.

— Cum de pot să fac asta? am întrebat.

— Dacă puterea se transmite ereditar, se manifestă la toți cei din

neamul acela.

— Părinții mei nu puteau să facă magie, am spus eu cu convingere.

— De unde știi tu că nu puteau? m-a întrebat ea.

— Ei bine, n-au făcut-o niciodată.

— Asta nu e totuna cu a nu putea.

— Dacă părinții mei erau puternici, de ce au fost în clădirea Îngrijirii?

— Poate tocmai din cauza faptului că *erau* puternici au sfârșit în clădirea Îngrijirii.

M-am încrunțat, gândindu-mă la această posibilitate.

— Vrei să spui că puterile lor i-au îmbolnăvit?

— Nu, vreau să spun că puterile lor i-au făcut periculoși pentru alții.

Pe măsură ce pătrundeam înțelesul vorbelor ei, mă simțeam copleșită de emoții din ce în ce mai puternice. M-am ridicat tremurând, înroșindu-mă la față și cu inima bubuindu-mi.

— Tu vrei...? m-am bâlbâit. Vrei să spui că...?

Din nou, n-am putut să termin fraza. Delph s-a întins spre mine și mi-a pus o mână încurajatoare pe umăr.

— ... că ei au fost blestemați pentru a fi împiedicați să fugă din Wormwood? a continuat Astrea. Da, exact asta vreau să spun.

Ochii mi-au scăpărat.

— *Morrigone!* Ea e singura care ar fi putut să o facă.

— De acord cu tine, a spus ea pe un ton nonșalant, astfel încât suspiciunile mi-au sporit.

— Și tu știai despre asta! am țipat.

— Firește că știam, mi-a confirmat ea; era atât de calmă, încât îmi venea să o pocnesc. Scopul nostru era să împiedicăm pe oricine să plece din Wormwood.

— Și ai pus-o pe Morrigone să-i blesteme pe părinții mei și să devină... ceea ce au devenit?

— Am văzut ce-a făcut ea.

— În cazul ăsta, ai fi putut să o oprești, am subliniat cu înverșunare.

— Dar n-am vrut ca părinții tăi să-și folosească puterile magice pentru a fugi.

De data asta, m-am năpustit asupra ei. Era o prostie, dar nu m-am putut abține.

— Și atunci, de ce ne ajuți să scăpăm din Quag? am vrut eu să știu.

— Cine a zis că vă ajut? a venit replica ei imediat.

Subit, am citit totul în privirea ei. Nu știu cum de o judecasem atât de greșit.

Delph a dat glas gândurilor mele. Sărind în sus, m-a apucat de braț și a urlat:

— Fugi, Vega Jane!

Înainte să apuc măcar să mă ridic din jilțul meu, ea și-a îndreptat bagheta spre Delph și a spus:

— *Elevata.*

Delph s-a avântat în aer, oprindu-se exact înainte de a se lovi de tavan. Astrea a fluturat ușor bagheta și el s-a rotit cu capul în jos.

M-am ridicat, cu ochii măriți și cu inima gonind nebunește.

— Încetează! am țipat. Nu-l răni! Eu sunt motivul pentru care ne aflăm aici. Lasă-l în pace pe Delph. Te rog!

Brusc, Astrea a mișcat bagheta în jos, apoi a rostit un alt cuvânt, *Descente*, și Delph s-a întors cu partea dreaptă în sus, căzând greoi în jilț.

Astrea a lăsat bagheta pe birou și ne-a măsurat pe amândoi din priviri, așteptând.

— Poate că nu mai sunt ceea ce am fost odată, dar dați-mi voie să vă asigur că puterile mele sunt încă foarte departe de înțelegerea voastră.

S-a oprit, iar eu am știut că ceea ce urma să spună în continuare avea să aibă un impact monumental asupra noastră. Și nu m-am înșelat.

— Veți rămâne aici, în custodia mea, a spus ea.

— Cât timp? am sărit eu repede, cu toate că știam foarte bine răspunsul.

— Pentru tot restul vieților voastre, a răspuns ea cu calm. Nu-mi face mare plăcere să fac asta. Evident că sunteți curajoși, iar motivele voastre sunt sincere și profunde, sunt sigură.

— Dar? am exclamat eu.

— Dar, în calitate de Păstrătoare a Quagului, am o treabă de făcut și intenționez să o fac. Veți avea spațiul căsuței și terenul dinăuntru domului.

— Și dacă încercăm să trecem de dom? a întrebat Delph.

În pofida faptului că el pusese întrebarea, Astrea nu și-a luat privirea de la mine. Ochii ei păreau să se mărească pentru a cuprinde toată încăperea.

— Nu va fi plăcut, a zis ea. Deloc.

Nu-mi venea să cred că se petrecea una ca asta. Scăpaserăm de Thorne și de regatul lui afurisit numai pentru a fi luați prizonieri încă o dată de nemernica asta! Și, chiar dacă Thorne era periculos, nu avea puteri magice. Ea era, după părerea mea, de o sută de ori mai formidabilă decât ticălosul de Thorne.

Astrea s-a ridicat și, fără să mai adauge vreun cuvânt, a părăsit încăperea.

M-am prăbușit la loc în jilțul meu. Delph a rămas rigid în al său.

— Este o femeie greu încercată, a remarcat el.

— *Ea e* greu încercată? Dar cu noi cum rămâne? Vom rămâne aici până când vom muri, la naiba!

— E multă amărăciune în ea, Vega. E ușor de văzut.

— Eu cred că e malefică!

— Nu e ca Thorne. El ne-ar fi ucis și ne-ar fi pus oasele în zidul său. Nu ne-ar fi hrănit și nu ne-ar fi oferit un acoperiș deasupra capetelor.

Am presupus că Delph avea dreptate în această privință, cu toate că oasele noastre aveau să rămână acolo, m-am gândit eu nefericită.

— Ei bine, Astrea a zis că avem spațiul căsuței și terenul

dinăuntru domului.

— Și ce putem face cu asta? m-a întrebat Delph.

— Nu vom rămâne aici, Delph. Thorne nu ne-a putut opri și nici Astrea Prine n-o va face. Vom fugi din locul acesta.

— De acord, dar cum o vom face?

— Eu zic să începem cu Archie.

UNDEVIGINTI

Privind înapoi

Delph și Harry Doi m-au urmat pe hol. Am deschis ușa camerei și am intrat. Apropiindu-ne de marginea patului, am privit în jos.

— Acesta este Archie Prine, fiul Astreei, am spus eu solemn.

Delph l-a privit pe omuleț complet uluit. Deși îi explicasem lui Delph despre elixir, era cu totul altceva să vadă cu ochii lui.

— Bună, Archie, l-am salutat cu calm, sperând să-l trezesc din somn cu blândețe.

El s-a foit un pic, apoi a deschis ochii încet. A clipit și, cu toate că mă mai văzuse, niciun semn de recunoaștere nu i se citea pe față.

— Eu sunt Vega. Iar ei sunt prietenii mei, Delph și Harry Doi. Archie a continuat să mă privească. M-am aplecat mai jos.

— Am venit să stăm cu tine și cu Astrea.

— T-tu... ai v-venit? a întrebat el cu un glas răgușit.

Am încuviințat din cap.

— Mi-a spus despre tine. Și despre ea. Și despre locul acesta.

— A-așa a f-făcut?

Am încuviințat din nou.

— Mi-a spus că te săturaseși să iei elixirul.

— S-sacrificiu.

A scuturat din cap, iar când a încercat să se ridice în capul oaselor, Delph și cu mine l-am ajutat. Acum se uita la noi dintr-o poziție mult mai confortabilă.

Am dat aprobator din cap, cu înțeleș.

— Sacrificiu, am spus. Și Bătălia Bestiilor. Și Bastion Cadmus. Am rostit aceste lucruri în speranța că ceva avea să-i stârnească lui Archie amintirile.

— O m-mulțime d-de p-prostii, a spus el. Bestii? T-tâmpenii.

— Așa este. Așa a spus și Astrea. A spus că a existat totuși un

război. Că una dintre părți a pierdut și cealaltă a învins.

Archie a icnit și a arătat spre noptieră, unde se afla o ceașcă de apă. Delph a luat ceașca și mi-a întins-o mie. L-am ajutat pe Archie să bea din ea, ștergând cele câteva picături care îi curseseră în barbă. El s-a lăsat din nou pe spate și și-a dres vocea.

— Ma-Mal-Maladoni.

— Maladoni? am întrebat mirată, aruncându-i lui Delph o privire.

Ai luptat cu ei?

El a dat afirmativ din cap și o lacrimă s-a scurs pe obraz.

— L-luptat. Și p-pierdut. N-noi... pierdut.

— Vrei să spui că *ai voștri* au fost înfrânți? a exclamat Delph.

Archie a dat încet din cap.

— Fugit aici. A-ascuns. Ș-șoareci în g-gaură.

Într-un moment de furie, s-a întors și a scuipat pe podea, apoi s-a sprijinit din nou de pernă.

— L-lași.

Delph și cu mine am schimbat priviri tulburate.

— Și l-ai cunoscut pe Bastion Cadmus? l-am întrebat apoi.

— C-conducătorul n-nostru. U-ucis.

A înghițit într-un mod caraghios și apoi a început să tușească. I-am mai dat să bea puțină apă.

— T-tata a vrut să c-continuăm să l-luptăm. D-dar m-mama... A scuturat din cap. A-afurisită P-Păstrătoare. Ce r-rost are? Afurisită Păstrătoare. S-sacrificiu. Ce rost a-are? M-a privit cu ochi rugători. Ă-ă? Ă?

N-am știut ce să-i răspund. A închis ochii și, o clipă mai târziu, l-am auzit sforăind încetșor.

Ne-am ridicat și am ieșit în liniște din cameră.

Când am ajuns în încăperea mea, Delph, cu ochii mari cât cepele, a exclamat:

— Ei, drăcia dracului! Afurisiții de Maladoni. Război și omoruri.

— Și ascunzișul, am adăugat. Ca niște șoareci într-o gaură.

— Poftim?

— Nu înțelegi, Delph? Ei au creat Wormwoodul ca pe o ascunzătoare, fiindcă acești Maladoni încercau să-i vâneze. Și au configurat Quagul în jurul acestuia pentru a-i ține în afară.

— Și pentru a ne ține pe noi *înăuntru*, a adăugat Delph. Asemenea Zidului din jurul Wormwoodului.

Ne-am privit unul pe celălalt. Sunt sigură că ceea ce am văzut în trăsăturile lui Delph oglindea trăirea mea – o disperare completă și de neînchipuit.

— Astrea voia să știe despre Virgil, i-am spus eu apoi. Ce plănuia, dacă vorbisem cu el.

— Cum ai fi putut, când el e plecat încă de când erai un bebeluș?

— El e un vrăjitor puternic. Un Excalibur, de fapt. Ceea ce înseamnă că știe totul, inclusiv lucrurile pe care Astrea ni le ascunde.

— Drăcia dracului, așa zice că asta explică multe. Așadar, ce facem? m-a întrebat Delph.

— Continuăm să aflăm lucruri. Este tot ceea ce putem face deocamdată.

— Dar dacă e să nu plecăm niciodată de aici, ce contează?

— Adevărul contează întotdeauna, Delph.

*

În seara aceea, la o masă somptuoasă la care eu și Delph am zăbovit, mi-am adunat curajul să-i pun Astreei o întrebare.

— Ne poți arăta Wormwoodul? În Vezi-Văzător?

— De ce? m-a întrebat ea suspicioasă, în timp ce lua o sorbitură din ceaiul ei.

I-am aruncat o privire lui Delph, care a început imediat să se ocupe de șarlota sa. Probabil se gândea că Astrea avea să-l lipească de tavan.

— Păi, de vreme ce vom rămâne aici pe vecie, ar fi drăguț să ne vedem căminul. Am adăugat imediat: N-aș crede că ne-ai lăsa să ne întoarcem acolo. Ți-am promite că nu mai intrăm niciodată în Quag.

Firește că mințeam. N-aș mai fi stat niciodată în Wormwood, nu

acum.

A lăsat ceașca pe masă.

— Să vă las să mergeți în Wormwood? Știind ceea ce știți acum?
Cumva vă par sărită de pe fix?

S-a uitat la bagheta ei, care se afla alături de farfuria sa.

— Deși, firește, aș putea să vă șterg mințile. Atunci v-ați putea întoarce. Ați vrea să fac asta?

A ridicat bagheta.

— Ă... nu, am răspuns imediat.

— Mie îmi p-place m-mintea mea așa cum e acum, a adăugat Delph.

Ei bine, m-am gândit eu, cu certitudine ea intenționase să se convingă.

— Dar putem măcar să ne vedem satul? am pledat eu.

Ea a cântărit propunerea mea preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat.

O fărâma mai târziu, ne aflam în încăperea cu două cupe pe masă. Astrea a procedat la fel ca data trecută, numai că folosind acum cealaltă cupă. A trebuit să-l trag înapoi pe Delph atunci când lichidul aprins s-a revărsat pe masă.

— Wormwood, a spus Astrea simplu, cu o fluturare din mână.

Și era acolo, cu adevărat.

Pavajul, clădirile vechi. Wugii pe care îi cunoșteam, mergând dintr-o parte în alta. Hestia Loon, cu sacoșa ei de cumpărături în mână. Herman Helvet, la fereastra sa. Cu un fior de încântare, l-am văzut pe mărețul Thansius mărșăluind hotărât.

A trecut pe lângă un alt Wug pe care îl cunoșteam, Julius Domitar, cel care conducea Hornurile. Se clătina, aparent beat. A ridicat o mână să-l salute pe Thansius. Apoi încă un Wug a apărut la vedere.

— E tata, a strigat Delph.

Fără nicio îndoială era Duf Delphia, care își croia drum pe cele două picioare din lemn ale sale. Alături de el mergea un cățel, priponit cu o lesă din piele pe care o ținea Duf.

M-am luminat la față și l-am privit pe Delph.

— Arată bine. Fericit.

Dar zâmbetul mi-a pălit, căci Delph nu părea fericit – îi era dor de acasă, probabil. L-am luat de mână și i-am strâns-o. El s-a uitat la mine și a încercat să-mi zâmbească, dar știam că n-o făcea din inimă. Era prea mult să fii ținut departe de familie... și cine putea să cunoască senzația mai bine decât mine?

Am aruncat o privire spre masă când am auzit țcănit de copite pe pavaj. Trăsura albastră! M-am apropiat, dorindu-mi cu disperare să văd cine era înăuntrul ei. În timp ce priveam, vizitiul, Thomas Bogle, a tras de frâie pentru a o opri.

Ușa trăsorii s-a deschis și a coborât Morigone.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph, care privea peste umărul meu. Nu prea seamănă cu dânsa, nu-i așa?

Morigone fusese dintotdeauna înaltă și maiestuoasă, perfectă atât la minte, cât și la trup. Înainte ca diferențele dintre noi să-mi fi fost clarificate, o admirasem mereu. Îmi doream să o imit. Însă această Morigone era de departe diferită.

Nu mai părea la fel de înaltă. Părul ei, în mod normal roșu ca sângele, cu fiecare șuviță în armonie cu cea de alături, era acum în dezordine și rărit, cu luciul dispărut. După față arăta cu multe sesiuni mai în vârstă, având riduri proeminente și zone lăsate. Trupul ei înalt și bine croit avea o înfățișare precară – părea fragilă, în timp ce înainte fusese mereu robustă.

Am privit-o pe Astrea. Avea un aer nedumerit. Asta era ceva surprinzător pentru mine, căci era pentru prima oară când zăream nesiguranță în trăsăturile ei.

— Ce e în neregulă cu Morigone? am întrebat-o.

Ea a clătinat ușor din cap.

— Ea... arată puțin ostenită, atâta tot.

M-am uitat din nou spre imagine și l-am văzut coborând din trăsură.

Era fratele meu, John. Și, cu toate că Delph și cu mine nu plecaserăm din Wormwood de prea mult timp, John arăta și el altfel.

Pasul îi era energic, iar înfățișarea autoritară și teribil de încrezătoare. Și – oricât de greu îmi era să o gândesc – părea plină de cruzime? Și totuși, el chiar fusese fără milă cu Wugii care lucraseră la Zid.

– Fratele meu s-a schimbat mult sub tutela lui Morigone, am spus.

– În ce fel? m-a întrebat ea.

Dar când am privit-o, mi-am dat seama că știa deja răspunsul.

– Era dulce și inocent. Și apoi n-a mai fost, am spus eu pe șleau. Ce i-a făcut ea?

N-a răspuns imediat.

– E complicat.

– E fratele meu, i-am zis. Răspunsul ar trebui să fie simplu.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre John, cu gândurile învârtindu-mi-se atât de rapid, încât pur și simplu am crezut că o să leșin. În schimb, m-au cuprins emoții atât de aprige, încât am simțit nevoia să ies. Apoi am luat-o la fugă. Am alergat prin căsuță și am ieșit în viteză pe ușa de la intrare. Pe cărarea ciudat alcătuită de peste pajiște, cu Lanțul Destin în jurul taliei, m-am înălțat și am zburat direct spre domul din smarald.

Nu-mi mai amintesc nimic după aceea.

VIGINTI

Cuvinte

Ori de câte ori leșinasem până atunci, îl găseam pe Delph mereu lângă mine. Dar de data asta nu era. În schimb, Astrea se zgâia la mine. Am clipit încetișor și am privit în jur. Eram în pat, în camera mea. Astrea nu era îngrijorată pe nedrept.

— Presupun că trebuia să încerci.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am frecat capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai lovit de dom și domul n-a cedat. Tu, da.

Nu am spus nimic, căci atât mândria, cât și o furie din ce în ce mai mare m-au împiedicat să vorbesc.

Am vrut să o întreb din nou despre John. Și despre Morigone. De ce arăta altfel. Dar aveam o puternică presimțire că întrebările mele aveau să rămână fără răspuns. Înainte să spun ceva, ea a rupt tăcerea.

— Am înțeles că ai vorbit cu Archie.

— Ai zis că putem merge oriunde vrem, am spus cu îndărătnicie.

— Și ce ți-a spus?

— Îmi pare rău pentru el, i-am spus ignorându-i întrebarea.

— De ce? A trăit o viață bună, îndelungată.

— A trăit o viață îndelungată. Nu sunt sigură cât de *bună* a fost. M-a privit brusc, arătând de parcă aș fi plesnit-o, ceea ce mi-a ațâțat teribil starea sufletească.

— Sunt convinsă că nu înțeleg ce vrei să spui, mi-a zis pe un ton glacial.

— Archie a vorbit despre sacrificiu. Al cui sacrificiu? Al lui? Căci el nu prea a avut de ales, nu-i așa? Sau tatăl lui? Tu ai luat hotărârea pentru ei toți. Exact așa cum faci cu *noi*.

— Tu, Vega, nu știi nimic despre asta. Arunci cuvinte care n-au

absolut niciun sens fiindcă nu cunoști faptele.

— Ei bine, sunt sigură că pentru Archie au avut sens. Adică el e cel care a trăit tot acest timp, pe care, de fapt, nu l-a trăit cu adevărat. De asta, probabil, e atât de ursuz. Și zău așa, cine-l poate învinovăți?

Am vrut să o fac să o doară. Am vrut să o fac să simtă ceva... în legătură cu ceea ce ne făcea nouă. Pentru că ne acapara și nouă viețile.

— Am crezut că te-am înțeles, Vega. Acum știu că nu te-am înțeles câtuși de puțin.

— E foarte simplu, zău. Tu mi-ai furat viața, iar eu nu sunt fericită. Sunt convinsă că și tu ai simți la fel.

— Pentru binele tuturor...

— Te rog, nu încerca să te justifici. Fiindcă oricum nu te-aș crede. E la fel ca minciuna despre Bătălia Bestiilor. Cum i-a spus Archie ăsteia? O, da, tâmpenie. E binele tuturor în varianta ta. O tâmpenie. Sunt sigură că și Alice Adronis ar fi considerat-o la fel. Ea a murit ca războinic. Nu ca un șoarece ascuns într-o gaură. Un șoarece înspăimântat într-o găurică murdară.

N-am slăbit-o deloc din priviri în timp ce am rostit toate acestea. Și le-am spus pe același ton înnebunitor de calm pe care l-a folosit și ea cu mine în tot timpul cât fusesem acolo.

— Ești un Wug prost, mi-a trântit-o ea.

— Alice n-a fost de aceeași părere. Ea mi-a dat Elementalul. Mi-a spus că trebuie ca *eu* să supraviețuiesc. Dacă tu mă faci proastă, atunci o faci proastă și pe cea mai bună prietenă a ta.

Astrea s-a ridicat și a ieșit fără să mai rostească vreun cuvânt.

Imediat după aceea, Delph a intrat valvârtej, cu Harry Doi pe urmele lui.

— Ești bine? m-a întrebat el neliniștit, în timp ce Harry Doi a sărit pe pat și mi-a lins mâna.

— Sunt bine. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Te-am găsit leșinată pe pământ.

— Am încercat să trec prin dom. Știam că e o prostie. Dar eu...

eu...

— Ai vrut pur și simplu să pleci din locul ăsta, a terminat Delph fraza pentru mine.

Am oftat și m-am lăsat pe pernă, apoi l-am apucat pe Delph de mână.

— Vom ieși de aici. Așa vom face. Îți jur.

Privirile ni s-au intersectat, însă mi-am dat seama că nu-mi împărtășea pe deplin optimismul.

— Firește că vom ieși, a spus el cu un surâs timid.

M-am ridicat în capul oaselor și l-am îmbrățișat, simțindu-i respirația caldă pe obrazul meu. Și el m-a îmbrățișat. Eram din nou noi împotriva... ei bine, împotriva tuturor lucrurilor. Dar, nu știu din ce motiv, am avut senzația că exista o șansă, o șansă de luptă. Niciodată n-aș fi cerut mai mult.

M-am dat jos din pat și mi-am limpezit mintea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Unde, vrei să spui în Wormwood? Cu Morigone? Cu John?

Am încuviințat.

— Astrea a fost șocată de cum arăta Morigone. Ceva se întâmplă. Dar ea nu știe ce. Și asta o sperie.

— Păi, dacă o sperie pe una ca ea, noi ar trebui să fim de-a dreptul îngroziți.

Puteam mereu să contez pe Delph, căci observațiile lui erau foarte corecte. Însă, îngroziți sau nu, nu intrasem în Quag pentru a-mi sfârși viața ca prizonieră. Fiecare părticică din corp ardea de dorință.

De dorința de a fi liberă.

A doua zi, l-am încolțit pe Seamus în afara bucătăriei. Micul spiriduș se ținea la distanță de noi de când Astrea declarase că nu mai eram liberi.

— Așadar, Seamus, tu poți să pleci dacă vrei? l-am întrebat, în timp ce Delph și Harry Doi zăboveau undeva mai în spate.

M-a privit agitat, cu ochii lui imenși zvâcnind.

— Eu nu știu ce vrei să vorbești...

— Seamus! L-am avertizat eu.

Harry Doi a scos un lătrat jos, gutural, care – eram convinsă – îl făcea pe micul spiriduș să fie foarte agitat.

— Dacă vreau, pot să plec, a spus el precaut. Dar voi nu.

L-am studiat cu atenție.

— Seamus, de ce cred eu că întâlnirea din peșteră n-a fost o coincidență?

Mi-am dat seama imediat, după privirea de pe chipul lui, că aveam dreptate. El s-a înroșit și a negat, apoi s-a mai înroșit nițel, dar eu am insistat și nu l-am lăsat să plece.

— Păi, s-ar putea să nu prea fi fost, a conchis el în cele din urmă.

— Astrea te-a trimis?

S-a uitat în jur precaut înainte de a încuviința cu o mișcare scurtă a capului său mare.

— Și creaturile zburătoare care m-au făcut să alerg în peșteră?

— Păi, și pe alea se prea poate să le fi trimis ea.

— Și norul care l-a luat pe Delph? am adăugat cu amărăciune. Tot ea l-a invocat, nu-i așa? Nu-i așa?

Seamus a încuviințat încetitor, mai înspăimântat decât îl văzusem vreodată.

— Dar de ce? l-a întrebat Delph.

L-am aruncat o privire înainte de a mă uita din nou la Seamus.

— Fiindcă Astrea ne-a văzut în Vezi-Văzător. Ea se temea că am fi putut reuși să traversăm Quagul. A manipulat lucrurile în așa fel încât Seamus și cu mine să ne întâlnim. Și un lucru a condus la altul, apoi, iată-ne, prizonieri pe vecie.

Seamus a oftat resemnat.

— Ea este foarte puternică, este Madame Prine.

M-am aplecat pentru a fi mai aproape de spiriduș.

— Ei bine, știi ce?

— Ce? a întrebat el, cu ochii mari cât cepele.

— Și eu sunt puternică.

Mai târziu, l-am condus pe Delph în bibliotecă. Mă gândeam că în unele cărți am fi putut găsi lucruri care aveau să ne explice mai bine ceea ce Archie ne spusese deja. Dacă exista un război teribil între neamul nostru și Maladoni, probabil că cineva îl menționase în vreo cronică pe undeva.

I-am spus lui Delph să înceapă dintr-un capăt, urmând ca eu să încep din celălalt. Oricum, n-a fost să fie.

Am întins mâna după o carte și am tras de ea. Dar nu voia să iasă. Am încercat cu ambele mâini. Același rezultat. M-am uitat spre Delph, care pusese unul dintre picioarele lui mari pe un raft și trăgea de un volum gros cu toată forța lui.

— Ei, drăcia dracului! a strigat el într-un final, părând să fi rămas fără respirație și dând drumul cărții.

— E opera Astreei, am spus, simțind că-mi crește furia. Nu vrea ca noi să descoperim ceva prin cărțile astea. Ceea ce, firește, înseamnă că aceste cărți *chiar* explică lucruri.

Am privit plină de dorință spre tomurile groase, aflate la numai câțiva centimetri de mâna mea, dar care nu-mi erau de niciun folos. Paginile lor ar fi putut la fel de bine să fie goale.

Ne-am dus spre camera lui Archie. Când am încercat să deschidem ușa, aceasta a strigat:

— PLEACĂ!

— Sfântă Clopotniță! a exclamat Delph, care mai că sărise în tavan. Eu mă obișnuisem deja cu acest „salut“, dar nu și la ușa lui Archie.

— Ei bine, am spus, se pare că Astrea ne limitează spațiul în căsuță. Ceea ce e, de fapt, un lucru bun.

— De ce spui asta? m-a întrebat un Delph uluit.

— Se teme că am putea găsi ceva folositor. Ceea ce înseamnă că există ceva folositor aici.

Însă, oricât de mult m-aș fi gândit la asta, felul în care am fi putut ieși era ceva la care nu mă gândisem deloc.

VIGINTI UNUS

Semnul

N-am vrut să dau buzna peste Astrea, dar pur și simplu am intrat și am zărit-o uitându-se la Vezi-Văzător. În imagine era Morigone, care arăta în continuare deplorabil. Își flutura mâinile în jur, așa cum proceda în momentele de magie. Nu am știut ce face Astrea până când nu a fluturat bagheta deasupra imaginii, vălurind-o de parcă cineva ar fi aruncat o mână de pietricele într-o găleată de apă.

Morigone a dat aprobator din cap și și-a lăsat mâinile în jos.

Și atunci am înțeles.

Ele comunica. Și apoi am știut că Morigone îi spusese Astreei totul despre mine, rugând-o să mă urmărească cu mare atenție. Probabil îi spusese că puteam face puțină magie, că aflasem o parte din adevărul despre Wormwood și că fugisem de Morigone și din Wormwood. Am simțit că furia mea față de Astrea sporește de o mie de ori. Mă condusesese direct în capcană.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Astrea se întorsese spre mine, privindu-mă cu bagheta îndreptată neliniștitor în direcția mea.

— Ce cauți aici? m-a întrebat ea tăios.

— Ai zis că aici pot să merg unde vreau, i-am răspuns pe un ton nevinovat. Așadar, ai avut o discuție plăcută cu draga de Morigone? am întrebat-o pe un ton acid.

După o smucitură a baghetei imaginile au dispărut, iar lemnul a redevenit simplu.

Mi-am încrucișat privirea cu a ei.

— Ar trebui să nu-ți mai bagi nasul în treburile care nu te privesc, mi-a spus ea pe un ton care mi-a trimis fiori pe șira spinării.

Mi-am consolidat hotărârea și i-am spus repezit:

— Ei bine, e treaba mea dacă posibilele consecințe mă vor afecta și

pe mine. Și Wormwoodul. Poate că nu este căminul tău, dar este al meu. Știi că sângerosul Rege Thorne intenționa să invadeze și să distrugă Wormwoodul? Măcar îți pasă?

— Nu aș fi permis...

— Prostii! am strigat eu. Nu-ți pasă!

— Ți-aș aminti...

Dar n-aveam de gând să-i permit să mă contrazică.

— Poate că te afli în siguranță sub domul tău de smarald, dar nu toată lumea are șansa asta, Măreață Păstrătoare a Quagului.

— Tu ești în siguranță aici, a ripostat ea.

— Nu fiindcă așa am ales eu! i-am trântit-o eu, anticipând răspunsul ei. Și nu am intrat în Quag pentru a fi în siguranță. Numai un nebun ar face asta. Iar eu nu sunt nebună.

Ușa s-a deschis larg și și-au făcut apariția Delph și Harry Doi. În spatele lor l-am văzut pe Seamus, cu ochii lui mari examinându-mă curioși.

Delph a închis ușa și a întrebat agitat:

— E totul în regulă?

— Nu, *nu* e totul în regulă, m-am răstit eu, fără să-mi iau ochii de la Astrea.

— Vega, te porți tare prostește, a spus ea cu un aer misterios.

— O! Așadar, în ochii tăi e prostește să-ți pese de ceea ce li se-ntâmplă altora? Presupun, în cazul ăsta, că nu ți-a păsat nici când Alice Adronis a murit în bătălie. Mie, da. Mi-a păsat. Eu am fost acolo. Cred că tu te aflai deja în ascunzătoarea ta, nu-i așa?

— Mai bine să te ascunzi decât să mori!

— Mai bine să lupți și să mori decât să trăiești ca un laș! am urlat în fața ei.

— Să lupți! A chicotit, apoi a adăugat: N-ai fi rezistat nicio fărâcă.

— *Pot să lupt!*

— Tu ești un nimic! Până și bunicul tău a înțeles asta. Ți-a fost motivul pentru care nu și-a bătut capul cu una ca tine. Te-a abandonat. Te-a lăsat acolo unde este locul tău!

Am ridicat un deget în fața ei și i-am spus:

— Sunt mai mult decât ai să fii tu vreodată, nesuferito!

Bagheta ei s-a mișcat atât de repede, încât abia am putut să-i urmăresc mișcarea. A rostit ceva ce n-am prea înțeles, apoi am fost catapultată în partea cealaltă a încăperii și izbită de perete; am căzut la podea, sângerând din nenumărate tăieturi și despicături de pe tot trupul.

— Vega Jane! a țipat Delph, luând-o la fugă spre mine și îngenunchind alături.

S-a uitat furios la Astrea.

— Ce i-ai făcut? Ce?

Harry Doi a lătrat și a mârâit, părând gata să o atace.

Delph mi-a ridicat capul.

— Vega, unde este Piatra Viperei? În buzunarele tale?

Aveam dureri atât de mari, încât nici nu am putut să-i spun că Piatra se afla în camera mea. Vedeam cum sângele mi se adună într-o băltoacă pe podea, îmi era greață și mă simțeam amețită.

— Ajut-o! a țipat Delph la Astrea.

— Madame Prine, a spus Seamus cu o voce rugătoare.

Pe sub pleoapele pe jumătate închise, am văzut expresia de groază de pe chipul Astreei. Spre meritul ei, părea incapabilă să înțeleagă ce-mi făcuse.

— Ajut-o! a țipat Delph. Te rog!

Însă atunci, ceva s-a petrecut înlăuntrul meu. Ceva ce n-am înțeles. Venea dintr-un loc anume din mine, aparent foarte adânc, pe care nu-l mai vizitasem niciodată până atunci. Nu aveam idee nici măcar că se afla acolo. Durerea dispăruse. Mintea mi se limpezise. Tot ceea ce simțisem, toată furia și ura păreau nimic în comparație cu ceea ce creștea acum în mine. Era ca și cum nu mai eram eu însămi. Eram altcineva.

L-am dat cu ușurință pe Delph la o parte, m-am ridicat în picioare, sigură pe mine, mi-am fluturat brațele și am strigat:

— Tu nu mă vei bate pe mine!

Valuri de lumină au ieșit din mâinile mele, explodând în încăpere. Totul părea să fi încetinit, astfel încât vedeam exact ceea ce se întâmpla, chiar dacă avea loc cu o viteză nemaipomenită.

Astrea a fost ridicată de la podea și aruncată în lungul camerei. Apoi s-a lovit de perete și a alunecat în jos, cu bagheta căzându-i dintre degete.

Vâltoarea de lumină ce emana din degetele mele i-a înghițit apoi pe Delph, pe Harry Doi și pe Seamus. După ce au fost răsturnați, au zburat în cealaltă parte a încăperii și au aterizat cu putere lângă perete, făcându-se grămadă pe podea. Toate mobilele din încăpere, inclusiv Vezi-Văzătorul, au fost spulberate, transformându-se în fărâme. Bucăți de lemn și sticlă se roteau prin cameră ca niște confetti.

Și atunci, la fel de iute pe cât se întâmplase, totul s-a terminat.

Eram acum în picioare în mijlocul încăperii, cu rănilor vindecate, cu mâinile pe lângă corp. Am privit în jur spre dezastrul pe care, fără să vreau, îl provocasem.

— Delph, Harry Doi! am strigat.

Am fost lângă ei într-o clipită. L-am apucat pe Delph de braț și pe Harry Doi de lăbuța din față.

— Spune-mi că ești bine. Spune-mi, te rog! am strigat, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Oh, sfântă Clopotniță, ce-am făcut?

Mai întâi și-a revenit Delph, apoi și Harry Doi.

Câinele m-a lins pe față, iar Delph m-a luat de braț, cu zâmbetul lui strâmb, care mi-a pricinuit însă o ușurare imensă. I-am ajutat să se ridice.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph. De unde a apărut ASTA? Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, i-am răspuns:

— Nu știi, Delph, pur și simplu nu știi.

M-am întors spre Astrea, care zăcea în continuare pe podea, totuși conștientă. Se zgâia la mine, iar pe chip îi treceau emoții atât de complexe, încât nici nu știam cum să le interpretez.

S-a ridicat încetitor; la fel a făcut și Seamus, care era în apropiere

de ea.

Astrea a făcut câțiva pași șovăielnici, fără să își ia ochii de la mine. Eram hotărâtă să o las pe ea să vorbească prima.

— Cum ai făcut asta? a vrut ea să știe.

— *Pot să lupt, i-am spus liniștită.* Tot ceea ce-mi trebuie este șansa.

Chipul i s-a boțit și am văzut-o clipind. Și-a dus la gură mâna liberă, care îi tremura. Și, înainte să mai pot obține vreo vorbă, a ieșit grăbită din cameră. Am auzit-o făcând pe hol. Am fugit după ea, dar deja dispăruse. Nu era în camera ei. Și nu era nici în vreuna dintre camerele căsuței în care aveam eu acces. În cele din urmă, am găsit-o afară. Era lângă dom, stând pe o stâncă mare, cu bagheta în mână.

M-am îndreptat încet spre ea și m-am așezat pe pământ, alături. Mă auzise apropiindu-mă, dar nu s-a uitat la mine.

— Sper că nu te-am rănit, i-am spus. Nu am intenționat s-o fac.

— Ba e foarte clar că ai vrut, a răspuns ea calmă. Însă, firește, eu te-am rănit prima.

— Pur și simplu a venit asupra mea, am spus încetișor. Încă n-am înțeles de ce.

Ne-am fixat privirea una asupra celeilalte.

— Tu nu înțelegi, Vega? Ei bine, eu înțeleg destul de clar.

Au trecut câteva fărâme până să vorbească din nou.

— Chiar îmi pasă, Vega. Îmi pasă foarte tare. Mi-am petrecut ultimele opt sute de sesiuni din viață păsându-mi de ceilalți.

— Știi, i-am spus încet.

— Știi de ce sunt atât de mică, cu toate că iau elixirul?

Am scuturat din cap.

— Am presupus că ai fost mică mereu.

— Cândva, am fost la fel de înaltă ca Alice.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe un ton perplex.

— Opt secole de responsabilități m-au îngreunat și m-au tras în jos, Vega. Iar elixirul, în timp ce-ți dă viață, te jefuește de toate celelalte lucruri, lucruri mult mai importante.

— Cum ar fi?

— Poate, compasiunea. Poate înțelegerea punctelor de vedere ale celorlalți. Poate lucruri de care am nevoie chiar acum, mai mult ca oricând.

N-am spus nimic, căci simțeam că pur și simplu avea nevoie să spună ceva.

— Și, de asemenea, știu că cineva ar putea contesta metodele mele, ba chiar și țelul, așa cum ai făcut-o tu.

— Dar am făcut-o într-un fel greșit. N-ar fi trebuit să folosesc astfel de cuvinte.

— De fapt, ai fost suficient de elocventă, Vega. Poate mai mult decât îți dai seama. Și cuvintele mele au fost la fel de aspre.

A aruncat din nou o privire spre cer.

Următoarele cuvinte pe care le-am rostit s-au bucurat totuși de toată atenția ei.

— Maladonii?

Ea s-a întors să mă privească.

— Archie ți-a spus?

Am încuviințat din cap.

— Da, afurisiții de Maladoni.

A pronunțat cuvântul de parcă ar fi fost cel mai dezgustător lucru pe care îl rostise vreodată.

— Sunt puternici, recunosc.

— Da, atât de puternici, încât ne-au distrus pe noi și toate lucrurile în care credeam. Complet.

— Poate că nu chiar complet, i-am spus.

S-a uitat la mine și am crezut că văd o urmă de zâmbet.

— Ce se poate face? am întrebat-o.

O vreme, s-a gândit la această întrebare.

— Ai spus că vrei să lupți?

— Da.

S-a uitat din nou spre căsuță.

— Ce-ai făcut acolo, Vega?

— Nu știu cum am făcut-o.
— Nu contează. Ai făcut-o – asta e tot ce contează.
— Ei bine, bunicul meu e un Excalibur. Iar tu ai spus că puterile le sunt transmise descendenților.

— De fapt, e mai mult decât atât. Mult mai mult.
S-a răsucit pe stâncă pentru a sta cu fața spre mine, iar tonul i-a devenit oarecum precaut.

— Un Excalibur se naște cu tot ceea ce va avea vreodată în materie de puteri. Asta, într-adevăr, l-a făcut pe bunicul tău foarte puternic. Însă mai există o putere, chiar mai mare decât asta.

— Poftim? am întrebat-o cu sufletul la gură.
— Pentru cei care nu sunt extrem de puternici atunci când sunt mici, dar puterile le cresc formidabil pe măsură ce avansează în vârstă. Cu asemenea puteri – înrădăcinate atât de adânc în ei – pot face uneori diverse isprăvi de magie fără baghetă. Fără ca măcar să rostească o vrajă. N-ai idee cât de remarcabil este. Cred că tu ești una dintre aceștia. Iar ei sunt și mai rari decât Excaliburii. Sunt atât de rari, încât, de fapt, nici nu avem un nume pentru ei. Poate că voi începe prin a numi un asemenea fenomen... Vega.

După aceste cuvinte Astrea a tăcut, iar mie nu mi-a trecut prin cap ce aș fi putut să spun. Pur și simplu am rămas împreună sub un cer minunat de senin, aparent contemplând cele mai urâte perspective ale viitorului. Eram pe punctul de a fi șocată, așa cum nu mai fusesem niciodată în viața mea.

— Dacă vrei să traversezi Quagul și să reiei lupta, va trebui să fii pregătită, mi-a zis ea. Vom începe de mâine-dimineasă.

Înainte să pot să mai spun ceva, s-a ridicat și s-a întors la căsuță, lăsându-mă acolo de una singură.

VIGINTI DUO

Celălalt Elemental

În noaptea aceea, n-am putut să dorm mai deloc. M-am răsucit și m-am învârtit, și m-am foit, și am visat. În cele din urmă, scăldată de o transpirație rece, m-am ridicat și m-am îmbrăcat, apoi am ieșit și m-am așezat pe o lespede din piatră de lângă ușă, împreună cu Harry Doi. Am privit lung domul din smarald și, dincolo de acesta, cerul de deasupra Quagului. În dimineața aceea, spusese Astrea, aveam să începem pregătirea. Nu aveam habar ce avea să atragă după sine acest lucru și era puțin enervant. Ei bine, nu chiar puțin, de fapt.

Pe când stăteam cu Harry Doi, ușa s-a deschis și a ieșit Delph, în cămașă de noapte. Nici el nu părea să fi dormit. Desculț, s-a așezat lângă mine.

— Ca în vremurile de odinioară, a spus el. Ca atunci când stăteam în copacul tău.

Cu toate că nu se întâmplase chiar de mult, părea să fi trecut o mulțime de timp de atunci. Parcă abia îmi mai aminteam.

— Mda, a continuat el neatent, uitându-se lung la dom. Ai zis că Astrea vrea acum ca noi să traversăm locul ăsta.

— Vrea ca noi să luptăm.

— Cu indivizii ăia, Maladonii?

— Exact. Bănuiesc că asta va face parte din pregătire, Delph.

A privit în jos, cu fruntea încrătită de griji și cu o expresie de frustrare.

— Dar nu va fi magie, Vega Jane. Ce ai făcut tu, când ai spulberat totul în felul acela, eu nu pot să fac. Știi bine că nu pot.

L-am luat de mână.

— Ce știi eu, Daniel Delphia, este că tu și cu mine suntem împreună. Am fost despărțiți o dată. Și nu vom mai fi despărțiți din

nou. Nu pot să fac asta fără tine. Știi, nu-i așa? Trebuie.

— Femeia aceea din trecut a spus că tu ești cea care trebuie să supraviețuiască. Ei bine, aș dori ca ea să fi știut ce spune. Așadar, dacă vine vorba despre asta, voi face orice va fi necesar ca să mă asigur că așa va fi. Și vorbesc serios când spun „*orice* va fi necesar“.

În acel moment, ușa s-a deschis și aproape am leșinat de uimire.

Un tânăr, nu cu mult mai vârstnic decât noi, stătea în ușă. Era îmbrăcat bizar, cu o cămașă de noapte care îi lăsa la vedere gambele și tălpile. Fața nu îi era ridată de griji sau de neazuri, iar părul negru era lung și dat peste cap în dezordine. Ochiul îi erau atât de orbitor de albaștri, încât păreau a fi așchii de gheață reflectate pe un cer fără nori.

L-am văzut pe Delph uitându-se la el la fel de nedumerit ca și mine.

— Archie!

M-am întors s-o privesc pe Astrea, care îl strigase pe nume. Se ridicase din scaunul ei, uitându-se la tânăr cu ochii mari și uimiți.

Archie? m-am mirat eu. Dar Archie era în pat, bătrân și muribund. Apoi, adevărul m-a izbit.

— Ai băut elixirul tinereții! am izbucnit eu.

Archie a surâs și a venit mai în față. Era de departe mai înalt decât mama lui, dar nu la fel de înalt ca mine. Și, desigur, era mult mai scund decât Delph.

— Corect, am băut elixirul tinereții, a încuviințat el.

Discursul lui era ciudat de formal, iar tonul – cel al unui bărbat mult mai în vârstă. Ceea ce avea noimă, având în vedere că – doar cu puțin timp în urmă – fusese cu adevărat foarte bătrân.

S-a întins ca o pisică și apoi s-a înfiorat.

— Mă simt absolut splendid. Mult mai bine decât atunci când zăceam în pat, gâfâind din pricina lipsei de aer.

— Ce Dumnezeu te-a determinat s-o faci? l-a întrebat Astrea, care încă își privea fiul uluită.

În loc de răspuns, Archie a arătat spre mine.

— Ea a fost motivația mea.

— Eu? am întrebat năucită.

A dat afirmativ din cap.

— Mama a stat cu mine noaptea trecută. Se aștepta probabil să nu mai trăiesc prea mult. Și mi-a zis că te pregătește pentru a reîncepe lupta. Am vrut să te ajut!

— Mulțumesc, Archie, i-am spus, oferindu-i un zâmbet recunoscător. Apoi m-am întors spre Astrea și am adăugat: Înșă avem o problemă.

— Care ar fi aceea?

— Nu am nicio baghetă. Fără baghetă nu pot face magii.

— Mamă, a intervenit Archie, clar, are o minte practică.

Era tulburător să-l auzi pe Archie strigând-o așa, având în vedere că ea nu părea cu mult mai mare decât el.

Astrea a aruncat o privire spre buzunarul meu.

— Cum rămâne cu Elementalul?

— Ce-i cu el?

— Scoate-l!

Mi-am scos mănusa din buzunar și am început să o trag pe mână. Dar ea m-a oprit.

— Nu e nevoie să faci asta, Vega.

— Dar Alice Adronis mi-a spus...

— Sunt convinsă că ți-a spus, dar ea se afla la ananghie atunci când v-ați cunoscut și mă îndoiesc că mai gândea limpede. Așa că ai încredere în mine. M-am gândit mult la asta și cred că nu greșesc. Scoate-l cu mâna goală.

Și totuși, în pofida vorbelor ei, am remarcat că își ținea bagheta pregătită.

Mi-am strecurat mâna în buzunar cu prudență. Degetele mele s-au apropiat de locul în care se afla Elementalul micșorat. Respirația mi-a devenit greoaie și inima a început să-mi bată mai tare. Alice purtase mănusa. Ea îmi spusese...

Când mi-am simțit degetele aproape atingând lemnul

Elementalului, m-am uitat mai întâi la Delph. El nu-și lua ochii de la buzunarul meu. Apoi i-am aruncat o privire Astreei. Ea nu se uita la buzunarul mantiei mele, ci la mine.

- Crede, Vega, a spus liniștită.
- Să cred în ce? am întrebat uluită.
- În tine.

Mi-am recăpătat răsuflarea, am înghițit în sec și am decis că această lentoare nu făcea decât să înrăutățească lucrurile; era mai bine să termin cu asta. Mi-am împins mâna înainte și degetele mi s-au strâns în jurul Elementalului.

Închisesem ochii în momentul apropierii degetelor de lemn. Apoi i-am deschis, căci nu se întâmplase absolut nimic. Am scos bățul și l-am strâns în mână. Arăta mic, lipsit de puteri. I-am aruncat o privire Astreei.

Ea se zgâia la obiect de parcă ar fi fost un șarpe înghețat.

- Ce este? am întrebat-o.

— Nu am mai văzut Elementalul de mai bine de opt sute de sesiuni, mi-a răspuns, cu o voce atât tristă, cât și admirativă. Am văzut-o pe Alice aruncându-l în mulți dintre dușmanii noștri. Mi-am aruncat o privire cercetătoare, apoi a zis: Vrei, te rog?

Instinctiv, am înțeles-o. Mi-am dorit ca Elementalul să ajungă la mărimea sa de aur. Apoi l-am ridicat, ca și când aș fi fost pe punctul de a-l arunca.

Astrea a făcut un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi, privind țintă Elementalul. Apoi, când s-a uitat la mine, mi s-a părut că observ o reacție întârziată.

- Ce este? am întrebat-o, privindu-mă și eu cercetător.

— Nimic, a șoptit ea. Nu-i nimic. Tocmai mi-ai amintit de... nu contează. Acum poți să-l micșorezi.

După ce am făcut asta, am întrebat-o:

- Și acum?

— Spune-i să se lungească fix de douăzeci și doi de centimetri.

Am fost surprinsă auzind asta, dar am invocat acest gând și am

privit satisfăcută cum lemnul creștea până la ceea ce părea mărimea cuvenită.

Astrea s-a apropiat și mi-a examinat mâna care ținea Elementalul.

— Bun, bun. Da, asta cu certitudine e suficient.

— Suficient pentru ce?

Ea s-a dat înapoi și mi-a spus:

— Acum, *asta* va fi bagheta ta.

Mi-am încordat mușchii feței.

— Bagheta mea? Tocmai ai spus că o baghetă trebuie să treacă de la un membru al familiei la altul. Și că trebuie să aibă înăuntru ceva din acea persoană.

— Și aceste condiții au fost îndeplinite aici, a răspuns ea.

— Cum? am exclamat eu. Am primit Elementalul de la Alice Adronis, pe un câmp de luptă, cu sute de sesiuni înainte ca eu să mă fi născut măcar. Ea...

— Ea ce? a intervenit Astrea. Ea n-ar putea fi înrudită cu tine? N-ar fi putut să pună în Elemental ceva din ea? S-a oprit, apoi a spus: Greșit în ambele cazuri.

— Asta-i imposibil! am strigat.

— Uită-te la el! Uită-te *de aproape!*

Am examinat Elementalul. Nu era nimic de văzut. Însă apoi, mi s-a părut că văd ceva. Mi-am apropiat chipul – era o linie de un roșu-închis, ca un fir întrețesut în lemn.

— E o șuviță din părul ei, Vega, a rostit Astrea. Frumosul păr roșcat al lui Alice.

Am ridicat ochii să văd dacă mă privește.

— Nu se poate.

— Un test simplu va fi suficient. Arătă spre peretele de cărți, apoi spuse: Incantația este: *Rejoinda*, carte! Rulează r-ul și fă o mișcare lentă cu mâna, spre tine. Și lasă-ți mintea să se concentreze numai asupra cărții. Așa.

Și-a îndreptat bagheta spre prima bibliotecă, a rostit propoziția „*Rejoinda*, carte” și a tras bagheta încet spre ea.

O carte a țâșnit de pe raft și a zburat direct în mâna ei. A pus-o jos și s-a întors spre mine.

— Acum, fă-o tu.

M-am uitat la Elemental.

— Nu pot.

— Ba da, poți. Pune-ți degetul mare pe vârful bățului și degetul arătător dedesubt. Lasă cam cincisprezece centimetri din baghetă să iasă din mâna ta. Și nu o ține prea strâns. Nu va aluneca.

— De ce nu?

— Fiindcă a devenit o parte din tine acum.

Am privit obiectul uluită, așteptându-mă să am o senzație îngrozitoare. Dar, de fapt, îl simțeam cald... și sigur.

I-am aruncat lui Delph o privire. El se zgâia la mine.

— *Poți* s-o faci, Vega Jane. Știi că poți. Ai mai făcut lucruri. LUCRURI! Poți, la naiba, să aduci o carte.

M-am întors să mă uit la Astrea.

— Trebuie să crezi, Vega. Așa cum ai făcut atunci când ai scos Elementalul din buzunar fără să ai nevoie de mânușă.

Ei bine, cu asta m-a prins. *Chiar făcusem* asta.

Am inspirat adânc, m-am pregătit, uitându-mă la mâna mea, la cărți, la baghetă. Baghetă! Poate că *puteam* într-adevăr să fac asta.

M-am concentrat asupra unei cărți anume. Am lăsat mintea să o vadă doar pe aceea, apoi am rostit cu o voce fermă:

— *Rejoinda*, carte.

Cuvântul mi-a ieșit chiar bine, căci am rulat r-ul exact așa cum o făcuse Astrea – dar, în încântarea mea, am mișcat prea repede mâna spre mine și, odată cu ea, și bagheta.

Întreaga bibliotecă a zburat de la perete și s-a îndreptat spre noi, iar cărțile au căzut în cascadă din ea. Am țipat și am plonjat la podea împreună cu Delph și cu Archie.

— *Embattlemento*, a strigat Astrea.

Mi-am ridicat privirea la timp pentru a vedea biblioteca oprindu-se în aer la jumătatea distanței, ca și cum s-ar fi lovit de ceva

solid. Apoi a țâșnit înapoi, așezându-se frumos la perete. Toate cărțile căzute s-au ridicat singure și au zburat înapoi în locurile lor inițiale de pe rafturi.

M-am ridicat încet, odată cu Delph și cu Archie. Am privit lung, rușinată, mai întâi spre bibliotecă și apoi spre Astrea, apoi m-am uitat cu mâhnire la Elementalul pe care încă îl țineam în mână.

Când am ridicat privirea, Delph se uita la mine cu o asemenea mirare, încât m-am simțit brusc neliniștită.

— Bănuiesc că nu sunt prea bună la magie, am spus nefericită.

— Ba din contră, a zis Astrea, mi-ai întrecut așteptările. Cred că poți să fii o vrăjitoare de prim rang.

Asta m-a făcut să devin euforică, dar numai până când Astrea a spus următoarele lucruri.

Ridicând cinci degete, mi-a explicat:

— Vega, ăsta e numărul straturilor din Quag. Fiecare strat sau cerc, așa cum ne referim noi la acestea, este o lume în sine, separată de vecina sa. Fiecare include provocări unice și mortale. Fiecare se schimbă permanent, crescând și evoluând, hrănindu-se din magia care a creat-o și a inspirat-o. S-a oprit, apoi a adăugat: Și te rog să înțelegi clar un lucru. În pofida capacităților tale de a face magie, fiecare cerc ar putea foarte bine să devină mormântul tău.

Și, cu această ultimă declarație provocatoare de fiori, s-a întors și a plecat.

VIGINTI TRES

Pregătirea mea

A doua zi, după micul dejun, Astrea ne-a condus – pe mine, pe Delph, pe Harry Doi și pe Archie – într-o încăpere mare, din care păreau să existe multe în casuță. De-a lungul unui perete era instalată o tablă uriașă, precum cea pe care o folosisem acasă, în Wormwood, la Învățare. Astrea a închis ușa în urma noastră, apoi și-a scos bagheta și a îndreptat-o spre tablă. Într-o secundă, pe suprafața acesteia a început să se întindă scrisul.

– Primele tale lecții, a anunțat Astrea.

A mișcat din nou bagheta și în mâna ei a apărut o minge mică.

– Acum, Vega, îți amintești incantația din seara trecută?

– *Rejoinda*, am spus cu înfocare, disperată să mă ridic la înălțimea așteptărilor ei.

Ea a dat aprobator din cap.

– Vreau să iei această minge de la mine folosind vraja.

A ridicat o mână înainte să pot să fac ceva.

– Dar, mai întâi, trebuie să trecem în revistă câteva lucruri de bază, astfel încât ceea ce s-a petrecut înainte să nu se mai repete.

A indicat cu bagheta o secțiune a tablei.

– Citește asta, m-a instruit ea. Cu voce tare.

M-am uitat într-acolo și am început să citesc.

– *Activitatea de vrăjitorie corespunzătoare implică efectuarea mai multor lucruri în același timp, însă întotdeauna întrebuițând principiul MTS sau Minte, Trup și Spirit. Cu alte cuvinte, concentrarea minții, pregătirea trupului și angajarea spiritului, astfel încât toate cele trei elemente să vină laolaltă la timpul potrivit. Simpla rostire a incantației nu va avea niciun efect dacă aceste elemente nu sunt combinate corespunzător.*

M-am întors spre Astrea și am întrebat-o: Așadar, cum pot face asta?

– Continuă să citești, mi-a cerut ea.

Puțin nedumerită, mi-am întors privirea spre tablă.

— *Combinarea MTS cu incantația adecvată și cu mișcarea de baghetă potrivită va produce efectul dorit. Altceva nu va funcționa.*

După ce am terminat de citit, m-am întors spre ea.

— Ei bine, în regulă, am priceput *asta*.

Ea a ridicat mingea.

— Înainte, ai smucit mâna. Trebuie să fii domoală în mișcări. Dar, mult mai important, trebuie să folosești MTS în mod corespunzător, pentru ca toate acestea să funcționeze așa cum îți dorești.

— De aceea te-am întrebat cum pot face cu acest MTS, am spus iritată.

— Dacă te superi, nu vei ajunge să stăpânești incantația, mi-a zis ea politicoasă. Așa că liniștește-te, concentrează-ți mintea asupra acestei mingi și spre nimic altceva. Când vei fi făcut *asta*, vei continua prin a-ți aduna energia fizică în așa fel încât să se acumuleze toată în mâna ta cu bagheta. Și, în sfârșit, spiritul tău ar trebui să fie în completă armonie cu mintea și cu trupul.

— Fir-ar să fie, a exclamat Delph. *Asta* nu înseamnă să ceri prea mult?

Astrea s-a întors spre el.

— Ba *înseamnă* să ceri mult. Însă când încerci să faci ceva extraordinar, nu ți se pare corect să ceri mult în schimb?

Delph a pălit și și-a privit ghetetele. Ea s-a întors spre mine.

— Cum voi ști că am atins echilibrul potrivit? am întrebat-o.

Ea a ridicat mingea.

— Când *asta* se va odihni în mâna ta, firește.

Mi-am aliniat picioarele și umerii. Am privit mingea și m-am străduit să-mi alung restul gândurilor. M-am uitat la baghetă, încercând să-mi oblig latura fizică să se mute cu totul într-acolo. Nu aveam habar în care parte a trupului locuia spiritul, dar în capul meu i-am poruncit să se acomodeze cu mintea și cu trupul. Am ridicat ușor bagheta și apoi, amintindu-mi de greșeala anterioară, i-am imprimat o mișcare domoală spre înapoi, rostind „*Rejoinda*,

minge“ și rulând r-ul perfect – sau, cel puțin, așa am crezut.

Dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Mingea a continuat să stea ferm în mâna Astreei. Am privit uluită, dar ea nu părea cătuși de puțin surprinsă.

– A fost doar prima ta încercare.

– Dar am mai făcut-o, am spus, pe un ton mult mai smiorcăit decât aș fi intenționat.

– De fapt, aproape că ne-ai zdrobit pe toți cu biblioteca aia, iubire, a intervenit Archie. Mama a căpătat cartea.

I-am aruncat o privire posacă, apoi am întrebat-o:

– Pot să încerc din nou?

Astrea a încuviințat.

– Poți să încerci de mai multe ori, aș îndrăzni să spun.

Treizeci și șapte de încercări mai târziu, mica minge a zburat spre mine și s-a așezat comod în mâna mea tremurândă. Nici nu mă mai așteptam la asta, căci pe la a optsprezecea încercare concluzionasem că n-aveam să fiu niciodată o vrăjitoare bună și că poate ar fi fost mai bine ca Delph și cu mine să ne întoarcem în Wormwood și să implorăm să ne primim slujbele înapoi.

Reușita mea nu a avut ecou până când Delph nu m-a bătut cu palma pe spate atât de tare, încât aproape că am căzut grămadă.

– Ai reușit, Vega Jane! Ai reușit!

M-a ridicat de la podea, zdrobindu-mă în îmbrățișarea lui. Cum nu părea să dea semne că ar intenționa să-mi dea drumul, Astrea a intervenit:

– Ăăă... Delph, ar fi bine dacă am putea continua, ceea ce, firește, ar însemna ca tu SĂ-I DAI DRUMUL.

Înroșindu-se brusc, Delph m-a lăsat pe podea.

Expresia de concentrare a Astreei nu se schimbase.

– Hai s-o facem din nou, bine?

Entuziasmul meu a pălit imediat din pricina înfățișării ei serioase, căci am înțeles exact ce voia să spună. Recuperarea mingii la cea de-a treizeci și șaptea încercare cu greu avea să ne treacă prin Quag. Dar

nu m-am putut abține să nu zâmbesc în sinea mea. La urma urmelor, *făcusem* magie. Poate că *aș fi putut* cu adevărat să fiu vrăjitoare!

Mi-am strâns buzele, m-am concentrat conform principiului MTS și am spus incantația, mișcând bagheta cât se poate de lent.

Mingea a venit la mine de paisprezece ori la rând. Iar atunci când vederea ei în palma mea n-a mai fost la fel de îmbucurătoare cum fusese primele dăți, Astrea a spus:

— În cazul ăsta, să trecem mai departe. I-a făcut semn lui Archie. Voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a demonstra asta, dragă.

Archie a încuviințat și a scos din buzunarul mantiei lui ceva ce părea a fi un băț închis la culoare. M-a surprins uitându-mă la el și mi-a explicat:

— Tata mi l-a dat atunci când eram cu mult mai tânăr decât ești tu acum.

— Și are o bucățică din el înăuntru? l-am întrebat.

Archie a încuviințat din cap.

— Un dinte. Dacă te uiți mai de aproape, poți să vezi o urmă din el în apropiere de mâner. Istoria familiei noastre relatează că mama i-a scos tatei un dinte lovindu-l în timpul unei mici dispute legate de pasarea unei baghete.

— N-a fost așa, Archie, a intervenit Astrea cu fermitate, cu două pete roșii întinzându-i-se pe obraji. Tatăl tău avea o durere de dinți și voia o alinare. Asta-i tot.

Apoi și-a dres vocea și s-a dus în mijlocul încăperii, arătând încă o dată cu bagheta spre tablă.

— Îți amintești incantația pe care am folosit-o atunci când biblioteca venea în zbor?

În mod surprinzător, cel care a răspuns a fost Delph.

— *Embattlemento*, a rostit el repede, aruncând o privire în jur și părând uluit că răspunsul corect ieșise din gura sa.

— Întocmai, a încuviințat Astrea, privindu-l cu atenție. Este o vrajă de blocare defensivă, utilizată pentru a te proteja de rănire. Vă vom demonstra. I-a făcut semn lui Archie și a adăugat: La trei.

– Care blestem, mamă? a întrebat-o el.
– Oh, oricare îți place ție, Archie, dragule. Surprinde-mă!
Ei, drăcia dracului! Parcă ar fi discutat despre ce sortiment de ceai intenționau să bea.

Au ridicat simultan baghetele, iar ea a numărat:

– Unu, doi, trei.

– *Injurio*, a rostit apoi Archie.

Și a fluturat bagheta în direcția ei. Ceva ce părea a fi o lance spiralată a izbucnit din vârful acesteia.

În aceeași secundă, Astrea a despicat aerul din fața ei cu bagheta, mișcând-o de la dreapta la stânga și rostind:

– *Embattlemento*.

Explozia de lumină a izbit o barieră invizibilă – ridicată în fața ei prin mișcarea magică – și a ricoșat, făcând o gaură în tavan.

Delph, Harry Doi și cu mine ne aruncaserăm la podea. Am privit în sus, spre gaura din lemnul tavanului.

Astrea a îndreptat bagheta în sus și, calmă, a spus:

– *Eraisio*.

Gaura a dispărut imediat.

Ne-am ridicat în picioare tremurând și ne-am uitat uluiți spre cei doi.

– Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta, i-am spus Astreei.

– Motiv pentru care vom începe exact cu asta. A scos mingea din buzunarul mantiei sale și a adăugat: îți voi arunca mingea. Tu vei ridica o barieră prin incantație. Miști bagheta de la stânga la dreapta, o mișcare precisă și fără greș. Trebuie să crezi tu însăși că mingea te poate răni.

– Bine, dar mișcarea ta a fost de la *dreapta la stânga*, am corectat-o eu.

A clipit din ochi.

– Mă bucur că ai fost atentă.

În timp ce mă pregăteam, Delph, Harry Doi și Archie au pășit cu grijă înapoi. Deși era doar o minge, probabil că nu uitaseră fiascoul

cu biblioteca.

— La trei, a rostit Astrea. Unu, doi, trei.

Apoi a ridicat mingea în dreptul capului meu cu mare forță.

Măturând aerul cu bagheta, am rostit:

— *Embattlemento*.

Mingea a ricoșat atât de tare de zidul ridicat de mine, încât Astrea a trebuit să se ferească, pentru că venea din nou spre ea. Când s-a îndreptat de spate, s-a uitat la mine oarecum uimită.

— Asta a fost chiar bine, Vega. Cu adevărat bine.

N-am putut să-mi ascund zâmbetul. Dar am ascuns în schimb faptul că îmi imaginasem un jabbit venind înspre mine în locul mingii.

Și, cu toate astea, o făcusem. De la prima încercare. Îmi venea să țip de bucurie. Până la următoarele patru dăți, când mingea m-a izbit chiar în față. Am exersat mișcarea o vreme îndelungată, până când – la fiecare a treia dată – zidul invocat de mine ținea.

— Până acum, e destul de bine, a declarat Astrea. Să trecem la ceva nițel mai serios. A îndreptat bagheta spre colțul încăperii, imprimându-i o fluturare și rostind: *Golem Masquerado*.

În colț a apărut un mascul uriaș. La început am fost șocată, însă am observat apoi că era făcut din lut. Fosisem acest material la Hornuri.

— De ce ne trebuie asta? am întrebat-o.

— Aș prefera să exersezi pe ceva neînsuflețit, mi-a răspuns Astrea.

Zâmbetul mi-a pălit când, fără niciun avertisment sau vreun preambul, ea a făcut o mișcare în jos, tăind aerul cu bagheta și rostind:

— *Jagada!*

Masculul din lut a fost brusc acoperit de tăieturi. Dacă ar fi fost o persoană reală, ar fi sângerat din nenumăratele răni.

Am privit uluită când la masculul rănit, când la Astrea.

Asta era ceea ce-mi făcuse ea mie când ne confruntasem. O știa. Și

știa că îmi amintisem și eu.

— Nu e plăcut, a zis ea pe un ton rău prevestitor.

— Vrei ca eu să fac asta? am întrebat-o cu vocea tremurând.

— Tu vrei s-o faci? m-a provocat ea.

M-am uitat la silueta din lut și mi-am închipuit că în locul acesteia ar putea fi Delph sau Harry Doi. Apoi am privit-o din nou pe Astrea.

— Nu acum.

M-a țintuit din ochi preț de o clipă, apoi a spus:

— Atunci, să mergem afară.

În timp ce străbăteam holul, Archie a venit în spatele meu și mi-a șoptit la ureche:

— E în regulă, Vega. Cei mai mulți dintre noi n-ar fi putut să facă asta de prima dată. De fapt, unii n-ar fi putut s-o înfăptuiască niciodată.

— De ce? am întrebat și eu în șoaptă.

— Trebuie să vrei cu adevărat să rănești pe cineva.

— Păi, mama ta nu pare să aibă probleme cu asta.

— Vega, ea a fost într-un război. A mai omorât până acum. Și a avut opt sute de sesiuni la dispoziție ca să se pregătească. Asta te supără, nu-i așa?

Am ieșit din căsuță și am trecut prin domul verde.

Archie și-a întins brațele și s-a uitat spre cer.

— Au trecut secole de când n-am mai ieșit din căsuță. Pur și simplu respir un alt aer.

— Când ai încetat să iei elixirul? l-am întrebat.

— Din lumina în care ai apărut în pragul nostru.

Eram uluită.

— Vrei să spui că îmbătrânești așa de repede?

— Îmbătrânești cam imediat după ce trec efectele poțiunii. De fapt durează puțin până mori.

O spusese cu atâta nonșalanță, încât n-am putut decât să-l privesc uimită.

— Ei bine, mă bucur că te-ai hotărât să nu mori.

El a zâmbit.

— Și eu, Vega. Și eu.

Astrea a ridicat bagheta, a șfichiuit aerul de trei ori cu mișcări paralele și a spus:

— *Crystilado magnifica*.

La un metru de noi a apărut un amaroc săltând pe câmpii, evident în căutarea prăzii. Era atât de aproape, încât îi vedeam ochii roșii, pieptul uriaș, dezgolit, colții galbeni și respirația rece ieșindu-i pe nări.

Delph a țipat și a sărit înapoi. Eu am răcnit și mi-am scos bagheta, aproape pe punctul de a-i cere Elementalului să ajungă la mărimea naturală, astfel încât să-l pot arunca în bestie.

Însă Astrea a ridicat bagheta.

— Amarocul e la mulți kilometri distanță. Vraja asta îți îngăduie să vezi lucrurile îndepărtate ca și cum ar fi foarte aproape. Un instrument folositor în Quag, nu crezi?

Privind țintă spre amaroc, am răspuns:

— Foarte folositor, într-adevăr.

A mai fluturat bagheta o dată și imaginea a dispărut. Apoi a arătat spre locul în care se găsea o pădure.

— Acum, încearcă și tu.

Am ridicat bagheta, am șfichiuit aerul de trei ori și am rostit:

— *Crystilado magnifica*.

În clipa următoare, m-am simțit de parcă aș fi fost eu însămi în pădure. Vedeam totul. Totul!

În timp ce priveam, în raza mea vizuală a apărut o căprioară. În Wormwood îmi plăcea să le privesc din vârful copacilor, alergând prin pădure. Am surâs în direcția lui Delph, dar am șovăit când zâmbetul lui s-a transformat într-o privire îngrozită.

M-am întors și m-am uitat din nou la căprioară.

Parcă de nicăieri, apăruse lângă ea o creatură semitransparentă, înfiorătoare. Cu o viteză uluitoare și o precizie infailibilă, s-a aruncat asupra frumoasei căprioare, apucând-o într-o prinsoare mortală.

Căprioara părea la fel de uluită pe cât eram și eu. Iat-o alergând fără griji...

...apoi sfâșiată în bucăți. Iar creatura care o mânca... Am încercat să mă întorc cu spatele, însă ceva m-a apucat de braț și m-a ținut pe loc.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Astrea ținându-mă de umăr și obligându-mă să privesc. M-am întors și, imediat, s-a întâmplat cel mai uluitor lucru. Monstrul care o omorâse pe sărmana căprioară devenise... căprioară, chiar dacă o versiune înfiorătoare, transparentă a acesteia.

Astrea a fluturat bagheta și a rostit:

— *Finit.*

Și întreaga imagine a dispărut. Apoi s-a întors spre mine zicându-mi:

— Asta a fost un wendigo. Un spirit malefic care poate posedă orice devorează. Asemenea creaturi vor exista între tine și destinația ta de la capătul Quagului.

Cu glasul tremurând, i-am spus:

— Iar tu ai ajutat la crearea acestor lucruri îngrozitoare.

Mi s-a părut surprinsă de comentariul meu, care, trebuie să recunosc, fusese cumva acuzator.

— Nu pe toate, desigur. Nu. Însă invocând ceea ce am invocat, am creat premisele pentru înmulțirea acestor creaturi, în orori și mai mari decât cele originale. Efectele magiei pot fi adesea neprevăzute, Vega. Trebuie să ajungi să pricepi asta.

— Și tu crezi că a meritat? am întrebat-o pe un ton ferm.

— Răspunsul la această întrebare mai are de așteptat până să fie scris, mi-a dat ea replica, la fel de ferm.

VIGINTI QUATTUOR

O așa-zisă vrăjitoare

Timpul trecea în zbor, iar pregătirea mea continua. *Adevărata* mea pregătire.

Rostind cuvintele *Pass-pusay* și bătând cu bagheta în piciorul meu drept, dispărașem din încăperea în care eram și mă transportasem afară, pe coridor. Nu știu cum am făcut-o sau de ce călătorisem în acel loc anume, însă Astrea a fost foarte mulțumită pentru că reușisem asta la numai a patra încercare. Ba mai exersasem și câteva blesteme inverse cu un oarecare succes. Aproape că îl înecasem pe bietul Delph cu rostirea greșită a afurisitei de vrăji *Engulfiado*.

Zăceam acum epuizată în patul meu. Nu crezusem că a rosti diverse cuvinte și a flutura un băț ar putea fi atât de obositor, dar, de fapt, asta însemna mult mai mult decât atât. Cerința aceasta legată de minte, trup și spirit era cu mult mai grea decât lucrul la Hornuri.

Cineva a bătut la ușa mea și, obosită, am ridicat capul.

— Da?

— Vega Jane, sunt eu, Delph. Pot să intru?

— Lasă-mă o clipă. Nu sunt îmbrăcată decent.

Am sărit din pat, mi-am aruncat mantia pe mine și apoi i-am deschis ușa.

— Arăți... foarte... ăăă... *decentă*, a spus el sfios.

— Mulțumesc, Delph, dar cum ți-ai dat seama? Ai ochii închiși.

I-a deschis puțin, ca pentru a verifica dacă eram cu adevărat cuviincioasă. Apoi i-a deschis de tot.

— Acum, spune-mi: ce voiai?

S-a așezat pe scaunul de lângă patul meu, în timp ce eu m-am instalat pe un colț al saltelei. Își tot strângea și își desfăcea mâinile sale mari, obicei pe care îl avea atunci când era emoționat și supărat.

— Spune odată, Delph.

A încuviințat din cap.

— Treaba e, Vega Jane, treaba e...

S-a oprit, s-a ridicat și a început să facă pași prin încăperea. Harry Doi și cu mine ne întorceam capetele după el, urmărindu-l în timp ce traversa camera dintr-o parte într-alta. Apoi s-a răsucit pe călcâie, s-a uitat la mine și a zis:

— Eu... nu pot... să fac... magia asta. Așa că... la ce naiba sunt bun eu pentru tine?

Și-a încordat mușchii brațului, dar nu pentru a-și arăta forța, lucru clarificat de următoarele sale cuvinte.

— Asta e tot ce am, mi-a spus el arătându-și brațul. Sunt puternic în Wormwood și aproape că nimeni nu e mai tare decât mine. Însă aici sunt un afurisit de molău, Vega Jane. Nu te pot ajuta. Și, dacă nu te pot ajuta, voi sfârși prin a-ți face rău.

Brusc s-a prăbușit pe podea și a rămas acolo, arătând istovit.

Simțind durerea și anxietatea lui Delph, Harry Doi a ridicat cu botul mâna lui Delph – și poate și starea lui de spirit într-o oarecare măsură. În timp ce Delph îl mângâia, am spus:

— În regulă, Delph, să zicem că nu poți face magie, iar eu pot.

— Fiindcă e adevărat! a spus el cu sălbăticie.

— Dar eu abia învăț cum să fac asta. Ai văzut.

— Ceea ce am văzut eu, Vega Jane, a fost o vrăjitoare – sau cum vrei tu să-ți spui – devenind din ce în ce mai bună. În curând o să stăpânești magia perfect.

— Și tu chiar crezi că tot ceea ce ai de oferit sunt mușchii?

El a părut surprins de comentariul meu.

— Ăăă... atunci, ce altceva? E tot ce am.

— Așadar, nu tu ai venit cu strategia prin care să pot câștiga Duelul?

— Cui îi pasă de Duel? Nu m-ai ascultat? Nu *pot* să fac magie.

M-am repezit la el și l-am apucat de umăr.

— Niciunul dintre noi nu a venit în Quag gândindu-se că poate face magie. Dar, cu toate astea, am venit aici. Și știi de ce am făcut-o.

Am tăcut, fiindcă voiam să-l aud pe el spunându-o.

— Pentru a afla adevărul.

Am încuviințat din cap și i-am dat drumul.

— Așa este. Poate că voi fi o vrăjitoare bună – sau poate că nu. Poate că tu nu vei putea niciodată să faci magie, nu știu. Nu știu mare lucru despre nimic din locul ăsta, fiindcă este imposibil de cunoscut! Dar asta nu ne va opri *pe noi* să găsim răspunsuri, Delph. Și, dacă *noi* murim încercând, ei bine, prefer să se întâmple asta decât să trăiesc o viață care nu este a mea.

Delph a încuviințat, apoi mi-a spus:

— Bine, Vega Jane. Bine.

— Așadar, ne-am împăcat? l-am întrebat, privindu-l cu mare atenție.

— Ne-am împăcat, mi-a răspuns el zâmbind.

*

A mai trecut ceva timp și lecțiile mele au continuat neabătut. Am murmurat atât de multe incantații, încât aveam senzația că nu-mi mai pot aminti niciuna. Am făcut mișcări complicate cu bagheta. Mi-am folosit mintea, trupul și spiritul laolaltă, în modalități pe care nu mi le-aș fi putut închipui înainte. Și totul sub stricta supraveghere a Astreei Prine, care părea să se bucure de rolul de profesor mult mai mult decât de cel de temnicer.

Am avut partea mea de victorii, dar și un număr aproape egal de dezastre totale. Un moment terifiant a avut loc atunci când am îndreptat un blestem împotriva masculului din lut.

— *Jagada*, am strigat eu, fluturând bagheta spre țintă.

Însă entuziasmul mi-a produs în braț un impuls, care a modificat direcția vizată. Blestemul meu l-a lovit pe bietul Archie, care a început să sângereze puternic din toate tăieturile de pe picioare. Am început să țip, iar Delph a alergat spre el să-l ajute, cu Harry Doi schelălăind în urma sa. Însă Astrea a rostit calmă:

— *Eraisio*.

Apoi a fluturat bagheta înspre Archie. Tăieturile s-au vindecat de îndată, dar pantalonii au rămas sfâșiați.

M-am scuzat din toată inima, iar Archie a trecut cu ușurință peste incident.

— Nu există nimeni dintre noi care să nu fi făcut greșeli, Vega, mi-a spus el pentru a mă încuraja. Iar tu te descurci foarte bine.

În orice caz, am fost atât de zguduită, încât în acea lumină n-am mai putut să fac nimic. Mai târziu, când imaginea lui Archie plin de sânge refuza să-mi iasă din minte, am plâns până când am adormit.

A doua lumină, am sfărâmat omul din lut invocând vraja *Impacto*. Apoi am îndreptat o vrajă slabă *Impario* asupra lui Archie și l-am orbit, însă blestemul invers a funcționat foarte bine, redându-i vederea instantaneu.

— Minte, trup și spirit, a insistat Astrea în continuare.

— Încep să mă prind, i-am spus încrezătoare.

— Elementalul, cel puțin.

M-am uitat la ea, intuind că altceva îi stătea pe vârful limbii.

— Dar? am întrebat-o.

— Dar ar trebui să nu faci nicio astfel de greșeală atunci când un adversar aruncă vrăji spre tine, încercând să te rănească sau chiar să te omoare. Asta schimbă totul, Vega.

— Și cum pot exersa?

— Vei exersa asta atunci când vei fi pregătită.

— Vrei să spui, să lupt cu adevărat?

— Da! Va trebui să faci asta pentru a reuși să străbați Quagul.

În noaptea aceea, am zăbovit în fața focului cu Astrea și cu Harry Doi, după ce Delph și Archie se duseseră la culcare.

— În prima mea seară aici, am văzut o încăpere plină de praf și de pânze de păianjen, amenajată ca o cameră pentru copii.

Ea a încuviințat încetșor.

— A fost o cameră pentru copii, Vega. Pentru copiii mei.

— Trebuie... să fi fost dificil pentru ei, am început eu.

A răs sec.

— După cum ai subliniat cu atâta abilitate, eu le-am luat viețile.

Am rămas tăcută. N-ar fi trebuit să-i spun asta. Eram sigură că îşi dorise doar ceea ce era mai bine. Însă, uneori, deciziile vin cu un preţ ridicat. Pentru alţii.

— Ei n-au avut niciodată şansa de a cunoaşte pe altcineva. Niciodată n-au avut şansa de a se îndrăgosti, de a se căsători şi de a avea o familie. De a-şi vedea copiii crescând, având propriii lor copii.

A oftat prelung şi am simţit că se sufocă de remuşcare. Înainte de a se uita în altă parte, mi-a aruncat o privire.

— Cea mai mică, Ariana, a fost prima care a murit. Era atât de plină de viaţă pe când era copil. Apoi a crescut şi a devenit o hoaşcă bătrână şi acră. Şi cine ar fi putut să o învinovăţască? Această căsuţă, fraţii şi surorile ei. Şi cu mine. Asta era tot ce avea. Apoi, unul câte unul, ceilalţi s-au dus. Obosiţi de a nu fi trăit. O decizie pe care o luasem eu pentru ei.

A tăcut, o tăcere pe care ezitam să o întrerup. Dar adevărul era că aveam o altă întrebare pe care aş fi vrut să i-o adresez, iar răspunsul ar fi avut un mare impact asupra mea.

— Ai spus că ai ucis cândva? am început eu.

Ea privea pierdută în profunzimea focului. Părea atât de tânără, încât îmi era dificil să accept că vârsta ei depăşea opt sute de sesiuni.

— Pentru a mă apăra. Eram destul de bună la asta. Aşa cum va trebui să fii şi tu.

M-am tras mai aproape.

— Când am aruncat Elementalul spre bărbaţii care mă atacau pe câmpul de luptă, n-am ştiut că aveam să-i *omor*.

— Şi te întrebi dacă e în firea ta să o faci în mod conştient?

— Am plâns când l-am rănit pe bietul Archie.

— Nu e ceva natural să omori pe cineva. Cel puţin, nu este pentru noi.

— Crezi că de asta... ei bine, de asta te înving? Maladonii?

— Ştii cum şi-au căpătat acest nume? Ţi-a spus Archie?

— Nu.

– În vechea noastră limbă, înseamnă „moarte groaznică“, Vega.
– Moarte groaznică. Deci așa i-ai numit? Din pricina a ceea ce ți-au făcut?

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Ei s-au numit astfel. A pricinui o moarte groaznică altora este cea mai înaltă chemare pe care o nutresc.

– Asta-i... îngrozitor, am spus, aproape incapabilă să înțeleg cum ar putea fi cineva într-atât de rău.

– Maladonii au fost întotdeauna remarcabil de buni la ucis. Cu toate că, spre sfârșit, mulți aflați de partea noastră au devenit și ei adepți. Alice Adronis a ucis zeci dintre ei, părând să nu-i pese câtuși de puțin.

– Nu cred că asta e adevărat.

S-a întors cu fața spre mine.

– Și cum e posibil ca tu să știi asta?

– Am văzut-o pe câmpul de luptă. Era onorabilă. Nobilă. Sunt sigură că ucisul o deranja *cu adevărat*. La fel cum m-ar deranja și pe mine.

– Și unde vrei să ajungi cu asta? m-a întrebat curioasă Astrea.

– Ei bine, dacă nu ne-ar păsa, n-am fi cu mult mai buni decât Maladonii. Și atunci, ce rost ar avea să-i învingem?

Acest comentariu a părut să o surprindă.

– Ți-ai dat seama de asta fără niciun ajutor din partea mea.

– Am fost nevoită să-mi dau seama de multe lucruri de una singură, i-am spus cu seriozitate. Dar asta tot nu răspunde la întrebarea mea: aș putea să ucid dacă trebuie? Nici măcar nu știu ce vrajă este necesară pentru a face asta. Există vreuna anume?

– *Rigamorte*, mi-a răspuns imediat, cu o mină cât se poate de serioasă. Este cel mai puternic blestem dintre toate. Avem și alte vrăji care pot duce în cele din urmă la moarte, desigur însă acesta este cel care o produce cu certitudine.

– Chiar și *sună* dureros.

– Îndreaptă-ți bagheta înspre mine și rostește-!!

- Poftim? am exclamat uluită.
  - Îndreaptă-ți bagheta spre mine și rostește incantația.
  - Dar nu pot să fac...
  - Acum, a țipat ea, astfel ți-o fac eu ție. Acum, Vega!
- Îngrozită, am ridicat bagheta și am strigat:
- *Rigamorte!*

Bagheta a produs un sunet ce semăna cu un mic strănut, iar asta a fost tot.

- Bănuiesc că trebuie să exersezi, am spus eu neconvingătoare, însă tu ai fi blocat-o sau ai fi contracarat-o dacă...

- Nu există protecție. Numai inevitabila moarte.

Eram îngrozită.

- Și dacă ar fi funcționat?

- Vega, n-ar fi avut cum să funcționeze. Erai speriată. De aceea am țipat la tine. Nimeni nu poate face vraja dacă este speriat. Nu este trăirea necesară.

- Și atunci, care este?

- Ceva mai mult decât aversiunea. Chiar și decât ura. O trăire atât de puternică, încât blochează toate celelalte sentimente pe care le ai. Trebuie să fie precum lava topită în venele tale. Trebuie să *vrei* să ucizi, mai presus de toate celelalte lucruri. Să pui capăt vieții altei ființe vii, Vega. Altminteri, pur și simplu îți bați gura de pomană. E îngrozitor să ucizi pe cineva. Așa încât, ca să iei viața altuia, *trebuie* să devii îngrozitoare.

Mi-am dres vocea și am spus încet:

- Nu știi dacă voi putea vreodată să simt asta față de cineva. Vreau să spun că în Wormwood existau indivizi la care nu țineam cine știe ce. Dar n-aș fi putut niciodată să-i omor. Pur și simplu n-aș fi putut.

- Ai prefera să mori tu sau dușmanul tău? a ripostat ea. Căci pot să-ți spun pe șleau că un Maladon confruntându-se cu tine n-ar ezita să teucidă.

M-am lăsat pe spate și m-am gândit mai bine. Ca să străbat

Quagul și să fac ceea ce ar fi necesar să fac, ar trebui să devin ucigașă?

Căci așa părea.

VIGINTI QUINQUE

Un avertisment

A doua lumină m-am trezit devreme și m-am îmbrăcat iute. Încă nu se auzea nicio mișcare. Până și Harry Doi continua să doarmă la picioarele patului meu. Am mers pe coridor și m-am oprit în fața uneia dintre ușile care îmi refuzaseră intrarea în prima mea seară acolo. Mi-am scos bagheta și i-am imprimat trei mișcări paralele, rostind:

— *Crystilado magnifica*.

Apoi am sărit înapoi atât de tare, încât m-am lovit de peretele opus.

În fața mea se afla un jabbit uriaș, încolăcit într-o cușcă din lumină strălucitoare. Îngrozitoarea creatură dormea adânc, având închise sutele de perechi de ochi. Însă, dormind sau nu, tot voiam să o iau la goană urlând. În loc de asta, mi-am lovit bagheta de picior, sâsâind:

— *Pass-pusay*.

Și m-am gândit la destinația mea. Oriunde, de fapt, numai acolo nu. Câteva momente mai târziu, eram în afara căsuței, dincolo de domul verde.

Am privit în jurul meu, în lumina unei dimineți pașnice și liniștite. Apoi mi-am luat elan și m-am înălțat cu Destin strâns legat în jurul taliei. Priveam continuu în sus și în jos, ținând bagheta la îndemână.

O pală de vânt neașteptată m-a izbit brusc și am intrat într-un plonjon. M-am reechilibrat în scurt timp, undeva la treizeci de metri în aer. Îndreptându-mă, am privit înainte și am pălit. Cerul senin devenise o masă întunecată și amenințătoare. Din norii negri și zdrențuiți erau aruncate fulgere de lumină, însoțite de tunete asurzitoare. Nu aveam nicio alternativă în afară de a zbura spre pământ.

Am aterizat dur și m-am împiedicat puțin înainte de a-mi recăpăta echilibrul. Când am privit în sus, cerul era din nou senin.

Ce naiba?

Mi-am îndoit genunchii și am țâșnit în sus. Am fost înghițită imediat de vântul puternic și de ploaia torențială. Apoi am fost basculată și izbită în aer, iar ploaia m-a biciuit atât de tare, încât aveam senzația că sunt lovită cu bucăți de lemn. Apa mi se năpustea în ochi și în gât, făcându-mă să icnesc.

Am țâșnit în jos și am aterizat pe pământ cu picioarele zdrelite, udă leoarcă.

M-am rostogolit și am privit din nou în sus. Cerul era acum azuriu.

Mi-am răsucit părul, storcând apa din el, și am procedat la fel cu hainele. Însă când am privit în dreapta mea, am fost atât de uluită, încât m-am ciupit de braț ca să mă asigur că încă sunt acolo unde credeam că sunt. Asta fiindcă *eu* mă apropiam de mine! La nici trei metri distanță, sosia mea s-a oprit și m-a privit. Aveam acum experiență cu un maniack, un soi de creatură detestabilă care putea lua forma cuiva, pentru ca apoi să se agațe de acela și să îl facă să scoată la iveală cele mai mari temeri, zdrobindu-l lent până la moarte. Însă niciodată nu mă confruntasem cu... ei bine, cu mine însămi.

Firește că știam că nu sunt eu. Trebuie să fi fost vreo creatură care intenționa să-mi facă rău. Păi, eram pregătită pentru asta. Aveam să fac ceva care să o sperie și să o pună pe fugă. Am ridicat bagheta, am îndreptat-o spre ea, i-am imprimat o mișcare ținând ochii ațintiți asupra brațului drept al său, apoi am rostit:

— *Injurio!*

Durerea a fost atât de bruscă și de intensă, încât am icnit, m-am îndoit și m-am apucat de brațul drept. Reușisem să mă rănesc. Probabil că făcusem vraja greșit.

Am îndreptat bagheta spre brațul meu și am spus:

— *Eraisio!*

Și durerea a încetat.

M-am uitat la creatură. Venise acum mai aproape. Era exact dublura mea. Iar frica mea creștea cu fiecare clipă. Deși nu făcuse nimic amenințător, instinctul îmi spunea să mă păzesc cât pot.

Concentrându-mi mintea, trupul și spiritul, am îndreptat bagheta spre piciorul ei, imprimându-i o mișcare de șfichiuire, și am rostit:

— *Jagada!*

Imediat au apărut patru tăieturi pe piciorul meu și, urlând de durere, am căzut la pământ și m-am apucat de membrul rănit. Cu lacrimile adunându-mi-se în ochi, mi-am ridicat privirea și am văzut că hidoșenia se afla acum la mai puțin de treizeci de centimetri de mine.

Gura ei s-a deschis și i-am văzut dinții ascuțiți și negri, dispuși în șiruri hidoase. Apoi m-a lins pe față cu limba și mi-am dat seama că *mă gustă*. Orbită de durere și de furie, și îngrijorată că aveam să fiu mâncată, am ridicat bagheta, mi-am adunat ura, mi-am concentrat mintea și spiritul și am țipat:

— *Rig...*

N-am reușit să isprăvesc, fiindcă vocea îmi dispăruse, așadar nu puteam încheia vraja. Probabil chiar creatura era de vină pentru asta. Și, fără glas, cum o puteam împiedica să mă mănânce?

Apoi a deschis gura și mai mult. Tot ceea ce vedeam era o gaură neagră uriașă suficient de mare ca să mă înghită pe de-a-ntregul.

— *Impairio!* s-a auzit o voce.

O lumină albă, orbitoare a lovit creatura exact în față, prefăcând-o pe loc într-o coajă, toată numai dinți și membre noduroase, și un singur ochi masiv.

Apoi, aceeași voce a rostit abrupt:

— *Rigamorte!*

O rază neagră ca tăciunele a izbucnit de nicăieri, lovind creatura în piept. Aceasta a explodat imediat într-un glob imens de fum și apoi a dispărut.

M-am întors și am văzut-o pe Astrea, cu bagheta încă ridicată. S-a

uitat spre mine, apoi a îndreptat bagheta spre piciorul meu și a rostit liniștită:

— *Eraisio!*

Tăieturile mi s-au vindecat instantaneu. M-am ridicat în picioare tremurând.

Astrea a îndreptat bagheta spre fața mea, rostind:

— *Unmutado!*

— Ce era monstrul acela? am întrebat-o când glasul mi-a revenit.

Ea s-a uitat spre locul unde se aflase creatura. Iarba de dedesubt era pârjolită.

— Un doppelgang, a spus apoi. O creatură care poate deveni orice vede. În acest caz, s-a transformat în tine.

— Dar când am încercat să arunc asupra sa o vrajă, aceasta m-a lovit pe mine.

— E puterea primară a doppelgangului. Prada sa se va arunca asupra lui, fără să-și dea seama că de fapt se atacă pe sine. Doppelgangul va aștepta răbdător ca prada sa să se omoare sau să se rănească grav, apoi îl va mânca pe acel nefericit.

— Așadar, atunci când am încercat să folosesc blestemul *Rigamorte...*

— Te-am oprit pe tine. Fiindcă te-ai fi omorât singură.

— Dar cum ai reușit să mă oprești?

— *Mutado.* O vrajă care îți ia vocea. Am făcut blestemul invers, de aceea poți vorbi din nou.

— Și l-ai orbit pentru că, dacă nu poate să vadă, nu poate să devină altceva? Adică a revenit la adevărata sa identitate?

— Și cu acea apărare dispărută, am putut să-l omor. Apoi a adăugat cu severitate: Ești destul de norocoasă, fiindcă am găsit camera ta goală și am pornit în căutarea ta.

— Zburam pe aici când a izbucnit o furtună.

— Sigur că a izbucnit.

— Întrucât Quagul nu vrea ca eu să zbor pe-aici?

Înfățișarea ei posacă a dispărut brusc.

— Excelent, Vega. Tratezi locul ca pe o ființă vie, care respiră, ca pe un organism care evoluează, așa cum ar trebui. S-a uitat spre locul unde fusese doppelgangul și a adăugat: De fapt, azi ai învățat o lecție prețioasă, Vega. Trebuie să fii pregătită pentru orice. Te pot învăța multe, dar nu te pot învăța tot ce vei fi nevoită să înfrunți în Quag. A indicat înainte cu bagheta ei și mi-a explicat: Primul dintre cele Cinci Cercuri se află chiar acolo. Abilitatea de a zbura a Lanțului Destin va fi limitată de acum înainte.

— Dar nu va fi imposibil?

— Nu. Însă va trebui să-l folosești numai în împrejurări extreme. Și, chiar și atunci, primejdia de care fugi ar putea să nu însemne nimic în comparație cu pericolul pe care îl crezi încercând să fugi. A arătat spre mine și a adăugat: Dar, la drept vorbind, te rog să nu crezi că veți reuși toți trei să rămâneți în viață până la capăt. Șansele potrivnice sunt la fel de uriașe ca și apropierea de miraculos. Și, deși cred din tot sufletul în magie, nu cred și nu am crezut nicicând în miracole.

Apoi s-a întors și a plecat. Eu am rămas acolo, ca și cum aș fi prins rădăcini în pământul aceluia loc îngrozitor. Nu sunt sigură dacă spectrul ar fi putut să-mi facă mai mult rău decât tocmai o făcuse Astrea.

VIGINTI SEX

Lecții din iad

Stăteam pe scaunul meu și priveam cu atenție la tablă. Delph era așezat în stânga mea, iar Harry Doi se odihnea la picioarele mele. Extraordinarul meu câine era atent! Archie stătea în spate. În partea din față a încăperii și în apropierea tablei se afla Astrea, îmbrăcată cu o mantie lungă.

După ce a bătut ușor cu bagheta în tablă, pe aceasta a apărut scrisul.

– Quagul, după cum ți-am mai spus, este împărțit în Cinci Cercuri.

Delph avea tocul poziționat deasupra pergamentului. Mi s-a părut că era mai concentrat asupra lecției decât eram eu. Apoi, mi-am dat seama de ce. Nu putea face magie, însă putea să cunoască cercurile la fel de bine ca oricine altcineva. Asta s-ar fi putut dovedi important mai târziu.

– Primul Cerc, a început Astrea, se numește Mycanmoor.

M-am crispat. Mycanmoor fusese menționat pe harta lui Quentin.

– Mycanmoor este un labirint de o complexitate senzațională, populat de creaturi care s-ar putea dovedi periculos de letale în orice împrejurare.

– Din ce e făcut labirintul? am întrebat după ce am notat totul.

– Poate fi din multe. Garduri vii, groase. Păduri de copaci. Pereți din piatră atât de înalți, încât nu le poți vedea capătul. Lujeri de plante otrăvitoare. Parapete din oase. Iar aceste elemente se pot schimba după chef.

– Oase? am intervenit eu. De care?

– Oasele provin dintr-o singură sursă, a răspuns ea. De la morți.

– Da, dar ce fel de morți? am insistat.

– Nu de la Wugi, dacă asta vrei să știi. De la alte creaturi care au

fost omorâte acolo. Principalele amenințări în Mycanmoor sunt chontooii și wendigoi. De asemenea, nici manticorele nu sunt de neglijat.

— Așadar, care e secretul pentru a străbate labirintul?

Drept răspuns, Astrea a bătut ușor în tablă și imediat a apărut o încâlceală de cărări ce păreau să nu aibă capăt. Arătând cu bagheta spre tablă, a rostit:

— *Confuso, recuso.*

Labirintul s-a lungit și a devenit drept ca un plop.

M-am întors uluită.

— La fel e și asta, doar o vrajă?

— Nu e deloc simplu dacă nu știi care este. De fapt, dacă nu știi, vei rătăci prin labirint pe vecie, căci este ceea ce se numește un labirint perfect.

Am privit-o plină de curiozitate.

— Ce vrea asta să însemne un labirint perfect?

— Unul fără pereți detașabili și fără secțiuni izolate, cu un număr mare de pasaje complet încercuite de pereți. La acestea nu se poate ajunge, fiindcă nu există nicio potecă spre acele secțiuni, din niciun punct de plecare din labirint. Există doar o singură soluție pentru un labirint perfect – una și atât. Și există o singură cărare în labirint dintr-un loc în altul. Făcându-l absolut perfect – de aici și numele.

A mai bătut o dată ușor în tablă și imediat a apărut un alt labirint. Pe măsură ce priveam, înțelegeam tot mai puțin.

Totuși, ca în transă, Delph s-a ridicat și s-a dus la tablă. A parcurs schița cu privirea în sus și în jos, apoi a luat un toc care se afla pe biroul Astreei și a început să deseneze o linie. A mers în cerc dintr-o parte în cealaltă pe această cărare, apoi pe o alta, luând-o când la stânga, când la dreapta, privind tot timpul tabla total concentrat. Și, în cele din urmă, linia sa de cerneală a ieșit din labirint.

Apoi s-a întors și ne-a văzut pe mine și pe Astrea privindul cu uimire.

— Ce este? a întrebat el, uitându-se la noi precaut.

— Cum ai făcut asta?! a exclamat Astrea.

— Ce să fac?

— Să ieși din labirint, am izbucnit eu. Delph, a fost al naibii de genial!

S-a uitat la ceea ce făcuse de parcă ar fi văzut pentru prima dată desenul.

— Eu... eu doar am urmat drumul care putea să mă scoată din blestematul ăla de loc.

Și atunci mi-a trecut prin minte că Delph fusese întotdeauna așa. Descoperise cele mai eficiente cărări prin pădurile din Wormwood, mai bine decât oricine. Născocise o strategie pentru ca eu să înving în Duel. Inventase o diversiune astfel încât să pot scăpa din camera lui Thorne. Avea o minte care dădea naștere unor idei mari pornind de la lucruri mici.

— Ei bine, a spus Astrea, cred că ai putea să te descurci foarte bine în Mycanmoor și fără vraja pe care tocmai i-am spus-o Vegăi.

Eram bucuroasă fiindcă zisese asta, căci am observat imediat cum i se îmbunătățea lui Delph starea de spirit.

— Acum, trebuie să trecem la bestiile cu care vă veți confrunța în Mycanmoor. Trebuie să fiți pregătiți pentru ele. S-a uitat la Delph și a adăugat: *Amândoi*.

Apoi a fluturat bagheta, iar pe tablă a apărut ceva ce m-a făcut să tresar și să ridic Elementalul imediat, în timp ce Harry Doi a început să latre.

Astrea a mai fluturat o dată bagheta, iar câinele meu s-a făcut nevăzut, ajungând înapoi în locul în care stătuse. Apoi s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Țsta e un chontoo.

Priveam pur și simplu un cap fără trup. Chipul era dotat cu patru colți tăioși, cu flăcări în loc de păr și niște ochi absolut demonici.

— Ce face? am întrebat cu teamă. Și unde e restul?

— Asta e tot, mi-a răspuns ea. Chontoooul a apărut în decursul timpului din diferite creaturi și specii care s-au *combinat*, așa cum

spunem noi aici. Se zice că chontooul va ataca orice cu sălbăticie, în speranța de a folosi părți din trupul prăzii pentru a le înlocui pe cele pe care nu le are. Cum acest lucru nu este posibil, eșuează mereu, însă setea sa de sânge nu se ostioiește niciodată.

— Și atunci, dacă nu poate folosi trupul, ce face cu el? a întrebat-o Delph.

— Îl mănâncă, firește, i-a răspuns Astrea calmă.

— Firește, a repetat papagalicește Delph, pălind imediat.

— Chontooul poate să zboare, după cum puteți remarca, de vreme ce nu are picioare cu care să meargă. Poate să apară în mare grabă și o face foarte silențios. Trebuie să fii pregătit.

— Și ce trebuie să facem atunci când apare? am vrut eu să știu.

— Trebuie să-l oprești, Vega, a spus ea cu tărie.

— Adică să-l omor?

— Această incantație este eficientă.

A ridicat bagheta, apoi a plesnit cu ea în jos de parcă ar fi fost un bici, în direcția imaginii chontooului.

— *Enamelis fixidus*, a strigat ea.

O lumină purpurie a izbucnit din bagheta ei, ciocnindu-se cu imaginea chontooului.

Creatura își dezvelise colții. Fălcile sale erau acum încleștate, iar gura nu i se mai deschidea.

— Ce anume a făcut vraja? am întrebat.

— I-a cimentat fălcile. Și, dacă nu poate mânca, va muri.

Am înghițit agitată și am privit în jos. Știam că Astrea se uita lung la mine, dar nu eram pregătită să-i întâlnesc privirea. Nu încă.

Ea a fluturat bagheta și chontooul a dispărut, fiind înlocuit pe tablă de o altă creatură.

— Manticora, a spus Astrea.

Mă uitam la o creatură cu cap de leu, cu coadă de șarpe și cu un aspect general de țap. Amestecul acestor trăsături era cum nu se poate mai terifiant.

— E iute de picioare, cu o forță imensă, iar flăcărilor din respirația

sa sunt de nestins, a spus ea.

I-am aruncat o privire lui Delph, care se zgâia la manticoră de parcă ar fi pus stăpânire pe sufletul lui.

— Și cum poate fi învinsă? am întrebat.

— Oricare dintre vrăjile pe care le-ai învățat de la mine ar putea funcționa de minune. Dar este complicat, fiindcă manticora e capabilă să citească gândurile. Așa că, știind ce ești pe cale să faci, va încerca să scape.

— Ei bine, a intervenit Delph, asta chiar e o problemă.

— Deci, cum învingem manticora? am întrebat din nou.

— Sunteți doi, așa că Delph va trebui să-i distragă atenția. Vega, las-o să-i citească *lui* gândurile, în timp ce tu vei face vraja potrivită pentru a scăpa de ea.

M-am uitat din nou la Delph. Am crezut că avea să scuture din cap, speriat de moarte. Dar el a dat aprobator din cap, apoi a spus:

— Țsta e un plan cât se poate de bun.

— E un plan cât se poate de *prost* dacă manticora sfârșește prin a te ucide înainte să poți să ai grijă de ea, am spus apăsător. E periculos, Delph.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună.

— Periculos! Aproape că am murit de... să zicem șase ori deja, de când suntem aici. Periculos? Ha!

Am simțit că ceva îmi împungea mâna și m-am uitat în jos – Harry Doi îmi împungea mâna cu botul lui. Am crezut că voia doar să fie mângâiat, însă privirea lui spunea altceva.

„Suntem trei, Vega, nu doar doi”, părea să zică el.

— Treceam mai departe, a intervenit Astrea.

Fluturând din nou bagheta, manticora a dispărut și a fost înlocuită de o creatură mult mai odioasă, pe care o mai văzusem și altădată.

Am avut senzația că Astrea s-a înfiorat puțin atunci când a anunțat:

— Wendigoul.

Fiindcă văzusem această creatură spectrală devorând o căprioară în siguranța Vezi-Văzătorului, știam că se hrănește cu carne.

— Această creatură nu ucide pur și simplu. Te poate poseda mâncându-ți mintea, a precizat Astrea.

— Îți mănâncă mintea? a întrebat Delph, părând de-a dreptul îngrozit.

— Ai văzut ce i-a făcut acelei nefericite căprioare, a spus ea.

Am încuviințat, având în minte imaginea unui wendigo alergând prin trupul *meu*.

— E deosebit de abil, a continuat Astrea. Trebuie să fii mereu cu ochii în patru în căutarea semnelor care anunță că un wendigo e prin preajmă.

Mi-am poziționat tocul deasupra pergamentului, gata să notez aceste semne de avertizare. Văzând că ea tace, am ridicat privirea.

— Care sunt acestea? am întrebat-o. Aceste semne?

— O vagă senzație de groază, a răspuns ea.

— Asta chiar e de ajutor, a remarcat ironic Delph. Mă îndoiesc că altminteri am simți asta, nu-i așa?

Ea a continuat:

— Și senzația că informațiile înmagazinate în mintea ta se îndepărtează, fiind înlocuite de amintiri ciudate, îngrozitoare uneori, care *nu* sunt ale tale.

— Cum poate să facă asta? am întrebat.

— Ești impregnat cu amintiri reziduale ale prăzilor pe care wendigoul le-a ucis în trecut și care mai persistă în mintea sa.

Totul suna absolut îngrozitor.

— Și atunci, ce facem? am întrebat-o.

— Există o incantație – și numai una – care îl va învinge pe wendigo.

A ridicat bagheta în fața ei și i-a imprimat o mișcare lentă, ca de tăiere ce semăna cu litera X. Apoi a rostit pe un ton ferm, cu o voce foarte clară:

— *Omni*all.

- Ce face asta? am vrut eu să știu.
- Înlătură mintea complet și ireversibil.
- Înlătură mintea? În cazul ăsta, ce i se întâmplă wendigoului?
am întrebat.
- Moare, firește. Este exact cum trebuie să fie aici.
Și presupun că avea absolută dreptate.

VIGINTI SEPTEM

Pentru secole

Stăteam perioade lungi de timp în fața tablei. De asemenea, îmi exersam vrăjile și incantațiile și executam blestemele inverse atunci când Astrea încerca să mă atace. Îmi dădeam seama că întotdeauna tăinuia ceva. Dar, pe măsură ce timpul trecea, puteam să realizez tot mai clar faptul că lucrurile se schimbau. Ceea ce descoperisem, spre plăcuta mea surprindere, era că în luptă aveam anumite instincte, care îmi serveau de minune. Mă puteam adapta după ce cântăream punctele tari și slăbiciunile adversarului. Eram înapoi pe picioare, la propriu și la figurat. Făcusem același lucru în Duel, în Wormwood, pe când mă îndreptam spre titlul de campion.

Astrea m-a ajutat să mă descurc și prin labirinturile pe care le invoca în căsuță. Aveam dificultăți mari în acest sens și adesea recurgeam la vraja *Confuso, recuso*. Însă Delph nu se încurca niciodată și ne scotea din toate labirinturile pe care le crea Astrea. Și, cu toate acestea, nu eram din cale-afară de îngrijorată. Atâta vreme cât aveam vraja, niciun labirint nu-mi putea veni de hac.

La un ceai în bibliotecă, Archie ne-a spus că se gândise odată să se aventureze dincolo de Quag.

— De ce? a bâiguit Delph, cu gura plină de biscuiți.

— Păi, amice, a început Archie, când trăiești în aceeași căsuță cu aceeași persoană vreme de opt sute de sesiuni, începe să te calce pe nervi.

— Nu sunt sigură că aș numi Quagul o boare de aer proaspăt, i-am spus.

— Păi, oricum, asta nu s-a întâmplat.

— De ce nu? l-am întrebat.

— Mama a aflat de planul meu și i-a pus capăt.

— Cum? Doar poți și tu să faci vrăji, i-a spus Delph.

Expresia lui Archie s-a posomorât.

— Da, însă nu sunt la fel de bun cum e ea. Ea câștiga orice duel cu ușurință.

— Dar vrea să ne ajute să traversăm Quagul, am remarcat eu.

— A naibii ironie, dacă e să mă întrebați pe mine, a zis Archie.

*

În fiecare zi, după terminarea lecțiilor noastre, Delph lucra la hărți, trasând rute și învățând orice ne-ar fi putut ajuta. Iar eu îmi exersam întruna vrăjile și incantațiile. Seara, Delph și cu mine obișnuiam să studiem, vorbind câte în lună și în stele în timp ce zăboveam în biblioteca doldora de cărți. Carnețelul meu era ticsit cu ceea ce ne învățase Astrea, iar marginile paginilor erau pline de gândurile mele. Sunt convinsă că și al lui Delph arăta la fel. În cele mai multe nopți adormeam în jilțurile noastre, cu pergamentele pe piept, iar Harry Doi sforăia pe podea alături de noi.

Ni s-a spus că cel de-Al Doilea Cerc este cunoscut drept Withering Heaths³. Nu era vreun gen de meleag cu care să fi fost familiarizată, ci o pădure vastă, cu copaci atât de deși, încât Astrea spunea că uneori era dificil chiar să respiri. Cercul îngloba creaturi mortale și nebune, precum licantropii, pe care îi zărisem prin intermediul Vezi-Văzătorului, și hiperboreii, care erau albaștri și puteau să zboare și care puteau fi aliați sau inamici. De asemenea, Astrea ne-a spus că cel de-Al Doilea Cerc se caracteriza prin prezența depresiei și că, dacă îngăduiam, sentimentul avea să ajungă să ne domine.

Cel de-Al Treilea Cerc se numea Erida Wilderness⁴ și era, de fapt, opusul a ceea ce consideram eu că ar trebui să fie o sălbăticie.

— Este o întindere vastă, care pare să se întindă la nesfârșit. Jabbiții și cucosii locuiesc în cel de-Al Treilea Cerc.

Știam prea bine ce erau jabbiții, dar nu auzisem niciodată de

---

³ Câmpuri ofilite (n.tr.)

⁴ Erida este numele grecesc al zeiței urii; Sălbăticia Erida (n.tr.)

cucosi.

– Ei vor transforma lumina în întuneric atunci când e posibil să aveți nevoie de aceasta, a zis ea. Și, după cum am menționat anterior, există un inorog, al cărui corn anihilează efectul tuturor otrăvurilor.

Delph și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– Cum obții cornul? am întrebat eu.

– Există două căi. Prima: pur și simplu omori inorogul și îl iei.

Această cale nu prea îmi era pe plac.

– Și cealaltă?

– Convingi animalul să ți-l dea de bunăvoie.

– Cum?

– Asta va trebui să descoperiți voi, atunci când va veni timpul.

– Dar cum ne vom da seama? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

– Nu totul poate fi învățat în siguranță, într-o sală de curs, Vega. Pregătirea nu e atât de clară și de lină. A ridicat mâna și a arătat spre perete. Acolo e locul unde veți învăța cele mai valoroase lecții. Dacă le veți supraviețui, desigur. După o pauză, a continuat: Mai există o creatură care sălășluiește acolo – se numește Eris. Datoria sa în viață este să pricinuiască belele și să iște zâzanie. Va semăna vrajbă, dar numai dacă îi veți permite.

– Cum îl putem înfrânge? a întrebat Delph.

– Trebuie să învățați să aveți încredere în instinctele voastre. Asta e singura modalitate.

M-am uitat la tocul meu ca și când aș fi sperat că avea să scrie un răspuns mult mai complex din proprie inițiativă, dar n-a făcut-o. În ultima vreme, lecțiile nu mergeau atât de bine pe cât mă așteptam. Eu căutam răspunsuri exacte, iar ea ne oferea „instincte”.

Cel de-Al Patrulea Cerc, am aflat, era dominat de râul Obolus. Când a menționat asta, mi-am amintit că văzusem canalul navigabil lung, cu meandre și ceea ce părea a fi o ambarcațiune plutind.

– Rubez este căpitanul ambarcațiunii. El vă va conduce pe râu, contra unui preț.

- Care este prețul? am întrebat.
  - Căpitanul este cel care îl stabilește. Va trebui să-l întrebați pe el.
  - Și ce anume este Rubez? Un bărbat?
  - Nu tocmai, mi-a răspuns ea.
- Și am crezut că observ din nou cum se înfioară.
- Râul prezintă pericole cu care nu sunt familiarizată, dar care sunt, fără doar și poate, tot pericole.
  - Cum le evităm? am vrut să știu.
  - Evitați să intrați în apă, a fost răspunsul ei prompt.

*

A doua lumină am intrat în sala de curs și l-am găsit acolo pe Archie, însă nu și pe Astrea.

– Ea unde este? am întrebat, punându-mi pe bancă sulul de pergament.

– Vine, mi-a răspuns Archie. Probabil că termină câteva lucruri pentru lecția de azi.

– Al Cincilea Cerc, a zis Delph. Asta ne-a mai rămas. Ultimul.

Ușa camerei s-a deschis și Astrea a intrat grăbită. La început, nu mi-am dat seama ce era în neregulă. Părea mai în vârstă. Părul ei negru avea câteva rădăcini albe, iar fața ei părea cumva îmbătrânită și puțin lăsată.

– Te simți bine? am întrebat-o.

A dat scurt din cap, apoi s-a îndreptat cu pași mari spre tablă.

Și-a scos bagheta și a bătut ușor cu ea în tablă, în timp ce Delph și cu mine ne ocupam locurile. Harry Doi s-a așezat și el, ascultând cu atenție.

– Al Cincilea Cerc, a spus ea cu un glas slab.

Am așteptat să invoce ca de obicei ceva pe tablă, însă Astrea s-a așezat la catedră și și-a împreunat mâinile în față.

— Se numește Blue Range⁵, a început ea. Termenul meu pentru el, oricum. Este o zonă muntoasă, cu văi adânc săpate.

S-a oprit din vorbit, iar privirea ei a căpătat o expresie sticloasă, de parcă s-ar fi uitat undeva atât de departe, încât ochii nu o mai ajutau.

— Astrea? am îmboldit-o eu.

Tresărind, s-a întors la noi. A tușit și apoi m-a privit lung.

— Blue Range este ultimul obstacol înainte de final.

Din nou, s-a oprit.

Am intervenit, spunând încurajator:

— Și este o zonă muntoasă, cu văi adânc săpate? Și mai ce?

Ea a clătinat ușor din cap, ca și când ar fi încercat să îndeparteze o amintire tulburătoare.

— Asta e tot ce pot să vă spun. Nu știu ce sălășluiește acolo.

— Dar ai spus că tu ai creat Quagul.

— Am creat *părți* din el. Blue Range nu a fost una dintre aceste părți.

— Păi cine l-a creat, în cazul ăsta?

— Un tip pe nume Jasper. Numele lui complet este Jasper Jane.

Am întors capul atât de repede, încât am simțit că mi se frânge gâtul.

— Jasper JANE?

Ea a încuviințat din cap.

— Strămoșul tău foarte îndepărtat. El a meșterit Blue Range. Era un vrăjitor extrem de talentat, cu fler pentru sfera întunecată.

— Sfera întunecată? am întrebat, cu o oarecare senzație de repulsie la rostirea cuvintelor.

— Este ceea ce noi numim raiul minților noastre magice. Acesta conține gândurile noastre sinistre și impulsurile. Neamul nostru le are, dar le putem controla, în vreme ce la Maladoni ele sunt

---

⁵ Muntele Albastru (n.tr.)

predominante. Jasper era un hibrid curios al celor două rase ale noastre.

— Crezi că ar fi putut fi malefic? am întrebat-o, îngrozită de acest gând.

Ea a scuturat din cap cu înverșunare.

— A, nu, el a luptat vitejește de partea noastră, iar cunoștințele sale de vrăjitorie neagră l-au făcut să fie un combatant extrem de eficient. El a creat ultimul și – mă văd nevoită să spun – cel mai dificil cerc.

— Și nu ți-a spus niciodată nimic despre ce se află în el? am întrebat-o pe un ton șoptit.

Astrea a meditat puțin, apoi a zis:

— Mi-a spus un lucru exact înainte să moară.

— Ce anume? am întrebat, aproape cu teamă.

— Mi-a spus că era menit să fie ultimul tărâm al sufletelor rătăcite. Și că era tot ce putea să spună în legătură cu acest subiect. Un bărbat ciudat, un singuratic... Stătea singur.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat, gândindu-mă că și eu eram o singuratică de felul meu.

Dar nu aș fi putut să aparțin părții malefice, nu-i așa?

— Odată ce intri, vei rătăci pe acolo pentru toată vremea. Iar atunci când trupul tău fizic va pieri și se va preface în țărână, întemnițarea ta tot nu va lua sfârșit. Abia va începe pentru sufletul tău, Vega, căci sufletul tău poate trăi pe vecie.

M-am simțit zdrobită auzind aceste cuvinte.

— Deci toate acestea sunt în zadar?

M-am uitat peste umăr la Archie, care stătea cu privirea în pământ. Apoi m-am uitat din nou la Astrea și am avut de-a dreptul un șoc. Părea să fi îmbătrânit cu o sută de sesiuni. Elixirul tinereții! Încetase să-l mai ia!

— Aș vrea să vă pot ajuta mai mult, mi-a zis. Dar asta e tot.

Apoi s-a ridicat pe picioarele ei nesigure și ne-a părăsit.

Când ușa s-a închis, i-am aruncat o privire lui Archie.

— De ce face asta?

El a ridicat din umeri, apoi a spus cu un râs îndurerat:

— Vega, ea nu prea are încredere în mine. Crede că sunt prea tânăr ca să pot înțelege.

M-am uitat la Delph.

— A încetat să mai ia elixirul. Va muri în curând.

— N-o putem lăsa să facă asta, Vega Jane, a spus Delph, evaluând rapid situația.

M-am ridicat în picioare.

— N-o vom lăsa, Delph. Vino!

VIGINTI OCTO

Trădare

Am urmat pașii lenți ai Astreei pe hol și am privit-o deschizând ușa și intrând. Câteva clipe mai târziu, ciocăneam la ușa ei.

— Vă rog, plecați, s-a auzit din interiorul încăperii.

— Am vrea să vorbim cu tine, i-am răspuns.

— Am vorbit destul. Vă rog, plecați!

— Vom rămâne aici cât timp va fi nevoie.

Ușa s-a deschis lent.

Nu mai fusesem niciodată în camera Astreei. Privind în jur, am fost uluită de cât de pustie și de goală era. Mă așteptasem la un paradis de confort, la o mulțime de lucruri...

Astrea era în pat, având cuverturile trase până sub bărbie. Fața ei începuse deja să-și piardă fermitatea.

M-am așezat în balansoarul de lângă pat, iar Delph a rămas în picioare alături de mine. Nu s-a uitat la noi. Pur și simplu privea țintă în tavan.

— Ei? Ce este? a întrebat într-un târziu.

Bătrânețea din vocea ei era dureroasă. Pe cât de puternic era elixirul, pe atât de rapid dispăreau efectele sale.

I-am aruncat o privire.

— Avem nevoie de tine.

— V-am instruit cât de bine am putut. Acum, totul depinde de voi.

— Dar nu suntem gata.

L-am privit pe furiș pe Delph, care a scuturat din cap cu tărie.

Astrea s-a uitat la mine. Nu era o privire aspră. Apoi a slobozit o expirație lungă.

— Știți de ce am construit ziduri? Fie ele reale sau doar rodul imaginației noastre?

M-am gândit bine la asta.

— Pentru a ține indivizii înăuntru sau în afară, am spus eu în cele din urmă.

— Ridicăm ziduri întrucât ne este frică. Nu ne plac schimbările. Nu ne place când alții – care nu arată sau nu gândesc ca noi – vin și încearcă să schimbe lucrurile. Astfel, fugim de asta. Sau, și mai rău, atacăm.

M-am gândit la timpul petrecut în Wormwood. Văzusem astfel de lucruri.

— Este cumplit, zău, tot ce v-am făcut vouă, tuturor, a zis ea apoi, din ochi izvorându-i lacrimi.

— Voi... voi ne-ați luat... istoria, am bâiguit eu.

Ea s-a ridicat pe perne.

— V-am luat *identitățile*. La fel de rău, de fapt, ca orice altceva v-ar fi putut face Maladonii. Acum înțeleg asta.

— Ei v-ar fi ucis pe toți.

— De asemenea, v-am luat viețile și apoi *pur și simplu* am pretins ca voi să continuați să trăiți.

— Dar mă lași să traversez Quagul. Îmi dai șansa să îndrept lucrurile.

Ea a ridicat mâna și m-a mângâiat pe obraz.

— Am făcut asta dintr-un singur motiv, Vega. A inspirat o dată lung, dureros. Fiindcă Tu Nu Vei Fi Învinsă.

Mâna i-a căzut într-o parte. Lacrimile mi-au umplut ochii.

— Dar, Astrea, noi avem nevoie în continuare de tine. *Eu* am nevoie de tine.

A închis ochii și a clătinat din cap.

— Elixirul tinereții s-a epuizat. Archie l-a luat pe ultimul. Iar eu am fost atât de ocupată să te pregătesc pe tine, încât am așteptat prea mult pentru a mai face rost de altul. Nu sunt în stare să mă ocup de ingredientele necesare.

Am văzut încă o dată expresia de amețală de pe chipul ei. S-a prins de cap și a adăugat:

– Nu este... plăcut, a zis ea, să îmbătrânești atât de rapid.
– Dacă îmi spui cum să fac rost de ingrediente, voi prepara eu elixirul.

Chipul ei a căpătat o expresie de tristețe îngrozitoare. S-a uitat peste umărul meu. M-am întors să văd pe cine privește. Era Archie, care părea împietrit.

Când m-am întors, ea avea ochii închiși și părea că doarme, însă, de sub pleoape, am văzut o lacrimă ivindu-se și prelingându-se apoi pe obrazul ei acum zbârcit. Am scuturat-o ușor de umăr, dar nu s-a trezit. Am scuturat-o apoi mai tare. Am apucat-o de față și i-am vorbit foarte aproape de ureche, încercând să o stârnesc. Dar n-a mers.

Am dat fuga la Archie.

– Poți să prepari elixirul?

– Nu. Nu m-a învățat niciodată. Și adevărul este că nu mă pricep deloc la poțiuni.

Am alergat pe coridor cu Delph pe urmele mele. Dar habar n-aveam încotro mă îndreptam. Pur și simplu voiam să fac... ceva. Delph m-a prins de braț.

– Așteaptă, Vega Jane, a spus el. Care sunt ingredientele?

Am șovăit, apoi am decis că era mai bine să-i spun.

– Două dintre cele mai importante sunt veninul unui jabbit și sângele unui garm. Însă nu trebuie să-i vânam. Îi găsim în cele două încăperi ale căsuței.

S-a scurs o clipă lungă de tăcere, încheiată de strigătul lui Delph.

– Există un afurisit de jabbit și un garm pe-aici pe undeva?

– Știu care sunt încăperile, am adăugat pe un ton calm, de ajutor.

Asta l-a făcut să arate de parcă i-ar fi fost greață de la stomac.

– Tu... ȘTII TU!

– Pot să capăt sângele și veninul. Tu trebuie să cauți în biroul Astreei pentru a găsi restul de lucruri care ne mai trebuie și modul cum să-l preparăm.

Mi-am scos bagheta și am parcurs coridorul în fugă. Câteva

fărăme mai târziu, eram la bucătărie. Am căutat prin dulap, până când am găsit un bol mic de metal și o sticlă. Le-am vârat în buzunar, apoi am fugit înapoi.

Pe coridor, m-am oprit la ușa pe care se afla semnul acela mic. Jabbitul, din câte știam, se afla în spatele aceluia portal, captiv în cușca lui de lumină.

Am ridicat bagheta, am făcut cele trei mișcări paralele și am rostit:

— *Crystilado magnifica*.

Pe loc, imaginea jabbitului a apărut în fața mea. Știam că avea să vină, dar tot am avut nevoie de toată puterea voinței mele ca să nu țip.

„Bine, mi-am zis. Creatura e acolo, înăuntru.“ Dar, stai, cum aveam să trec de ușă? Ar fi țipat „PLEACĂ!“.

Apoi, m-am străduit să mă calmez. Astrea mă învățase asta. Am bătut încet în încuietoarea ușii și am rostit:

— *Ingressio!*

Ușa s-a deschis imediat spre interior. Am pășit peste prag, cu bagheta pregătită.

Jabbitul se afla în partea opusă a spațiului, stând cuibărit, cu numeroasele sale capete plecate, cu toți ochii săi îngrozitori închiși. Dormea. De jur-împrejurul său vedeam luminile cuștii rotindu-se. Jabbitul era precum un șarpe enorm, gros cât un trunchi de copac, cu două sute cincizeci de capete veninoase dispuse pe toată lungimea corpului. Era cea mai feroasă creatură dintre toate care existau în Wormwood. Și, cu toate acestea, în Quag trăiau unele chiar și mai terifiante.

Aveam un plan. Nu știam dacă avea să meargă, dar intenționez să încerc. Am ridicat bagheta, îndreptând-o spre trupul șarpelui imens, apoi am fluturat-o și am rostit:

— *Paralycto*.

Vraja pe care am aruncat-o a izbit peretele, apoi ricoșat. M-am ferit la timp, astfel că a trecut pe deasupra mea izbind peretele opus.

Când m-am ridicat, am știut că vraja nu va putea trece de cușca de

lumină. Asta era o problemă. Iar când am auzit nenumăratele sâsâituri, am știut că mai aveam una.

M-am întors să mă uit. Jabbitul era treaz acum, iar cele cinci sute de perechi de ochi ale sale erau ațintite asupra mea, pline de răutate. Am înghițit în sec, simțind că cea mai mare parte a curajului meu se scursese odată cu asta. Trebuia să desfac mai întâi cușca, apoi să arunc vraja – însă asta avea să elibereze jabbitul, cel puțin pe moment. Iar eu știam mai bine decât alții cât de iute lovea acesta. Totuși, dacă n-aveam să fac asta, Astrea urma să moară.

M-am hotărât să acționez repede, căci cu cât așteptam mai mult, cu atât mai mult timp avea jabbitul să se dezmeticească total. Cât timp l-am privit, s-a întâmplat ceva remarcabil. Am devenit mai calmă. Nu știu de ce, dar am început să simt o încredere pe care nu aveam niciun motiv s-o am. Am îndreptat bagheta spre gratiile de lumină și, concentrându-mă conform principiului MTS, am rostit:

— *Eraisio!*

Gratiile de lumină au dispărut instantaneu.

Mi-am dat seama însă că șarpele nu era pe deplin conștient că era liber.

Profitând de împrejurare, am îndreptat încă o dată bagheta spre el și am spus:

— *Paralycto!*

A fost cu adevărat remarcabil să vezi o astfel de creatură gigantică devenind pe loc stană de piatră. Dăduse înapoi exact înainte ca vraja să lovească, iar sutele de ochi erau acum sticloși, în timp ce colții se dezveliseră într-un mod înfricoșător.

Totuși, m-am dus cu precauție spre el, sperând cu fiecare pas că vraja mea avea să țină. Am scos bolul din metal din buzunarul mantiei și m-am apropiat de primul set de colți.

Am ținut bolul sub una dintre gurile deschise, am îndreptat bagheta spre colți și m-am pregătit să arunc o vrajă pe care o învățasem de la Astrea, pentru scoaterea de lichid din diferite obiecte cum ar fi pietrele și copacii, de vreme ce urma să avem

nevoie de o sursă de apă.

— *Springato erupticus!*

Un lichid gălbui s-a scurs din colți și s-a adunat în vas. Era uimitor cât de mult venin putea să iasă dintr-o singură pereche de colți. Când bolul a fost plin, am îndreptat bagheta spre colți și am murmurat vraja inversă, pentru a opri fluxul de venin.

Apoi am mers cu spatele până la peretele opus, am așezat bolul jos și m-am pregătit.

Două vrăji una după alta.

„MTS, MTS. Concentrează-te, Vega, concentrează-te!”

Am șfichiuit aerul cu bagheta de-a lungul șarpelui și am rostit:

— *Unparalycto!*

Jabbitul a revenit la viață imediat și și-a fixat privirea asupra mea. Vedeam exact ce plănuia să facă.

— *Incarcerata!*

Creatura a lovit instantaneu, izbindu-se de gratiile de lumină albă care răsăriseră din nou în jurul său. Acestea erau rezistente, iar monstrul a fost nevoit să bată în retragere, cu furia vizibilă în ochii săi hidoși și cu zvâcniri mânioase în trup.

Am surâs, apoi m-am întors să iau bolul. N-am mai ajuns însă acolo.

Jabbitul a lovit cu un sunet strident care îți îngheța sângele în vene, despre care mi se spusese mereu că era ultimul lucru pe care aveai să-l auzi vreodată.

— *Pass-pusay*, am țipat, plesnindu-mă cu bagheta peste picior.

Pe loc, am ajuns în partea opusă a încăperii, iar jabbitul s-a izbit de perete cu cele două sute cincizeci de capete ale sale. Acoperișul căsuței s-a clătinat din cauza impactului și de-a lungul peretelui a apărut o crăpătură.

Cum naiba scăpase din cușca de lumină?

S-a răsucit apoi cu o șfichiuire a cozii, pregătindu-se să mă atace. Gândurile mele s-au întors pentru o clipă la Hornuri, unde o pereche de jabbiti încercaseră să mă vâneze. Scăpasem ieșind pe o ușiță din

lemn, cu un wug care țipa de dincolo de clanță. Însă acum nu exista nicio cale de scăpare. Nicio ușă, niciun wug țipând.

Apoi, jabbitul a lovit din nou.

— *Embattlemento!*

Șarpele s-a izbit cu o asemenea forță de zidul invocat, încât întreaga încăpere s-a clătinat din temelii. Am căzut pe spate, dar m-am ridicat iute, căci jabbitul reușise să scape din vraja mea și zbură înapoi spre peretele din fundul încăperii.

Însă era prea lent pentru a evita impactul.

Nu-mi venea să cred: *rănisem* un jabbit.

Înainte să mă atace din nou, am țipat:

— *Incarcerata!*

Iar gratiile albe au țâșnit din bagheta mea, încercuind creatura.

M-am rugat ca de data asta să țină. Am pășit cu grijă în jurul jabbitului, în timp ce sutele de ochi ale acestuia îmi urmăreau toate mișcărilor. M-am aplecat încet, fără să-mi iau privirea de la el, și am ridicat bolul cu venin.

Apoi am ieșit pe ușă într-o fracțiune de secundă și am încuiat în urma mea, folosind o vrajă de încuiere. Fără suflu, m-am repezit pe coridor, unde aproape că m-am ciocnit de Delph, care venea din sens opus, ducând un ziar vechi.

— Am găsit, mi-a zis el. Am găsit instrucțiunile pentru prepararea elixirului.

— Genial!

Am ridicat bolul.

— Iar eu am luat veninul.

— Fir-ar să fie! a izbucnit el, luând bolul grijuliu.

— Și acum, să mergem după garm.

M-am grăbit pe coridor spre cealaltă ușă care îmi spusese „PLEACĂ!”.

— *Crystilado magnifica!* am strigat în fața acesteia. Am clipit, apoi am repetat: *Crystilado magnifica!*

Încăperea era goală. În cușca de lumină nu se afla niciun garm.

Apoi am auzit mârâitul din spatele meu. Nici măcar n-am avut timp să mă întorc. Am țipat, iar garmul a scos un răget și am văzut ceva izbucnind. M-am rostogolit pe podea. Alunecând, am privit în urma mea. Garmul stătea așezat pe coadă, pregătindu-se să expire un val de flăcări care avea să mă prefacă în scrum.

Și acolo se afla Harry Doi. Probabil că el mă răsturnase.

A sărit brusc spre bestie și și-a încleștat fălcile puternice în jurul botului acesteia, forțând-o să-l închidă. Garmul a țipat de furie, un sunet înăbușit, căci nu putea să mai deschidă gura.

Apoi s-a aruncat asupra lui Harry Doi, trântindu-l de perete. Deși labelle îi atârnavă inutile și îi curgea sânge dintr-o parte a capului, Harry Doi se străduia să reziste. Garmul și-a întins apoi labelle din față, pregătindu-se să-l sfâșie.

În clipa aceea, am avut o altă viziune, cu primul meu câine, Harry. Și el mă salvase de un garm, sacrificându-și viața pentru mine. Nu aveam nici cea mai mică intenție să las să se întâmple asta din nou.

Fiecare părticică din mine a fost străbătută de un puternic sentiment. Nu era ură. Sau aversiune. Era mult mai mult de atât. Nici nu cred că există un cuvânt care să-l descrie în mod corespunzător. Am spus-o înainte ca să-mi dau seama măcar că o fac. Mi-a ieșit din gură cu o asemenea forță, încât aveam senzația că vorbele singure ar fi putut să facă ceea ce doream să fie făcut.

Îndreptând bagheta în direcția pieptului garmului, am rostit:

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit garmul cu o asemenea forță, încât uriașa bestie a fost pur și simplu ridicată de la pământ, cu labelle ei terminate cu gheare, dându-i drumul în aer lui Harry Doi. Acesta a căzut mai departe, în timp ce garmul a fost aruncat pe coridor, izbindu-se de perete și prăbușindu-se cu o bufnitură teribilă, care a zguduit casa din temelii. Când s-a rostogolit, cu limba atârânănd, cu pieptul însângerat și complet nemișcat, mi-am dat seama că murise. Am fugit pe coridor și am îngenuncheat lângă Harry Doi, care zăcea lat pe podea, cu picioarele rănite și sângerând abundent

în zona capului.

Am scos Piatra Viperei din buzunar și am mișcat-o pe deasupra iubitului meu câine. O secundă mai târziu mă lungea pe față, vindecăt și cu picioarele sănătoase. L-am îmbrățișat atât de strâns, încât simțeam cum îi bate inima în piept, stând atât de aproape de mine.

— Te iubesc, Harry Doi! Te iubesc foarte tare! Îți mulțumesc că m-ai salvat!

M-am uitat înspre garm. Sângele îi curgea întruna pe piept, ceea ce avea să-mi ușureze sarcina. Am scos o sticlă din buzunar și am înlemnit.

Archie stătea acolo, cu bagheta îndreptată spre pieptul meu.

Mi-am dat seama brusc ce se întâmplase cu jabbitul și cu garmul, cu toate că mi-era greu să cred.

Ochii lui au devenit niște fante și a început să pronunțe:

— *Riga...*

Însă un pumn uriaș a coborât spre capul său, iar Archie a căzut inconștient la podea, scăpând bagheta din mână.

În spatele lui era Delph.

S-a uitat la mine și și-a încordat mușchii.

— Uneori, nu de magie ai nevoie, Vega Jane. Ha!

VIGINTI NOVEN

Adieu

— Delph! am icnit.

El s-a aplecat și a băgat în buzunar bagheta lui Archie, care se rostogolise pe podea.

— Individul nu prea poate să facă mare lucru fără asta, a spus el.

— Voia să mă omoare, i-am spus.

— Așa cred și eu. S-a uitat la garmul mort și a adăugat: Isprava ta, bănuiesc.

— Am folosit blestemul *Rigamorte*, același pe care Archie intenționa să-l folosească asupra mea.

L-am privit lung și am clătinat capul, încă nevenindu-mi să cred.

Întrucât începuse să își revină, am scos bagheta și am îndreptat-o spre el, rostind:

— *Ensnario!*

Din neant au apărut câteva frânghii groase, care s-au înfășurat singure în jurul lui Archie.

Când și-a revenit de tot și și-a dat seama ce se întâmplase, și-a ridicat privirea spre mine și a slobozit un torent de cuvinte urâte.

— *Mutado!* am rostit eu repede, iar vraja mea l-a amuțit imediat.

Apoi mi-am luat sticla, iar Delph l-a ridicat cu ușurință pe Archie de pe podea, săltându-l pe umeri.

— Mai bine ne-am apuca să preparăm poțiunea aceea, a propus el. Însă ne mai trebuie ceva ce se cheamă Răsuflarea unui Dominici.

— Răsuflarea unui Dominici? Ce este un dominici și cum facem rost de răsuflarea lui?

— Habar n-am, mi-a răspuns Delph în timp ce străbăteam coridorul împreună cu Harry Doi.

La început, Archie se zbatuse, însă acum zăcea inert pe umerii masivi ai lui Delph.

Când am ajuns la bucătărie, Delph l-a așezat pe Archie pe podea. Harry Doi s-a postat alături de el, păzindu-l.

Delph m-a chemat la o masă, pe care aliniase un șir de sticle și de alte obiecte. Pe perete exista o bucată de pergament prinsă într-un cui. Am pus sângele garmului jos, lângă bolul cu veninul jabbitului.

— Avem totul aici, a zis Delph. Cu excepția chestiei ăleia cu răsuflarea. A bătut ușor în pergament. L-am scos din jurnalul acela. Îți zice cum trebuie să prepari elixirul. Pașii pe care trebuie să-i urmezi. Mi-am imaginat că te pricepi la asta, așa cum te pricepeai și la Hornuri. Ți-am încălzit niște apă, căci vom avea nevoie să amestecăm o parte din ea fierbinte.

Am parcurs pergamentul cu privirea.

— În regulă. Răsuflarea unui Dominici se adaugă la sfârșit. Ce-ar fi să încep să pun totul laolaltă? Iar tu poți să încerci să vezi ce e cu chestia asta cu răsuflarea.

Delph s-a îndepărtat, iar eu mi-am canalizat atenția asupra preparării elixirului tinereții. Nu m-am grăbit, căci mă temeam să nu fac vreo greșeală. Erau multe ingrediente de încălzit la temperatura potrivită, apoi acestea trebuiau lăsate să se răcească exact cât era nevoie. Adusesem un ceasornic de pe pupitrul Astreei, pe care voiam să îl folosesc pe post de cronometru.

Amestecatul, măcinatul, tăiatul și agitatul erau obositoare. Când am turnat veninul jabbitului, un balon uriaș de fum s-a ridicat din oala pe care o foloseam pentru poțiuni. Din fericire, m-am ferit la timp. Când fumul a atins tavanul, acolo s-a căscat o gaură, pe care am reparat-o imediat cu ajutorul baghetei.

Acum, mixtura trebuia să fiarbă o vreme. Apoi urma să adaug sângele de garm, o mână de lujeri de colosal, care semănau cu niște viermi înghețați, și un borcănel de lichid, pe a cărui etichetă era scris PETRIRĂDĂCINĂ DE GRĂSIMICĂ.

Aș fi preferat să mor decât să beau mizeria aia. Tinerețea veșnică nu merita asta.

Douăzeci de fărâme mai târziu, aveam să ajungem la Răsuflarea

unui Dominici. Dacă Delph reușea să o găsească.

M-am întors spre Archie, care se zgâia la mine din partea cealaltă a încăperii, mi-am tras un scaun și m-am așezat în fața lui.

— Dacă îți dau voie să vorbești, promiți să nu strigi măscări spre mine?

Părea ursuz, dar a încuviințat încetișor din cap. Am făcut vraja inversă, dar mi-am păstrat bagheta la îndemână.

— Știu că tu ai asmuțit jabbitul și garmul asupra mea. Și apoi ai vrut să mă omori. De ce?

— Nu este evident?

— Nu, pentru mine nu este.

— Ei bine, atunci e clar că nu ești prea deșteaptă. Probabil că ai să pieri în Primul Cerc.

— Poate că da, dar tot am de gând să încerc.

— Întocmai, a mugit el. Timp de opt sute de sesiuni, draga mea mamă a susținut că nimeni nu poate străbate acest loc. Nimeni! Ne-am sacrificat viețile pentru asta. Când am aflat ce ai de gând să faci și că baba intenționează să te ajute, m-am gândit că probabil este nebună. Am luat elixirul și apoi am aruncat restul.

— Dar de ce n-a mai putut să facă altul? am întrebat.

— Fiindcă am aruncat asupra ei o formulă magică de confuzie.

— Așadar, tu *ai vrut* ca ea să moară.

— Am vrut să mă asigur că voi n-aveați să străbateți Quagul! a urlat el. A tăcut și a inspirat adânc de câteva ori. În plus, peste opt sute de sesiuni înseamnă o viață destul de lungă, nu crezi? a adăugat el liniștit.

O fărâma mai târziu, Delph a dat buzna în încăpere, cu Seamus după el.

— O ai? Răsuflarea unui Dominici?

— Eu nu, dar Seamus aici de față o are.

M-am uitat la spiriduș.

— Seamus? Cum se face că o ai?

— Doamna Prine m-a trimis după ea înainte să... ei bine, să

îmbătrânească.

A vârât mâna în buzunar și a scos o floare cu tulpina lungă, a cărei inflorescență roșie ca sângele era mare cât pumnul meu.

— Asta este? O floare?

A strâmbat din nas la auzul comentariului meu.

— Ei bine, se prea poate să fie doar o floare, dar singurul loc în care crește este un cuib de vipere cărora nu prea le place să se despartă de ea.

— Și, în cazul ăsta, cum ai reușit? l-am întrebat.

— Viperele nu prea le este pe plac nici focul, nu-i așa?

Pe chipul lui apăru urma unui zâmbet.

— Așa se face că un globuleț albastru de foc s-a întâmplat să cadă taman în mijlocul lor și, exact atunci, a devenit un *mare* glob de flăcări, din care n-am mai vrut nicio parte.

— Genial, Seamus, absolut genial! Bravo!

Părea fericit auzind laudele mele. Când mi-a înmânat floarea, mi-am apropiat nasul de ea, am adulmecat-o și aproape că m-am înecat. Mirosea a balegă de slep stănută.

— Sfântă Clopotniță! am spus, frecându-mi nasul.

— Da, nu vrei să-ți vârî nasul în chestia asta, a zis Delph. Seamus zice că pute.

— Mulțumesc, Delph, i-am răspuns îmbufnată. Data viitoare, ce-ar fi să-mi spui asta *înainte* s-o fac?

Am tăiat petalele florii potrivit indicațiilor din pergament, am așteptat cinci fărâme și apoi le-am aruncat în oala care fierbea. Mirosul rezultat depășea limitele hidrosului.

— La naiba! a exclamat Delph, ridicându-și poalele cămășii pentru a-și acoperi nasul.

Seamus fugise din bucătărie, iar Harry Doi își pusese labele peste bot. Dar eu eram nevoită să amestec cu mișcări precise, așa că am rămas locului, ținându-mă de nas cu două degete și lăcrimând din pricina mirosului. Câteva fărâme mai târziu, era gata. Am umplut o sticlă, i-am pus un dop de plută și apoi am pornit în viteză spre

camera Astreei. Părea acum atât de mică și de firavă, încât mi-a fost frică să nu fi murit deja.

— Astrea, îl avem. Elixirul tinereții...

Ea n-a schițat niciun gest.

M-am apropiat în vârful picioarelor de pat și m-am uitat la ea. Se veștejea incredibil de iute. Părul îi era complet alb, pielea translucidă și acoperită de pete mari, iar trăsăturile alungite și ascuțite.

— Cum procedăm cu asta? m-a întrebat Delph.

— Când eram mică și tata voia să-mi dea diverse leacuri, îmi deschidea gura, mă apuca de nas și îmi turna lichidul.

Și în final asta a fost ceea ce am făcut și noi. Am turnat conținutul sticlutei pe gâtul Astreei, apoi ne-am dat înapoi. La început nu s-a întâmplat nimic și inima mi-a stat în loc. Apoi s-a înecat, s-a ridicat în capul oaselor și a deschis ochii. Și, ca și când sesiunile fuseseră îndepărtate aidoma foilor de ceapă, toate elementele vârstei înaintate au dispărut. Părul i s-a înnegrit, pielea i-a devenit fermă, trăsăturile i s-au netezit, iar trupul i s-a împlinit. Era ca și cum i-aș fi privit viața, desfășurată în sens invers.

Și, într-un final, iat-o acolo, arătând așa cum arătase înainte.

— Mulțumesc, a spus ea, inspirând adânc.

Și, după vocea ei, mi-am dat seama că știa exact ce se petrecuse.

— Unde este fiul meu? a întrebat precaută.

— L-am legat. A folosit asupra ta o formulă magică de confuzie. Și a încercat să mă omoare.

Ea a încuviințat din cap și s-a ridicat din pat.

— Este vina mea în totalitate, a spus. Cum ați reușit să preparați poțiunea?

— Seamus a adus Răsuflarea unui Dominici. Restul ingredientelor erau aici.

— Dar jabbitul și garmul? a întrebat ea.

— Vega Jane a făcut rost de toate lucrurile acelea, a răspuns Delph. N-au reprezentat o problemă pentru ea, nici chiar atunci când Archie le-a dat drumul asupra ei.

— Archie le-a dat drumul asupra ei? a exclamat ea. Apoi, expresia i s-a calmat. Firește. Probabil că era gelos. Și confuz. Și supărat.

— Am fost nevoită să ucid garmul i-am spus. Avea de gând să-l omoare pe Harry Doi. Așa că l-am omorât. Și n-am avut niciun fel de probleme s-o fac, am adăugat cu fermitate.

Astrea s-a uitat la mine insistent.

— Înțeleg, Vega. Înțeleg. M-a bătut pe braț și a adăugat: În vremuri de restriște, înțelepciunea prinde viață adeseori, Vega. Acum, vreau să merg să-l văd pe Archie.

*

Ușa s-a deschis puțin mai târziu și a apărut Astrea. Când l-am văzut pe Archie dezlegat în spatele ei, am sărit din pat și mi-am scos bagheta.

— Nu-i nevoie, Vega, mi-a spus, cu o voce puternică și fermă.

M-am uitat la Archie. Avea un aer docil, ba chiar ambivalent.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

Astrea s-a apropiat de mine.

— Vraja *Subservio*. Acum este inofensiv. Dar am vorbit cu el înainte să fac incantația. Am încercat să-l fac să vadă lucrurile din perspectiva mea. Însă nu sunt sigură că am ajuns acolo.

— În legătură cu cel de-Al Cincilea Cerc, am început eu. De vreme ce Archie a aruncat asupra ta o formulă magică de confuzie, înseamnă că nu ne-ai spus tot ce știai despre acesta.

— O, ba v-am spus totul. Nici măcar Vezi-Văzătorul nu-mi permite să arunc o privire în Al Cincilea Cerc.

— Fir-ar să fie! a murmurat Delph.

— Acum e timpul s-o luați din loc, ne-a zis ea.

— S-o luăm din loc... încotro? am întrebat uluită.

— Să străbateți cele Cinci Cercuri, firește, mi-a răspuns ea.

— Cum adică? Acum, chiar acum? a exclamat Delph.

— Dar trebuie să știți că plecarea de aici are prețul ei.

Am clătinat din cap.

— Are un preț?

— Pe scurt, plecarea din Quag înseamnă încarcerare pe vecie.

I-am aruncat lui Delph o privire, iar el s-a uitat spre mine.

Apoi m-am întors spre Astrea exact la timp pentru a o vedea fluturându-și bagheta.

— Baftă! ne-a urat ea.

Am simțit cum dădeam ochii peste cap, apoi s-a făcut întuneric.

TRIGINTA

O surpriză

— Ce faci, Vega Jane?

Am deschis ochii și am furișat o privire în sus. Delph se uita fix la mine.

— Te simți bine, Vega Jane? m-a întrebat el neliniștit.

Am dat din cap automat, cu toate că nu știam încă dacă mi-era bine sau nu. M-am ridicat încetșor în capul oaselor, încercând să mă adun. Harry Doi a pus delicat o labă pe brațul meu, ca și când ar fi vrut să se asigure că eram într-adevăr bine.

Am privit în jur.

— Unde suntem?

— Nu știu precis, dar cred că în apropiere de Mycanmoor.

— De unde știi? l-am întrebat.

— Acolo, mi-a zis el, arătând la dreapta.

Am mijit ochii și, în întuneric, am zărit conturul unui zid înalt.

— Labirintul, am spus, aruncându-i o privire.

— Mda, așa mi-am închipuit și eu.

— De ce să fi făcut ea asta, Delph? am întrebat iritată. Pur și simplu ne-a trimis aici fără niciun fel de avertisment...

— Nu știu, Vega Jane. Bănuiesc că a avut motivele ei.

Deodată, m-au izbit niște gânduri apocaliptice. Lucrurile noastre! Bagheta mea! Piatra Viperei! Lanțul Destin! Am privit înnebunită în jur și am respirat ușurată când am văzut desagii noștri unul lângă altul. Când i-am deschis, am văzut boccele cu mâncare și urcioare cu apă. Am privit în jos. Hamul din piele era legat peste torsul meu. Pe degetul mare aveam inelul de la bunicul. Mi-am ridicat mantia. Lanțul Destin era în jurul taliei mele. Am pipăit în buzunarul mantiei și mai întâi am dat de Piatră, apoi de baghetă. Am scos-o pe cea din urmă și am apucat-o lejer. Am simțit cum devine pe loc o

parte din mine. O făcusem de atâtea ori, încât acum mi se părea ceva cu totul natural și firesc.

— Crezi că trebuie să ne aflăm în labirint pentru ca vraja inversă să funcționeze? am întrebat.

De ce nu mă gândisem să o întreb asta pe Astrea? Deodată, erau sute de întrebări la care – eram sigură – aveam nevoie de răspunsuri pentru a supraviețui.

— Poate că ar fi folositor să găsim intrarea înainte s-o facem, a răspuns Delph.

Ne-am pus desagii pe umeri și am pornit înainte.

Apoi am îndreptat bagheta în față și am rostit:

— *Illumina!*

O mărgică de lumină a țâșnit din bagheta mea și s-a repezit spre formele întunecate pe care le-am luat drept zidul labirintului, luminând totul în fața noastră.

O secundă mai târziu, și eu, și Delph am auzit potcoave țacănind pe pământ, aripi fâlfâind, precum strigătele ascuțite ale unor creaturi necunoscute. Țineam bagheta pregătită, în caz că urma să dăm peste o armată de bestii hidoase. Nu exersasem o astfel de posibilitate cu Astrea și mă îndoiam de abilitatea mea de a respinge un atac în masă.

Din fericire, sunetele și sporovăiala s-au stins, fiind înlocuite de o liniște deplină.

M-am uitat la Delph.

— De fapt, cred că preferam zgomotul, a spus el.

Eram de acord cu el. Era posibil să fi fost numai creaturile mai slabe, care fugiseră de lumină. Cele care ar fi putut să ne omoare puteau să fie mai departe, în așteptare.

Am mers în continuare, cu privirea țâșnind-mi în toate direcțiile. Mi-am trecut în revistă mental toate emoțiile, în căutarea semnelor de wendigo – o groază nelămurită, cuplată cu amintirile altcuiva. Însă gândurile mele, oricât de îngrozitoare ar fi fost, păreau să fie doar ale mele.

— Vega Jane, ce-ar fi să-ți folosești bagheta pentru a vedea ce e înainte?

— Bună idee.

Am îndreptat bagheta, făcând mișcarea potrivită, și am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

În fața noastră se afla un zid enorm – un parapet, așa cum îl numise Astrea –, făcut în întregime din oase. Părea mititel în comparație cu zidul lui Thorne.

— Cred că am găsit labirintul.

— Și iată intrarea, a zis el, arătând spre o formă ovală, întunecată.

Ne-am apropiat și mai mult de acea imagine.

Înainte să ajungem la zid, am dat peste o poartă mare din fier forjat, care s-a ivit brusc în fața noastră. Pe aceasta erau scrise cuvintele: *Cimitirul Wolvercote*.

— Ea n-a pomenit de niciun cimitir, nu-i așa? am întrebat.

Delph a scuturat din cap, privind apoi atent printre gratii.

— E un cimitir adevărat, a exclamat el.

A împins poarta, însă aceasta nu s-a deschis. Am bătut ușor în încuietoare cu bagheta și am rostit:

— *Ingressio!*

Poarta uriașă s-a deschis larg.

Am intrat împreună cu Delph, cu Harry Doi pe post de ariergardă.

Am ajuns imediat la primul rând de morminte.

— Uită-te la numele astea, Delph, i-am zis, în timp ce le studiam.

Mullini, Dinkini. Și KRONE?

Strămoșii lui Jurik Krone erau îngropați aici? Le permisese ră tuturor să intre aici?

— Uite, există un Picus și un Mulroney, a remarcat Delph. Și... și...

Vocea i s-a curmat și imediat am înțeles de ce.

Numele de pe piatra de mormânt acoperită de licheni era Barnabas Delphia.

A citit epitaful cu voce tare:

— *Barnabas Delphia, tată iubitor și soț devotat Lecretiei.*

— Ai mai avut vești de la tatăl tău? l-am întrebat.

Delph a scuturat din cap.

— Niciodată. Nici măcar o dată. Nu pot să cred ceea ce văd.

L-am lăsat pe Delph acolo și am pășit spre capătul șirului. Când am văzut numele de pe piatra simplă de mormânt, mi-am ținut respirația și m-am apropiat.

ALICE ADRONIS, RĂZBOINICĂ PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE

M-am uitat în jos spre movila de pământ surpată și apoi din nou la piatra de mormânt înclinată. Am ridicat bagheta și am privit-o. Alice îmi dăduse Elementalul pe un câmp de luptă, demult, tare demult. O făcuse cu ultima suflare, spunându-mi că trebuie să supraviețuiesc.

Brusc am tresărit, căci bagheta începuse să se miște în mâna mea. Privind șocată spre ea, am observat că s-a înclinat înainte, cu vârful îndreptat exact spre mormântul lui Alice.

Preț de o clipă nu am înțeles, însă apoi am realizat ce se întâmpla.

Obiectul i *se pleca* ei, fosta lui stăpână.

Am simțit lacrimile adunându-mi-se în ochi. Și, pentru prima dată, am simțit o legătură puternică între mine și Alice. Astrea îmi spusese că Alice și cu mine am fi putut să fim rude și că de aceea funcționa Elementalul ca o baghetă pentru mine. Uitându-mă la movila de pământ surpată, mi-a trecut prin minte că eram obligată să mă ridic la înălțimea reputației ei. Evident, Alice se gândise că trebuia să supraviețuiesc dintr-un motiv important. Speram să fiu la înălțimea provocării de a-mi fi dezvăluit Quagul, căci, cu certitudine, asta urma să se întâmple.

Mormântul pe care l-am văzut alături era al strămoșului meu, Jasper Jane, creatorul celui de-Al Cincilea Cerc. Piatra sa tombală conținea doar numele lui, fără nicio altă descriere. Un vrăjitor care se cufundase în magia întunecată, după cum spusese Astrea. M-am înfiorat când m-am gândit la ceea ce ar fi putut să se afle în ultimul

cerc.

Și următoarele două morminte mi-au atras atenția.

Bastion Cadmus. Epitaful lui suna astfel: CEL CARE NE CONDUCE. Pe cealaltă piatră scria: PUTEREA DRAGOSTEI, GREȘEALA TINEREȚII. N-am priceput nicio iotă din asta. Numele de pe piatra de mormânt era Uma Cadmus. Nu știam dacă era partenera lui Bastion sau fiica sa.

— Vega Jane!

M-am întors și l-am văzut pe Delph ceva mai departe, pe un alt rând de morminte, făcându-mi semne disperate să mă duc la el. Harry Doi și cu mine am alergat într-acolo.

— Uită-te la asta, Vega Jane, mi-a zis el.

Am citit numele înscrise pe mai multe pietre funerare și am exclamat:

— Sunt cu toții Prine. Asta e familia Astreei.

— Întocmai. Așadar, dacă știa despre locul acesta, de ce nu ne-a spus?

— Oare ce altceva nu ne-o mai fi spus? am zis gânditoare.

Aveam impresia că abdomenul îmi este plin de gheață.

Eram pe cale să spun altceva, dar n-am mai avut șansa.

Trecând prin sol, ceva m-a apucat de glezne și m-a tras în jos, prin pământ, sub locul în care se odihneau decedații.

TRIGINTA UNUS

Orco

Exact așa cum se întâmplase și atunci când căzusem prin labirintul lui Thorne, am avut aceeași senzație de cădere lungă. Totuși, de data asta mi-am amintit că aveam Lanțul Destin și astfel am putut să atenuez impactul din momentul când am atins fundul.

Într-o secundă m-am ridicat în picioare, cu bagheta pregătită în întunericul negru ca smoala.

— *Illumina!* am cerut eu.

Locul s-a luminat instantaneu și i-am văzut pe Delph și pe Harry Doi ridicându-se încet în picioare.

— Delph, te simți bine?

El și-a scuturat pământul de pe haine și a încuviințat, deși era pământiu la față. M-am uitat apoi la Harry Doi, care se zburlise și avea colții dezveliți. Am căutat înnebunită în jur, fiind convinsă că el simțise pericolul venind.

Ne aflam într-un tunel jos și întunecat, cu pereți din piatră, tociți de trecerea timpului și de aluviuni. M-am uitat într-o direcție și am văzut un perete gol. La celălalt capăt al tunelului părea să fie o deschidere. L-am privit pe Delph și am văzut că se uita în același punct.

Am aruncat o privire în sus, așteptându-mă să văd pământ deasupra noastră, dar acolo se afla numai piatră.

— Cine ne-o fi apucat de picioare? am întrebat în șoaptă. M-am uitat în jos spre gleznelor mele și am exclamat: Am sânge pe pantaloni! Dar nu este al meu!

— Și eu la fel, a zis Delph, arătându-și picioarele.

M-am uitat la Harry Doi și am văzut dâre roșii pe etichetele lui din față. Apoi, am aruncat o altă privire tavanului din piatră.

— Mormintele sunt acolo, sus, am spus.

— Ce se află sub un mormânt? a întrebat Delph cu un aer nefericit. Nimic bun, pun rămășag.

— Dacă ceva ne-a smuls, aducându-ne aici, jos, înseamnă că acel ceva trebuie să fie încă prin preajmă.

— Și singura cale de ieșire pare să fie pe-acolo, a zis el, arătând în față.

Am ridicat din umeri și am încercat să fiu încrezătoare și curajoasă, deși nu mă simțeam deloc așa. Am ridicat bagheta în fața mea și am pornit spre deschidere, cu Delph și cu Harry Doi alături de mine. Ajunși acolo, am hotărât că așteptarea avea să facă lucrurile și mai rele, așa că am trecut prin ea.

La început, n-a fost nimic. Apoi, am observat ceva.

În pereți se vedeau mici mărgele de lumină, care clipeau. Preț de o clipă, am crezut că sunt cioburi de sticlă sau așchii de metal. Dar, când m-am apropiat de perete, am sărit înapoi cuprinsă de groază.

Erau ochi. Ochi care clipeau!

M-am uitat la Delph. Și el era la fel de uluit.

Când am privit din nou, mi-am dat seama că în perete nu erau numai ochi. Erau și guri. Acestea se deschideau și se închideau împreună cu ochii, fără să rostească însă vreun fel de cuvinte. Era ca și cum ar fi țipat în tăcere.

M-am întors și am luat-o la fugă.

Exact în el.

Era doar cu puțin mai înalt decât mine și atât de slab, încât părea a fi numai piele și os. Și, cu toate astea, era tare ca un copac și pur și simplu m-a dărâmat atunci când ne-am ciocnit. Bagheta mi-a căzut pe podea.

Purta un palton negru, pantaloni și o cămașă strânsă pe corp. Chipul lui era alb ca laptele. Avea o barbă mai neagră decât paltonul, strâns lipită de față, acolo unde oasele pomeților ieșeau în relief asemenea unor nuci tari. O fâșie de perișori negri se arcuia deasupra gurii, care era strânsă într-o linie îndârjită. Era încălțat cu niște cizme înalte până la genunchi.

Înnebunită, i-am căutat din priviri pe Delph și pe Harry Doi. Spre groaza mea, amândoi erau ținuiți la perete. Gura lui Delph era deschisă, dar nu se auzea niciun cuvânt. M-am împleticit și am dat s-o rup la fugă spre ei.

— Nu, a rostit creatura cu o voce răgușită.

Și, brusc, a fost ca și când picioarele mi s-ar fi cufundat în stâncă.

M-am uitat la el peste umăr. Avea în mână un ciomag sculptat într-un mod complicat, cu figuri ce păreau malefice și pe care nu le recunoșteam. A izbit cu un capăt al ciomagului în podeaua din piatră și picioarele mi-au fost eliberate.

M-am întors cu fața spre el.

Se învârtea tacticos, uitându-se la mine.

Nasul lui nu semăna cu niciun nas pe care îl văzusem până atunci. Avea trei deschizături în loc de două și două proeminente pe os, ca și cum ar fi fost fracturat de mai multe ori. În plus, era atât de lung, încât aproape că acoperea gura în drumul său spre bărbie, care era ascuțită, ca un cuțit. Ochiul îi erau complet negri – nu doar micile cercuri din mijloc, ci și partea albă din jurul acestora.

Am aruncat pe furiș o privire spre mâna de pe ciomag. Nu era o mână adevărată. Era o gheară, cu unghii mai lungi decât degetele mele, pline de sânge. Asta răspundea la întrebarea referitoare la proveniența sângelui de pe hainele noastre. Individul ăsta ne trăsese acolo, jos.

A ridicat o gheară în direcția mea. Lanțul Destin m-a ridicat de la pământ și am rămas atârând în aer. Șira spinării aproape că mi s-a frânt când am fost forțată să mă aplec pe spate, capul apropiindu-mi-se periculos de tare de călcâie.

— Lanțul Destin, cu adevărat este, a croncănit el.

Și apoi, încă o dată, a apăsat cu ciomagul în podea, iar eu am căzut pe piatră, lovindu-mă rău. Am rămas zăcând acolo fără suflu. Am aruncat o privire spre Delph – avea gura în continuare deschisă, dar ochii lui nu se uitau spre mine, ci spre un loc de pe podea. M-am uitat și eu într-acolo.

Proasto! Bagheta ta!

Am prins-o, am îndreptat-o spre creatură și am strigat:

— *Impacto!*

El a mișcat instantaneu ciomagul prin aer, iar vraja mea s-a izbit de o barieră invizibilă. În urma ciocnirii, din tavanul tunelului au căzut pietre și praf.

Cu toate că reușise să îmi blocheze incantația, mă privea acum într-o nouă lumină – sau așa mi s-a părut.

— Ești vrăjitoare, a sâsâit el.

M-am ridicat în picioare.

— Știu. Ce dracu' ești tu?

El n-a zis nimic, dar a continuat să mă privească.

— Eliberează-mi prietenii. Acum!

Am ridicat bagheta amenințătoare.

— Ne vom revedea, *certe*, a zis el.

— Ce înseamnă *certe*? l-am întrebat.

În loc de răspuns, a arătat spre pereții cu ochii clipind și cu gurile deschizându-se. Apoi a deschis și el gura într-un zâmbet înspăimântător și i-am văzut dinții, la fel de negri ca ochii.

— Toate vin la mine în final, a sâsâit el. *Certe*.

A bătut pentru a treia oară cu ciomagul în podeaua din piatră, iar eu m-am pregătit pentru un nou atac. Însă de data asta pur și simplu a arătat din nou spre peretele cu ochii și cu gurile deschise. Iar acum le puteam auzi! Păreau să mă implore să le salvez. Strigătele lor creșteau în intensitate, iar în curând am fost nevoită să-mi acopăr urechile cu mâinile.

El a urlat apoi un cuvânt pe care nu îl mai auzisem niciodată și pe loc s-a lăsat tăcerea.

Când s-a întors din nou spre mine, a deschis gura larg și a scos limba. Numai că nu era o limbă adevărată, ci era lungă și neagră și avea în capăt trei puncte în formă de săgeată.

— Eu sunt Orco, mi-a zis el. Acestea sunt progeniturile mele. Și ne vom revedea, sincronizarea acestui lucru depinzând, deocamdată,

de tine. Dar nu va fi mereu așa. Ceva va interveni. A zâmbit malițios și a adăugat: Așa se întâmplă mereu.

A vârât apoi mâna liberă în interiorul paltonului negru ca tăciunele și a scos un ceasornic enorm, pus pe un lanț ruginit, pe care l-a ridicat astfel încât să-l pot vedea. Dincolo de sticla ceasornicului, chipurile se roteau asemenea stelelor căzătoare care traversează cerul. Veneau și dispăreau cu o viteză uluitoare, mult prea rapid pentru a le număra sau pentru a le identifica oarecum.

— Viață. Și apoi moarte. *Certe*, a intonat Orco.

Din nou, totul s-a întunecat și m-am simțit propulsată în sus. Apoi m-am lovit de ceva dur și am rămas nemișcată. Când am deschis ochii, l-am văzut pe Harry Doi.

M-am ridicat în șezut și l-am îmbrățișat. Apoi m-am ridicat încet în picioare și m-am dus împleticindu-mă spre locul unde zăcea Delph, deasupra mormântului strămoșului său Barnabas Delphia.

— Delph! Delph!

L-am apucat de umăr și l-am tras în sus. El și-a revenit și s-a uitat la mine.

— A-asta-asta... chiar s-a petrecut a-aievea? m-a întrebat cu un glas neîncrezător.

Am încuviințat din cap, respirând sacadat.

— A... a fost oribil, Vega Jane. Chipurile acelea... imploratoare.

— Erau morți, Delph, i-am spus calmă.

— Dar ce voia creatura aceea de la noi?

— Astrea ne-a spus că plecarea din acest loc înseamnă încarcerarea pe vecie. Mă întreb dacă voia să spună aici, jos, în acel perete.

— Așadar, vom sfârși aici? Indiferent de ce vom face?

Nu-mi venea să cred că Astrea m-ar fi pregătit numai ca să sfârșesc prinsă într-un perete de creatura aceea malefică. M-am îndreptat de spate și am privit înaintea noastră.

— Primul Cerc, am spus.

Era unica noastră șansă.

TRIGINTA DUO

Primul Cerc

Nu ne-a trebuit prea mult ca să ajungem acolo.

Parapetul de oase, l-am numit instantaneu, fiind atentă la descrierea pe care o folosisese Astrea.

Era atât de înalt, încât nici nu puteam să văd capătul pereților. Pur și simplu apărea din beznă, asemenea unui uriaș răutăcios, blocându-ne calea. Fiecare centimetru era construit din oase de tot felul, aparținând unor ființe care trăiseră cândva.

– Cred... cred că unele sunt ca ale noastre, Vega Jane. Oasele, vreau să spun.

Am încuviințat, dar n-am spus nimic. Doar simplul gând era mult prea cumplit.

Delph a văzut-o înaintea mea. Nu știu dacă mă așteptasem la o intrare măreață, însă ușa aceasta era doar cu puțin mai mare decât cea pe care o aveam acasă, în Wormwood. Era din scânduri uzate, cu balamale înnegrite și cu un mâner ruginit, răsucit, pe post de ivăr.

Ne-am apropiat tiptil, căci părea lucrul cel mai firesc de făcut. Când am ajuns lângă ușă, ne-am oprit și ne-am uitat unul la altul.

Delph a întins mâna și a apăsat ivărul.

Ușa s-a deschis spre interior, lăsând la vedere – dacă asta era posibil – întunericul și mai dens dinăuntru. Urmând același traseu precum cel de sub morminte, am trecut iute pragul. Delph și Harry Doi m-au urmat imediat. De îndată ce ne-am aflat înăuntru, ușa s-a trântit, închizându-se cu zgomot. Orice vrajă aș fi aruncat cu siguranță n-ar fi reușit s-o redeschidă. Din acest punct puteam să mergem doar înainte, nu și înapoi.

Ne aflam în interiorul Primului Cerc. Eram în interiorul labirintului perfect. Am privit înaintea noastră și, deodată, locul a fost scaldat în lumină. Pereții de aici erau exact la fel ca aceia de

afară: numai oase. Din orice colțișor și crăpătură, craniile cu orbitele goale se holbau la noi.

La circa trei metri mai jos, coridorul cotea brusc spre dreapta. Am mers puțin mai departe și am dat peste opt pasaje distincte, împânzindu-se din cel în care ne aflam.

Am ridicat bagheta, intenționând să rostesc vraja *Confuso, recuso* pentru a ieși din labirint. Dar n-am mai apucat.

Parapetul din oase s-a transformat subit. Craniile au devenit vițe lungi, care au țâșnit și m-au prins în mrejele lor, smulgându-mi bagheta din mână. Am încercat să strig, dar o viță s-a înfășurat în jurul gurii mele. Am privit îngrozită cum Delph era ridicat în aer ca un copilaș, vițele ținându-i laolaltă brațele și picioarele.

Apoi am văzut ceva trecând ca un fulger pe lângă mine.

Era Harry Doi! Câinele meu se ferea și sărea peste vițele care încercau să-l prindă. Când o viță l-a apucat de piciorul din spate, el s-a întors puțin și a mușcat-o, rupând-o în două cu fălcile lui puternice și cu dinții ascuțiți. Oricât ar fi încercat, vițele nu-l puteau captura pe Harry Doi. M-am întrebat pentru o clipă unde se ducea, până când l-am văzut întorcându-se cu un obiect în dinți.

Bagheta mea!

A venit în fugă spre mine, sărind peste două vițe care au țâșnit să-l împiedice.

Mâinile îmi erau legate de vițe, dar degetele le aveam încă libere. Harry Doi a ajuns lângă mâna mea dreaptă și am reușit să prind bagheta între degete.

Însă gura îmi era în continuare acoperită de o viță, iar o alta îmi încercuise gâtul și mă strângea cu putere, lăsându-mă fără viață. Aveam senzația că mintea mi se întunecă și amețeam, în vreme ce pieptul îmi sălta întruna din cauza efortului de a rămâne plin de aer.

Nu puteam să arunc nicio vrajă fără să o rostesc. Nu știam ce să fac. Am închis ochii și am simțit bagheta alunecându-mi printre degete. Dar i-am deschis atunci când l-am auzit.

Delph se uita la mine în timp ce o viță uriașă îi încercuia trupul,

încercând să-l strângă.

— Bagheta ta, mi-a strigat el. Elementalul!

Elementalul.

M-am gândit că aş vrea ca Elementalul să ajungă în mărime naturală, chiar dacă brațul îmi era încă foarte strâns legat, și nu puteam să arunc cu putere. Dar asta aflasem de ceva vreme că puteam să controlez Elementalul cu puterea minții, nu cu forța brațului.

Fă-o, salvează-ne!

Elementalul a izbucnit din mâna mea, zburând fulgerător pe coridor. Astfel, cu forța și viteza sa, Elementalul a sfâșiat vițele care ne țineau, aruncând bucăți mari din acestea spre alte vițe, care, la rândul lor, erau zdrobite sub greutatea acestor proiectile.

Eliberați din prinsoarea acestora, Delph și cu mine ne-am aruncat la pământ. Eram pregătită totuși, căci mă îndoiam că aveam să căpătăm o a doua șansă. Elementalul se întorsese și gonia către mine, așa că l-am prins înainte să se izbească de pământ. L-am făcut să revină la mărimea sa normală, am imprimat baghetei o mișcare de sfichiuire în direcția turnurilor de vițe și am strigat:

— *Withero!*

Pe loc, vițele au devenit maronii, s-au uscat și au căzut. Dar încă nu terminasem.

— *Confuso, recuso!*

Labirintul s-a îndreptat.

— Fugi, Delph! Vino, Harry Doi!

Am trecut în fugă pe lângă vițele moarte, căci n-aveam nici cea mai vagă idee dacă aveau să fie înlocuite de unele noi. Am continuat să alergăm până când, în pofida faptului că încă nu ieșisem din labirint, am fost nevoiți să ne oprim și să tragem adânc aer în piept, pentru a ne umple din nou plămâni. Când am ridicat privirea, m-am bucurat că ne opriserăm. Dar era singurul motiv pentru care mă puteam bucura.

Manticora se afla la cel mult șase metri de noi, blocându-ne calea.

Imaginea invocată acasă la Astrea nu era corectă prin comparație cu creatura reală. Aceasta avea dublul înălțimii și triplul lățimii lui Delph. Trebuie să fi cântărit o tonă. Capul de leu avea o coamă roșiatică, iar coada de șarpe biciuia cu furie pământul. Trupul de țap părea insuficient pentru a ține laolaltă cele două creaturi fioroase.

Fermecată de toate astea, n-am văzut-o venind.

— Fii atentă, Vega Jane!

O secundă mai târziu, o explozie de flăcări a trecut peste noi.

Uitasem că afurisita de bestie putea face asta.

Noroc că Delph mă împinsese jos, salvându-mi astfel viața.

M-am ridicat și am îndreptat bagheta spre ea, pregătindu-mă s-o trimit în iad.

Numai că dispăruse de acolo.

La naiba, mi-am amintit eu. Putea să citească gândurile.

Harry Doi a lătrat și m-am răsucit.

Manticora se afla în spatele nostru, la mai puțin de doi metri; răgea și arunca flăcări spre noi. Am acționat însă exact în momentul acela, fără a-i lăsa răgazul de a-mi citi gândurile, ceea ce presupunea o viteză ca de cal scăpat din hățuri.

— *Embattlemento!*

Mingea de foc s-a izbit de scutul invocat prin vrajă, apoi a ricoșat și a nimerit în zidul labirintului. Un craniu m-a lovit în cap și mi-am dat seama că oasele reveniseră. Alte oase s-au răsturnat în jurul nostru. Am ridicat bagheta și am îndreptat-o în sus.

— *Embattlemento!*

Craniile au lovit scutul, ricoșând. Privind înspre ele, îmi luasem ochii de la manticoră. Unde era?

Undeva în stânga mea, mai aproape de Delph.

Am ridicat bagheta pentru a o arunca în aer, dar a dispărut din nou. Afurisita creatură se putea mișca mai iute decât putem eu s-o urmăresc cu privirea.

Apoi a reapărut în dreapta mea.

— Hei, a strigat Delph, fluturându-și brațele spre manticoră.

A ridicat apoi un craniu și l-a aruncat spre aceasta. Bestia a suflat un jet de flăcări și a dezintegrat craniul.

— *Impacto!* am țipat, cu bagheta îndreptată spre manticoră.

Imediat creatura a fost spulberată de pe pământ și trimisă în zbor spre zidul de oase din spatele ei, fiind izbită de acesta. A căzut apoi la baza zidului și a rămas inertă.

— Ai reușit, Vega Jane! a țipat Delph, constatând că manticora murise.

Delph îngenunchease pe pământ, ținându-se de braț.

Apoi, pereții din ambele părți s-au scuturat și au început să se răstoarne.

— Harry Doi! am strigat, atingând hamul.

El a sărit și l-am legat de acesta. Apoi l-am apucat pe Delph și ne-am înălțat. Am plutit, răsucindu-ne și ferindu-ne de oase, de craniu și de toate celelalte resturi. Bucățile mai mari sau mai mici continuau să ne lovească, dar nu mi-am luat deloc privirea de la capătul labirintului.

Și atunci un turn de oase s-a prăbușit în fața noastră, iar micul pătrat de negru despre care știam că era capătul labirintului a dispărut.

Am ridicat bagheta și am strigat:

— *Engulfiado!*

Oasele au fost spulberate din calea noastră de un val uriaș de apă, iar noi am planat pe deasupra. Am aterizat fulgerător și am căzut la pământ cu toții. L-am desfăcut pe Harry Doi din ham și m-am ridicat.

— Delph, te simți bine? l-am întrebat pe un ton imperativ. Văzând că nu îmi răspunde, m-am uitat cu atenție spre el. Delph?

S-a întors cu fața la mine. Era o mască a durerii.

— Delph, ce s-a întâmplat?

Am fugit spre el, dar m-am oprit când el a ridicat brațul.

— C-cred că m-m-a prins.

Manticora îl *prinsese*. Brațul lui stâng era ars, fiind acum aproape

negru; pielea era bășicată și crăpată.

Am scos imediat Piatra Viperei din buzunar, am trecut-o pe deasupra brațului său și am nutrit gânduri bune.

— Mulțumesc, Vega Jane, mi-a spus el. Durerea s-a dus.

A întins brațul.

Ei bine, durerea se prea poate să fi dispărut, dar brațul era încă negru. Pielea avea în continuare vezicule și crăpături, asemenea cărnii ținute prea mult deasupra flăcărilor. Când Delph mi-a urmărit privirea și a văzut starea brațului său, a pălit imediat.

— Delph, i-am spus, îmi pare rău. Cred că Piatra nu poate pe deplin...

N-am putut să termin fraza.

— În regulă, Vega Jane, a zis el cu blândețe. Nu mai am dureri. Asta-i important. Așa cum ai făcut și pentru tata. Chiar dacă nu pare... chiar dacă n-arată prea bine în continuare.

Am simțit cum mi se adună lacrimile în ochi, însă privirea lui m-a liniștit. M-a apucat de braț și mi-a spus:

— Suntem în viață, Vega Jane. Suntem ÎN VIAȚĂ.

A deschis apoi desaga și s-a îmbrăcat cu o altă cămașă.

M-am uitat în jur la lizierele de copaci care răsăriseră în ambele părți, avântându-se atât de sus, încât păreau să atingă cerul. În câteva momente, am fost înghițiți de un alt labirint.

— O, nu! am exclamat, simțind că starea mea de spirit se prăbușește din nou.

Pe când scoteam bagheta, pregătindu-mă să rostesc vraja care avea să îndrepte labirintul, am început să mă simt ciudat. Nu, *ciudat* nu era cuvântul potrivit. Mă simțeam *îngrozită*. Dar ceea ce mă îngrozea erau lucrurile despre care știam că nu mi se întâmplaseră. Eram o bestie și, deodată, ceva mă făcea bucăți. Eram o pasăre și eram devorată. Eram transformată într-un licantrop hidos și apoi eram eviscerată.

Brusc, mintea mi s-a limpezit.

Un *wendigo*!

M-am uitat în spatele nostru și, iată-l, avântându-se spre noi.

L-am prins pe Delph de mână, în același timp în care el l-a luat pe Harry Doi în brațe.

— Hai, Vega Jane! Hai!

Am țâșnit în sus, aproape trecând de vârfurile copacilor labirintului. Apoi am luat-o înainte. Am privit în urmă și am văzut că wendigoul era exact în spatele nostru. Fulgerul și tunetul au lovit atât de aproape de noi, încât am fost pe punctul să ne răsturnăm. Știam de ce.

Zburam pe deasupra Quagului. Furtunile apăruseră pentru a mă opri, după cum îmi spusese Astrea că avea să se întâmple.

— Delph! am strigat. Nu pot să zbor aici. Furtunile mă vor opri. Trebuie să ne întoarcem în labirint.

Delph a privit în jos din poziția sa.

— Înainte să cobori, luminează labirintul acolo, a strigat el, încercând să acopere zgomotul furios al furtunii.

Privind cu atenție în fața noastră, l-am văzut pe wendigo câștigând teren, dar am făcut așa cum mă rugase Delph.

— *Illumina!*

Deodată, labirintul a fost puternic luminat. L-am văzut pe Delph trecându-și privirea pe deasupra acestuia. Un alt fulger a lovit un copac, imediat sub noi. Forța ciocnirii a trimis în aer unde de șoc, care ne-au dat de-a rostogolul.

Am scăpat mâna lui Delph din prinsoare, iar el și Harry Doi au început să se prăbușească.

În aceeași clipă, mintea mi s-a umplut încă o dată de groază. Când am aruncat o privire înapoi, wendigo se afla la mai puțin de șase metri de mine. Furtuna nu părea să aibă niciun impact asupra înspăimântătoarei creaturi.

Mi-am forțat mintea să se limpezească și am țâșnit în jos în întuneric, scrutând în jur în căutarea celor doi, aflați în cădere.

— *Illumina!*

Când i-am văzut, m-am năpustit spre ei, cu capul în jos. Niciodată

până atunci nu mai zburasem atât de repede, dar tot nu mi se părea suficient de rapid. Eram convinsă că aveam să murim cu toții, iar blestematul de wendigo avea să se ospăteze cu trupurile noastre.

La acest gând am accelerat, am întins mâna și l-am înșfăcat pe Delph de spatele cămășii. Harry Doi era încă în brațele lui. Am pornit din nou spre înaltul cerului, dar Delph mi-a strigat:

— Rămâi în labirint, Vega Jane! Rămâi în labirint!

M-am uitat la el și apoi din nou la wendigo, care încă se ținea după noi. Simțeam cum mintea mi se umple de o groază care nu-mi aparținea, însă asta n-o făcea mai puțin oribilă. Probabil că încetinisem, căci l-am auzit pe Harry Doi mârâind îngrozitor, ceea ce mi-a făcut părul măciucă.

— Nu! am țipat, atunci când Harry Doi a sărit din brațele lui Delph direct la wendigo, care era acum atât de aproape, încât îi vedeam perfect silueta morbidă, transparentă.

L-am înșfăcat pe Harry Doi și mi-am dublat viteza, lăsându-l pe wendigo în urmă, cel puțin pentru moment. Când m-am uitat la Harry Doi, am tresărit. O parte din urechea lui stângă lipsea. În timp ce Delph se ținea de piciorul meu stâng, l-am pus pe Harry Doi în hamul lui, am scos Piatra Viperei din buzunar și am trecut-o pe deasupra locului în care fusese urechea lui Harry Doi. Piatra nu putea face să crească la loc părțile din trup, dar sângerarea a încetat. Iar câinele meu părea să fie bine acum.

— Stânga, stânga! a strigat Delph.

Am virat la stânga atât de brusc, încât cizmele noastre aproape că s-au izbit de copaci.

— Dreapta, apoi dreapta din nou! m-a îndrumat Delph.

Am făcut așa cum mi-a zis. M-am minunat de faptul că, aparent, el memorase labirintul după ce îl privise doar câteva momente.

Delph a continuat să rostească repede și scurt diverse indicații, iar eu le-am urmat. Însă wendigo era încă în spatele nostru și intenționam să fac ceva în legătură cu asta.

— Ține-te bine, Delph, i-am zis, ridicându-i mâna până când a

putut să se apuce de o parte a hamului care îl susținea pe Harry Doi la pieptul meu. Apoi am îndreptat bagheta înspre spatele meu și am strigat: *Embattlemento!*

Am făcut imediat un plonjon. Wendigo a reușit să evite scutul invocat prin vrajă cotind la stânga, dar asta mi-a îngăduit să îmi schimb poziția. M-am rotit astfel încât să pot zbura pe spate, am făcut semnul X în aer cu bagheta și am strigat:

— *Omniall!*

Lumina l-a lovit pe wendigo exact în pieptul său transparent, după care acesta pur și simplu și-a ieșit din minți. S-a rotit imediat, pierzând controlul, și s-a izbit de un perete al labirintului. L-am urmărit coborând și prăbușindu-se într-o altă porțiune a zidului. A continuat să facă asta de câteva ori, cu mintea și cu simțul direcției pierdute, până când a căzut grămadă la pământ și a murit.

M-am întors din nou cu spatele și m-am avântat în zbor.

Douăzeci de secunde mai târziu, urmând indicațiile lui Delph, am ieșit din labirint în aer liber. Am aterizat rapid și l-am desfăcut pe Harry Doi din hamul său. L-am îmbrățișat și am atins cu blândețe locul în care fusese cândva partea de ureche care lipsea. Iar asta m-a durut la fel de mult ca și în cazul brațului lui Delph.

Când m-am uitat însă la Delph, l-am văzut zâmbind larg. Și apoi, privindu-l pe Harry Doi, am văzut voioșia din ochii lui de culori diferite.

— Am reușit, Vega Jane! a strigat Delph. Am reușit să trecem de Primul Cerc.

Subit, bagheta mi-a fost smulsă.

— Dar va fi ultimul lucru pe care l-ați făcut, a rostit o voce profundă. Sau să nu-mi spuneți mie Lackland Cyphers.

TRIGINTA TRES

Căpitanul Furinilor

Insul uriaș care îmi luase bagheta ținea în mână o sabie veche și ruginită, dar încă periculoasă. Însoțitoarea lui, o femeie, avea un arc cu săgeata îndreptată spre noi.

Lackland Cyphers avea o barbă neagră și scurtă și părul lung, de aceeași culoare, însă ochii îi erau de o nuanță fermecătoare de verde. Era îmbrăcat cu haine vechi și purta o pereche de cizme murdare, înalte până la gambe. Trăsăturile lui erau remarcabile, dar, în același timp, era tras la față. Arăta cam de douăzeci de sesiuni.

Femeia era cam de vârsta lui Delph. Ca și mine, era înaltă și subțire, cu antebrațe vânoase la vedere, căci avea mâneci scurte și zdrențuite. Chipul îi era drăguț, dar murdar. Era îmbrăcată cu pantaloni de pânză, plini de noroi, și purta cizme uzate, deformatе, care se apropiau de sfârșitul vieții lor. Părul îi era de culoarea porumbului și flutura sălbatic în bătaia vântului. Ținea arcul cu o mână antrenată.

— Cine sunteți? am întrebat cu ochii la bagheta mea, aflată în mâna lui Lackland.

— Măi să fie, asta ar trebui să vă întrebăm *noi*, a zberat el.

— Eu sunt Vega Jane. El e Delph, iar acesta e Harry Doi, câinele meu.

Lackland a încuviințat din cap uitându-se spre fiecare, apoi s-a întors din nou la mine.

— Acum, spune-mi cine sunteți voi, i-am cerut eu.

— Ți-am spus numele meu: Lackland Cyphers. A arătat apoi spre femeie și a zis: Iar ea e camarada mea, Furina Petra Sonnet.

— Ce este o Furină? a întrebat Delph.

— Tocmai v-am spus, a zis Lackland iritat. *Noi*. De unde veniți? Fără îndoială că din altă parte a locului ăstuia. Nu-i așa?

— Vrei să spui din Quag? am întrebat, mai mult pentru a vedea ce reacție avea la auzul numelui.

— De unde altundeva? A ridicat bagheta și a adăugat: Ce este obiectul ăsta?

— A ce arată? E un băț.

— Mincinoaso! a mârâit Petra.

Curioasă, i-am aruncat o privire. Părea îngrozitor de sigură pe sine. Dar poate că mereu era atât de dezagreabilă.

Lackland a rostit scurt:

— Iar bățul ăsta îți permite să zbori? Căci v-am văzut acolo sus.

— Nu, nu-mi permite.

— Atunci, cum...?

— Pur și simplu *pot*. Tu nu?

— Lack, n-ar trebui să fim afară atât de mult, a intervenit Petra. Hai să luăm ce putem și să mergem.

— Ați văzut wendigoul? i-am întrebat.

Amândoi au înțepenit.

— Un afurisit de wendigo? a întrebat Lackland.

— Ne urmărea. A trebuit să-l omorâm.

— Voi... voi ați omorât un wendigo? a întrebat Petra.

Mâinile îi tremurau.

— Ori îl omoram noi, ori îl lăsam să ne omoare el pe noi, le-am explicat.

M-am uitat în jur.

— ăsta e Withering Heath, Al Doilea Cerc.

— Bărăgane și cercuri? Prostii, a rostit Lackland.

— Poate pentru voi, dar nu și pentru noi, s-a repezit Delph.

— Atunci, încotro vă îndreptați? ne-a întrebat el.

— Vrem să ieșim de aici, i-a răspuns Delph.

Lackland s-a uitat chiorâș la el.

— Te-ai țicnit? Nu există așa ceva.

— Ba există și intenționăm să găsim ieșirea, am intervenit eu. Când m-am uitat la Delph, l-am văzut zgâindu-se la frumușica

Petra. Am simțit cum mă înroșesc.

Petra s-a uitat la desagii noștri și a întreat:

— Ce aveți acolo? Mâncare?

Apoi a făcut un pas spre ele.

Într-o fracțiune de secundă, Harry Doi a sărit în fața desagilor noștri și a început să mârâie, dezvelindu-și colții lungi.

— Cheamă-ți animalul, a ordonat Lackland.

— De ce, ca să ne puteți șterpeli lucrurile? am ripostat eu.

— Suntem din neamul Furina; asta facem, furăm, a spus Lackland.

— De ce? a vrut Delph să știe.

Lackland l-a privit din cap până în picioare.

— De ce furăm? Păi, pe aici e un coșmar să supraviețuiești, amice, în caz că n-ai observat.

— Cum ați ajuns aici? l-am întreat.

— Aici ne-am născut, a răspuns Petra.

— Nu le spune nimic, s-a repezit Lackland.

— De ce? Ți-e rușine cumva, Lackland? a ripostat ea.

Înainte ca Lackland să răspundă, Delph a intervenit pe un ton calm:

— Noi ne-am născut în Wormwood, care este înconjurat de locul acesta. E un sătuc. Foarte sărac. Am lucrat la Moară, ridicând stuf. Vega Jane a lucrat la Hornuri, făcând diverse lucruri.

Petra a întreat ironică:

— Sărac zici? a întreat Petra ironică. Păi mie îmi pareți bine hrăniți și destul de curăței, așa cum se cade.

Nu se uita la Delph în timp ce rostea asta, ci doar la mine.

M-am uitat și eu lung la ea, apoi am spus pe un ton glacial:

— Asta fiindcă am petrecut ceva timp cu Astrea Prine în căsuța ei de acolo. Și imediat am adăugat, pe un ton și mai neutru: O cunoașteți?

Amândoi au scuturat din cap, iar eu i-am crezut.

— Mai sunt și alții ca voi? i-a întreat Delph.

Lackland și-a lăsat privirea în jos, dar Petra a răspuns cu asprime:

— Am fost cândva. Acum am mai rămas doar noi.

— Dar nu sunteți atât de bătrâni, am zis. Unde vă sunt părinții?

— Au murit, a spus scurt Lackland. Au murit și s-au dus.

— Au fost bestiile, a explicat Petra. Cu ceva timp în urmă.

Locuiam și noi într-un sat, unul frumos, nu departe de aici. Furinii au locuit acolo de... ei bine, dintotdeauna, așa zice. Am fost cândva mult mai mulți. Cu mult mai mulți. Dar, în timp, bestiile de pe aici au... pur și simplu au...

— Petra, îmi pare rău, i-a zis Delph cu sinceritate.

Asta a atras o privire surprinsă din partea Petrei. Cred că e posibil chiar să fi și roșit! Din nu știu ce motiv, am strâns mâna pumn.

Petra a continuat:

— Ultima dată când ne-au atacat, au omorât pe toată lumea, a continuat Petra. Cu excepția noastră. De atunci, suntem singuri.

— Petra, a izbucnit Lackland. Nu ți-am zis să nu le spui lor cum stau lucrurile?

— Lack, ea nu e bestie! Arată a licantrop? Folosește-ți ochii. Sunt ca noi.

Lackland mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Ei, poate la înfățișare. Nu pot să spun cât e de dură.

Am simțit că-mi arde fața și m-am uitat în altă parte. Nu prea departe, am văzut o pădure vastă și deasă de copaci foarte înalți. Withering Heath, așa cum o numise Astrea. Un loc plin de depresie. Abia supraviețuisem Primului Cerc, iar Delph și Harry Doi fuseseră răniți. Aveam nevoie de un loc în care să ne odihnim și să fim în siguranță o vreme, dacă exista un asemenea loc pe acolo.

— Trebuie să ne găsim un adăpost, am spus, întorcându-mă cu spatele la ei.

— Nu dai tu ordine, a zis Lackland. Și, oricum, cine zice că vrem să veniți cu noi? Eu zic să luăm ce aveți în desagi și după aia o *puteți lua la picior*. Ce ziceți de planul ăsta?

Exact în momentul acela, pământul s-a cutremurat sub picioarele

noastre.

— Fir-ar să fie! au strigat Petra și Delph.

Am văzut copacii groși tremurând. Apoi, și pe cei de pe margine, care erau ruși. Și iată-l acolo.

M-am răsucit pe călcâie și l-am privit pe Lackland.

— Aveți coloși pe-aici?

Era palid la față, dar în ochii lui verzi am văzut hotărâre.

— Avem tot soiul de creaturi pe-aici. Dar sunt lente, așa că de obicei putem scăpa de ele. Trebuie doar să...

— Un colos? a exclamat Delph.

Uitasem că el nu văzuse niciodată vreunul.

Eu mă confruntasem cu unul dintre acești coloși pe câmpul de luptă. Aproape că mă strivise. Speram să nu mai dau niciodată ochii cu vreunul. Însă acesta era doar pe jumătate cât cel pe care îl văzusem înainte, cam de zece metri înălțime și lat cât o casă. Ceea ce, după părerea mea, era destul de mult!

— Lack! a țipat Petra. În spatele nostru!

Ne-am întors cu toții și am văzut un alt colos, aflat la mai puțin de douăzeci de metri de noi. Era ceva de neînchipuit cum reușea o creatură uriașă să se apropie fără ca noi să ne dăm seama.

— Dă-mi bagheta! am strigat.

— Poftim? a întrebat Lackland, clar surprins de cel de-al doilea uriaș.

— *Bățul*. Dă-mi-l!

— Pentru ce... ce poți să faci cu...

— Oh, în numele Clopotniței!

Am înșfăcat bagheta din mâna lui, apoi m-am întors spre Delph și am zis:

— Ia-i de aici. Am arătat spre dreapta și am adăugat: Spre lizieră.

Delph a înșfăcat desagii noștri și i-a îndesat în brațele lui Lackland.

— Ia-i și du-te spre copaci, a strigat el.

Apoi a înhățat arcul și tolba cu săgeți ale Petrei, înainte ca ea să-l

poată opri.

— Ce naiba faci? a urlat ea.

— Delph! am strigat eu.

— Nu te părăsesc, Vega Jane, a spus el pe un ton care nu admitea nicio opoziție.

— Dar... a îngăimat Lackland, înainte ca Delph să-l apuce de guler și să-l arunce în direcția pe care i-o indicasem.

— Ai auzit-o, du-te acum!

Petra se uita cu încăpățănare la Delph.

— Te rog, a adăugat el. Te rog, du-te!

Ea a pălit și expresia ei de îndărătnicie a dispărut imediat. Am văzut-o punând mâna pe umărul lui Delph.

— Noroc! i-a urat ea, apoi a alergat după Lackland.

Am scrâșnit din dinți văzând gestul ei – aproape că uitasem că ne confruntam cu doi coloși. Apoi am auzit un lătrat și m-am uitat în jos. Harry Doi era exact lângă mine. Știam că el avea să rămână și să lupte alături de mine. Și, la fel de probabil, avea să moară.

M-am uitat în față și în spate. Coloșii nu așteptaseră cât timp noi șovăiserăm. Se deplasaseră destul de repede, în pofida a ceea ce spusese Lackland, avansând ușor cu picioarele lor lungi.

— Vega Jane, înalță-te în aer, mi-a strigat Delph. Eu rămân jos cu Harry Doi.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat cu respirația întretăiată.

El a ridicat arcul.

— Ca și în cazul lui Thorne, o distragere a atenției.

Am lovit pământul cu picioarele și m-am avântat în aer. De sus, i-am văzut pe Lackland și pe Petra ajungând la liziera aflată la circa o sută de metri. Se ghemuieră acolo și mă priveau acum zburând, cu cel mai mare sentiment de neliniște. Nu aveam de înfruntat un colos, ci doi. Mîntea mea s-a întors la câmpul de luptă pe care văzusem aceste orori zdrobind în mâinile lor oameni masivi și cai. E drept că văzusem și coloși înfrânți. Aveam nevoie de putere, abilitate și, mi-am imaginat eu, un dram de noroc.

Am zburat cât de sus am putut, cu mult deasupra celor mai înalți copaci, căci știam ce avea să se întâmple atunci când o făceam.

O furtună puternică avea să înceapă de îndată ce mă înălțăm în aer. Fulgerele au început să lovească și tunetele să mă asurzească. Apoi, a apărut ploaia. Toate acestea îmi puteau fi de ajutor, căci și coloșii erau în aer. Ploaia și furtuna îi orbeau, eram sigură, așa cum mă orbeau și pe mine. Dar nu pentru mult timp. Ochelarii mei erau în desagă, însă nu aveam nevoie de ei.

Am ținut bagheta în față și am rostit:

— *Pristino!*

Pe loc, câmpul meu vizual s-a limpezit.

M-am uitat în jos. Coloșii se aflau cam la trei metri unul de celălalt, căutându-și prada în jur.

Apoi, unul dintre ei a urlat de durere.

Delph tocmai îi trăsese o săgeată în picior.

În secunda următoare, l-am văzut pe Harry Doi țopăind în jurul picioarelor celor doi coloși. Al doilea uriaș l-a văzut și a început să se rotească, încercând să-l prindă; dar câinele meu era de departe mai agil, așa că cei doi coloși s-au izbit unul de celălalt.

Planul meu a prins contur imediat. M-am îndreptat cu capul și cu umerii în jos, în viteză. Apoi am planat, m-am năpustit spre stânga, m-am întors și am țâșnit înainte. În fața mea era spatele unuia dintre coloși.

Ei bine, Vega, iată că începe.

La trei metri distanță de coloși am îndreptat bagheta spre ei, am făcut o mișcare de șfichiuire și am exclamat:

— *Impacto!*

O lumină a pornit din vârful baghetei mele și l-a lovit pe primul colos în spate. Acesta a gemut din pricina loviturii și a căzut în față. Și, exact așa cum sperasem, s-a izbit de cel de-al doilea colos, răsturnându-l. Când amândoi au atins pământul, a fost ca și cum cerurile s-ar fi deschis, slobozind un tunet.

Când am privit în jos, am văzut colosul de deasupra ridicându-se

încet. Sub el, celălalt colos zăcea mort, zdrobit de greutatea însoțitorului său.

Și apoi, ceva m-a lovit în umăr, aproape răsturnându-mă. Mi s-a făcut greață când am văzut obiectul care mă dezechilibrase.

Era capul colosului mort, pe care fratele său îl smulsese de pe umeri și îl aruncase în mine. Plină de sângele acestuia, m-am avântat în sus, în timp ce colosul rămas în viață a întins o mână încercând să mă înhațe. A reușit să mă apuce de mantie, rupând o bucată din aceasta.

Apoi, l-am auzit pe colos urlând din nou. Delph reușise să-l lovească în ochi cu o săgeată. O adevărată faptă de vitejie, dacă socotim cât de înaltă era creatura. Cu mâna pe fața însângerată, colosul a început să-i hăituiască pe Delph și pe Harry Doi, care fugeau să-și salveze viețile.

Vârând mâna în centura de la brâu, creatura a scos cel mai mare topor pe care l-am văzut vreodată.

Apoi l-a aruncat, iar arma letală s-a rotit în direcția lui Delph cu o viteză amețitoare. Era uimitor să vezi ceva așa de mare mișcându-se într-atât de iute. Hipnotizată pentru o clipă, mi-am recăpătat simțurile. Apoi am îndreptat bagheta spre el și am strigat:

— *Embattlemento!*

Toporul a lovit scutul ridicat de vrajă și a urmat o explozie teribilă. Scutul a sfărâmat toporul în bucăți care au căzut pe pământ.

Colosul părea uluit de această turnură, așa că am profitat de momentul lui de confuzie.

— *Jagada!* am strigat, făcând mișcarea convenită cu bagheta.

Lumina a lovit creatura și mici răni au apărut pe pieptul său gigantic. Dar nu părea să sufere prea mult, arătând mai degrabă iritată. M-am uitat la bagheta mea. Ce vrajă avea să funcționeze împotriva acestui colos? O vrajă îl răsturnase. Cealaltă îl tăia. Dar niciuna nu îl oprise. Nu voiam să încerc vraja *Rigamorte*. Dacă nu funcționa, știam că nu puteam să-l înving.

— Atenție, Vega Jane! mi-a strigat Delph.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat înspre colos. Luase de jos un bolovan, de parcă ar fi fost o pietricică, și se pregătea să îl arunce în mine. Am fost atât de surprinsă, încât abia am apucat să mă feresc la timp. Am simțit cum părul îmi este biciuit de viteza proiectilului.

Apoi a luat o mână de pietroaie și le-a azvârlit spre mine.

Am fost nevoită să mă feresc, să plonjez și să arunc vrăji, pentru a supraviețui atacului său. Vraja mea *Impacto* a făcut să explodeze o piatră, care era atât de aproape de mine încât o parte din ea s-a spart și m-a lovit în coapsă, făcându-mi o tăietură adâncă.

Rănită și obosită să mă tot feresc de moarte, mi-am dat seama că trebuia să isprăvesc cât mai repede cu putință. În timp ce colosul se uita în jur, căutând altceva să azvârle în mine, am aruncat o privire spre un copac aflat la circa zece metri depărtare. Repetând în minte toate detaliile necesare, mi-am îndreptat bagheta spre baza copacului și am strigat, astfel încât să acopăr zgomotul furtunii:

— *Withero!*

O lumină a izbucnit din vârful baghetei și a lovit copacul în locul unde întâlnea pământul. Astfel, baza și rădăcinile i s-au slăbit, apoi s-a prăbușit sub propria greutate. Clătinându-se preț de câteva clipe, a căzut în față cu toți cei treizeci de metri ai săi. Am zburat departe de el. Când colosul a înțeles ce se petrecea, a fost mult prea târziu.

Trunchiul masiv l-a lovit în cap cu o asemenea forță, încât a intrat în pământ trei metri, înainte ca uriașul copac să cadă deasupra lui.

A fost o priveliște absolut îngrozitoare, pe care am rezistat să o privesc doar o secundă, pentru a mă asigura că murise. Apoi am zburat spre Delph și Harry Doi, aterizând lângă ei.

Am scos Piatra Viperei, am mișcat-o pe deasupra coapsei mele însângerate și am nutrit gânduri bune. Am simțit rana vindecându-se și durerea dispărând.

— Delph, te simți bine? l-am întrebat.

— Mda... Frumos zbor...

Mi-a zâmbit.

— Frumoasă tragere, am zis. Apoi l-am bătut pe Harry Doi pe

spate și am adăugat: Bună treabă, Harry Doi!

Grăbindu-ne spre Lackland și Petra, am încercat să-mi folosesc mantia pentru a șterge sângele încheșat de pe față și de pe umeri, acolo unde mă lovise capul colosului ucis.

Apoi am încremenit. Lackland era în genunchi și... ei bine, mi se *pleca*. M-a privit cu venerație și a spus fără să respire:

— Vrei să ne iei cu tine, Vega Jane? Te rog!

Petra nu făcea plecăciuni. Părea dezgustată de acest spectacol al adorației.

Când Delph i-a înapoiat arcul și tolba, ea i-a oferit un surâs radios, apoi l-a mângâiat pe braț și i-a spus:

— A fost uimitor, Delph! Cu adevărat!

A lăsat ușor mâna în jos și s-a uitat din nou la mine cu o expresie sfidătoare.

Am inspirat adânc și am lăsat aerul să iasă zgomotos.

Cred că aș fi preferat să iau zece coloși în locul ei.

TRIGINTA QUATTUOR

Un pact

I-am urmat înapoi în tabăra lor, care se afla la o jumătate de kilometru depărtare. A trebuit să mergem printr-o pădure care devenise atât de deasă, încât abia ne puteam strecura printre copaci. Cel puțin, m-am gândit eu, un colos n-ar fi putut cu niciun chip să ne atace acolo. Erau pur și simplu prea mari!

Spre deosebire de codrii din jurul Wormwoodului, acești copaci nu erau toți înalți și drepți. Mulți dintre ei erau răsuciiți și scorojiți, și înveșmântați în culori mohorâte. Nu se zărea nicio frunză deschisă la culoare, în niciunul dintre ei. Iar scoarța lor duhnea a ceva ce nu era nici proaspăt, nici dulce. Într-adevăr, detectam în aer numai mirosul de frică și de moarte. Orice sunet putea însemna că prădătorii se apropiau. Sfârșitul vieților noastre părea să stea la pândă dincolo de fiecare umbră a fiecărui copac grotesc. Toate ramurile păreau să se aplece spre noi, cu intenția de a ne lovi.

Mi-ar fi plăcut să închid ochii sau să mă uit în altă parte, dar știam că nu puteam. Trebuia să rămân vigilentă. Privindu-mi însoțitorii, am văzut că și ei procedau la fel. Petra și Lackland păreau abătuți și agitați. Ei bine, poate că și eu aș fi fost la fel, dacă tot satul meu ar fi fost șters de pe fața pământului.

Tabăra lor nu era mare lucru – o fâșie de mușama sfâșiată, întinsă peste câteva ramuri joase de copaci, și paturi improvizate din frunze înăuntrul unui șopron din lemn cu un versant. Indiscutabil, asta făcea ca pensiunea Loons din Wormwood să pară un loc extrem de luxos.

Mâncarea și celelalte posesiuni importante ale lor erau ținute într-un sac de pânză groasă legat de o creangă de copac, după cum ne-a arătat Petra. Mă îndoiam că erau în siguranță acolo, sus, dar totuși unde exista siguranța în locul acela?

Ne-am așezat în jurul unui foc mic, pe care l-a făcut Lackland, și ne-am încălzit oasele înfrigurate din pricina aerului rece. Când am văzut cât de puține aveau, mi-am deschis desaga și am împărțit cu ei o parte din mâncarea și din apa noastră. După ce fuseserăm atât de bine hrăniți acasă la Astrea, mă durea să-i văd înfulecând astfel cele câteva bucățele pe care li le oferiserăm. Știam că, nu cu mult timp în urmă, și eu aș fi procedat la fel.

După ce a terminat de mâncat bucățile de pâine și de brânză tare pe care i le dădusem, Lackland s-a tras mai aproape.

— La naiba, cum ai făcut toate... lucrurile acelea acolo?

Am scos bagheta din buzunar.

— Vrăjitorie. Magie. Pe care am învățat-o.

Am aruncat o privire spre Petra. Cu coada ochiului, o văzusem înfiorându-se în momentul în care scosesem bagheta. Acum se uita lung la ea, cu ochii larg deschiși, probabil de teamă.

— Nu-ți face griji, n-am s-o folosesc asupra ta, Petra, am spus cu un zâmbet menit să-i demonstreze că glumeam. În cea mai mare parte a timpului.

Îmi imaginasem că ea avea să pară înspăimântată, dar nu a fost așa. Pur și simplu s-a zgâit la mine preț de o secundă cu un aer sfidător.

Simțeam cum firea mea începea să scoată la iveală tot ce era mai bun din mine. Poate tocmai simțind asta, Delph a intervenit:

— Dar Vega Jane chiar a fost magică. Nu e ca și cum ai putea să fluturi un băț în jurul tău și să lupți cu niște uriași ca aceia de acolo.

— Delph, tu ești magic? l-a întrebat Petra, îngăduindu-și un moment ca să-și netezească părul și să-și șteargă o pată de noroi de pe braț.

Apoi l-a atins pe umăr cu mâna, lăsând-o să zăbovească acolo puțin cam mult, după părerea mea. Am simțit din nou cum mi se face mâna pumn. Duceam o adevărată luptă să mă abțin să nu-i trag una.

— În mine nu-i niciun strop de magie, a zis Delph cu un zâmbet

strâmb. Sunt prea mare.

— Și prea isteț, am adăugat repede, văzând că Petra era pe punctul de a spune ceva drăguț – eram sigură de asta. Delph a fost cel care ne-a scos din labirint. Și-a amintit tot atunci când acel wendigo ne fugărea. Și tot el a fost cel care le-a distras atenția coloșilor, astfel încât eu să le pot veni de hac.

Petra s-a uitat la Delph plină de admirație.

— Așa este, frumosule Delph! Mare și isteț. Și n-arăți rău deloc. L-a mângâiat din nou pe braț. Când a remarcat pielea înnegrită din jurul încheieturii, a exclamat:

— Ce-ai pățit?

El a ridicat din umeri și i-a răspuns:

— M-a prins manticora. Vega Jane m-a scăpat de durere, dar brațul meu încă e nițel cam rău.

— Ai înfrânt și o manticoră? l-a întrebat Petra cu o privire plină de venerație.

Lackland a lăsat să-i scape un râgâit sonor și a zis:

— Păi, tot ce avem noi e o spadă. Și un arc. E mai ușor să învingi bestiile cu bățul acela.

Îl priveam lung pe Delph, care se înroșise în timp ce Petra îi mângâia brațul. M-am ridicat iute în picioare și am aruncat pe foc încă un lemn. Când m-am așezat la loc, am ajuns cumva între Delph și Petra. Ea a fost nevoită să-și retragă repede mâna.

— Așadar, de unde șterpeliți lucruri? am întrebat. De la unii ca voi?

— Cum am mai spus, nu mai sunt alții ca noi, mi-a răspuns I.lackland. Cel puțin, nu de care să știi eu.

— Păi de la cine, atunci? Cu siguranță nu de la bestiile de pe-aici.

— Nu, nu de la bestii.

— Păi, dacă nu de la indivizi și nici de la bestii, atunci de la cine? a întrebat Delph.

— Cel mai adesea de la hiperborei, a zis Petra, aruncând încă o otheadă baghetei mele. Bănuiesc că li s-ar putea zice și bestii, dar

mai degrabă seamănă cu noi decât cu alte chestii blestemate de pe aici.

Am dat gânditoare din cap. *Hiperborei*. Astrea ne spusese despre ei. Că au pielea albastră și că pot zbura. Și că ar putea să ne fie dușmani sau aliați.

— Cum sunt ei? am întrebat. Încearcă să vă atace atunci când șterpeliți de la ei?

— Nu, a răspuns Petra. Cred că ne lasă să furăm de la ei fiindcă știu că n-avem nimic.

Lackland s-a uitat muștrător la ea.

— De parcă cineva de pe-aici ar permite ca altul să îl fure. Noi furăm cinstit.

Nu eram de părere că cineva ar putea *fura* „cinstit”. Dar n-am zis asta.

— Păi, n-am fost niciodată prinși sau răniți în timp ce furam, a subliniat Petra.

— Fiindcă suntem buni, nu? a completat Lackland cu o privire încântată.

— Unde locuiesc hiperboreii? am întrebat.

— Oh, au cuiburile cam peste tot, a răspuns Lackland.

— Cuiburi? a exclamat Delph. Cum adică? Așa, ca păsările?

— Mda, sus, în pomi. Și sunt destul de măricele. Mulți dintre ei locuiesc laolaltă. E mai sigur în felul ăsta.

— Și atunci, cum șterpeliți de la ei dacă sunt acolo, sus? am întrebat.

— Petra se poate cățara cu mare viteză, a precizat Lackland cu mândrie. Ea lasă lucrurile să cadă spre pământ, iar eu le prind.

— Ce fel de lucruri?

— Legume, cărnuri, materiale pe care le transformăm în pantaloni și în cămăși. Și apă. O țin în urcioare făcute din scoarță de copac. E nițel mai dificil să le prinzi pe astea. Până acum mi-am spart nasul și mi-am rupt două degete.

— Nu-i un preț prea rău pentru a nu muri de foame, a subliniat

Petra.

Lackland s-a întors spre mine.

— Ai zis că ne poți scoate de aici?

— N-am spus asta, i-am răspuns iute. Am zis că Delph, Harry Doi și cu mine vom pleca de aici.

— Dar ce e dincolo de locul acesta? a vrut Lackland să știe.

— Nu știu, i-am zis cu toată sinceritatea.

— Atunci, de ce vreți să mergeți acolo? a întrebat Petra.

— Fiindcă, fără îndoială, e un loc mai bun decât ăsta, i-a răspuns Lackland, încruntându-se din nou. Adică, ce loc ar putea fi mai rău decât ăsta?

— Ei bine, vom afla, am șoptit în barbă. Și cu voce tare am adăugat: Ce știți despre locul din care venim noi? Ni se spune Wugii sau Wugmorti. Voi arătați la fel ca noi. Mă întreb dacă nu cumva, la un moment dat, ați venit și voi din Wormwood.

Delph m-a privit întrebător. Am ridicat din umeri. Tocmai îmi trecuse asta prin cap. Nu vedeam cum ar fi putut Wugii din Wormwood să ajungă atât de departe în Quag și să întemeieze vreo așezare de orice lei. Dar nici că n-ar fi fost posibil nu aveam de unde să știu.

Lackland părea nesigur.

— Vreau să spun că noi suntem aici... așa, pur și simplu. Dintotdeauna am fost Furini. Cel puțin, asta e tot ce știm.

— Niciodată nu avem destulă mâncare, a adăugat Petra cu obidă. Și întotdeauna ceva e gata să te omoare!

Lackland a încuviințat.

— Da, tata mi-a zis că cei care au mai rămas din neamul Furina s-au unit într-o gașcă, pentru mai multă siguranță. Ultima noastră așezare a fost undeva spre vest. Cam la opt kilometri de aici. Mai erau vreo douăzeci de-alde noi când nenorocitele alea de bestii au venit într-o noapte...

Și-a coborât privirea și a aruncat o crenguță în foc.

— Afurisite chestii...

— Și părinții voștri nu v-au zis nimic despre locul de unde ați venit?

— Păi, există pergamentul, firește, a zis Lackland.

— Ce pergament? am întrebat iute.

— Acu', cine zice chestii? a intervenit Petra cu severitate.

— Ăăă... tu ai fost cea care a zis că ei arată ca noi, a răspuns Lackland. Și ne-au salvat pielea. Așa că arată-le pergamentul. E în sacul care atârnă în copacul de colo, a adăugat, arătând spre acesta.

— Lack, știi unde e!

Petra s-a ridicat și s-a cățărat în copac cu o agilitate impresionantă. I-am aruncat o privire furișă lui Delph și l-am văzut uitându-se după ea cu o admirație similară. Și poate cu nițeluș mai mult de atât. M-am încruntat. În clipa aceea, Delph s-a uitat spre mine, mi-a văzut expresia și și-a plecat privirea în pământ.

Petra a coborât sacul și ni l-a adus. Apoi s-a așezat cu picioarele încrucișate lângă Delph – desigur – și l-a deschis. A scos din sac o grămadă de pagini scorojite de pergament și mi le-a dat.

M-am uitat peste ele. Era un scris frumos, într-o limbă pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci.

— Ce scrie? am întrebat.

Atât Lackland, cât și Petra au scuturat din cap.

— N-am știut niciodată, mi-a zis ea. Și nici părinții noștri.

— Păi, și de ce le cărați cu voi? a întrebat Delph.

Rânjind prostește, Lackland a spus:

— Când n-ai mare lucru, e greu să te desparți de orice. S-a oprit, apoi a adăugat, uitându-se la mine: E limpede că știm lucruri care vă pot ajuta. Și ne asumăm partea cuvenită din treburi. Suntem amândoi la fel de tari ca oricine. N-o să regretați nicio clipită.

S-a uitat rugător la mine. Delph m-a privit și el. Am încuviințat din cap. El s-a întors spre Lackland și spre Petra și a spus:

— Atunci, rămâne stabilit.

A întins mâna și cu toții i-am strâns-o.

— Trebuie să înțelegeți că va fi primejdios, am spus apoi.

— Păi, a zis Lackland, ce mai schimbare o să fie, nu-i așa?

Am râs cu toții.

Și era bine.

Până când mi-am dat seama că era cât se poate de posibil să nu mai râdem niciodată.

TRIGINTA QUINQUE

Pergamentul adevărat

Era noapte. Alesesem să stau de veghe prima. Cu bagheta lângă mine, scrutam cu privirea înainte și înapoi. Apoi, după un timp, am văzut pe cineva mișcându-se. Delph s-a ridicat din patul lui de frunze și a venit spre mine, având cu el un arc încărcat, arma aleasă de Petra, pe care Delph o folosisese cu efecte devastatoare împotriva coloșilor. I l-am dat pe Destin și l-am privit cum își petrece lanțul în jurul taliei. I-am dat apoi și Piatra Viperei. Firește că mereu aveam să-mi păstrez bagheta.

— Nimic? a întrebat Delph preluând paza.

Am scuturat din cap. El s-a trântit jos și a spus:

— Du-te și culcă-te, Vega Jane!

— Cine stă al treilea de pază?

— Petra. Am stabilit asta împreună cu ea.

— Sunt convinsă.

Tonul meu aspru m-a surprins și pe mine, părând să-l sperie pe Delph.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Nu m-am uitat la el.

— Mă simt bine, Delph.

— Ba nu, eu cred că ai ceva, a insistat el.

M-am încruntat, iar el mi-a zis:

— Stai jos, Vega Jane, vorbește cu mine.

M-am așezat alături de el.

— Bine. Se pare că Petra și cu tine ați devenit foarte buni prieteni, foarte, foarte repede.

— Îmi pare rău pentru ea și pentru Lackland. Le-a fost tare greu. Au pierdut totul.

— Da, dar ea te... te tot mângâie pe braț și nu-și mai ia ochii de la

tine.

Știam că asta suna absolut stupid, dar erau singurele cuvinte care îmi veneau în minte.

Spre meritul lui, Delph n-a râs și nici nu m-a făcut să mă simt caraghioasă.

— Am văzut că te zgâiai la mine într-un moment în care eu o priveam pe ea, a zis Delph. Dar, vezi tu, era cu un scop.

— Ce scop?

— A fost atunci când Lackland a întrebat încotro ne îndreptăm.

L-am privit curioasă.

— Corect. Și tu i-ai zis că plecăm de aici, adică din Quag. Iar el te-a făcut fraier.

— Așa e. Însă, vezi tu, m-am uitat la Petra în timp ce el zicea asta, iar ea nu arăta ca și cum ar fi fost într-adevăr o tâmpenie – să plecăm de aici, vreau să zic.

— Dar cum arăta?

— De parcă ar fi vrut și ea să plece din locul ăsta.

Am pufnit.

— Păi, cine n-ar vrea?

— Nu, era mai mult de atât. Era ca și cum ar fi știut că e *posibil*. Era de parcă ar fi știut că mai există un loc în care să mergi, înțelegi?

Asta m-a izbit de parcă cineva mi-ar fi tras o palmă.

— Ai putut tu să-i citești toate astea pe chip?

— Era cum nu se poate mai evident, Vega Jane. Poate că nu vorbesc eu prea mult, dar nici nu-mi scapă multe.

Cuvintele lui m-au făcut să mă simt cam stânjenită. De multe ori îl tratasem pe Delph de parcă totul mi s-ar fi cuvenit, când de fapt ar fi trebuit să mă fi considerat cea mai norocoasă fată Wug pentru că îl aveam alături de mine.

— Atunci, se pare că Petra e mai isteată decât am crezut, am comentat eu.

— Dar tot îmi pare rău pentru ea, a zis el.

Am oftat. Bărbații... N-ar putea să priceapă chiar totul, nu-i așa?

— Mulțumesc, Delph. Mă bucur că am stat de vorbă.

— În regulă!

M-am dus spre ceilalți și m-am întins pe patul meu de frunze, cu desaga sub cap pe post de pernă. Harry Doi era lângă mine. Am închis ochii. Totuși, am descoperit de îndată că nu puteam să adorm.

Cum de știa Petra că exista un loc în care puteam să mergem?

Am deschis ochii, am băgat mâna în buzunarul mantiei și am scos foile de pergament mototolite. Am îndreptat bagheta spre ele și am rostit:

— *Illumina!*

Însă doar lumina nu avea să facă ciudatele semne de cerneală mai ușor de înțeles. De frustrare, am pocnit pergamentul cu palma și am zis:

— Ai noimă!

În momentul următor, aproape că am scăpat foile din mână. Cuvintele de pe prima pagină au început să se rotească în cercuri, asemenea apei într-o gură de scurgere. Însă literele nu au dispărut. Și nici nu s-au realiniat sub forma unor cuvinte pe care să le pot înțelege, în schimb, s-au unit și, pe pergament, în mijlocul lor, s-a materializat un chip. Era fața ridată a unui bărbat în vârstă, bărbos, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Părea să se uite direct la mine.

— Cine ține pergamentul? m-a întrebat.

„Ei bine, la naiba!“ m-am gândit. Cu voce tremurândă, i-am răspuns:

— Eu.

— Numele tău?

— Vega Jane.

A părut să cântărească răspunsul meu timp de câteva momente. M-am folosit de prilej pentru a arunca o privire în jur. Lackland și Petra dormeau în continuare. Delph era ceva mai departe, stând cu spatele la mine pe o stâncă. Harry Doi găfâia tăcut lângă mine, zgâindu-se la chip.

— Nu te cunosc, a spus bărbatul.

- Ei bine, nici eu nu te cunosc.
- Cum se face că ai pergamentul?
- Lackland Cyphers și Petra Sonnet mi l-au dat. Ei sunt din neamul Furinelor. Ei îl aveau. Sau, mai curând, tu.
- El a încuviințat, dar n-a spus nimic.
- Înainte, pergamentul era în păsărească. N-au putut niciodată să-l citească.
- În cazul ăsta, probabil că posezi o baghetă.
- Întocmai.
- O descântătoare. Sau o vrăjitoare, dacă preferi. De unde vii?
- Din Wormwood. Însă am fost pregătită ca vrăjitoare după ce am plecat de acolo.
- În ce scop ai fost pregătită?
- Tipul ăsta era prea băgăreț.
- De ce pui atât de multe întrebări?
- Am făcut parte din acest pergament mult prea mult timp și n-am avut pe nimeni cu care să conversez. Și tu ai fi curioasă în situația mea.
- Părea destul de rezonabil.
- Ei bine, cine ești? Și, în primul rând, cum de ești în pergamentul ăsta?
- N-ai de unde să mă știi, după cum nu te cunosc nici eu.
- Poate că îi cunosc pe vreunii dintre descendenții tăi, dacă ești atât de bătrân.
- Vreau să spun că nu sunt real, nu sunt o ființă vie.
- Am făcut ochii mari.
- Atunci, ce ești?
- Sunt un vestigiu.
- *Un vestigiu?* Ce e ăsta?
- O colecție de amintiri a unui grup de indivizi. Un catastif, dacă vrei, al memoriilor lor.
- Așadar, ai înregistrat în sinea ta informațiile Furinilor?
- Nu, nu pe ale lor. Nu știu cum au ajuns să mă posede acești

Furini.

— Atunci, pe ale cui?

— Merg mult mai înapoi. Până la cei care au creat acest loc.

Am tras adânc aer în piept. Individul ăsta *putea* să ne fie de ajutor, într-o mulțime de feluri.

— Bine, dar de ce e scris în păsărească pe pergament?

— A fost pentru protecție, în caz că pergamentul ajungea pe mâini greșite.

— Înțeleg. Isteț, dacă luăm în calcul faptul că și Maladonii pot face magii.

Individul și-a fixat privirea asupra mea și mi-am dat seama că și el mă putea vedea, după cum îl vedeam și eu.

— Cum de știi despre *ei*?

— Astrea Prine, am răspuns. O cunoști pe Astrea Prine?

— Nu pot să cunosc pe nimeni. Sunt un vestigiu. Dar am auzit numele acesta. E o vrăjitoare puternică. Păstrătoarea Quagului, de fapt.

Am privit în jurul meu din nou, dar Lackland și Petra încă dormeau, iar Delph continua să stea de pază. I-am aruncat o privire lui Harry Doi și am descoperit că nu-și luase ochii de la imagine.

— Spui că nu poți să vorbești dacă cineva nu are o baghetă. Dar ce se întâmplă dacă deținătorul baghetei ar fi un Maladon?

— Îmi dau seama.

— Cum?

— Pentru mine, bagheta unui Maladon produce numai întuneric. A ta, prin comparație, a fost o lumină strălucitoare, clară.

— Călătorim de-a latul Quagului. Ne poți ajuta să o facem?

A scuturat din cap.

— Este imposibil.

— Am ajuns până la căsuța Astreei, am spus sfidătoare. Am străbătut labirintul perfect din Primul Cerc și, pe parcurs, am învins atât o manticoră, cât și un wendigo. Iar acum suntem în cel de-Al Doilea Cerc, unde am omorât deja doi coloși.

Asta a părut să-l pună pe gânduri.

— Impresionant, a spus el în cele din urmă.

— Așadar, poți să mă ajuți?

— Nu sunt sigur cum.

— Ai spus că deții memoriile celor care au creat Quagul.

— Adevărat.

— Al Doilea Cerc, i-am zis, este plin de bestii care vor să ne vină de hac. Însă există și creaturi care ne pot ajuta?

— Hiperboreii locuiesc aici, a răspuns imediat. Veți vrea să vă împrieteniți cu ei.

— Cum?

— Hiperboreii vor răspunde la aceleași lucruri care creează prietenii pretutindeni. Respect și amabilitate. Acum, am obosit. N-am mai vorbit așa de mult de... ei bine, niciodată.

— Dar te pot chema din nou, nu-i așa?

— Dacă dorești. Lovește cu bagheta așa cum ai făcut-o înainte.

— Și nu ai niciun nume?

— Îmi poți spune Silenus, Vega.

Și, înainte ca eu să pot răspunde, a dispărut, iar păsăreasca a revenit pe hârtie. M-am ridicat și am fugit la Delph, apoi i-am relatat tot ce se petrecuse. A rămas cu gura căscată auzind povestea mea.

— Silenus? Un afurisit de vestigiu? a fost reacția lui atunci când am terminat.

— Da. Ce părere ai?

— Cred că trebuie să-i găsim pe hiperboreii ăștia. Apoi a aruncat o privire spre locul unde dormeau Petra și Lackland. Și poate că ei ne pot ajuta, nu? Știu destule despre hiperborei. Doar șterpeleau de la ei.

În pofida adevărului din vorbele sale, am simțit că îmi scade moralul, din motive evidente.

Afurisita de Petra!

TRIGINTA SEX

Hiperboreii

M-am trezit având în fața ochilor o priveliște care m-a făcut să-i închid din nou și să gem. Delph era fără cămașă, iar Petra îi masa brațul înnegrit cu un amestec dintr-o găletușă, folosind o cârpă umedă. Sporovăiau prietenește, iar ea râdea în timp ce îl asculta.

Am aruncat o privire înspre Lackland, pentru a constata că și el avea privirea ațintită asupra celor doi. Arăta așa cum îmi închipuiam că arătam și eu. Nu știu dacă nutrea anumite sentimente pentru Petra, însă erau împreună de ceva vreme... Sau poate că îi era greu să se acomodeze cu prezența noastră.

M-am ridicat repede în picioare și m-am dus la ei.

— Delph, nu ți-e frig fără cămașă?

Mă așteptam ca el să pară stânjenit și să se îmbrace repejor, dar n-a făcut-o. S-a uitat la mine și a zis:

— Pet mi-a curățat brațul. Orice ar fi chestia asta, am o senzație de bine, Vega.

Nu-mi venea să cred. Niciodată, în toată viața lui, Delph nu-mi spusese Vega. Mereu fusesem Vega Jane. Dar nu și în ziua aceea.

Și mai era ceva.

— Pet? am întrebat.

Ea mi-a aruncat o privire însoțită de un zâmbet rezervat. Abia m-am putut abține să nu scot bagheta și să o transform în... ei bine, nu știu în ce, dar cu siguranță avea să fie ceva dezgustător.

— Așa îmi spun prietenii, a precizat ea. Petra e puțin cam formal. S-a uitat în jur și a adăugat: Și nu cred că e cazul să fim formali aici. Nu eu și Delph, în orice caz. S-a uitat apoi la găletușa ei. Mi-ar mai trebui niște apă. Vrei, te rog, să aduci tu, *Vega Jane*?

Bine, jocul ăsta se putea juca în doi.

I-am spus Petrei să țină găleata lângă un copac din apropiere, apoi

am îndreptat bagheta spre un loc aflat deasupra acesteia, rostind:

— *Springato erupticus!*

Apa a început să curgă în găleată.

— Asta-i uimitor! a exclamat Petra.

Apoi i-am imprimat baghetei încă o mișcare, impulsionându-mi mintea, trupul și spiritul încă puțin, iar apa a țâșnit ca o sondă, astfel că Petra a fost răsturnată și udată până la piele.

— Vai! am exclamat eu. Îmi pare atât de rău!

— E în regulă, Vega, a râs ea. N-am mai făcut o baie ca lumea de o mie de sesiuni.

În pofida faptului că o uram, a trebuit să râd și eu. Probabil că aș fi răspuns la fel într-o situație similară. I-am aruncat lui Delph o privire, apoi m-am adresat ei:

— Trebuie să ne duci la hiperborei.

Această afirmație l-a făcut pe Delph să intervină imediat.

— Hiperborei? De ce?

— Vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a reuși să străbatem cel de-Al Doilea Cerc.

— Dar cum ne pot ajuta ei? a întrebat Petra.

— N-am de unde să știu până când nu ne întâlnim cu ei. Ai spus că locuiesc în cuiburi?

— Da, sus, în copaci, a zis Lackland.

— Iar eu pot să zbor, am adăugat. Acum, hai să terminăm cu asta, bine?

*

Ne-am croit drum prin desișul copacilor. Petra ținea arcul strâns, iar Lackland era înarmat cu sabia lui ruginită. Delph avea un topor pe care i-l dăduse Petra, iar eu aveam bagheta.

Când Lackland a ridicat o mână, ne-am oprit cu toții.

Ne-am tras în mijlocul unui pâlc de copaci aplecați, iar Lackland ne-a spus în șoaptă:

— Cuibul e în direcția asta, la circa cincizeci de metri. Iar ei sunt

acolo, sus.

— Cum poți să fii sigur?

În loc de răspuns, el și-a făcut mâna pâlnie în spatele urechii.

— Ascultați!

Mi-am făcut mâna pâlnie și m-am încordat să aud. Dar la mine a ajuns doar un sunet jos, ca un bâzâit. M-am uitat la Lackland. El a încuviințat din cap și a încercat un zâmbet, care a pălit rapid.

— Ascultă cum vorbesc, a zis el. Precum albinele.

L-am prins de braț.

— Cum se apără ei?

Pe un ton coborât, Petra a spus:

— Amarocii erau pe urmele unora dintre ei, care adunau apă la un pârâu. S-au năpustit asupra lor, astfel că n-au mai avut timp să zboare. Eu și Lack îi urmăream de după un șir de copaci, aflați nu foarte departe. Când amarocii erau pe punctul de a pune mâna pe pradă, din senin au apărut mai mulți hiperborei maturi. Au tăbărât pe amaroci, înainte ca aceștia să-și dea seama ce i-a lovit.

— Și ce le-au făcut? am întrebat-o.

— Le-au tras o bătaie soră cu moartea cu aripile lor și apoi i-au sfâșiat cu ghearele, a răspuns Petra. Apoi au cărat carcasele în cuiburi.

— De ce? am vrut să știu.

— Ca să-i mănânce, a zis ea simplu.

— Ei... mănâncă ei carne? am întrebat cu sufletul la gură.

Petra a încuviințat din cap.

— Dar pe voi nu v-au atacat niciodată?

— Ei bine, a intervenit Lackland, noi n-am fost niciodată atât de proști încât să-i atacăm.

— Dar le-ați luat diverse lucruri, am insistat eu.

— Numai mărunțișuri, a spus Petra calmă. Nimic ce ar fi putut să le lipsească într-adevăr. Și, după cum am mai spus, cred că le părea rău pentru noi.

— Credeți că știu ce le-au făcut bestiile familiilor voastre? am

întrebat.

Lackland a ridicat din umeri, însă Petra a dat afirmativ din cap.

— Cred că ai pus degetul pe rană, Vega. Eu cred că știu.

Acest comentariu – venit din partea ei – m-a surprins oarecum, însă, când m-am uitat la ea, se întorsese deja cu spatele. Aș fi preferat s-o urăsc pur și simplu. Dacă avea să se dovedească atât de complexă, m-ar fi supărat și mai tare!

Delph s-a uitat la Petra.

— Crezi că hiperboreilor chiar le pasă de tine și de Lackland?

— Ce importanță are? a întrebat Lackland, în timp ce mă uitam surprinsă la Delph.

— Are importanță. Nu crezi?

Ea a zis încet:

— Odată, când eram acolo, sus, unul dintre ei s-a întors la cuib. Tocmai apucasem niște provizii, când el a venit în zbor. Era masculul și era foarte mare. Ar fi putut să-mi sucească gâtul cu ușurință, dacă ar fi vrut.

— Pet, nu mi-ai spus asta niciodată! a exclamat Lackland tăios.

— Treaba e că doar s-a uitat la mine. Părea că e tristețe în ochii lui. A văzut lucrurile pe care le șterpelisem, apoi mi-a mai dat niște flecușețe. L-a privit cu toată convingerea pe Delph, apoi a adăugat: Așa că, da, așa zice că le pasă *cu adevărat*.

Delph s-a întors spre mine și a zis:

— Bine, dar ne trebuie un plan.

— Ah, un plan? a repetat Lackland sarcastic, studiindu-mă cu severitate. Abia acum te gândești la asta? Ce fel de conducătoare ești, ființă proastă și inutilă?

Mi-am mușcat buza și, odată cu ea, și limba. Uneori, eu eram foarte nechibzuită, iar Delph foarte calm. Dacă era să fiu conducătoarea lor, voiam să fiu mai mult ca...

TROSC!

Delph l-a izbit pe Lackland de un copac și, apropiindu-și fața la mai puțin de doi centimetri de cea a lui Lackland, a mârâit:

— Nu cumva tu ești cel care a implorat-o pe Vega Jane să vă „conducă” afară din locul ăsta? Sau mi s-a părut? Și, numai ca să știi, ea ne-a „condus” pe mine și pe Harry Doi tot drumul până aici. Mai mult, în caz că ai uitat, Vega Jane ți-a salvat fundul de coloșii ăia. Așa că, dacă îi mai vorbești vreodată în felul ăsta, îți smulg capul de pe umeri.

Am rămas acolo și l-am privit lung pe Delph, cu inima bătându-mi ciudat și cu mintea confuză.

Când Delph i-a dat drumul lui Lackland, acesta a căzut la pământ, dar s-a ridicat repede, părând atât mânios, cât și stânjenit. Și-a luat spada din locul în care căzuse și, preț de o clipă, am crezut că ar putea să recurgă la ceva stupid. Am făcut un pas înainte și am spus:

— Dacă nu ești cu mine și cu Delph, putem să o luăm pe căi diferite. Fără resentimente.

I-am aruncat și Petrei o privire, pentru a o face să înțeleagă că și ea era inclusă în acest ultimatum. Drept răspuns, s-a apropiat cu un pas de Delph.

Mi-am închipuit.

M-am întors apoi spre Lackland.

— Și tu?

Furia și calmul păreau să dea o luptă pe chipul lui. Într-un final, și-a lăsat arma în jos și a spus:

— Așadar, care-i planul?

— Ca să începem cu începutul, i-a răspuns Delph, Pet ar trebui să urce în copac. S-a uitat la mine. Iar tu, Vega Jane, ar trebui să zbori.

*

La douăzeci de fărâme după ce Delph ne explicase planul său, Petra se cățăraseră la o înălțime de peste șase metri în masivul copac, unde hiperboreii își aveau unul dintre cuiburi. Apoi s-a oprit și s-a uitat în jos, la mine. Eu m-am uitat în sus, la ea. Am așteptat, numărând până la cinci. Vedeam în ochii ei o prudență pe care sigur aș fi adoptat-o și eu dacă aș fi fost în locul ei.

Apoi a țipat. La cincisprezece metri mai sus de ea, am văzut trei capete cu pene albastre care se ițeau printre ramuri.

I-am dat Petrei semnalul. Ea a inspirat scurt, a închis ochii și s-a lăsat să cadă. M-am împins în pământ și am țâșnit în sus.

Am văzut apoi doi hiperborei care s-au azvârlit de pe creanga pe care se aflau, avântându-se în jos. Aripile lor erau surprinzător de compacte și nu se întindeau foarte departe de torsurile lor zvelte și musculoase. Erau foarte rapizi. Însă eu aveam avantajul faptului că Petra cădea *spre mine*.

În timp ce plonja, am văzut-o pe Petra deschizând ochii și uitându-se precis la mine. Am văzut teama din ochii ei, ceea ce era de înțeles având în vedere căderea de la înălțime spre o potențială moarte. Dar, oare, se mai temea și dintr-un alt motiv? Mai precis, că aveam s-o las să moară? Iar eu ce simțeam? Ei bine, nu simțeam prea multe, căci îi *vedeam* pe ea și pe Delph împreună. Am zăbovit cu gândul la această imagine o secundă mai mult.

— Vega!

O lăsasem să treacă pe lângă mine. M-am întors în aer și am țâșnit în jos. Imaginea cu ea și cu Delph fusese înlocuită de o alta, în care ea zăcea ghemuită și moartă pe pământ, numai și numai din vina mea. Nu aveam de gând să las să se întâmple asta.

Am depășit-o, am coborât sub ea și am prins-o ușor în brațele mele.

M-am uitat la ea, iar ea s-a uitat la mine. Frica îi dispărea de pe chip, fiind înlocuită de recunoștință.

Cât despre mine, mărturisesc că mă simțeam incredibil de vinovată.

— Îmi... îmi pare rău pentru asta, Petra.

Mi-a studiat chipul și, în privirea ei, am văzut că știa întocmai ce se întâmplase.

— Nu-i nimic, Vega. S-ar putea ca și eu să fi făcut la fel dacă aș fi fost în locul tău.

Dar ceva din ochii ei îmi spunea că ea n-ar fi stat pe gânduri și

m-ar fi prins de îndată.

În timp ce o duceam în brațe spre pământ, perechea de hiperborei ne-a ajuns din urmă, aterizând lângă noi. Am lăsat-o pe Petra jos și m-am uitat la ei.

Amândoi erau masculi. Pielea lor era albastră ca apa atunci când e luminată de soare. Capetele le erau acoperite de pene. Aripile, când nu erau folosite, erau retrase prompt în spatele umerilor. Erau îmbrăcați cu pantaloni strânși pe picior și n-aveau cămăși. Torsurile lor erau musculoase.

Unul dintre ei s-a uitat la mine.

— Poți să zbori? Cum așa? m-a întrebat el.

Eram, în egală măsură, uluită și incredibil de ușurată că vorbea wugeza.

Am arătat spre lanțul meu.

— Uite cum. Numele meu este Vega Jane. Iar ea e Petra Sonnet.

Am arătat spre Delph, spre Lackland și spre Harry Doi în timp ce aceștia ieșeau dintre copaci și i-am prezentat și pe ei.

— Eu sunt Troy. El e Ishmael, a spus cel mai mare dintre cei doi.

Troy s-a uitat la Petra.

— Veneai după mâncare?

Ea a încuviințat din cap.

— Și atunci am căzut, a adăugat.

Troy s-a uitat la mine.

— Iar tu ai salvat-o.

— E prietena mea, i-am răspuns. Prietenii trebuie să se ajute între ei, în special aici.

— Vorbești cu multă înțelepciune pentru cineva atât de tânăr, a adăugat Troy.

— Nu v-am mai văzut pe aici până acum, a intervenit Ishmael. De unde veniți?

— Dintr-un sat. Wormwood.

— Nu cunoaștem locul ăsta, a zis Troy.

— Cei mai mulți nu-l cunosc. Am plecat din Wormwood și am

intrat în Quag.

— De ce? m-a întrebat Ishmael.

— Pentru a călători prin el. M-am oprit, apoi am adăugat: Și dincolo de el.

— Dincolo de el, a repetat Troy. Și ce crezi că se găsește dincolo de el?

— Asta vreau să aflu. Mă puteți ajuta să fac asta?

Hiperboreii au schimbat priviri între ei, apoi Troy a arătat în sus.

— Veniți cu noi!

Fără vreun alt cuvânt, și-au întins aripile, și-au luat elan și s-au avântat în sus.

M-am uitat la Delph, cu inima bubuindu-mi în piept. Habar n-aveam dacă hiperboreii aveau de gând să mă mănânce sau nu.

— Dacă nu mă întorc în șaiszeci de fărâme, luați-o înainte fără mine. Vă găsesc eu.

— Dacă nu te întorci în șaiszeci de fărâme, *te* găsesc eu, mi-a zis el.

M-am împins cu picioarele în pământ și m-am ridicat iute, pentru a mă alătura celor doi hiperborei de sus. O fărâamă mai târziu, am descins pe marginea celui mai mare cuib pe care îl văzusem vreodată. Nu era făcut din crenguțe așa cum sunt construite, în mod normal, cuiburile păsărilor. Era alcătuit din bușteni fixați laolaltă cu lut întărit și cu frunze compactate. M-am uitat în jur și am văzut zeci de mici campamente, unde grupuri de hiperborei tineri, bătrâni și de vârstă mijlocie lucrau, se jucau sau vorbeau. Cu toții s-au oprit din ceea ce făceau, uitându-se lung la mine.

Troy a arătat spre capătul îndepărtat al cuibului, unde fusese ridicat un cort mare din pânză.

— Vei sta de vorbă cu Micha. El e căpetenia rasei noastre.

Când am ajuns la cort, Troy a strigat:

— Micha, avem pe cineva care are nevoie de sfatul tău.

— Intră, s-a auzit o voce puternică.

Troy a dat la o parte clapa cortului și mi-a făcut semn să intru.

— Tu nu vii? I-am întrebat.

Troy a scuturat din cap.

— Micha te primește singur.

Clapa cortului s-a lăsat, iar eu m-am găsit într-un spațiu surprinzător de mare. Pe podea am văzut o saltea de dormit. Într-un colț se afla o masă mare din lemn, cu scaune în jurul ei. Un trunchi uriaș de copac se ridica în mijlocul acestui spațiu, iar funii groase erau legate în jurul acestuia pentru a sprijini cortul. Coccoțat pe o ramură groasă care ieșea din trunchiul de copac, se afla Micha. Penajul capului său era la fel de alb pe cât de albastră îi era pielea. M-a studiat cu atenție, apoi m-a întrebat imperios:

— Numele tău?

— Vega Jane, am răspuns cât de ferm am putut.

Cu o săritură și un fluturat scurt din aripi, Micha a coborât lin din copac și a rămas drept pe podea. Torsul lui era încă puternic dezvoltat, dar mușchii, îmi dădeam seama, trecuseră de prima tinerețe. Totuși, era o figură impozantă.

Mi-a făcut semn să mă așez la masă, apoi mi s-a alăturat și el. Mi-a dat un bol cu fructe și a turnat apă în două cupe din lemn. L-am comparat cu Regele Thorne, care avea nevoie de servitori pentru a face toate acestea, și prima mea impresie cu privire la Micha a devenit pe loc pozitivă.

Am mușcat dintr-un măr și am băut puțină apă.

— Ce sfat cauți? m-a îndemnat Micha.

— Trecerea prin cel de-Al Doilea Cerc...

Micha a devenit rigid instantaneu și pe chip i-a apărut o privire circumspectă.

— Vorbești despre cercuri?

— Da, Astrea Prine m-a învățat despre ele. Vreau să trec prin fiecare, astfel încât să pot pleca din locul acesta.

— Într-adevăr?

A luat din bol o portocală și, folosindu-și ghearele pentru a o desface, a vârat în gură o bucată, cu tot cu coajă. A mestecat-o încet.

— Așadar, madame Prine dorește asta?

Mi-am scos bagheta.

— Da. Așadar, o cunoști?

Micha și-a menținut privirea la bagheta mea.

— Firește. Ea este Păstrătoarea Quagului.

— Vom accepta toate riscurile. Tot ce... dorim este să fim mai bine informați.

— Să fii mai bine informat e întotdeauna un lucru bun. S-a oprit, părând să-și aleagă vorbele cu grijă, apoi a adăugat: În locul ăsta există multe provocări.

— Din acest motiv mă aflu aici. Am ridicat bagheta.

— Astrea m-a pregătit, dar, cu toate acestea, n-aș refuza informațiile folositoare și nici vreun element sau instrument care s-ar putea dovedi avantajos pentru noi.

A chibzuit cu grijă auzind vorbele mele.

— Se aude de lucruri care aparțin Quagului. Și nu mă refer la bestii simple.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri ascunse aici, care s-ar putea dovedi folositoare pentru cineva ca tine.

Asta mi-a stârnit curiozitatea. Astrea nu pomenise nimic de genul ăsta. Poate că de asta Silenus mă îndrumase într-acolo.

— Cunoști lucruri de genul ăsta?

El a încuviințat încetișor.

— Există un element magic cunoscut drept Finnul.

— Ce face acesta?

— Poate face multe lucruri. Lucruri folositoare, a adăugat el.

— Astrea l-a creat?

— Nu. Nu toate lucrurile de aici au fost create de cei care au realizat Quagul.

Am simțit că mă prăbușesc.

— Vrei să spui că un Maladon a creat Finnul?

— Așadar, știi și despre Maladoni...

— După cum, evident, știi și tu.

— S-ar putea ca Maladonii să fi creat Finnul, a zis Micha. Nu sunt sigur de asta. Dar sunt sigur că este extrem de bine păzit.

— De cine?

— De un sabat de Furi. Creaturi cu șerpi dezgustători pe post de păr și cu sângele picurându-le din ochi. Acestea au puterea de a face pe cineva să se sinucidă, prin legănarea hipnotică a șerpilor de pe capetele lor.

O, sfântă Clopotniță!

— Unde e sabatul ăsta?

— La trei kilometri de aici, într-o peșteră de pe o colină. Te voi conduce eu, dacă dorești.

M-a studiat curios, așteptând răspunsul meu.

Mă simțeam confuză și îngrozită de faptul că existau Maladoni în Quag. Asta m-a făcut suspicioasă. Față de oricine. Dând glas acestui gând, am întrebat:

— De ce ne ajuți, Micha? Nici nu mă cunoști.

— Dar o cunosc pe madame Prine. Și admir curajul, în special la cineva atât de tânăr. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc că vei supraviețui. Însă, fără doar și poate, îți admir curajul.

De ce oare nu m-am simțit mai bine auzind asta?

TRIGINTA SEPTEM

Mărețul Finn

N-aș fi putut să mă folosesc de Destin fără ca o altă furtună să se iște, așa că mă căra Micha. Alți hiperborei, inclusiv Troy și Ishmael, îi luaseră pe ceilalți. Când m-am uitat la Lackland și i-am văzut expresia panicată, n-am putut să nu zâmbesc. Petra, pe de altă parte, părea să se simtă foarte confortabil.

Am început să coborâm și, când m-am uitat în jos, am văzut de ce. Apăruse colina. De acolo nu se vedea intrarea în peșteră, probabil fiindcă se întuneca, deși nu era încă seară. Blestematul de Quag! Am aterizat lin și Micha m-a lăsat jos. Apoi au aterizat și ceilalți alături de noi. Când ne-am adunat cu toții, Micha ne-a avertizat:

— Nu uitați, să nu priviți niciodată șerpilor în ochi. Mi-a pus mâna pe umăr și a adăugat: Succes!

— Mulțumesc, i-am spus.

Și-a desfășurat aripile și s-a avântat în sus, urmat de ceilalți hiperborei.

— Bine, am spus, întorcându-mă spre ceilalți. Voi intra în peșteră în timp ce voi veți rămâne aici, de pază. Dacă dau de bucluc...

— Poftim?! m-a întrerupt Delph. Nu te-am lăsat să te duci de una singură să dai piept cu coloșii. Crezi că o să te las acum să înfrunți furiile de una singură?

— Suntem patru, a adăugat Lackland cu convingere. Mai bine să luptăm cu toții.

Harry Doi s-a alăturat imediat, lătrând o dată.

Lackland s-a uitat la el și a spus cu o expresie amuzată:

— Bine, cinci, atunci.

— Am o baghetă, am subliniat eu.

— Iar eu am o spadă, a răspuns Lackland.

— Iar eu am arcul meu, a adăugat Petra.

Delph a ridicat toporul și a zis:

— Iar într-o peșteră întunecată ai nevoie de cineva care stă bine cu orientarea și ăla-s eu.

Am dat să protestez, dar, uitându-mă la chipurile lor, am știut că n-avea niciun rost. Trebuia să-i las lați ca să-i împiedic să intre în afurisita aia de peșteră. Și atunci m-a copleșit un alt sentiment: recunoștința. Erau dispuși să-și riște viețile pentru a mă ajuta să fac asta. Ar fi trebuit să apreciez lucrul acesta și, la naiba, așa am și făcut.

— Bine, dar când dăm peste furiile alea, nu uitați ce a spus Micha. Am pornit spre peșteră și am rostit: *Illumina!*

Interiorul peșterii s-a luminat brusc și eu am intrat prima, uitându-mă în toate părțile de frica creaturilor malefice cu vipere pe post de păr și cu sânge în loc de ochi.

— Stați aproape, am spus peste umăr. Și fiți pregătiți.

— Cum arată Finnul ăsta? a spus Delph șoptit, dar vorbele lui au reverberat în spațiul închis.

— Nu știu. Micha nu mi-a spus. Dar presupun că ceea ce păzesc aceste furii va fi destul de evident atunci când vom ajunge...

N-am putut să termin, căci ne-am rostogolit înainte; podeaua, la început netedă, devenise brusc înclinată. M-am lovit de ceva tare și m-am oprit. Apoi, ceilalți s-au izbit de mine. Am rămas acolo preț de câteva clipe, într-o grămadă de brațe, picioare și torsuri.

Și atunci am auzit. Am sărit iute în sus, cu bagheta în mână.

Ceilalți s-au repezit să-și recupereze armele.

— *Illumina!* am repetat.

Când am văzut ce apăruse acolo, am rămas fără aer.

O duzină de siluete ne înconjurau, toate îmbrăcate în zdrențe negre. Dar nu m-am putut concentra asupra acestui lucru din pricina șerpilor care se legănau pe capetele lor. Și, așa cum spusese Micha, din ochii creaturilor picura sânge.

Deasupra umerilor lor, într-o mică nișă din peretele stâncos, luminat de o sursă nu prea vizibilă, se găsea un cuișor din lemn, cu un colac de sfoară în jurul lui. Sfoara era înnodată pe alocuri.

Să fi fost Finnul? M-aș fi mirat. Obiectul pentru care ne riscaserăm viețile intrând acolo? Un cui și o sfoară?! În numele Clopotniței! Oare Micha ne indusese în mod deliberat în eroare, trimițându-ne spre o treabă zadarnică ce avea să ducă la pieirea noastră?

— Vega Jane! m-a strigat Delph.

Mi-am revenit la timp pentru a vedea o furie sărind la mine. În ultima clipă, mi-am amintit cuvintele de avertisment ale lui Micha.

Nu te uita la șerpi! Uită-te în ochii furiei!

— *Impacto!* am strigat, făcând cu bagheta mișcarea necesară.

Furia, care aproape mă ajunsese, a fost aruncată înapoi în perete, unde s-a prăbușit la pământ, cu șerpii bălăngăindu-se fără vlagă.

Când m-am întors, l-am văzut pe Delph rotind toporul cu abilitate și decapitând o furie care îl atacase.

Petra a tras o săgeată în pieptul alteia, iar aceasta a căzut moartă la picioarele ei.

Lackland și-a legănat sabia cu o îndemânare surprinzătoare, ucigând încă două furii cu împunsături iuți în tors.

— Delph, nu!

Era Petra, care țipa.

Am șfichiuit aerul din jur – deși două furii se apropiau de mine –, pentru a-l descoperi pe Delph cu ochii ațintiți spre șerpii care se legănau pe capul altei furii, ridicând toporul cu intenția clară de a-l împlânta în el însuși.

— *Lassado!* am exclamat.

O funie a țâșnit imediat din capătul baghetei, răsucindu-se în jurul cozii toporului, iar eu am tras cu putere și i-am smuls toporul din mână, ghidându-l să izbească gâtul furiei care îl păcălise.

Capul cu șerpi a căzut la pământ.

Când am simțit impulsul din umărul meu, m-am întors și am văzut șarpele pregătindu-se să mă lovească din nou.

Apoi, o săgeată a lovit-o pe furie în față și ea a căzut moartă.

I-am aruncat Petrei o privire recunoscătoare, după care am verificat locul unde mă mușcase șarpele. Nimerise hamul din piele,

dar, din fericire, colții nu-mi străpunseseră pielea.

M-am răsucit și am sărit peste trei furii, care mă atacau în momentul acela. În timp ce făceam o tumbă spre ele, am îndreptat bagheta spre spatele lor și am rostit de trei ori:

— *Severus!*

Torsurile lor s-au desprins de picioare și toate au căzut moarte.

M-am uitat în jur, gata de un nou atac, dar am descoperit că ceilalți omorâseră toate furiile rămase. Am alergat spre nișă și m-am uitat precaută la Finn. Scânteia strălucitor în lumină. Delph mi s-a alăturat imediat.

— Țta crezi că e? m-a întrebat el.

— Așa ar trebui.

Am întins mâna și am apucat obiectul, așteptându-mă să mi se întâmple pe loc ceva rău. Dar nu s-a întâmplat nimic.

I-am zâmbit lui Delph.

— Am reușit.

— Vega! m-a strigat Petra.

M-am întors. O porțiune a zidului se deschisese și cel puțin o sută de furii năvăleau pe acolo.

— S-a zis cu noi! a urlat Delph.

Am icnit. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce puteam să facem. M-am uitat la Finn. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât aproape că l-am scăpat. Petra a venit în fugă spre mine și a înșfăcat Finnul din mâna mea, apoi a dezlegat nodurile. În clipa următoare m-a izbit un vânt atât de puternic, încât am fost ridicată de la pământ și am rămas lată. Am închis ochii și n-am văzut nimic altceva decât o învârtjire de întuneric.

Am crezut că murisem. Căci probabil așa arăta și moartea.

Apoi nimic.

TRIGINTA OCTO

Dușmanii de lângă mine

— Vega Jane? Vega Jane?

Mi-am auzit numele și am deschis ochii încet.

Mă așteptam să văd întunericul peșterii sau al morții, dar n-am văzut niciuna dintre acestea. În schimb, am zărit lumină.

M-am uitat la Delph, care zăbovea deasupra mea cu o privire atât de plină de teamă, încât mi-a frânt inima. L-am prins de mână.

— Mă simt bine, Delph.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur.

Petra îl îngrijea pe Lackland, care avea o tăietură la cap.

Apoi, cu un fior de teamă, am văzut că Harry Doi era plin de sânge.

— Harry Doi! am strigat, încercând să sar în picioare.

— E-n regulă, Vega Jane, mi-a spus Delph, împingându-mă la loc.

— Ba *nu* e în regulă! E plin de sânge!

— Am folosit Piatra Viperei. E bine. A fost prins cu pieptul sub o stâncă atunci când am fost suflați din locul acela. Dar s-a vindecat acum. S-a uitat apoi spre Petra și spre Lackland și a adăugat: Am încercat să folosesc Piatra și pe el, dar Pet n-a vrut să mă lase. N-are încredere în ea, presupun.

M-am ridicat cu prudență.

— Cum am ieșit din locul acela?

Drept răspuns, Delph mi-a înmânat Finnul. Am văzut că funia era din nou strâns legată în jurul cuiului, dar primul nod era încă desfăcut.

— Cred că are ceva de-a face cu asta.

M-am uitat la Finn și m-am gândit la ce se petrecuse.

— Vântul care ne-a suflat de acolo și ne-a salvat viețile... A venit din el? Apoi mi-am amintit ceva și m-am uitat lung la Petra. Tu ai

desfăcut nodul și asta a stârnit vântul. De unde ai știut că trebuie să faci asta?

Ea s-a uitat agitată spre fiecare dintre noi.

— Nu știu. Pur și simplu mi-am făcut de lucru cu el. Voiam doar să-l determin să facă ceva. Am fost doar norocoasă.

I-am aruncat o privire lui Delph, care dădea aprobator din cap.

— Mă bucur c-ai făcut-o, altminteri eram morți cu toții.

Și Lackland încuviință surâzând.

— Pet nu se pierde cu firea atunci când lucrurile o iau razna, știu asta.

Dar eu nu zâmbeam. Fiindcă nu o credeam. Chiar dacă Delph și Lackland nu văzuseră, eu știam clar că Petra nu-și „făcuse de lucru” cu Finnul. Știusese exact ce urma să facă. Dar cum? Încă mă zgâiam la ea când, brusc, m-a privit. Putea cu ușurință să citească suspiciunea din ochii mei. Și nu-mi păsa dacă era așa. Întrucât *eram*, într-adevăr, suspicioasă.

— Mda... norocoasă, am spus încet, înainte de a pune Finnul în buzunarul mantiei mele.

— Dar cum ne va ajuta un vânt puternic să trecem prin Al Doilea Cerc? a întrebat Delph.

— Habar n-am, am spus cu sinceritate. M-am uitat spre Petra și am adăugat: *Pet*, ai vreo idee în legătură cu asta?

— Nu, a răspuns ea, uitându-se țintă la mine.

— Am scăpat ca prin urechile acului, a intervenit Lackland frecându-și rana, în timp ce Petra încerca să-i dea mâna la o parte.

Am luat Piatra de la Delph, m-am ridicat și m-am dus spre ei; apoi am trecut Piatra pe deasupra rănii, nutrind gânduri bune, iar rana a dispărut.

— Fir-ar să fie! a exclamat Petra, în vreme ce Lackland își trecea degetele uluit peste pielea acum intactă.

Uitându-se la Piatră, m-a întrebat:

— Ce e chestia aia?

— În locul ăsta, e cel mai bun prieten al nostru. Am pus Piatra

deoparte și am continuat: Trebuie să ne grăbim, înainte să se întunece și mai tare. Apoi vom putea să ne adăpostim undeva peste noapte și să pornim devreme mâine-dimineață.

Lackland a privit spre desigurul de copaci care se întindea înaintea noastră.

— Ce credeți că se află acolo?

— Niște chestii blestemate care ne pot ucide, a zis Delph, iată ce.

Ne-am luat desagi și am pornit la drum. Mi-ar fi plăcut să zbor, dar, în vreme ce, după toate aparențele, hiperboreii puteau face asta fără ca vreo furtună să le pricinuiască necazuri, eu știam ce avea să se întâmple dacă ne-am fi înălțat în aer.

Ne-am văzut de drum printre copaci și pe poteci din pădure atât de întunecoase, încât am fost obligată permanent să luminez calea cu ajutorul baghetei. În cele din urmă, când picioarele nu ne-au mai putut duce mai departe, ne-am instalat pentru popasul de noapte într-un mic luminiș.

Petra și Delph au adunat niște lemne, pe care le-am aprins cu bagheta. Lackland a folosit o tigaie din fier pe care o adusese cu el pentru a găti câteva dintre proviziile noastre.

Am umplut pocalele pe care ni le dăduse Astrea, apoi am turnat niște apă într-un bol și pentru Harry Doi.

Scăpaserăm ca prin urechile acului de o posibilă moarte pricinuită de furii și, cu toate astea, prinsesem curaj, căci luptaserăm bine laolaltă. Însă, curând după aceea, m-a cuprins o stare de deprimare cumplită, astfel că nu vedeam decât consecințe groaznice, pe noi toți zăcând morți lângă o turmă de creaturi hidoase, care zăboveau pe lângă noi așteptându-și nerăbdătoare festinul. Ce avea să se întâmple dacă aceste bestii îngrozitoare urmau să invadeze Wormwoodul? Fratele meu și toți ceilalți Wugi aveau să piară. Gândul m-a făcut să mă înfior și m-am străduit din răspuțeri să mă gândesc la altceva.

Mai târziu, după ce toți ceilalți se culcușiseră – Delph trăsese la sorți să fie primul care stătea de veghe –, m-am strecurat până lângă

Lackland și m-am așezat cu picioarele încrucișate alături de patul de frunze pe care el se întinsese.

— Ai luptat bine, i-am zis.

— Dar bagheta aia a ta... E o armă pe cinste, zău că da.

— Ai mai fost vreodată atât de departe?

A clătinat din cap.

— Niciodată n-a fost necesar, niciodată n-am vrut, până când ați apărut voi. A surâs, apoi zâmbetul i-a murit pe buze în timp ce privea focul care se stinge. E un lucru înspăimântător să părăsești ceea ce cunoști. S-a uitat la mine. Dar ia te uită cui îi zic eu asta. Tu ai lăsat totul în urmă ca să vii în locul ăsta.

— Ca să *străbat* locul ăsta, l-am corectat eu.

— Da, a fost el de acord.

Am tăcut amândoi, ascultând pocnetele și trosnetele focului pe cale să se stingă.

— Crezi că vom reuși cu adevărat? m-a întrebat Lackland pe un ton resemnat.

Și atunci, mi-am dat seama pe deplin că nu era cu mult mai mare decât mine.

Am ridicat din umeri.

— Nu știi, Lack.

El a încuviințat din cap și s-a scărpinat alene în barbă.

— Ce crezi că se află dincolo?

— Sper doar ca, orice ar fi, să fie un loc mai bun decât ăsta.

El a chicotit.

— Păi... ar trebui să fie, nu-i așa?

Nu eram la fel de sigură ca el în această privință. I-am urat noapte bună și m-am dus să mă așez lângă Petra. De pe patul ei de frunze, și-a ridicat privirea spre mine. Am vrut să aduc din nou în discuție problema Finnului, dar, simțind probabil ce aveam de gând să fac, mi-a luat-o înainte.

— Spuneai că mai sunt încă trei cercuri după ăsta? m-a întrebat ea.

— Da.

A expirat adânc și s-a uitat în direcția din care veniserăm.

— Te-ai răzgândit? am vrut eu să știu.

— Era doar o chestiune de timp până când eu și Lack aveam să fim uciși acolo. Așa că, dacă murim aici, ce importanță are? A făcut o pauză, apoi a adăugat: Tu și Delph... sunteți doar prieteni?

Eram eu și Delph mai mult decât prieteni? În unele privințe, eram precum un frate și o soră. În altele... Ei bine... ne sărutaserăm.

— Ce importanță are asta pentru tine?

— Îl plac.

— Și eu îl plac.

— Aș zice că asta e răspunsul la întrebarea mea, a zis ea fără să-și ia ochii de la mine.

M-am ridicat și m-am uitat în jos la ea.

— Aș zice că da.

Și am simțit fiori reci în stomac.

Pentru a-i contracara, am scos Finnul.

— Nu m-aș fi gândit niciodată să dezleg nodurile și, cu toate astea, sunt o vrăjitoare pregătită.

Am lăsat afirmația să atârne între noi asemenea unui nor de furtună.

— Păi, poate că trebuie să fii mai bine pregătită.

Aproape că am zâmbit auzind remarca ei sarcastică. Aproape. Fiindcă, din nou, vorbele Petrei îmi aminteau de ceva ce aș fi spus și eu.

Am lăsat-o și m-am întins pe spate pe patul meu din frunze, cu desaga sub cap. N-am reușit să adorm – gândurile nu-mi dădeau pace. Am scos pergamentul din buzunar, m-am asigurat că nu se uită nimeni la mine și l-am bătut ușurel cu bagheta.

O secundă mai târziu, imaginea lui Silenus mă privea din nou în ochi.

— Ne-am împrietenit cu hiperboreii și am reușit să luăm Finnul de la furii, am spus încetșor.

El m-a privit cu sprâncenele ridicate și cu o expresie de surprindere.

— Finnul... Adevărat?

— Știm că, dacă dezlegi unul dintre noduri, acesta stârnește un vânt puternic. Ce altceva mai face Finnul?

— Vă va apăra de cel mai mare pericol cu care vă veți confrunta în cel de-Al Doilea Cerc.

„Bine, m-am gândit eu, asta a fost cam vag.“

— Îl ai asupra ta? m-a întrebat el.

L-am scos și l-am ridicat, astfel încât el să-l poată vedea.

— Foarte bine, a zis Silenus. Acum există trei noduri.

M-am uitat la sfoară.

— Știu. Dezlegarea unui nod provoacă un vânt puternic.

— Finnul este un element magic cu puteri specifice. După cum ați descoperit, unul dintre noduri creează un vânt puternic. Dezlegarea celui de-al doilea nod produce o vijelie.

„Ei bine, m-am gândit eu, dacă ar fi mai puternică decât primul vânt, asta chiar ar fi ceva.“

— Și cel de-al treilea nod? am întrebat.

— Un vânt de o tărie inimaginabilă, egală cu forța multiplicată de câteva ori a celei mai puternice furtuni pe care ai întâlnit-o vreodată.

Am privit cuiul și sfoara. Ei, drăcia dracului! Toate acestea din ceva atât de mic și de simplu? Și, dacă dezlegarea primului nod fusese ceea ce ne suflase pe noi afară din peșteră, nu-mi puteam imagina în veci cum ar fi fost să-l dezlegăm pe cel de-al treilea.

— Carevasăzică, ne va salva de cea mai serioasă primejdie de-aici. Oare ce ar putea fi?

— Vai! Întrebi un lucru la care nu cunosc răspunsul exact. Dar știu că Finnul vă va fi foarte folositor.

L-am privit pe Lackland și pe Petra.

— De unde vin ei? l-am întrebat. Neamul Furina peste care am dat aici...

Silenius și-a luat un răgaz, pentru a chibzui la întrebarea mea.

— Atunci când a fost creat Wormwoodul, a fost creat și Quagul, pentru a-l înconjura complet, făcând astfel fuga imposibilă.

— *Aproape* imposibilă, l-am corectat eu. Dar continuă.

— A existat o tranziție de la marile câmpuri de bătălie la satul Wormwood, în vreme ce teritoriul înconjurător, respectiv Quagul, era creat. Nu s-ar fi așteptat nimeni la o migrare unitară totală.

— Asta însemnând ce, mai exact? am cerut eu lămuriri.

— Unii au fost prinși aici și n-au mai reușit să ajungă în Wormwood.

— Prinși aici?

— Da. Și, fără îndoială, unii au fost uciși. Dar alții au supraviețuit. Și au avut descendenți. Iar o parte dintre aceia au supraviețuit, în vreme ce alții nu. Așadar, cei mai voinici sau poate cei mai norocoși sunt încă cu noi.

Eram îngrozită.

— Cum au putut fi lăsați în urmă?

— Erau vremuri de mare haos și confuzie, Vega Jane.

M-am decis să-l întreb ceva ce nu-mi dădea pace.

— Ar putea exista descendenți ai Maladonilor pe-aici?

Nu-mi ieșea din minte imaginea Petrei.

— N-aș putea să afirm asta cu certitudine. Iar dacă sunt, e posibil ca ei nici măcar s-o știe.

— Prostii! Cum adică să nu știe?

— Păi, nici tu n-ai știut că ești vrăjitoare, nu-i așa?

În regulă, aici m-a prins.

Am pus încetșor pergamentul înapoi în mantie, m-am întins și am privit-o lung pe Petra. Îmi dădeam seama că nu dormea. Privea țintă în sus, aparent pierdută în gânduri. M-am întors pe spate și am închis ochii. Însă știam că n-am să pot dormi. Am înțeles destul de clar că existau acolo creaturi care m-ar fi omorât pur și simplu fiindcă erau animale sălbatice.

Dar dacă Petra făcea parte din rândul Maladonilor? Dacă ne conducea spre o capcană?

Părea că cel mai primejdios inamic al meu ar fi putut să se afle exact lângă mine.

TRIGINTA NOVEM

Un musafir neașteptat

Trei zile și trei nopți am mers prin pădure pe cărări întortocheate, fără să întâlnim nicio primejdie. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar nu s-a întâmplat așa. De fapt, mă simțeam din ce în ce mai deprimată, căci eram sigură că la următoarea cotitură aveam să fim atacați de ceva ce n-am fi putut învinge.

De fiecare dată când ne opream să mâncăm, să ne odihnim sau să bem apă, îmi dădeam seama că și ceilalți gândeau la fel. Fusesem pe punctul de a muri de mâna îngrozitoarelor furii, iar faptul că eram toți cu nervii la pământ nu constituia nicio surpriză.

După încă două lumini și două nopți tot nu văzusem vreun picior de creatură, fie ea prietenă sau inamică. Nu știu ce luptă aș fi putut să port deasupra mării infinite de copaci, având în vedere că mergeam automat și mă simțeam într-o stare cum nu se poate mai proastă. Pădurea era atât de densă, încât nu vedeam decât trunchiuri contorsionate și ramuri încâlcite, cu frunze negre și fără vreo pasăre în jur. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai greu ne croiam drumul printre copaci, așa încât am fost nevoită să folosesc vraja *Illumina* de nenumărate ori. Era ceva foarte deconcertant în a te afla în întuneric tot timpul. Iar faptul că eram deja extrem de încordați nu făcea decât să sporească efectul de melancolie sufocantă.

Ajunsesem în punctul în care ne ridicam la prima geană de lumină, mâncam ceva, apoi strângeam și porneam mai departe fără să ne adresăm unul altuia niciun cuvânt. În timp ce mergeam, aruncam în jur priviri posace, iar cele câteva remarci pe care le schimbam erau scurte și tăioase. Limbajul trupurilor noastre nu transmitea decât prezența unui instinct de autoapărare.

Lackland aproape că nu mai vorbea deloc; pur și simplu se uita urât la toată lumea.

Petra nu arunca spre noi căutături încruntate, însă îmi dădeam seama că nu era fericită.

Nici măcar Delph nu era în apele lui. Odată se răstise la Harry Doi, căci acesta intrase accidental în el și îl făcuse să verse niște apă. Doar Harry Doi părea să fie capabil să se ridice la înălțimea ocaziei. Pășea alături de noi aparent relaxat, deși cu simțurile în alertă maximă. El era singurul care izbutea să îmi îmbunătățească oarecum starea de spirit. Dar, chiar și așa, nu era suficient.

Ne opriserăm pentru masa de seară și eram adunați în jurul focului, când Lackland a izbucnit:

— Asta e o afurisită de prostie, nimic altceva!

— Ce anume? am întrebat cu aprindere.

— Habar n-avem unde naiba mergem. S-ar putea să ne învârtim în loc, nu-i așa? Sau te pomenești că poți deosebi un afurisit de copac de altul?

— Păi, nici nu te văd repezindu-te să ne conduci tu, i-a trântit-o Delph.

Petra i-a sărit în apărare.

— Lack doar zice ceea ce gândim cu toții. A ridicat apoi un deget în direcția mea și a adăugat: Știi încotro mergem? Cu adevărat?

Am privit-o cu atenție și, după câteva momente, am simțit o doză de răutate ridicându-mi-se în piept, făcând aproape să mă usture pielea. M-am ridicat și am întins bagheta.

— Asta mă face să fiu conducătoare, le-am zis. Dacă vreți să o luați înaintea singuri, dați-i drumul. Veți rezista cel mult o fărâamă.

Lackland a sărit de pe locul său.

— Nu putem face asta. Ne-ai luat deja din zona pe care noi o cunoșteam.

A fost rândul lui Delph să sară în ajutor și împreună i-am înfruntat pe Lackland și pe Petra.

— Voi ne-ați implorat să veniți cu noi, a țipat Delph.

— Fiindcă am crezut că știți ce faceți, a mugit Lackland.

Apoi a ridicat spada.

Delph a ridicat toporul.

Petra a întins arcul.

Eu am ridicat bagheta. Și atunci, mi-a încolțit ceva în minte. Ceva ce spusese Astrea, un lucru asupra căruia nu zăbovisem suficient. Însă acum am făcut-o. Fiindcă abia acum înțelegeam ce voise să spună.

Al Doilea Cerc e plin de deprimare și, dacă voi îi îngăduiți, sentimentul va ajunge să vă domine.

M-am uitat la Delph.

— E deprimarea din cel de-Al Doilea Cerc despre care ne-a zis Astrea. Este în atmosferă. Este pretutindeni. Ne înnebunește.

Delph a lăsat toporul în jos.

— Drăcia dracului!

În clipa aceea, pierzându-se cu firea, Lackland a răcnit:

— Pet, trage în câine. Am eu grijă de ceilalți doi.

Am ridicat bagheta și am strigat:

— *Embattlemento!*

Spada lui și săgeata ei au lovit scutul înălțat de vraja mea cu o asemenea forță, încât reculul loviturii i-a doborât pe amândoi. Apoi am rostit:

— *Ensnario!*

Funii de lumină au țâșnit din vârful baghetei mele, înconjurându-i. Apoi, cu o aruncare ca de undiță, am mișcat bagheta pentru a-i ridica și a-i depune la baza pâlcului de copaci.

— *Impacto!* am strigat.

Un capăt al funiei s-a înfipt adânc în pământ.

— Vega Jane, m-a strigat Delph. Dacă e în atmosferă, poți să folosești...

— Știu, Delph, știu ce am de făcut! L-am apucat de braț. Ține-te de mine! Vino, Harry Doi!

Am bătut cu palma în ham.

Harry Doi a sărit și eu am încheiat cataramele. Ațintind bagheta spre pământ, am rostit:

— *Ensnario!*

Rădăcini groase s-au ivit din pământ, înfășurându-se în jurul picioarelor noastre.

Am scos Finnul din buzunar și m-am uitat la Delph.

— Silenus mi-a spus că acum va fi cu mult mai rău decât atunci, în peșteră.

Delph și-a înghițit nodul din gât, după care a pus o mână uriașă pe mine și una pe Harry Doi.

— Gata? am întrebat.

El a încuviințat din cap.

— Gata.

Am rostit în gând o rugăciune și am dezlegat cel de-al doilea nod.

A fost de parcă un râu puternic s-a dezlănțuit brusc, prefăcându-se în aer. Copacii din pădure au fost aproape toți culcați la pământ de forța sa. Am fost nevoită să închid ochii și să-mi acopăr nasul și gura, căci vântul era mult prea puternic ca să mai putem respira.

Nu mai simțisem niciodată o asemenea forță. Chiar și cu legăturile de pe picioarele noastre, simțeam cum sunt ridicată de la pământ. Degetele îmi erau desprinse forțat de pe baghetă. Iar dacă în vijelia aceea mi-aș fi pierdut-o, am fi fost terminați. Dezlegând cel de-al doilea nod al Finnului, distrusesem oare toate șansele noastre de a supraviețui? L-am auzit pe Delph țipând, când strânsoarea lui asupra mea și a lui Harry Doi începuse să slăbească. Câinele meu era tras de lângă mine. Auzeam cum erau rupte unul câte unul toate lațurile mele magice.

Am aruncat o privire spre Petra și Lackland. Erau ridicați cu totul de la pământ și o singură funie îi mai ținea să nu dispară, căci tot ceea ce fusese tras în furtună avea să fie zdrobit de copaci.

Tocmai adusesem moartea asupra noastră, a tuturor.

Am privit cum era ruptă și ultima bucată de sfoară. N-am mai putut rosti nicio altă vrajă, căci forța vântului mă împiedica să-mi mișc gura. Eram terminați. Am țâșnit toți trei în aer. M-am uitat în

stânga mea și i-am văzut pe Petra și pe Lackland aruncați în sus, ca și cum ar fi fost lansați dintr-o mortieră. Apoi vântul s-a oprit, iar noi am plonjat spre pământ, aterizând dur, dar încă în viață. M-am ridicat cu precauție și am privit în jur. Petra și Lackland tocmai se ridicau încetișor. Mai mulți copaci fuseseră dezrădăcinați și zăceau răsturnați la pământ. Alții erau încă aplecați, poate pentru totdeauna. Cei mai mulți însă reveniseră la pozițiile inițiale, ceea ce constituia o dovadă a tăriei lor.

Mi-am pipăit capul și, în pofida durerilor și a usturimilor pricinuite de căzătura pe pământ, am izbucnit în râs. Groaznica deprimare care mă ținuse prizonieră dispăruse. Era ca și...

— ... cum un vânt răcoritor ar fi îndepărtat totul?

M-am răsucit pe călcâie să văd cine vorbise.

Era Seamus. Se urcase într-un copac căzut. Nu mai era îmbrăcat ponosit. Avea pantaloni negri, o cămașă albă, o vestă cu fireturi de aur, pantofi lucitori și o pălărie bine periată.

— Cine naiba e ăsta? au exclamat Petra și Lackland la unison.

— Seamus, spiridușul, a răspuns Delph. Îl cunoaștem.

Apoi, adevărul m-a izbit.

— Astrea ne-a urmărit în Vezi-Văzător, nu-i așa? am întrebat.

— Păi, firește c-a făcut-o, a răspuns Seamus, ca și când ar fi fost cel mai evident lucru rostit vreodată. A sărit apoi din copacul căzut și a venit spre noi. Ai folosit bine Finnul, a adăugat. S-a îndreptat apoi spre Harry Doi și l-a scărpinat între urechi. Câinii sunt imuni la deprimare, să știți.

— Astrea te-a trimis aici?

— Da, dar nu ca să intervin. Dacă ați fi pierit, am fost instruit să vă îngrop cum se cuvine în cimitirul Wolvercote.

— Ei bine, asta e al naibii de drăguț din partea ei, am spus cu sarcasm. Am inspirat adânc și am adăugat: Ce face Archie?

— Nu-și mai amintește de voi.

L-am privit curioasă, studiindu-i hainele noi.

— Arăți diferit.

A clipit din ochi.

— Spiridușii sunt, de fapt, un grup destul de formal. Dar suntem buni și să jucăm alte roluri atunci când împrejurările o cer. S-a aplecat și a adăugat cu o voce răgușită: Seamus este un spiriduș de treabă, scumpo și drăgălașo.

Asta m-a făcut să zâmbesc fără să vreau.

— Asta înseamnă că suntem la capătul celui de-Al Doilea Cerc? a întrebat Delph neliniștit.

— Cred că da, puteți presupune asta, a răspuns Seamus, privindu-l curios pe Lackland. Al Treilea Cerc începe dincolo de ridicătura aceea de pământ. Apoi a adăugat pe un ton de avertisment: Însă cel de-Al Treilea Cerc, după cum știți, are propriile provocări unice. Și-a netezit hainele și și-a aranjat pălăria, apoi a zis: Iar acum e timpul să plec. Mă îndoiesc că mă veți mai vedea vreodată. Vă urez mult noroc!

— Stai, mai am câteva întrebări! am strigat eu.

Dar, exact sub ochii noștri, Seamus s-a evaporat.

QUADRAGINTA

O a doua vrăjitoare

Ne-am luat desagi și, cu o stare de spirit mult mai bună, am pornit vioi la drum. În scurt timp am trecut de copaci și am ajuns în locul pe care ni-l indicase Seamus.

Ne-am oprit cu toții pentru a examina împrejurimile.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Lackland.

„Chiar așa, drăcia dracului!”, am gândit eu.

Dacă eram sătui de copaci, nimeriserăm în locul potrivit, căci nu exista nici măcar unul înaintea ochilor noștri. Era cel mai plan și mai deschis teren pe care îl văzusem în toată viața mea. În depărtare se vedea un bloc imens, ce părea a fi din granit, lat de câțiva kilometri și înalt de un kilometru și jumătate. Însă, cu excepția acestuia, terenul se întindea dincolo de orizont, la fel de plat. Și luminos.

Pădurea nu lăsase lumina să pătrundă deloc. Iar locul ăsta părea incapabil s-o lase să iasă.

Printre copaci fusese rece. Aici, era cald și orbitor de strălucitor, iar aerul părea uscat de la căldura de deasupra. Ne obișnuiserăm cu întunericul atât de mult timp, încât cu toții ne-am pus câte o mână la ochi pentru a ni-i proteja de lumina nemiloasă.

M-am uitat la ceilalți.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergem, am zis.

Am pornit prima, cu Harry Doi alături de mine și cu Lackland și Petra urmându-mă, în timp ce Delph încheia plutonul. Abia parcurseserăm un kilometru când mi-am scos mantia și apoi jacheta. Și ceilalți au procedat la fel, căci se făcea tot mai cald. Apoi mi-am suflecat pantalonii, căci îmi simțeam cizmele ca pe niște pietre arzând în jurul picioarelor.

Am continuat să mergem înainte, kilometru după kilometru, în timp ce canicula devenea tot mai puternică. Ne-am oprit să bem apă

de nenumărate ori, dar, de îndată ce porneam din nou, transpiram din abundență și pierdeam orice rezervă de apă. Harry Doi găfâia atât de tare, încât am crezut că avea să leșine.

După ce ne târâserăm picioarele pe o distanță pe care o estimasem la vreo treizeci de kilometri, Delph a venit alături de mine și, cu o voce scăzută, m-a întrebat:

— Vezi aflorimentul acela stâncos de acolo?

Am încuviințat din cap.

— Ei bine, e la fel de departe pe cât era și când am început să mergem, Vega Jane.

L-am privit lung și atunci mi-am dat seama că avea dreptate. Mi-am ridicat privirea spre cer și am avut încă un șoc.

Cu toate că mergeam de mult timp, iar ziua ar fi trebuit să cedeze locul nopții, soarele se afla în aceeași poziție în care fusese și atunci când pășiserăm pentru prima dată în cel de-Al Treilea Cerc.

— Delph, soarele...

— Știu, a încuviințat el.

M-am gândit la ceea ce ne spusese Astrea despre locul respectiv.

O expansiune vastă, care aparent se întinde la nesfârșit.

La nesfârșit. M-am înfiorat. Poate că sensul cuvintelor ei fusese doar literal. Dar ce prevestea asta pentru noi?

După ce am mai mers o vreme, ne-am oprit și ne-am instalat tabăra. Mi-am dat seama că era din ce în ce mai cald. M-am uitat la soare și apoi în jos, spre micul nostru loc de campare. Am ridicat bagheta și am rostit:

— *Embattlemento!*

Scutul magic s-a ridicat din bagheta mea, plutind în aer deasupra locului unde urma să dormim. Brusc, sub scut s-a făcut întuneric, iar aerul devenise mult mai răcoros.

— Mulțumim! a exclamat Lackland în timp ce-și ștergea fața de sudoare, lăsând aerul răcoros să-l cuprindă.

Apoi s-a prăbușit pe spate și a rămas pur și simplu întins acolo.

Mai târziu ne-am pregătit masa și ne-am așezat cu picioarele

încrucișate pe pământ. Ceea ce mă îngrijora cel mai tare era, firește, ceea ce Delph remarcase deja.

— Nu vom ajunge nicăieri. Dacă Lackland și Petra nu și-au dat seama încă, în curând o vor face.

Delph a stat primul de veghe în timp ce noi trei am dormit. Ei bine, Lackland și Petra au dormit. Eu am încercat mult timp să adorm, apoi am renunțat. Am scos pergamentul și l-am invocat pe Silenus. Ne-am privit unul pe altul peste coala de pergament de câțiva centimetri.

— Trăiești, a spus el ușor surprins.

— Trăiesc, i-am confirmat. Acum suntem în cel de-Al Treilea Cerc.

El a încuviințat blajin.

— Mă bucur.

Am înălțat capul.

— De ce? Ești un vestigiu. N-aș fi zis că vestigiile au emoții.

— Ei bine, e foarte limpede că nu știi chiar totul, a zis el pe un ton egal.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra situației în legătură cu care mă frământam.

— Te superi dacă îți prezint un prieten?

— E un prieten bun?

— E cel mai bun prieten al meu.

Silenius a încuviințat din cap, așa că am luat pergamentul și m-am dus spre locul în care Delph stătea de pază; m-am așezat alături de el și i l-am prezentat lui Silenus. Lui Delph i-a luat ceva timp să se simtă în largul lui în prezența chipului de pe pergament, dar, într-un final, după câteva „Ei, drăcia dracului!”, s-a liniștit.

— Silenus, avem o problemă, i-am zis apoi.

— Numai una? Sunt de-a dreptul uluit.

— Am mers aproape toată ziua, dar soarele a rămas încă pe cer, strălucitor și fierbinte. Am folosit un scut magic pentru a avea parte de puțină umbră.

— Foarte isteț din partea ta, Vega Jane.
— Treaba e că am mers tot drumul ăsta, dar el nu duce nicăieri, a adăugat Delph. E ca și când nici măcar nu ne-am fi mișcat.

Silenus a încuviințat.

— Înțeleg că asta ar fi o problemă.

— Poți s-o mai zici o dată, a adăugat Delph.

— Astrea mi-a spus că tot Quagul se mișcă, am intervenit eu. În realitate însă, n-o face. E doar o vrajă de halucinație. Și, brusc, m-am pomenit spunând: *Trandesa hypnotica*.

— Pardon? a exclamat Silenus.

— Este incantația care face să pară că tot Quagul se mișcă. Dar nu e așa. Totul e în mintea noastră.

Într-un acces de panică, mi-am mai dat seama de ceva. Astrea nu-mi spusese niciodată cum să o contracarez. Cum de uitase chiar asta? Cum de uitasem s-o întreb? Apoi, mi-a trecut prin minte altceva. Am privit agitată în jur. N-am mai văzut munți în depărtare. Nici creste și nici altceva din ceea ce Delph și cu mine văzuserăm anterior.

M-am uitat din nou la Silenius.

— Cam grea situație, nu-i așa? a remarcat el imperturbabil.

— Da, cam grea, am mormăit, cu moralul prăbușindu-mi-se pe lângă tălpile cizmelor. Apoi mi-am privit bagheta și am adăugat: Însă am o baghetă.

— Chiar așa. Știi incantația inversă? m-a întrebat Silenus.

— Nu, fir-ar să fie, n-o știu, am recunoscut cu un aer nefericit.

— Ești sigură?

— Da, Astrea nu mi-a spus-o niciodată.

— Vega Jane, a intervenit Delph, dar Astrea nu ți-a spus niciodată nici cum să-l invoci pe Silenus. Și mai ții minte cum ne-ai năucit pe toți la ea în căsuță? Ai făcut toate acestea de una singură, nu-i așa?

Silenus i-a zâmbit lui Delph.

— „Cel mai bun” prieten al tău este foarte receptiv.

— Așa este. Eu... eu am spus doar „Ai noimă”. Și tu te-ai ivit.

— Magia și vrăjile invocate se nasc *din necesitate*, a explicat Silenus.

I-am aruncat o privire.

— Poftim? Vrei să spui că pot inventa chiar eu vrăjile care ne sunt necesare pentru a străbate locul acesta? Că pot folosi și altele, nu numai pe cele învățate de la Astrea?

— Desigur. La urma urmelor, asta face parte din magie.

Și, cu aceste cuvinte, s-a făcut nevăzut.

— Ai să-ți dai tu seama, Vega Jane, a spus Delph încurajator.

— Ba nu, *noi* ne vom da seama, Delph, i-am răspuns zâmbind.

El mi-a susținut privirea.

— Așadar, i-ai zis tipului ăsta că sunt cel mai bun prieten al tău?

— *Ești* cel mai bun prieten al meu, Delph.

Drept răspuns, el mi-a oferit cel mai larg zâmbet al său. M-am simțit deodată cuprinsă de căldură. El mi-a atins brațul și s-a aplecat spre mine. Am închis ochii și...

Când mârâiturile ne-au ajuns la urechi, am sărit amândoi și ne-am uitat în jur. Dar nu se vedea nimic altceva în afară de întinderea vastă.

— Folosește-ți bagheta, m-a îndemnat Delph.

— *Crystilado magnifico!* am strigat eu.

Înfățișându-mi-se de parcă ar fi fost moarte, am văzut patru bestii care se mișcau cu o viteză alarmantă și care veneau înspre noi.

— Ridicați-vă! a țipat Delph. Licantropi. Treziți-vă!

Am aruncat o privire în spatele meu. Lackland și Petra își luaseră deja armele.

Am retras scutul *Embattlemento* de deasupra noastră, astfel încât să putem vedea mai bine, iar soarele a apărut din nou arzând. Temperatura a crescut brusc.

Când eram pe punctul de a rosti incantația pentru vraja mea de amplificare, am observat că licantropii se ridicaseră din pământ exact la picioarele mele. Înainte să-mi pot folosi bagheta, o săgeată a lovit-o în piept pe una dintre creaturi. Aceasta a urlat înfuriată, în

timp ce sângele îi fâșnea pretutindeni. Apoi s-a prăbușit și a murit.

Rămăseseră încă trei cu care să ne luptăm.

— *Jagada!* am strigat, îndreptând bagheta spre cel de-al doilea licantrop.

Tăieturi imense i-au apărut pe tot corpul. Zvârcolindu-se în chinuri, s-a prăbușit la pământ. Am fost răsturnată pe spate de mișcarea necontrolată a membrelor sale și am aterizat atât de dur, încât mi s-a tăiat respirația.

Când m-am ridicat împleticindu-mă, l-am văzut pe Delph folosindu-și toporul uriaș pentru a tăia o creatură în două. Apoi a căzut pe spate când cel de-al treilea licantrop l-a atacat. Am îndreptat bagheta spre el și am țipat:

— *Rigamorte!*

Dar licantropul s-a întors brusc, iar vraja mea nu a reușit să-l atingă.

În momentul următor, cel de-al patrulea licantrop s-a izbit în mine și am fost aruncată înapoi, fiind pe punctul de a fi mușcată de odioasa creatură. Bagheta mi-a căzut din mână și s-a rostogolit ceva mai departe.

Fără Destin și fără baghetă n-aveam nicio șansă de a-i ține piept unui licantrop. Dar nu aveam de gând să cedez fără luptă. M-am rostogolit și am sărit în picioare. El s-a repezit spre mine, dar am reușit să mă feresc din calea sa. Mi-am scos mantia, am rulat-o și am ținut-o în fața mea. Cu un mârâit, m-a atacat din nou. M-am ferit și de această dată, apoi am sărit în spinarea lui și i-am înfășurat mantia în jurul gâtului.

Înainte să apuc să strănut, m-a apucat cu ghearele de păr, m-a tras spre el, apoi s-a descotorosit de mine. Am aterizat în șezut doi metri mai departe. Când mi-am ridicat privirea, licantropul sărea înspre mine, cu colții pregătiți să ucidă.

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit creatura în spate. Pentru o clipă a încremenit în aer, apoi a plonjat, aterizând peste mine. Însă am reușit

să-l împing la o parte și să ies de sub cadavrul lui.

Apoi m-am uitat la Petra – era extrem de palidă și strângea în mână bagheta mea. *Ea aruncase vraja. Și aceasta funcționase.*

Se uita la mine cu ochi îngroziți, în timp ce Delph și Lackland – martori ai măcelăririi licantropului cu bagheta – se zgâiau la ea curioși.

În clipa următoare a lăsat bagheta să-i cadă și s-a prins de mână, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

M-am dus iute spre ea și am luat bagheta de jos.

Delph și Lackland au venit și ei în fugă.

– Tu... poți să faci... chestiile pe care poate să le facă și Vega, a zis Lackland cu un aer uluit.

– Vrăjitorie, a adăugat Delph gâfâind.

Ea încă își ținea mâna strâns, continuând să plângă. M-am uitat la mâna ei.

– Petra, lasă-mă să văd.

Ea a scuturat din cap, ținându-și mâna acoperită.

– Petra, dă-i voie s-o vadă, i-a zis Delph. Vega poate s-o vindece cu Piatra.

Deja o scosesem din buzunar. Însă a trebuit să-i desfac degetele forțat. M-am înfiorat și mi s-a strâns stomacul când i-am văzut mâna – era atât de neagră, de parcă ar fi fost băgată cu forța în foc. Arăta dureros și părea țeapănă. Am examinat-o, apoi m-am uitat la Petra. Pe chip i se citea durere și confuzie.

Am fluturat Piatra Viperei pe deasupra răni și am nutrit gânduri bune. Dar nu s-a întâmplat nimic. Surprinsă de acest lucru, am ținut bagheta deasupra mâinii ei și am încercat câteva vrăji diferite pentru a vindeca rana. Niciun cuvânt n-a funcționat.

Ea și-a smuls mâna și a spus scurt:

– Las-o așa!

În timp ce se îndepărta, ținându-se de mâna rănită, m-am uitat la bagheta mea. De ce o arse tocmai pe Petra? Deja o bănuiam că ar putea fi din rândul Maladonilor. Doar ea aruncase vraja de moarte.

Știuse cum să folosească Finnul, un element magic creat de vrăjitorii întunecați.

După câteva clipe, l-am văzut pe Delph privindu-mă curios. Aș fi vrut să-i spun ce gândeam, dar Lackland stătea exact lângă el.

— Slavă Clopotniței că Petra e vrăjitoare! am spus cu un zâmbet forțat, pe care nu mă îndoiesc că Delph l-a înțeles cum trebuie.

— Da, a consimțit Lackland, care părea să fie în continuare uluit de toată tărășenia. Mă duc fuguța să văd ce face.

S-a îndreptat grăbit spre locul în care Petra stătea ghemuită.

Aș fi vrut tare mult să-i spun lui Delph că Petra era dușmanul nostru. După aceea, poate că privirea de admirație din ochii lui avea să dispară de tot. Însă exista o singură problemă în legătură cu ceea ce gândeam.

Petra folosise bagheta pentru a-mi salva *mie* viața.

— Ce se întâmplă cu Petra, Vega Jane? m-a întrebat Delph.

— Nu știu, Delph, i-am răspuns.

Și chiar nu știam.

QUADRAGINTA UNUS

O faptă bună

A doua lumină, în timp ce mergeam, am aruncat vraja de creare a scutului deasupra noastră. Am ținut soarele și zăpușeala la distanță de noi, chiar dacă nu asta era problema noastră majoră. Culmea de granit se afla la fel de departe ca întotdeauna. Și, când în cele din urmă Lackland a venit la mine, am știut ce avea să-mi spună.

— Vega, mi se pare că nu avansăm niciun pic.

— Știu, Lackland.

El s-a încruntat.

— Și ai cumva vreun plan pentru a rezolva asta?

L-am privit drept în față. Apoi m-am uitat în spate și i-am văzut pe Petra și pe Delph mergând împreună și vorbind pe un ton scăzut. M-am întors din nou spre Lackland și i-am spus:

— La asta lucrez.

El m-a privit sceptic.

— Ah, bine, asta-i o adevărată ușurare.

— Dar *tu* ai vreo idee? am contraatacat eu.

A ridicat spada.

— Dacă vrei să spintec ceva cu asta, sunt omul tău. Bagheta și vorbele cad însă în sarcina ta.

Am aruncat din nou o privire înapoi.

— Și a Petrei, se pare.

S-a înnegurat la față.

— N-am știut niciodată asta despre ea.

— Ești sigur? N-au existat semne niciodată?

— Păi, ce fel de semne?

— A făcut vreodată ceva inexplicabil?

A scuturat din cap.

— Nu ceva ce mi-aș putea aminti. Totuși, până când a fost atacat

satul nostru, n-am petrecut prea mult timp împreună. Vreau să zic, nu suntem o familie sau ceva asemănător. Doar Furini.

— Cine a mai rămas din familia ta?

Abătut, și-a plecat privirea.

— Mama și sora mea. Tata și fratele mai mare au fost omorâți cu mult timp în urmă.

— Cum?

— Coloșii. N-am... n-am putut să fac nimic. Afurisiții de licantropi au omorât restul neamului Furina. În afară de Pet și de mine. Când am văzut că ne atacă, tot ce-am vrut să fac a fost să-i măcelăresc pe toți! a adăugat el cu violență. A făcut o pauză și s-a uitat din nou la Petra. Pet și cu mine suntem împreună de ceva timp. E ca și cum aş avea-o pe sora mea din nou, așa cred. Nimeni nu vrea să fie singur. Nu aici.

— Nu, nimeni nu vrea, am fost eu de acord, gândindu-mă la Delph și la Harry Doi.

În timp ce vorbeam, am continuat să mergem. Când m-am uitat înapoi, am încremenit. Lackland s-a izbit în mine.

— Uite!

S-a uitat țintă în față și l-am simțit la fel de uimit.

— Ce naiba e aia? m-a întrebat.

Delph și Petra ni s-au alăturat.

— E un inorog, a zis Delph apoi.

Într-adevăr, era un inorog. De un alb strălucitor și cu o coamă aurie, cu ochi negri și lucioși și cu un corn magnific de culoarea argintului. Era mare și musculos, cu un piept uriaș, și stătea în calea noastră. Arăta foarte nobil, aproape ca o statuie lustruită, dar cu o inimă pulsând. Și era primul animal din câte întâlniserăm acolo care nu încerca să ne *omoare*.

— Harry Doi! a strigat Delph.

Aventurându-se spre inorog, Harry Doi se afla acum la doi metri de acesta. Pufnind, creatura s-a dat puțin înapoi. Harry Doi s-a oprit, dând din coadă zâmbind. Inorogul a făcut câțiva pași în față. Harry

Doi a redus distanța și iată-i pe amândoi față în față, la mai puțin de trezeci de centimetri unul de altul.

Inorogul și-a scuturat coama, iar Harry Doi a lătrat, și mi-am dat seama că era un salut prietenesc. Apoi, câinele meu a înaintat și și-a frecat nasul de piciorul drept din față al inorogului. Acesta și-a coborât capul și a mângâiat urechea lui Harry Doi cu coama sa aurie.

Harry Doi s-a uitat la noi și a lătrat scurt, ca și cum ar fi zis: „Mișcați-vă încoace“.

M-am târât înainte, apoi le-am aruncat o privire și celorlalți, care nu se clintiseră.

— Dacă venim toți, am putea să-l speriem, a spus Delph cu un aer jalnic.

M-am uitat la inorog și am continuat să înaintez, gata în orice clipă să mă retrag, dacă ar fi dat semne de neliniște sau de teamă. Am întins mâna și l-am lăsat să mi-o adulmece. Apoi i-am mângâiat coama, iar el s-a frecat de umărul meu. I-am privit îndeaproape cornul de argint. Ce spusese Astrea? *Cornul inorogului poate anihila efectul tuturor otrăvurilor.* Asta pica la țanc, am presupus.

Apoi mi-am amintit cum puteai obține cornul unui inorog.

Îl convingi să ți-l dea.

Sau îl omori.

Cu niciun chip nu i-aș fi putut face rău acelei creaturi. Era atât de frumoasă și de blândă și... Și-a frecat botul de mâna mea, așa cum o făcea adesea și Harry Doi. Degetele mi-au ajuns din coamă pe capul lui. Mi-am simțit inima topindu-mi-se și mai tare. I-am atins cu multă blândețe cornul. Deși părea solid, îl simțeam moale sub degetele mele.

Apoi am observat că nu se lăsa cu toată greutatea pe piciorul drept din față. Am îngenuncheat ca să pot să mă uit mai bine.

— Ceva l-a rănit, am spus.

L-am mângâiat pe picior cu blândețe, având grijă să nu ating tăietura de acolo. Apoi am vârât mâna în buzunar și am scos Piatra Viperei, trecând-o pe deasupra răni și nutrind gânduri bune. Rana

s-a vindecat complet. M-am ridicat și am mângâiat coama inorogului.

— Nou-nouț, i-am spus.

El se uita lung la mine, cu ochii lui negri mai întunecați decât cea mai adâncă peșteră. În contrast cu strălucirea blănii albe, efectul era remarcabil.

— Ești frumos, i-am spus cu venerație, pe un ton scăzut. Absolut superb.

I-am mai mângâiat o dată cornul cu blândețe, apoi mi-am retras mâna. Îmi simțeam degetele furnicându-mă și le-am privit. Erau curate cum nu fuseseră niciodată. N-aș fi putut găsi pe ele niciun fir de murdărie. M-am uitat la blana inorogului, îngrozită că aș fi putut să transfer mizeria de pe mâinile mele pe blana lui imaculată. Dar nu era nici urmă de murdărie.

Și am descoperit încă o dată că inorogul se uita lung la mine. A deschis gura și – în măsura în care o asemenea creatură o poate face – mi-a zâmbit. Pe când îl priveam, s-a întors și a pornit la trap. Cu cât se îndepărta mai tare, cu atât mai repede se mișca, până când n-a mai rămas decât o pată. Apoi a dispărut.

M-am întors spre ceilalți și mi-am frecat degetele acolo unde atinsesem inorogul. Ceva a apărut în buzunarul meu. La început, am fost îngrozită, căci mă temeam de vrăjitoria întunecată.

Am îndreptat bagheta și am spus, cu un aer patetic:

— *Rejoinda*, ăăă... afurisitul de lucru din buzunarul meu.

Obiectul a început să plutească apoi a aterizat în mâna mea; ne-am strâns cu toții în jur, plini de uimire, și inima mi-a venit la loc.

Era cornul inorogului.

Oare creatura nu avea cornul atunci când dispăruse? Nu... nu eram sigură.

— Cum a ajuns aici? am întrebat.

Delph s-a uitat la mine și a surâs.

— Tu i-ai îngrijit piciorul, dând dovadă de bunătate. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine! Să ai grijă de animale în felul acesta...

Am zâmbit și am frecat cornul. Mă gândeam că ar trebui să fie foarte tare, însă nu era deloc așa. L-am vârât înapoi în buzunar și am aruncat o privire înspre degetele mele. Încă mă furnicau și parcă această senzație mi se răspândea în tot corpul.

Am privit spre culmea de granit, care era la fel de departe ca și până atunci, și brusc mi-a venit o idee în minte. Eram mirată că nu mă gândisem la asta mai înainte. Am ridicat bagheta și am spus:

— *Confuso, recuso!*

Un val sclipitor a trecut prin fața noastră, iar când s-a terminat, ne aflam la mai puțin de un kilometru de creasta din granit.

— La naiba! l-am auzit pe Lackland exclamând.

Se pare că Astrea mă învățase contra-vraja, numai că eu nu știam asta. Dar, evident, ce altceva era o halucinație dacă nu o confuzie a minții?

Am continuat să mergem, impulsionați de progresul nostru remarcabil, și am ajuns în scurt timp la coama stâncoasă. La umbra granitului era răcoare, așa că am decis să ne odihnim. În timp ce ei ridicau tabăra, pregătind mâncarea și apa, am folosit Lanțul Destin pentru a mă ridica repede în vârful stâncii, aterizând înainte ca furtuna ce s-a iscat imediat să mă lase lată.

M-am uitat în spatele meu. Soarele strălucea, iar căldura era intensă. În fața mea se întindea însă bezna cea mai adâncă. Nu era soare, nici lumină, ci doar nori, o ceață lăptoasă și aer rece.

Fără îndoială, Quagul se ridica la nivelul reputației sale. Era cel mai înnebunitor loc pe care mi l-aș fi putut imagina vreodată. Speram ca în curând să-l las în urmă.

Am sărit și am aterizat în siguranță, realăturându-mă apoi celorlalți.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat Delph nerăbdător.

— Se pare că va fi mai răcoare decât aici, am remarcat eu.

Am mâncat în liniște, apoi Lackland m-a întrebat dacă ar trebui să mergem mai departe.

Am hotărât să rămânem pe loc. Ar fi fost caraghios să pierdem

timpul urcând coama, când – folosind Lanțul Destin – puteam trece cât se poate de ușor dincolo de aceasta. Dar voiam să fac o mică cercetare mai întâi și nu aveam de gând să merg singură. Am stabilit ca Delph să stea primul de veghe, împreună cu Harry Doi, apoi i-am făcut semn Petrei să vină.

– Am de gând să zbor peste stâncă și să merg puțin mai departe, în cealaltă parte a celui de-Al Treilea Cerc, i-am spus. Ai vrea să vii cu mine?

În timp ce îi dădeam fiecăruia câte un ordin, Petra a părut să înțeleagă că declinarea ofertei de a veni cu mine nu era o opțiune. Am fixat-o în ham, apoi am decolat. Până atunci, nu mai zburasem niciodată cu ea, însă a suportat călătoria cu ușurință.

Când am ajuns sus și am eliberat-o din ham, m-a întrebat:

– De ce nu zbori pur și simplu peste locul ăsta? Astfel poți să eviți primejdiile de dedesubt.

– Dacă mă înalț în aer cu intenția de a trece în zbor, se stârnește imediat o furtună uriașă. Și, până la urmă, un obstacol care apare din când în când nu e mare lucru.

– Vorbești de parcă locul ăsta ar fi o ființă vie.

– O, chiar este! În foarte multe privințe este o ființă vie.

Astrea mă învățase asta și, cu siguranță, văzusem suficiente dovezi în acest sens cu propriii ochi.

Am pășit dincolo de marginea culmii și ea a privit cu atenție înainte.

– E totul atât de diferit acolo, a spus ea.

Am aruncat o privire spre mâna ei înnegrită.

– Te mai doare?

– Nu, nu prea.

Și-a tras grăbită mâneca, pentru a și-o acoperi.

– E în regulă, Petra. Cu toții purtăm cicatrice din locul ăsta. Și probabil că vom avea și mai multe până să se termine totul.

– Bănuiesc că ai dreptate, mi-a spus ea cu blândețe, dar cu mâna încă acoperită.

— Poți să-mi povestești despre familia ta?
S-a uitat urât la mine.

— Familia mea? De ce?
Mi-am menținut voce calmă.

— Fiindcă este posibil ca ei să fi știut unele lucruri. Lucruri care ne-ar putea ajuta să străbatem locul acesta.

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu nimic, Vega.

Faptul că s-a eschivat, dându-mi acest răspuns, m-a făcut să o întreb cu îndărătnicie:

— Cu siguranță știau ceva, dacă au supraviețuit aici în tot acest timp. După cum am văzut amândouă, nu e deloc ușor. Am făcut o pauză de-o clipă, apoi am adăugat: Iar ei nu aveau darul magiei, nu-i așa? Spre deosebire de *noi*.

Ea mi-a aruncat o privire lungă, sfredelitoare.

— Dacă mă întrebi cum am făcut ceea ce am făcut cu bagheta ta, nu-ți pot spune, fiindcă nu știu.

— Și totuși, ai luat-o și ai rostit incantația.

— Te-am auzit pe tine rostind-o înainte, atunci când ne-au atacat licantropii, a răspuns ea iute.

Prea iute, aș zice.

— E vraja de ucidere. Singura care ucide în mod categoric.

Mi-a aruncat o privire condescendentă.

— Ei bine, ai fost norocoasă, în cazul ăsta, a adăugat ea. Altminteri, ai fi fost moartă.

Am ignorat asta și am continuat:

— Și, chiar dacă susții că a fost numai noroc, cu siguranță ai știut cum să folosești Finnul.

Și-a frecat mâna arsă.

— A fost doar noroc, a repetat ea.

— Așadar, familia ta? am insistat eu.

Sunt sigură că înfățișarea mea îi spunea clar că nu aveam de gând să renunț.

A expirat scurt și s-a încruntat.

— Bine, fir-ar să fie! Am avut un unchi. Fratele tatei. Era puțin ciudat. Stătea singur, dar pe mine mă plăcea. Obişnuiam să ne plimbăm împreună. Și să vorbim.

— Despre ce?

— El spunea... ei bine, spunea că locul nostru nu e acolo. Era de părere că fusese o greșeală.

— O greșeală? Cum așa?

— Nu știu. Dar părea furios în legătură cu asta. Spunea că ar fi trebuit să locuim în altă parte.

M-am gândit la remarca lui Delph, care susținea că Petra părea să creadă că mai exista un loc dincolo de Quag. Și, totodată, la aluzia pe care o făcuse Silenus – cum că unii Maladoni fuseseră prinși aici.

— Poate că unchiul tău credea că locul vostru era în satul meu.

— Poate, a zis ea neîncrezătoare. Însă treaba e că...

S-a uitat în altă parte, neputând să mă privească în ochi.

— Petra, te rog, spune-mi.

— Promiți să nu le spui celorlalți? Nici măcar Lack nu știe.

— Îți promit.

S-a uitat cu severitate la mine, de parcă ar fi măsurat sinceritatea vorbelor mele. A arătat apoi spre bagheta mea.

— Unchiul meu avea o baghetă ca asta.

— O baghetă! Unchiul tău?

— Atunci nu știam ce este, a strigat ea. Jur că nu știam.

— Dar cum se face că *acum* știi că era o baghetă?

— Din cauza lucrurilor pe care le făcea cu ea.

— Ce anume a făcut cu ea?

— Se putea mișca. Putea să meargă dintr-un loc într-altul.

— *Pass-pusay*, i-am zis.

— Da, îmi amintesc că l-am auzit rostind aceste vorbe.

— Ce altceva?

— Putea să facă un foc. Puteam găti ceea ce omoram cu ajutorul ei.

Am apucat-o de braț.

— Cum de făcea unchiul tău lucruri ca asta, fără ca nimeni altcineva să știe? De ce nu știa nici Lack, nici tatăl tău, nici mama ta?

— Fiindcă el nu le-a arătat niciodată bagheta. Nu făcea nimic cu ajutorul acesteia atunci când ei erau prin preajmă. Numai în prezența mea.

— Și de ce asta?

S-a uitat la mine.

— Fiindcă... Fiindcă...

— Fiindcă el știa că și *tu* puteai s-o faci?

A încuviințat din cap și buzele au început să-i tremure.

— Cum?

— M-a lăsat odată s-o folosesc pentru a aduce niște ouă dintr-un cuib.

— Și ți-a spus o vrajă pe care s-o folosești?

— Mi-a spus cuvintele.

— De unde avea bagheta?

— Nu știu.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că el ar fi putut s-o aibă doar de la un membru al familiei, care ar fi trebuit să i-o dea cu o bucată din el înglobată în baghetă?

Părea stupefiată auzind acest lucru.

— Asta înseamnă că cineva din familia asta, însemnând familia *ta*, i-a transmis bagheta. Ce s-a întâmplat cu ea? am continuat.

— Nu știu. Când au venit licantropii, noi dormeam. Câțiva stăteau de veghe, dar probabil că și ei adormiseră. Unchiul meu a fost ucis. Nu știu ce s-a întâmplat cu bagheta lui.

Din nou m-am uitat la ea, urmărindu-i fiecare mișcare a trupului și fiecare zvâcnet al mușchilor feței. Știam precis ceva. Știam că mințea. Petra avea bagheta unchiului ei pe undeva. Știind ce putea face cu aceasta, n-avea s-o abandoneze niciodată, cu sau fără atacul licantropilor.

— Vrei să cobori acum? m-a întrebat ea repede, privind peste

marginea de granit.

Evident, nu voia să continuăm discuția. Și am decis să nu forțez nota. Aflasem, cu certitudine, o mulțime de lucruri.

Am dat aprobator din cap.

— Tu, dacă vrei, poți să rămâi aici, sus.

A scuturat din cap.

— Nu, nu vreau să te duci singură acolo, jos.

— Ești sigură? am întrebat-o.

Aș fi vrut să știu dacă puteam să am încredere în ea. Însă un lucru era cert: în afară de Delph și, firește, de Harry Doi, nu mă puteam încrede în nimeni.

— Da.

Așa că i-am pus hamul și am sărit.

QUADRAGINTA DUO

Eris

La drept vorbind, bezna s-a amplificat pe pământ atunci când am aterizat. A trebuit să aprind bagheta și, chiar și așa, lumina furnizată era cea mai slabă cu putință. Nu-mi plăcea asta. O armată de jabbiți ar fi putut să vină pe furiș și să tabere asupra noastră, iar noi n-am fi știut până când nu le-am fi simțit colții înfiți în carnea noastră. Am apucat-o pe Petra și am împins-o la pământ atunci când ceva a trecut în zbor pe deasupra noastră, într-atât de aproape, încât am simțit cum îmi ridică şuvițe din păr.

— Taci și rămâi la pământ, i-am șoptit.

Am ridicat cu grijă capul și am privit în jur, ascultând cu mare atenție orice ar fi putut să-mi ofere un indiciu despre ce se afla acolo. Următorul lucru pe care l-am auzit a fost cu totul neașteptat.

Hohote de râs.

Și o voce din întuneric.

— Bine îi este inimii mele să-i văd pe cei de teapa lor bălăcindu-se în noroi, exact acolo unde le este locul, fără doar și poate.

M-am ridicat în șezut, cu bagheta la îndemână, în timp ce căutam cu privirea în jur. Era o voce masculină. Cineva era cu noi – și nu era o bestie. Vreme de o clipă lungă, înnebunitoare, am crezut că Thorne scăpase de Luc și de ceilalți ekoși și, cumva, ne ajunsese din urmă. Însă nu era vocea lui.

— Cine ești? am strigat eu.

— *Belelele și vrajba întind prea tare coarda. Celui care vine la mine nu-i va fi prea bine.*

După cântecel s-au auzit din nou hohote de râs, însoțite de un vâjâit, ca și cum făptura ar fi trecut valvârtej pe deasupra noastră.

„Belelele și vrajba“, m-am gândit eu. În regulă, Astrea îmi povestise despre individul ăsta.

— Tu ești Eris?

Vâjâitul a încetat.

— Cum se face că îmi știi numele? a mârâit vocea.

M-am gândit să-i plătesc cu aceeași monedă.

— *Mereu cunoști numele celui pe care îl îmblânzești*, am cântat eu.

Tăcere.

Bine. Poate că mersesem prea departe.

O siluetă a început să se materializeze în fața mea. Era ca un bebeluș rotofei, numai că avea favoriți; purta o mantie cenușie, de sub care îi ieșeau picioarele goale.

— Să-l îmblânzești pe Eris? a întrebat malițios, cu o jumătate de gură de data asta.

Am ridicat bagheta.

— Astrea Prine îți transmite complimentele ei.

Cu ochii lui ca mărgelile fixați asupra baghetei, dar și cu o subită înțelegere zugrăvită pe chip, a spus:

— *Păi, baftă să aveți, calea-n beznă s-o dibuiți. Iar bagheta aia a ta îți va aduce pieirea.*

În regulă, de asta puteam să-mi dau seama și singură, firește. Astrea îmi spusese destule despre individul ăsta și despre cel de-Al Treilea Cerc. Locul era plin de întuneric, deși, din fericire, nu se însoțea și cu depresia, ca în cel de-Al Doilea Cerc. Însă aici exista ceva ce putea despica bezna. Ce anume era? Ah, da!

— *Rejoinda*, cucosi, am rostit, apoi am mișcat bagheta înainte și înapoi spre mine, ca și cum aș fi tras ceva lent și constant.

S-a scurs o clipă, apoi o geană de lumină s-a ivit din beznă, devenind tot mai mare, mai strălucitoare și mai puternică. După o fărâmă, lumina despicasă bezna cu totul.

— Nenorocire! a zbierat Eris.

Lumina era acum asemănătoare aceleia a soarelui care răsare, arzând în aerul umed. Bezna se risipea de peste tot. După alte câteva clipe, am fost înconjurați de cucosi, niște creaturi mici ca niște păsărele, care zburau în jur cu aripile lor strălucind din pricina

luminii. Erau viu colorate, ca și cum mici fragmente de curcubeu ar fi fost incrustate în ele. Am întins un deget și una dintre ele s-a așezat pe el. Am simțit cum îmi crește moralul în același ritm cu lumina.

Petra a întins brațul și șase cucosi au poposit acolo. A surâs în timp ce era învăluită de lumină.

— Nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de bine.

N-am putut să nu zâmbesc, căci mă simțeam exact la fel. Era ca și când întreaga putere și bunătate a soarelui s-ar fi pogorât să înfrângă întunericul.

Ridicând un cucos, m-am uitat la Eris.

— *Belelele și vrajba n-or să-mi tulbure viața.*

N-am putut să mă abțin și am rânjit spre el în timp ce mă amenința fluturându-și pumnul grăsuliu; apoi a dispărut.

Ne-am întors să-i luăm și pe ceilalți. I-am transportat pe culmea de granit și apoi în jos, în cealaltă parte. Când au văzut norii de cucosi, atât Lackland, cât și Delph au început să alerge după micile pete de lumină, lăsând micuțele creaturi să se adune pe umerii și chiar pe capetele lor și comportându-se ca niște băietani.

— N-am crezut niciodată că voi avea parte de distracție în locul ăsta, a zis Delph.

Având cucosii care ne asigurau lumina, am avansat binișor, apoi am poposit pentru a înnopta. Stând așezați în cerc și mâncând, le-am povestit mai pe larg și celorlalți cum decursese întâlnirea cu Eris. Plină de entuziasm, Petra s-a alăturat povestirii, făcându-mi atâtea complimente încât devenise stânjenitor.

Delph și Lackland au râs în hohote atunci când am imitat ieșirea furioasă a lui Eris.

Și atunci i-am auzit venind.

— Jabbiți! am țipat.

Pământul se cutremura cu adevărat, iar șuieratul ne spărgea timpanele. Și apoi s-au auzit asemenea țipete, încât oricine ar fi putut să rămână fără nici cea mai mică urmă de sănătate mentală și de curaj.

— Ce naiba e un jabbit? a țipat Lackland.

Și-a scos spada și a rămas dârz pe poziție. Nu pot să spun că-mi plăcea tipul prea tare, însă niciodată n-aș fi putut să-i pun la îndoială curajul.

Petra și-a înșfăcat arcul, iar Delph toporul. Harry Doi, ca de obicei, se afla lângă mine. Pământul se cutremura atât de tare, încât mi-am închipuit că ne atacaui cel puțin o sută de jabiți. Am mijit ochii și, cu toate că terenul era plan și deschis, n-am putut să văd nimic.

— *Crystilado magnifica!* am strigat.

Și zău că mi-aș fi dorit să n-o fi făcut.

Aspectul pozitiv: nu erau o sută de jabiți – era numai unul.

Aspectul negativ: acest jabbit era mai mare decât un colos.

Jabbitul se ridicase în fața noastră. Era înalt de treizeci și ceva de metri și avea o droaie de capete de șarpe dispuse pe tot corpul, cu siguranță imposibil de numărat în timpul care ne mai rămăsese de trăit. Era asemenea unui copac otrăvitor cu o mie de ramuri letale, toate putându-se mișca cu o viteză înspăimântătoare.

L-am privit pe furiș pe Lackland și am văzut că se albise la față. A ridicat spada, dar îmi dădeam seama, după expresia de pe chipul lui, că înțelegea că era ca și cum ar fi fluturat o floare în fața unei armate de furii.

Apoi am văzut toporul zburând pe lângă mine și lovind jabbitul. M-am uitat la Delph. Deși aruncase toporul cu toată forța, acesta abia tăiașe trunchiul gros al șarpelui. Când acesta a lovit, am strigat cu toată forța:

— *Embattlemento!*

Jabbitul se năpustise asupra lui Delph, care căzuse pe spate. Șarpele s-a izbit de scutul creat de vrajă, însă, fiind atât de mare, a împins scutul înapoi și în Lackland, care se afla cel mai aproape de el. A urmat o explozie puternică, iar Lackland a căzut inconștient la pământ. Jabbitul s-a ridicat și, văzându-mă, a atacat din nou.

— *Pass-pusay*, am rostit, lovind încetșor cu bagheta în piciorul

meu.

Creatura s-a prăbușit în locul în care tocmai mă aflasem, făcând o gaură de aproape doi metri adâncime.

Petra a venit în fugă și a tras o săgeată în unul dintre ochii șarpelui. Singura problemă era că mai avea alte câteva sute.

Harry Doi s-a repezit spre monstru și și-a înfipt colții în coada acestuia. Din fericire, Delph s-a ridicat din nou în picioare și a venit în grabă, trăgând câinele înaintea ca unul dintre capete să se repeadă să-l muște. Coada creaturii, care se mișca întruna, l-a lovit pe Delph, iar acesta a fost aruncat în aer împreună cu Harry Doi, pe care îl ținea în brațe. Au aterizat amândoi cu o bufnitură, la mai bine de treizeci de metri distanță.

Am îndreptat bagheta spre creatură și am strigat:

— *Impacto!*

Însă jabbitul era atât de mare, încât vraja mea n-a făcut decât să-i strivească două dintre capetele din partea inferioară a trupului. Când a ieșit din gaură și s-a întors spre mine, mi-am dat seama că furia lui nu mai avea limite. M-a atacat, dar am reușit să dispar din nou. S-a mai izbit încă o dată de pământ și din nou s-a ridicat – numai că de data asta ceva mai amețit.

Strategia asta mi-a adus aminte de ceea ce le făcusem adversarilor mei în Duelul din Wormwood. Aveam să folosesc furia și puterea creaturii împotriva ei însăși.

A mai lovit de trei ori și, de fiecare dată, eu dispăream exact înaintea momentului impactului. Ultima dată s-a ridicat clătînându-se amețit. Ne aflam față în față, iar sutele de ochi mă priveau. L-am privit și eu, fără să mă mai tem ca până atunci. Era posibil să câștig lupta.

Apoi, afurisita de bestie a făcut ceva ce m-a surprins complet.

S-a dus după Lackland, forțându-se să rămână în picioare.

— Nu! am urlat eu.

Lackland a țipat și a încercat să-și înfigă spada în monstru, însă aceasta a ricoșat.

— *Rejoinda*, Lackland! am strigat.

Lackland a zburat spre mine exact când jabbitul îl ataca.

Lackland zbiera în timp ce venea prin aer spre mine și probabil că m-ar fi doborât dacă nu m-aș fi ferit. M-am îndreptat din nou de spate și am hotărât că era de ajuns. Mi-am adunat și ultimul dram de putere, invocându-mi mintea, trupul și spiritul, am îndreptat bagheta spre jabbit și am rostit cu fermitate:

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit șarpele imens în piept exact în clipa în care se întorcea spre mine. Preț de un moment lung, s-a legănat acolo înainte și înapoi, precum pendulul unui orologiu. Timp de o clipă terifiantă, am crezut că vraja mea de ucidere nu funcționează. Iar dacă cea mai puternică incantație eșua, n-aveam nicio șansă să înving creatura.

În momentul următor, am bătut încă o dată cu bagheta în picior și am strigat:

— *Pass-pusay!*

Locul în care stătusem a fost zdrobit pe loc de jabbitul în cădere. Forța cu care acesta a izbit pământul m-a răsturnat, iar bagheta mi-a zburat din mână.

M-am rostogolit și m-am trezit alături de Lackland.

— Scuze, am fost nevoită să fac asta, am spus în timp ce mă ridicam.

Și atunci mi-am dat seama că avea ochii închiși și respira greu. O parte a feței sale era roșie și umflată. Apoi i-am văzut tăietura de pe piele, lângă care se afla o picătură de lichid galben.

Veninul jabbitului. Din momentul în care Lackland zburase pe lângă acesta. Probabil că îl mușcase.

M-am ghemuit lângă el.

— Lackland? Lack, mă auzi?

L-am atins pe mână. Se răcea.

Eram năucită – era imposibil. Apoi, simțurile mi s-au limpezit. Piatra Viperei! Am băgat mâna în buzunar, dar nu era nimic acolo.

Delph! I-o dădusem lui.

– Delph! I-am strigat eu.

M-am uitat în jur și l-am văzut pe Delph încă amețit, încercând să se ridice; însă imediat a căzut la loc.

– Delph! îmi trebuie Piatra. Acum! Am adăugat: *Rejoinda*, Piatră!
Dar mi-am dat seama că n-aveam bagheta.

L-am văzut pe Delph forțându-se să se ridice și vârându-și mâinile în buzunare. Apoi a căzut în genunchi și a început să pipăie pământul din jur cu mâinile. Era evident că pierduse Piatra.

Petra a venit în fugă și a îngenuncheat alături de mine, luându-i mâna lui Lackland.

– Lack? Lack, rezistă! Rezistă! S-a uitat apoi la mine și, înnebunită, m-a întrebat: Nu poți să-l ajuți?

Nu înțelegeam nimic. Știam că mușcătura unui jabbit ucide pe loc. Dar când m-am uitat din nou la rana sa, am observat că nu avea cele două urme de împunsături reprezentând colții îngemănați. Era o tăietură. Probabil că se ciocnise de șarpe și unul dintre colții veninoși ai acestuia îi zgâriaseră, cumva, pielea de pe față. În timp ce îl priveam îngrozită, lichidul galben de pe față era absorbit în piele.

– NU! am urlat.

Dar era prea târziu.

Lackland a început să aibă convulsii și să se zvârcolească. Apoi – și mai îngrozitor – a rămas nemișcat, respirația reducându-i-se în mod dramatic, iar pleoapele zbatându-i-se.

– Lack! I-a strigat Petra. Nu!

Forțându-mă să nu plâng, am privit înnebunită în jur, căutând ceva, orice, pentru a-l salva. Numai că nu aveam nimic. Nimic. Unde îmi era bagheta? Unde era Piatra? Degetele de la mâna dreaptă au început să mă furnice. De parcă, prin propria-i voință, mâna mea dreaptă ar fi vrut să intre în buzunarul mantiei.

Apoi l-am tras afară.

Cornul de argint al inorogului.

Fără să mă gândesc prea mult, l-am apăsat pe fața rănită a lui

Lackland.

Cornul solid s-a lichefiat, fiind absorbit, la fel ca și veninul, în pielea lui Lackland. Apoi, cu un icnet și un fior, acesta s-a ridicat în șezut, și totul s-a petrecut atât de repede, încât capetele noastre aproape că s-au ciocnit. Am sărit înapoi. El s-a uitat la mine; ochii păreau să i se miște în orbite.

— Ce s-a întâmplat, Vega? m-a întrebat năucit. Am omorât bestia, nu-i așa?

Petra a țipat și l-a îmbrățișat atât de tare, încât el a căzut pe spate.

Nici mie nu mi-a trecut altceva prin minte, așa că m-am aruncat deasupra lor și i-am îmbrățișat pe amândoi.

Când ne-am ridicat cu toții în capul oaselor, am constatat că fața lui Lackland era în continuare umflată și plină de cicatrice. Delph a venit în fugă împreună cu Harry Doi.

— Am găsit-o, a zis el întinzându-mi Piatra.

Apoi mi-a adus și bagheta, pe care o găsisese în apropiere. Am trecut Piatra pe deasupra feței lui Lackland. Chiar dacă pielea se vindeca într-o oarecare măsură, el continua să arate rău. Mi-am folosit apoi bagheta, iar vraja de vindecare a mai îmbunătățit oarecum aspectul chipului său, cu toate că cicatricea încă se mai vedea.

— Nu-ți face griji, Lackland, i-am spus, vom reuși până la urmă să te facem din nou băiat chipeș.

El a râs.

— O medalie de onoare, așa o văd eu. În plus, un bărbat nu trebuie să fie *prea* frumos, ce zici, Pet?

Ea zâmbit și și-a ridicat mâna vătămată.

— Dar o femeie, Lack?

— Dă-o naibii de treabă, oricum e mai bine decât să fii mort!

— Ha! a exclamat Delph.

Am râs cu toții.

Apoi m-am ridicat în picioare și am spus, plină de încredere:

— Cred că cel de-Al Patrulea Cerc ne face semn să mergem.

Poate că n-ar fi trebuit să sune atât de voios.
Cel de-Al Patrulea Cerc era locul unde urma să mor.

QUADRAGINTA TRES

Rubez

Terenul celui de-Al Patrulea Cerc era bizar – pe alocuri plan, în alte părți muntos. Am zărit piscuri de stânci și culmi țepoase înalte până la cer. Deasupra capetelor noastre nu existau stele, nici Noc. Ne-am deplasat conduși de lumina baghetei mele.

Am mers cât de departe am putut și apoi ne-am oprit să înnoptăm în apropierea unui pâlcc de copaci înalți. Eram în căutarea cursului subțire al râului Obolus, despre care știam că trebuia să curgă pe acolo, însă n-am zărit nici urmă de el.

Am mâncat, iar Lackland s-a oferit să stea primul de veghe. Petra și Delph au adormit repede, dar, ca de obicei, eu n-am reușit, cel puțin nu imediat.

Am vârat mâna în desagă și am scos harta Quagului pe care mi-o lăsase Quentin Herms la copacul meu din Wormwood și pe care eu o reprodusesem pe pergament.

Existau niște puncte în legătură cu acesta despre care știam că erau corecte – exacte, de fapt. Însă cele mai multe erau absolut greșite. M-am gândit la secvența de evenimente în urma cărora ajunseseam în posesia hărții. Mă aflam în copacul meu când auzisem lătratul câinilor de atac. Îl văzusem pe Quentin ducându-se în Quag. Plecasem atunci la Hornuri, la muncă, numai pentru a găsi un mesaj de la Quentin în care îmi spunea să mă duc la copacul meu în seara aceea. Acolo descoperisem o scândură în plus, care fusese bătută în cuie în trunchiul copacului, iar în dosul acesteia găsisem harta.

M-am ridicat în capul oaselor. Scândura în plus nu era bătută în cuie în copacul meu atunci când îl văzusem pe Quentin fugind în Quag. Așa că, probabil, el se întorsese din Quag și bătuse scândura mai târziu, însă în orice caz, înainte să mă fi întors eu acolo în seara aceea.

Apoi m-am întrebat ceva ce nu mă mai întrebasesm niciodată până atunci. De ce îl urmărise Consiliul pe Quentin? Ceva trebuie să fi declanșat asta. Ulterior, ni se spusese despre Quentin că încălcase legile, însă niciodată nu ni se precizase care legi. Iar Morigone și Thansius nu îmi vorbiseră niciodată despre această chestiune.

Am băgat mâna în buzunar și am scos inelul bunicului. Fusese găsit în bordeiul lui Quentin, așa că se presupusese că bunicul i-l dăduse. Dar de ce nu i-l dăduse tatălui meu, singurul lui fiu?

Ce calitate posedă Quentin, care să-l fi făcut pe bunicul să-i dea *lui* inelul? Era el oare un simplu mesager, care îmi aducea lucrurile de care aveam nevoie? Oare el îndeplinea, de fapt, solicitările bunicului meu? Dacă da, de ce?

Am scos pergamentul, l-am bătut ușurel cu bagheta și am rostit:

— Silenus?

Imaginea lui a apărut instantaneu pe pergament.

— Unde ești acum? m-a întrebat el ursuz.

— În cel de-Al Patrulea Cerc.

— Râul Obolus.

Am încuviințat din cap.

— Și Rubez pilotul. Ce-mi poți spune despre el?

— Mă tem că nimic.

— Astrea mi-a zis că Rubez îmi va cere o plată pentru a ne trece pe partea cealaltă a râului, dar nu mi-a zis în ce va consta.

— Eu n-am fost niciodată în această călătorie, firește, și nu am nici cea mai vagă idee despre cineva care să fi fost.

— Minunat, am mormăit eu. Râul ne duce în cel de-Al Cincilea Cerc și ultimul?

El a scuturat din nou din cap.

— Vai, e totul învăluit în mister...

— Dar *există* un râu, așa că îmi imaginez că s-ar putea să existe și niște locuitori acvatici în acesta.

— Nu m-ar surprinde să existe.

— De aici barca și Rubez, cu care îl poți traversa în siguranță, am

remarcat eu cu voce tare.

— Îmi închipui că această traversare în siguranță a râului Obolus ar însemna mai mult decât o monedă dată pentru un loc.

— Ce anume, în cazul ăsta? am întrebat eu.

— E posibil să te coste mai mult decât ești dispusă să plătești, Vega. Și atunci va depinde de tine să hotărăști. Așa stau lucrurile prin părțile astea. Adesea ți se cere mai mult decât ești dispus să dai. Sau decât poți.

Și, cu acest comentariu sumbru, Silenus a dispărut.

Am băgat încetișor foile în buzunarul mantiei. Ce n-aș fi fost eu dispusă să dau pentru a traversa Obolusul?

Petra urma să stea de veghe ultima. Am așteptat câteva fărâme după ce ea și-a luat postul în primire și, asigurându-mă că Delph și Lackland încă dormeau, m-am tras mai aproape de desaga Petrei. Știam că ceea ce făceam era greșit din mai multe motive. Dar, în același timp, era ceea ce trebuia să fac exact atunci.

Am îndreptat bagheta spre desagă și am murmurat:

— *Crystilado magnifica!*

Imediat, întregul conținut al desagii ei a fost mărit în fața ochilor mei. Și am văzut ceea ce credeam că aveam să văd. Următoarea mea incantație, rostită pe un ton la fel de șoptit, a fost:

— *Rejoinda*, baghetă!

Iar bagheta a zburat din desagă exact în mâna mea. Când mi s-a izbit de palmă, mi-am dat seama – prea târziu – că ar fi putut să mă ardă. Dar nu s-a întâmplat asta. Poate că avea s-o facă dacă aș fi încercat să arunc o vrajă cu ajutorul ei.

— *Illumina!*

Cu bagheta mea luminând-o pe aceea a Petrei, am privit mai îndeaproape. Era confecționată dintr-un lemn mai închis la culoare decât a mea. Practic, unchiul Petrei nu i-o dăduse ei. Poate că ar fi făcut-o, dar fusese ucis înainte. Pur și simplu o luase ea. Însă lui i-o dăduse cineva. Poate tatăl lui? La baza baghetei am descoperit ceea ce căutam.

Era un fragment dintr-o unghie. Se distingea clar în contrast cu lemnul.

Simțindu-mă puțin vinovată, am vârât bagheta în buzunar, m-am reîntors la patul meu și m-am întins. Dacă Petra era dușmanul meu, cu toate că îmi salvase viața, nu voiam ca ea să posede o baghetă, o baghetă cu care ne-ar fi putut omorî atât pe mine, cât și pe Delph. Totuși, nu mă simțeam prea bine în privința asta. În locul ăsta nu era ușor deloc să iei o decizie.

Am închis ochii și am adormit, neștiind sigur dacă ceea ce tocmai făcusem era bine sau nu.

*

Petra ne-a dat deșteptarea atunci când a venit vremea să ne trezim. Era destul de greu de calculat, căci soarele nu răsărea niciodată acolo. Am privit-o cu atenție în timp ce-și strângea desaga, dar nu s-a uitat deloc în interiorul acesteia, așa că nu știa că bagheta îi dispăruse.

Când avea să realizeze, știam că urma să mă bănuiască imediat pe mine. Și cum ar fi putut să n-o facă? Eram singura care știa despre trecutul ei magic alături de unchiul ei. Însă ea nu-mi spusese că avea bagheta. Mă îndoiam că avea să mă confrunte în legătură cu asta, cel puțin nu în fața lui Delph și Lackland. Era o tactică necinstită pe care o abordasem, dar chiar nu-mi mai puteam permite și alte surprize.

Timp de trei zile și trei nopți am umblat fără țintă prin peisajul întunecat. O dată, am văzut un inficio zburând pe deasupra noastră și a trebuit să ne adăpostim într-o peșteră. Altă dată, am observat o haită de freki care se lupta cu o turmă de creaturi al căror nume nu-l știam. În cele din urmă, frekii au învins și s-au năpustit asupra cadavrelor care constituiau prada lor. În timp ce mâncau, noi am luat-o la fugă și, în scurt timp, am ajuns departe, în siguranță.

În cea de-a patra seară, pe când stăteam de pază la marginea taberei noastre, am ridicat bagheta și am murmurat:

— *Crystilado magnifica!*

O mai făcusem și altă dată, cu rezultate foarte slabe.

Însă în seara aceea avea să fie altceva.

Și totuși, niciodată nu mi-aș fi putut închipui că aveam să văd așa ceva.

Nu era nicio creatură de pe acolo.

Erau Delph și Petra. Nu știu din ce motiv, vraja mea îmi arăta mai degrabă ce se afla în urmă, decât ce se afla înainte.

Erau aproape unul de altul și vorbeau pe un ton coborât, astfel încât să nu-i pot auzi. În ultimele două zile și două nopți îi văzusem mereu zăbovind împreună, fie atunci când mergeam, fie atunci când ședeam în jurul focului nostru sărăcăcios. De asemenea, aveau tendința de a dormi unul lângă celălalt.

Însă această viziune...

M-am răsucit și mi-am croit iute drum înapoi lângă foc, ce dădea să se stingă.

M-am oprit și am privit.

Delph flutura Piatra Viperei pe deasupra mâinii vătămate a Petrei. Știam că el nutrea gânduri minunate. Apoi, ea a zâmbit și l-a mângâiat pe obraji.

M-am întors și m-am dus din nou la locul meu, cu capul în jos, cu ochii spre cizmele mele murdare de noroi. Delph era cel mai bun prieten al meu – prietenii nu se comportă în felul acesta cu nimeni altcineva. Nu era... nu era...

Ce nu era, Vega?

Nu era ceea ce voiai tu să se întâmple?

Ei bine, nu e viața ta. E a lui Delph. Dacă o place mai mult pe Petra decât pe tine, așa să fie.

În clipa următoare, am încremenit.

Auzeam sunetul apei clipocind.

Am alergat să le spun celorlalți.

Ne-am repezit, urmând sunetul apei, până când am ajuns într-un luminiș. Și iată-l.

Râul Obolus. Era lung și șerpuit, răsucindu-se și cotind până când

nu se mai vedea niciunul dintre capete. Și era mai lat decât aș fi crezut. De fapt, era imposibil să-i vezi celălalt mal. Însă știam că acolo se afla cel de-Al Cincilea Cerc și ultimul. Singurul lucru între ultimul cerc și noi era această întindere de apă.

— Ia uitați-vă acolo, a sâsâit Lackland, arătând într-o parte.

La stânga noastră se vedea un debarcader vechi din lemn, care se înclina înainte și înapoi pe ceea ce presupuneam a fi câțiva piloni din cherestea scufundați în apă, parțial putreziți.

Tăblița din lemn care atârna pe un stâlp de sprijin se legăna încet în bătaia brizei. Deși eram la câțiva metri de aceasta, cuvintele erau clare, chiar și în întuneric. De fapt, păreau să fie de un roșu strălucitor.

— *Blackroot Pier*, am citit eu.

— Vega Jane! m-a atenționat Delph, pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată până atunci.

— Ce este? am șoptit și eu.

Dar era inutil să-l întreb. Vedeam și singură ce îl determinase să mă strige.

Ambarcațiunea mică și neagră tocmai dăduse colțul și se apropia de debarcader. În spate, ținând o vâslă lungă, se găsea o siluetă înveșmântată în negru. Barca aluneca pe suprafața râului Obolus de parcă ar fi călătorit în aer.

Silueta a cârmit vasul expert, oprindu-l lin la marginea scândurilor scorjite ale debarcaderului.

Pe o bară îndoită fixată pe copastia bărcii exista un felinar, care dădea suficientă lumină pentru ca noi să putem vedea chipul tipului care pilota ambarcațiunea, după ce și-a dat gluga jos.

Când l-am văzut, am făcut cu toții un pas înapoi. Mi s-a părut că Rubez era un schelet, numai că toți uitaseră să-i spună că nu mai era în viață. La el totul era osos, gol și mort.

Și totuși, ochii îi luceau aprigi în lumina felinarului. Strălucirea acestora părea să fie întocmai roșului aprins al literelor de pe tăbliță. A deschis gura și mi s-a adresat, întinzând în același timp o mână

lungă și scheletică și făcându-ne semn să venim.

— Voi care doriți să traversați Obolusul, apropiați-vă! a spus cu o voce care suna precum mârâitul scăzut al unui câine de atac. Iar Rubez vă va face această favoare.

Ne-am apropiat, pășind cu grijă pe debarcaderul fragil, care se clătina în lateral sub greutatea noastră colectivă. Am crezut că aveam să cădem cu toții în apă, dar pontonul s-a echilibrat și iată-ne ajunși la câțiva metri în fața lui Rubez.

Când am dat să pun piciorul în barcă, Rubez mi-a barat calea cu vâsla sa slinoasă, de pe care picura apă.

— Vai! am strigat în timp ce săream înapoi. Ai zis să ne apropiem și că tu ne vei face favoarea!

— Lui Rubez îi trebuie plata care i se cuvine, a croncănit el.

M-am uitat lung la el.

— Ce fel de *plată*?

Drept răspuns, s-a uitat la scândurile micii ambarcațiuni, apoi la noi toți.

— Am loc pentru patru, nu mai mult.

M-am uitat la ceilalți, apoi m-am întors spre el.

— Dar suntem cinci.

— Patru și atât, a repetat el.

Am scos bagheta.

— Iar eu am zis că suntem *cinci*. Știu că vrei o plată, și voi fi bucuroasă să ți-o ofer. Dar traversăm *cu toții* râul acesta.

El mi-a zâmbit și i-am văzut dinții roșii ca sângele, remarcând pentru prima dată că brațul lui, expus puțin în timp ce mânua vâsla, era acoperit cu solzi negri, ca ai unui pește. A ridicat vâsla și a îndreptat-o spre capul meu.

În clipa următoare, Delph a țipat și m-am întors de îndată. Era în genunchi, ținându-se de cap, cu fața contorsionată de durere. Am încercat să-l apuc de braț, dar el m-a respins, căzând pe burtă în convulsii.

— Delph! Delph!

Și Petra și Lackland s-au apropiat să-l ajute, însă au fost aruncați în spate de o forță nevăzută.

Am îndreptat bagheta în direcția lui Delph, încercând să arunc o incantație care să îndeparteze ceea ce-i făcea rău. Dar a fost de parcă cineva îmi apucase bagheta, trăgându-mi-o din mână. M-am răsucit să-l privesc pe Rubez. El ținea în continuare vâsla ridicată și mi-am dat seama că aceasta era sursa agoniei lui Delph.

— Încetează! am țipat eu. Oprește-te, te rog!

Rubez a lăsat încetișor vâsla în jos, iar Delph a încetat imediat să se mai vaite. A rămas pe jos, gâfâind din răspuțeri.

Am îngenuncheat lângă el și l-am prins de mână.

— Delph...

— În... regulă, Vega Jane, a murmurat el. Durerea s-a dus. În regulă.

M-am întors apoi spre Rubez și l-am întrebat cu răutate:

— De ce naiba ai făcut asta?

— Patru în barca mea, nu mai mulți.

M-am uitat la vasul lui.

— Bine, putem face două drumuri. Trei și doi. Asta respectă regula ta afurisită!

Zâmbetul i-a pierit și a ridicat un deget.

— Un drum, nu două.

Am rămas cu fața spre el și m-am îndreptat de spate.

— Așadar, care-ți este plata?

Chiar nu înțelegeam ce voia individul.

A aruncat o privire spre apele întunecate, apoi din nou spre mine.

— Unul dintre voi trebuie să scape prin înot dacă vrea să ajungă pe malul celălalt. Asta este plata mea. Dacă nu vreți să scăpați prin înot, puteți rămâne aici cu toții. Dar în câteva fărâme nu veți mai fi în viață.

În timp ce vorbea, se uita peste umărul meu.

— Ei vin.

— Cine? l-am întrebat aspru.

Și-a coborât privirea spre mine și i-am remarcat ochii, care păreau niște pumni plini de sânge roșu-închis.

— Moartea, a șuierat el.

Iar sunetul acela m-a umplut de o groază pe care nici măcar țipătul unui jabbit n-ar fi putut să mi-o inspire.

M-am uitat în jos, spre blândele ape clipocitoare, apoi pe partea cealaltă a râului, pe care tot n-o puteam vedea de acolo.

M-am întors spre Rubez și l-am întrebat:

— E adevărat că nu există nicio altă cale?

— Numai una.

— Care? am întrebat nerăbdătoare.

— Pot să vă transform din cinci în patru. Apoi, rămășițele pot călători în barca mea! a încheiat el nebunește, ridicând amenințător vâsla. Care, care?

Am ridicat mâinile și am strigat:

— Nu. Scap eu prin înot.

Delph s-a ridicat, cu picioarele tremurând.

— Vega Jane, nu ești o înotătoare atât de bună.

Harry Doi dansa în jurul picioarelor mele, mișcându-și labele din față, ca și cum ar fi vrut să arate ce înotător puternic era.

— Nu, am spus. Eu voi merge.

— Ba nu, mi-a trântit-o Delph. Nu poți să fii tu mereu cea care se duce singură.

— Ce ziceți de câine? a intervenit Lackland.

— Taci, Lackland! m-am răstit eu.

Delph m-a tras într-o parte și mi-a spus în șoaptă:

— Hai să facem o încercare și să-i luăm afurisita de barcă.

— Ai văzut ce ți-a făcut. Iar vâsla aia se pare că e mai mult decât obiectul-pereche al baghetei mele.

Pe un ton normal, Delph a continuat:

— Deci, cum alegem?

— Votăm să se ducă Lack înot, a propus Petra.

— De ce eu? a înjurat Lackland în barbă.

— Păi, avem nevoie de bagheta Vegăi pentru a reuși, nu-i așa?

— Ești cumplit de nemiloasă, i-a răspuns Lackland. Dar ce părere ai despre Delph? Sau ești topită după el?

Delph și Petra arătau amândoi de parcă ar fi fost snopiți în bătaie de un colos.

Înainte ca Petra să poată răspunde, Delph a intervenit:

— Mă duc eu. Sunt un înotător puternic. Apoi a adăugat pe un ton stânjenit: Și, cum a spus și Petra, avem nevoie de bagheta Vegăi pentru a continua.

— Ba nu, Delph! s-a repezit Petra. Nu te duci acolo! La naiba, mă duc eu!

— De ce nu se duce blestematul de câine? a strigat Lackland. Vrea cineva să-mi spună de ce? E doar un afurisit de animal!

Delph l-a îmbrâncit.

— Harry Doi face cât cincidezece de-alde tine, amice!

— Destul! am strigat. Mă duc eu.

— Dar avem nevoie ca tu... a început Petra.

Am îndreptat bagheta spre ei.

— Nu, Vega Jane! a țipat Delph.

El intuiuse ce eram pe cale să fac.

Harry Doi a lătrat și a sărit la mine, având o expresie de nefericire în ochii lui în două culori, larg deschiși.

— *Subservio!* am rostit.

Pe loc, ochii lor și-au pierdut concentrarea și au rămas nemișcați în fața mea. Am îndreptat bagheta spre barcă, iar ei au urcat cu toții, inclusiv Harry Doi.

Am tras adânc aer în piept în timp ce-i priveam pe rând, iar în cele din urmă am rămas cu ochii ațintiți asupra lui Delph. Oare ultima mea impresie despre el avea să fie una de trădare fățișă? Cât despre Harry Doi, îl vedeam stând acolo încremenit, deși știam că el putea să vadă ce făcusem. Îmi era rușine, dar nu aveam timp să cuget la asta.

M-am întors spre Rubez, care aștepta nerăbdător.

— E ceva ce-ai putea să-mi spui înainte să plonjiez în apă? l-am întrebat pe un ton rece.

El m-a cântărit din priviri preț de câteva momente lungi, apoi s-a uitat peste bord.

— Ce e acolo, jos, ar trebui să fie pus în ordine, nu-i așa? Dacă tu ești cea care trebuie s-o facă? A ridicat din umeri, apoi a adăugat: Numai tu poți să răspunzi la asta.

Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios, care mi-a făcut sângele să clocotească în vene. Și atunci mi-am spus în sinea mea că aveam să supraviețuiesc, fie doar pentru a da nas în nas din nou cu individul ăsta și pentru a-l face praf!

Rubez s-a folosit de vâslă pentru a se îndepărta de ponton, iar eu i-am privit distanțându-se. Mi-a trecut prin minte că poate era ultima dată când aveam să-l mai văd pe Delph sau pe Harry Doi. Ar fi trebuit să simt lacrimi pe obraji. Ar fi trebuit să simt ceva. Și, ca să se știe adevărul, chiar am simțit. O pustiire teribilă, teribilă. De parcă tot ceea ce simțeam sau simțisem vreodată dispăruse în acel moment.

Apoi s-au făcut nevăzuți în pâcla care se ridicase deasupra apei. Nu auzeam decât plesnetul vâslei în apă, în timp ce Rubez îmi ducea prietenii departe.

Vraja *Subservio* avea să funcționeze în continuare doar dacă m-aș fi aflat în proximitatea lor. Așa că, atunci când efectele aveau să dispară, urma să fie prea târziu pentru ca ei să mă poată opri.

Am ridicat o mână și am spus:

— La revedere...

Apoi am pășit peste marginea pontonului și am privit în jos spre râul Obolus. Delph avea dreptate. Nu eram o înotătoare prea experimentată, pur și simplu pentru că în Wormwood nu era atât de multă apă. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce mă aștepta în adâncurile neprietenoase ale râului, dar să stau acolo și să mă gândesc la asta nu-mi făcea bine deloc. Așa că, strângând bagheta bine, am inspirat adânc și am plonjat în apă.

QUADRAGINTA QUATTUOR

Din moarte s-a întrupat ea

Nu știam la ce să mă aștept atunci când am atins apa. Ei bine, presupun că am crezut că avea să fie rece și mizerabilă, dar nu era. De fapt, o simțeam caldă și alinătoare. Dar când am pătruns dincolo de suprafața apei, acest lucru s-a schimbat.

Am inspirat. Sau, cel puțin, am încercat. Însă atunci când aerul mi-a izbit plămâni, am crezut că avea să-mi explodeze creierul. Am icnit și m-am zbatut, apoi, când eram pe punctul să-mi pierd cunoștința, am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte: m-am scufundat în apă.

Aproape că mă sufocasem deasupra apei, iar când am intrat dedesubt, gura îmi era în continuare deschisă. Lichidul mi-a intrat în plămâni și mi-am dat seama că aveam să mor în momentul în care mi se vor fi umplut asemenea unor găleți.

Dar n-am murit. Durerea din cap a dispărut și am înghițit cu lăcomie câteva guri de aer; și, în timp ce apa îmi curgea prin plămâni, m-am simțit ciudat de revigorată. Mi-am aprins bagheta și am privit în jur. Apa era atât de măloasă, încât, chiar și cu lumină, tot nu zăream nimic mai departe de câțiva pași. Am înotat, alunecând lin prin apă. Am vrut să fiu sigură că mă îndreptam în direcția bună, așa că am ieșit din nou la suprafață și am privit cu atenție în jur. Însă era atât de întuneric, iar durerea din cap devenea atât de cumplită, încât am fost nevoită să mă scufund iar.

Un frison rece m-a invadat pe dinăuntru, deși pe dinafară îmi era cald și bine.

„Dacă nu pot să respir în afara apei, cum voi scăpa din locul ăsta? Oare asta e plata pe care o ceruse Rubez? Sacrificiul pe care cei mai mulți n-ar fi dispuși să-l facă? Prizonieră în Obolus pe vecie?”

Mi-am reprimat aceste gânduri tulburătoare și am continuat să

înnot, sperând că mă deplasez în direcția corectă.

Rubez zisese că lucrurile de acolo trebuiau puse în ordine. Nu aveam habar ce voia să spună cu asta. Am presupus că existau creaturi malefice care pândeau în apă și care ar fi încercat orice le-ar fi stat în puteri să mă omoare. Dacă era așa, mai pregătită de atât nu puteam să fiu.

Am ridicat bagheta și am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Mă așteptasem să mă confrunt cu demoni acvatici a căror ferocitate ar fi egalat-o pe cea a celor tereștri. Asta puteam să înțeleg. Cu asta puteam lupta și poate chiar reușeam să înving. Dar nu asta era ceea ce vedeam în fața ochilor.

— Nuuuu! am gemut eu.

M-am oprit din înotat și am pornit să mă scufund pe fundul râului murdar.

Marele câmp de bătălie unde îmi fusese oferit Elementalul de către Alice Adronis și unde aproape că fusesem omorâtă se întindea în fața mea. Numai că, de data asta, luam parte la marea bătălie. Eram călare pe un armăsar și eram îmbrăcată în zale. Zburând spre cer, aveam în mână o sulită mare. Exact cum făcuse și Alice.

Mai văzusem imaginea asta într-un vis, așa că știam ce avea să urmeze. Lovitura mi-a izbit imaginea în piept și m-am rostogolit de pe cal. În acest timp, s-a întâmplat.

Imaginea și cu mine am devenit una și aceeași. Și am căzut amândouă atât de repede și atât de departe, încât am rămas fără suflu. M-am uitat în jos spre pieptul meu și acolo era rana, adâncă și însângerată. Durerea mă străpungea atât de rău, încât am țipat, iar gura mi s-a umplut pe loc, dar nu cu apă, ci cu sânge. Sângele meu. Și apoi n-am mai simțit nimic.

Iar asta m-a speriat mai tare decât orice altceva.

Căci nu există decât un singur motiv pentru care o persoană rănită nu mai simte nicio durere.

Iar asta nu era un vis. Nu era o imagine.

Asta era moartea mea.

A mea, Vega Jane.

Nu mai eram.

Am atins fundul a ceea ce bănuiam că ar fi râul Obolus și atunci s-a petrecut un lucru remarcabil.

Continuam să cad. Era ca și cum albia râului se deschisese acolo, pământul dându-se la o parte și lăsându-mă să plutesc spre un loc care – cumva – era și mai adânc.

În tot acest timp, ochii mei fuseseră închiși, căci curajul meu își atinsese limitele. Însă am fost nevoită să-i deschid. Apoi am auzit ceva greoi lovind podeaua de piatră. Am privit în sus spre o siluetă înaltă și zveltă, aproape cadaverică.

Era Orco. Cu nasul lui mare și lung, care avea trei deschizături. Ochii săi complet negri mă studiau din cap până în picioare. Gura lui îngrozitoare era deschisă, lăsând să i se vadă limba lungă, cu cele trei capete în săgeată. A șuiert și a lovit din nou în piatră cu ciomagul său.

Asta m-a făcut să-mi îndrept brusc spatele și să stau în poziție de drepti în fața lui. M-am privit. Hainele îmi erau uscate, de parcă nu pusese niciodată piciorul în apă.

M-am uitat la dreapta mea și acolo l-am văzut.

Zidul morților. Gurile erau căscate, la fel și ochii. Din guri nu ieșea niciun sunet, dar dinspre ochii imploratori *am auzit* mai multă nefericire decât aș fi putut să suport.

M-am uitat din nou la Orco, care zâmbea triumfător. Și știam de ce.

Mi-am privit pieptul și am văzut gaura care se căsca acolo, inima mea care nu mai bătea dedesubt. Am întins mâna spre ea, dar am retras-o imediat. Nu mă puteam hotărî să-mi ating propria rană mortală.

M-am uitat la Orco.

— *Certe*, a șuiert el, cu o expresie victorioasă zugrăvită pe chip.

Eram cu adevărat moartă? Dar cum aș fi putut să fiu? Nu fusesem

niciodată pe acel câmp de luptă. Așadar, cum aș fi putut să fiu rănită mortal?

— Nu sunt moartă, am spus cu fermitate.

Drept răspuns, el a arătat spre pieptul meu cu degetele sale terminate cu gheare.

— *Certe.*

Am scuturat încăpățânată din cap.

— *Nu sunt moartă.*

El a arătat spre zid, ridicând ciomagul. Mi-am simțit picioarele părăsind podeaua din piatră. Am fost azvârlită în aer, apoi îmbrâncită în perete. Acum auzeam cuvintele scuipate de bietelesuflute întemnițate acolo.

Următorul lucru care mi s-a întâmplat a fost cel mai cumplit dintre toate.

Mă cufundam în perete. Era ca și cum m-aș fi dizolvat din interior spre exterior. Mă puteam simți... dispărând, porțiuni din ființa mea îndepărtându-se din mine. În timp ce priveam înnebunită în jur, știam cumva că, odată ce gura și ochii mei aveau să rămână singurele lucruri vizibile, urma să fiu pierdută pentru totdeauna, întemnițată acolo pe vecie.

Gândurile mi-au zburat către Delph și Harry Doi. Ba chiar și către Petra și Lackland.

Și apoi, pe măsură ce mă cufundam tot mai tare în piatră, o voce mi-a ajuns la urechi.

Nu era din zidul morților.

Era o voce din mintea mea.

Vega, moartea e numai frică. Fără frică, nu există moarte. Fără moarte, nu există gratii. Fără gratii, nu există decât libertatea.

O voce care vorbea în mintea mea în momentul acela ar fi trebuit să mă înnebunească de tot. Dar nu s-a întâmplat așa. Dintr-un motiv inexplicabil, asta mi-a acordat un răgaz. Apoi mi-a redat calmul. Și mai apoi, mi-a oferit ceva mult, mult mai puternic. Poate cel mai puternic lucru dintre toate.

Mi-a oferit speranță.

M-am uitat la mâna mea, care încă era vizibilă. Încă țineam strâns bagheta. Și mi-am amintit că, la prima noastră întâlnire, Orco se temuse de bagheta mea.

Ceea ce, firește, însemna că se temea de mine.

De Vega Jane.

Eram vrăjitoare. Aveam o baghetă. Aveam o nevoie. Așadar, după cum mă informase Silenus, puteam veni cu o vrajă pentru a rezolva acea nevoie. Cuvintele exacte nu erau importante. Minte, trupul și spiritul – toate venind laolaltă, ca un tot – erau cele cu adevărat importante, așa cum spusese Astrea. După cum reușisem în mod spontan la ea în căsuță, fără ca măcar să fi avut o baghetă care să mă ajute.

Apoi, întreaga mea ființă s-a concentrat asupra unui singur lucru. Am făcut o mișcare de spintecare cu bagheta și am strigat, cu tot suflul care îmi mai rămăsese:

— *Nu sunt moartă!*

A urmat un pocnet enorm, ca un tunet, iar zidul s-a crăpat exact la mijloc, eliberându-mă.

Am făcut un pas și am ieșit din ruine, ținând bagheta ridicată.

Pentru prima dată în prezența lui Orco, n-am mai simțit frica. Gratiile închisorii mele erau cu adevărat frânte. Dar în ochii săi reci am văzut, cu satisfacție, o incertitudine inexistentă până atunci.

Eram egali acum. Stăteam pe podeaua din piatră și ne dădeam târcoale reciproc. Când a ridicat ciomagul, eu am ridicat bagheta, pregătindu-mă să-i resping atacul. El a lăsat ciomagul în jos, dar eu am continuat să țin bagheta îndreptată spre el. Apoi, a aruncat o privire pe furiș spre pieptul meu. La fel și eu.

Am icnit. Gaura din pieptul meu dispăruse.

Am ridicat ochii și am văzut acel chip crud ținându-mă cu privirea.

Nu m-am putut abține.

— *Certe, am șuiert.*

Și atunci am pornit în sus, prin piatră și prin pământ, în masa de apă. Sus, sus, tot mai sus. Am urcat până când presiunea pe care o simțeam în jurul meu amenința să mă strivească. În secunda următoare am început să împrôșc și să scuiș și am crezut că aveam să mă înec. Însă apoi am realizat ceva.

Respiram din nou aer, nu apă.

M-am uitat spre suprafața apei în toate direcțiile. Pentru mine arăta la fel, ceea ce însemna că nu știam încotro s-o apuc. Pluteam pe apă, brusc epuizată de lupta din adâncuri. Am mai coborât o dată sub apă, apoi am ieșit din nou la suprafață. Și apoi m-am scufundat iar. Nu știam dacă îmi puteam găsi puterea de a continua să lupt.

Iar când ceva m-a apucat, am început să lovesc din picior și m-am zbatut pentru a mă elibera. Am încercat să îndrept bagheta în direcția aceea, dar brațele îmi erau țintuite pe lângă corp. Am ieșit la suprafața apei și am încetat să mă mai zbat.

– Delph?!

El se uita la mine, ținându-mă în brațele lui puternice.

– Ce cauți aici? l-am întrebat.

– Ți-ai pierdut mințile? Ce naiba crezi că fac? Te salvez.

S-a întors pe spate, susținându-mă de subsuori, și am pornit.

– Știi încotro s-o iei? l-am întrebat, simțind imensa ușurare care se datora prezenței lui.

– Am aprins un foc pe mal ca să ne servească drept reper. Ne îndreptăm spre el.

– Îmi pare rău că a trebuit să arunc o vrajă asupra voastră, am spus.

– Mi-am dat seama de tot ceea ce ai făcut atunci când am ieșit de sub efectul ei.

– M-ai căutat mult timp?

– Destul de mult.

Când, în sfârșit, picioarele mele s-au lovit de ceva, mi-am dat seama că eram în ape mai puțin adânci. Delph m-a ajutat să mă ridic.

Am privit înapoi și l-am văzut pe Rubez – pe nava lui înnegrită –

îndepărtându-se de noi.

Mi-am încrucișat privirea cu aceea a creaturii. După ce îl privisem pe Orco în ochi, știam că individul ăsta nu mai avea cum să mă îngrozească. Arătând în spatele meu, spre Obolus, am zis:

— Vai, Rubez, cred că am pus în ordine toate lucrurile. Mulțumesc.

Chipul lui era o mască de ură, dar mie nu-mi păsa câtuși de puțin. Am continuat până când am simțit pământul sub picioare.

Apoi, ceva a sărit pe mine. Era Harry Doi. M-a lins pe față și și-a lipit nasul de obrazul meu.

Delph m-a ridicat, strângându-mă în brațe.

— Ai reușit, a zis el încetșor, în timp ce respirația lui îmi atingea obrazul.

Ușurarea pe care o simțea era cumva palpabilă.

— Am reușit, am spus cu voce stinsă. Unde sunt ceilalți?

— În jurul focului. Mergând spre lumina focului, a adăugat: A fost greu să traversezi înot?

M-am uitat la chipul lui mare, pe care se citea fericirea.

— Nu chiar atât de greu, Delph. N-a fost greu deloc.

QUADRAGINTA QUINQUE

Sufletele rătăcite

Ne aflam acum în cel de-Al Cincilea Cerc și ultimul. Înțelesesem că aceasta avea să fie cea mai mare provocare a noastră și, cu puțin noroc, și ultima.

Petra se oferise să rămână de veghe prima. Lackland și Delph dormeau. Eu stăteam întinsă pe patul meu plin de cocoloașe, cu Harry Doi lângă mine.

Nu le spusese celorlalți ce mi se întâmplase în râul Obolus. Ce rost ar fi avut? Și, în plus, ce aș fi putut să spun?

Știți, aproape că am murit din cauza unei răni sângerânde din piept, dar acum m-am întors din morți și totul este perfect. Vreți să vedeți locul răniilor mele mortale? A fost ceva nemaipomenit!

Am gemut și mi-am dus mâna la față. Apoi mi-am pus cealaltă mână pe piept. Fusesem îngrozită să fac asta înainte, dar acum trebuia. Am vârât mâna sub haine până când am simțit pielea. Știam exact unde fusese rana. Mă temeam că aveam să simt urmele îngrozitorului loc, însă pielea îmi era la fel de netedă ca întotdeauna.

Mi-am retras mâna. Totuși, cumva mă simțeam pângărită, schimbată pe vecie. Iar partea cea mai grea dintre toate era că mă simțeam incomensurabil de diferită față de însoțitorii mei.

Delph și cu mine înfruntaserăm foarte multe împreună. Însă nu trecuserăm împreună prin asta. Fusesem singură. Și îi mulțumeam sfintei Clopotnițe pentru asta.

Am scos pergamentul din mantia mea și l-am invocat pe Silenus, care a apărut o clipă mai târziu.

— Am reușit să traversăm râul Obolus și să intrăm în cel de-Al Cincilea Cerc, am murmurat eu.

— Și plata lui Rubez? m-a întrebat el.

Mi-a luat o fărâmă să-i descriu în amănunt tot ce mi se

întâmplase.

— Am murit, Silenus. Deveneam o parte din zidul acela.

— Dar ai ripostat și ți-ai câștigat libertatea. Asta e o realizare semnificativă, Vega! Să nu uiți asta niciodată!

— Astrea mi-a spus că ea nu știe mare lucru despre Al Cincilea Cerc, cu excepția faptului că a fost creat de strămoșul meu, Jasper Jane. Aparent, el era foarte priceput la vrăjitoria întunecată. Oricum, Astrea a menționat că ar putea fi cercul sufletelor răătăcite.

Silenus s-a uitat îngrijorat la mine.

— Sufletele răătăcite sunt o treabă complicată, Vega. Foarte complicată.

— Cum poate un suflet să fie răătăcit? În pofida a ceea ce a spus Astrea, eu cred că, dacă un trup moare, la fel se întâmplă și cu sufletul acestuia.

— O, nu. Sufletul este mult mai viguros decât trupul, care este, de fapt, destul de fragil. Sufletul poate viețui fără trup. Și, la drept vorbind, trupul poate viețui fără suflet, dar nu mi-aș dori să întâlnesc vreodată un trup fără suflet. Mă îndoiesc că ar fi plăcut. Oricum, un suflet fără trup poate fi drăguț și îndatoritor. În unele privințe, de fapt, asta ar putea fi o descriere potrivită a mea.

— Păi, nu-i atât de rău, i-am spus.

— Dar să nu crezi vreo clipă că toate sufletele lipsite de trupurile lor sunt așa, căci nu e adevărat.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Un suflet malefic rămâne malefic, indiferent dacă e împachetat într-un trup odios sau nu. Pierderea trupului fizic nu schimbă sufletul. În unele privințe, îl face chiar și mai malefic. Altfel spus, ar fi o idee bună să menții un scepticism sănătos cu privire la toate sufletele, Vega, până când poți să fii sigură de care parte a baricadei se află.

— Și cum își poate da seama cineva de asta? l-am întrebat, făcând ochii mari.

— Ei bine, urmărind dacă încearcă să te omoare sau nu, asta ar fi

un indicator bun.

Brusc, mi-a venit o idee și am scos bagheta Petrei.

— Ai zis că ți-ai putea da seama dacă este o baghetă aparținând Maladonilor...

— Lovește-o de pergament, a zis Silenus.

Am inspirat adânc și am făcut cum mi-a cerut. Silenus a dispărut instantaneu de pe pagină. Când am bătut în pergament cu bagheta mea, el a reapărut. Ne-am privit lung unul pe altul.

— E bagheta unui Maladon? l-am întrebat.

— Fără nicio îndoială.

Mi-am luat rămas-bun de la Silenus și am pus pergamentul la loc, în gândurile mele făcându-și loc groaza.

Când mi-a venit rândul să stau de veghe, m-am dus la Delph.

— Delph, trebuie să vorbim.

— Despre ce, Vega Jane?

— Despre Petra.

Brusc, arboră un aer sfios.

— Suntem numai prieteni. Ți-am spus că îmi pare rău pentru ea.

— Nu-mi pasă dacă o placi, Delph. E drăguță și dură, și veselă, și... ei bine, de-a dreptul uluitoare.

— Vrei să zici că e ca tine? m-a întrerupt el.

Eram gata să-i spun altceva, dar am încremenit la auzul vorbelor lui.

— C-cum? m-am bâlbâit eu.

— Ea e ca tine. Și tu ești la fel. Ba chiar *mai mult*, Vega Jane. Dar în alte privințe nu semănați.

Am simțit cum mă înroșesc și n-am mai putut să mă uit la el.

— Ce vrei să spui?

— Tu ajuți oamenii mereu. În Wormwood îi vizitai pe mama și pe tatăl tău și aveai grijă de fratele tău. Și erai singura prietenă pe care o aveam în timp ce alții râdeau de mine. Iar la râul Obolus, cu blestematul de Rubez, pe Petra n-ar fi deranjat-o ca Lackland să scape înotând, fiindcă știa că aveam nevoie de tine ca să reușim să

străbatem Quagul. Tu n-ai fi făcut asta niciodată.

Ne-am uitat unul la altul preț de un moment lung. Apoi, am întins brațele în același timp și ne-am prins de mână. Voiam să fac mai mult de atât. Voiam să-l sărut, dar el a spus:

— Ce voiai să-mi spui despre Petra?

L-am privit, apoi am dat drumul încetișor mâinii lui.

— Mai poate aștepta. Du-te să dormi puțin, am adăugat.

După ce a plecat m-am așezat, gândindu-mă la tot felul de lucruri.

Petra ar fi putut fi la fel de ignorantă cu privire la istoria ei pe cât fusesem și eu în legătură cu a mea. Însă, pentru a împrumuta expresia lui Silenus, de care parte a baricadei avea să se situeze ea în cele din urmă?

Știam că, la un moment dat, urma să răspund la această întrebare. Speram doar că n-avea să fie cu prețul vieții mele.

QUADRAGINTA SEX

Dispărut

Spre marea mea ușurare, soarele a răsărit. Iar după ce am parcurs vreo opt sute de metri prin pădure, l-am văzut.

Muntele pe care eu și Delph îl remarcaserăm în prima noastră seară în Quag – ceea ce părea să fi fost acum un secol – se înălța înaintea noastră, mult mai aproape decât fusese vreodată. Terenul de la poalele muntelui se ridica brusc, formând niște culmi spinoase. Acestea, asemănătoare unor spinări de șerpi, cu văi adânci între ele, deveneau tot mai abrupte pe măsură ce se situau tot mai sus pe versantul muntelui.

L-am privit pe Delph cu atenție.

— Se pare că vom urca muntele.

El a încuviințat din cap, cercetând din priviri întregul peisaj. În vreme ce muntele încă părea albastru și lipsit de vegetație, din punctul nostru de observație se vedeau culmile care duceau spre locurile cu vegetație luxuriantă. Oricum, nu era nimic frumos la locul acela. După ce trecuserăm prin atâtea, nu vedeam decât posibilitatea dezolantă a morții.

Ajunși pe la jumătatea culmii spinoase, am început să urcăm. Urcușul era greoi. Vegetația era densă, iar panta devenea tot mai abruptă. Nici cu echilibrul nu stăteam prea bine, așa că am căzut de nenumărate ori, dar am continuat să mergem.

Lackland a fost nevoit să-și folosească spada, iar Delph toporul, pentru a ne croi drumul. În final mi-am folosit și eu bagheta pentru a crea o cărăruie. Apoi am ajuns la capăt; în jos se întindea o vale plană, lată de vreun kilometru și jumătate. Am privit la stânga și la dreapta. Cărarea tocmai se terminase într-o stâncă! Părea să nu existe nicio modalitate de a continua urcușul.

Delph stătea alături de mine, examinând valea.

— Cred că trebuie s-o luăm la vale, nu-i așa? a zis el.

— Pot să folosesc Lanțul Destin pentru a vă duce jos pe rând, am propus eu. Vrei să fii primul? l-am poftit pe Lackland.

Știam că nu era prea pasionat de zbor și ar fi vrut să scape cât mai repede de asta.

Și-a vârât spada în teacă și și-a apucat desaga strâns.

— Bine, a fost el de acord, făcându-se pământiu la față și asudând copios.

L-am rugat să se țină de curelele de piele de pe spatele meu. Am numărat până la trei, apoi am sărit. Ei bine, am sărit târând după mine un Lackland greu, încolăcit. A trebuit să mă aplec și să mă feresc de trei coroane de copaci, însă am aterizat în siguranță, iar Lackland a pășit recunoscător cu picioarele pe pământ.

Am zburat înapoi după Petra și Delph.

Harry Doi a fost ultimul care a coborât cu mine. Când am aterizat, l-am dezlegat din ham și am privit în jur. Dar nu era nimeni acolo.

— Delph?

Harry Doi a început să latre și să adulmece în jur.

— Petra? Lackland? Dacă asta e vreo glumă de-a voastră...

Dar știam că nu era. Ei n-ar fi făcut niciodată asta. Am fugit împreună cu Harry Doi încolo și înapoi, căutând pe după copaci și explorând vegetația deasă; dar nu era nici urmă de ei.

Îmi simțeam stomacul ghem din pricina stării de neliniște. Apoi, brusc mi-a trecut ceva prin minte. Am ridicat bagheta și am rostit:

— *Rejoinda, Delph!*

M-am pregătit să mă feresc în caz că trupul lui mare ar fi venit în zbor spre mine, dar nu s-a întâmplat așa. În jur, totul a rămas la fel de nemișcat și de tăcut.

Am încercat aceeași vrajă și cu Lackland și Petra. Nimic.

— *Crystilado magnifica!*

Tot ce am văzut a fost un prim-plan cu copaci, dar nicio ființă vie printre aceștia sau primprejurul lor. M-am uitat la Harry Doi, simțind o groază rece ce îmi invadea fiecare părticică din trup. Eram

singuri. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac. Nu fusesem niciodată atât de îngrozită. Am luat-o la goană strigându-i pe nume. Eram o fată nebună, părăsită de ultimul fir de rațiune.

Apoi, un alt gând m-a umplut de o panică și mai mare.

Eram în locul sufletelor rătăcite. Silenus îmi spusese că trupul fizic putea fi separat de suflet, cu toate că un suflet malefic avea să rămână malefic, fie că avea un trup atașat, fie că nu. Oare fuseseră luați, iar sufletele lor fuseseră îndepărtate? Dacă era așa, unde le erau trupurile?

Încetează, Vega!

Mă purtam de parcă eram sigur că muriseră. Nu se putea să gândesc astfel. Trebuia să-i găsesc. Și aveam să-i găsesc.

— *Vino, Harry Doi!* am strigat.

A sărit în ham și ne-am înălțat în aer. Am plutit pe deasupra și am virat la dreapta și la stânga, continuând să privesc în jos și căutând orice semn în legătură cu însoțitorii mei. N-am reușit să văd nimic, așa că moralul mi-a căzut din nou, în vreme ce curajul amenința să mă părăsească iar. Abia mai puteam să respir. Eram atât de speriată, că nu puteam nici să plâng. Era de parcă fusesem lovită de aceeași vrajă pe care o folosisem pentru a încremeni jabbitul acasă la Astrea.

Când mi-am ridicat ochii, l-am văzut materializându-se. La început am crezut că era o altă furtună, iscată pentru că zburasem atât de mult. Numai că nu era o furtună. De fapt, așa fi preferat să fie.

Cerul s-a înnegrit deodată, din pricina unui stol de creaturi ciudate. Când una s-a apropiat de mine, am văzut că arăta precum un inficio, doar că era mult mai mică, având aproximativ mărimea lui Harry Doi. Însă erau mii. Și toate se năpusteau în jos către noi, cu aripile lor terminate cu gheare și scoțând țipete asurzitoare.

Am făcut un plonjon, simțind trupul rigid al lui Harry Doi lipit de pieptul meu. Îmi dădeam seama că ființele acelea se aflau în spatele meu. Ba chiar am simțit cum mantia mi-a fost agățată de ghearele uneia. Am accelerat și am dispărut sub coronamentul pădurii, rugându-mă ca straniile creaturi să nu ne urmărească acolo.

Dar rugăciunile nu mi-au fost ascultate.

Am pornit în grabă spre pământ, cu stolul apropiindu-se de mine.

Îndreptând bagheta spre acesta, am strigat:

— *Engulfiado!*

Un val de apă a țâșnit brusc și, când m-am uitat în spate, am văzut apa izbind stolul de creaturi, doborându-le pe unele și împrăștiindu-le pe celelalte.

Însă știam că aveau să se regrupeze și să ne atace din nou.

Am văzut-o de sus de tot. Nu aveam de ales.

Am îndreptat bagheta în direcția uriașei uși cu două canaturi a masivei clădiri din piatră care tocmai apăruse în raza mea vizuală.

— *Ingressio!*

Ușa s-a deschis larg. M-am uitat înapoi. Vârtejul de creaturi îngrozitoare se afla la doar câțiva metri de noi. Le vedeam ghearele ascuțite ca niște lame, pliscurile și privirile ucigașe.

Am trecut ca o săgeată pe ușă împreună cu Harry Doi. Îndreptând bagheta undeva în spate, am strigat:

— *Securius!*

Ușa s-a trântit, închizându-se și zăvorându-se.

O fracțiune de secundă mai târziu, am auzit în ușa groasă sutele de bufnituri produse de izbiturile în lemn ale ghearelor creaturilor. Dar, din fericire, ușa a rezistat.

Am aterizat și l-am eliberat pe Harry Doi din ham. Respirând greu, am privit ușile exact așa cum o făcusem și la Hornuri, în Wormwood, atunci când mă atacase perechea de jabbiți. Ușa aceea nu se deschisese. Și părea că nici aceasta n-avea să se deschidă.

Oare creaturile odioase de afară îi atacaseră pe Delph și pe ceilalți doi? Oare îi duseseră undeva să-i... să-i... Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Aveam lacrimi în ochi și mă simțeam de parcă îmi fusese smulsă inima din piept.

Am reușit să-mi recapăt calmul oarecum și să pot să privesc în jur. Locul îmi amintea de Hornuri, cu tavanele sale înalte, cu balustradele din marmură și coloanele arcuite care dădeau în alte

încăperi. Când am pornit să urc scările, ca să văd ce se afla la al doilea nivel, l-am auzit:

— Cu ce pot să-ți fiu de folos?

La jumătatea scărilor m-am răsucit, încercând să localizez sursa cuvintelor. Trecusem cu privirea peste un colț de la primul etaj. Dar când am revenit acolo... ei bine, cineva a ieșit dintr-un ungher și astfel am putut să văd mai bine.

Silueta avea doar un contur. Lumina care pătrundea prin ferestrele înalte strălucea prin acesta, așa cum se întâmpla și în cazul unui wendigo.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos? a întrebat silueta din nou.

Am început să cobor scările încet și m-am oprit atunci când aceasta a venit alunecând înspre mine. Da, aluneca, nu mergea.

Când s-a apropiat suficient, am văzut imaginea unui bărbat înalt, adus de spate din pricina vârstei. Era încălțat cu cizme și purta o robă deschisă în față. Cu un fior, am remarcat imaginea celor trei zale imprimată pe platoșa pe care o purta.

— Îți caut pe prietenii mei, i-am răspuns repede. Erau trei. Pur și simplu au dispărut. Sunt foarte îngrijorată. Vă rog, mă puteți ajuta?

— Trei prieteni dispăruți? m-a întrebat el. Vai de mine, asta nu-i bine! Îmi pare rău!

M-a examinat din cap până în picioare, apoi privirea i s-a oprit preț de câteva secunde asupra lui Harry Doi.

— N-am mai văzut un câine de secole, a spus.

Apoi a întins mâna să-l mângâie pe Harry Doi, însă aceasta i-a trecut prin el. L-am văzut pe Harry Doi tremurând ușor.

— Fir-ar să fie! a exclamat bărbatul. Am uitat de asta. O, prea bine!

— Cine sunteți? l-am întrebat, intenționând, de fapt, să aflu ce anume era.

— Numele meu este Jasper Jane.

Aproape că am căzut din picioare. Și așa fi făcut-o dacă n-aș fi fost, aparent, absolut încremenită.

- Ei bine, eu sunt Vega *Jane*, am reușit să spun.
M-a privit curios.
- Avem același nume de familie. Te cunosc?
- Mă îndoiesc. M-am oprit, apoi am continuat: Ți-am văzut mormântul. La Cimitirul Wolvercote.
- *Trupul meu* este îngropat la Wolvercote. Însă sufletul, nu. Sufletul meu se află chiar aici, în fața ta. Doar atât mi-a mai rămas.
Am făcut ochii mari.
- Cum se separă trupul de suflet?
- Sunt două modalități. În ceea ce mă privește, trupul îmi era pe moarte, dar nu voiam să pier de tot. Astfel, folosind magia, mi-am îndepărtat sufletul înainte ca sinele meu fizic să-și dea ultima suflare.
- Ai zis că mai este și o altă posibilitate?
- Da. Dar nu doresc să ți-o descriu. Este mult prea oribilă.
Deodată, a văzut inelul de pe degetul meu.
- De unde îl ai? a întrebat el.
- I-a aparținut bunicului meu. Ce înseamnă pecetea?
- Este Trinitatea noastră. Mantra noastră: Pace. Speranță. Libertate. Exact în această ordine.
- Uite, trebuie să-mi găsec prietenii, am oftat eu. Fiecare secundă care trece...
- Nu sunt sigur că te pot ajuta, nu sunt sigur câtuși de puțin. Vezi tu, nu e treaba mea să-i ajut pe cei care încearcă să treacă pe aici.
- Știu asta! Dar Astrea s-a răzgândit. M-a pregătit ca să pot să scap de aici. Să reiau lupta cu Maladonii.
- Toate aceste cuvinte mi-au ieșit din gură precum un torent. El părea năucit.
- Astrea? Eu... Te-a ajutat să pleci de aici? Să lupti din nou? Nu prea pot să cred asta.
- Căutam în minte ceva care să-l facă să înțeleagă că trebuia să mă ajute. Am ridicat bagheta.
- Iar asta mi-a fost dată de o altă strămoașă, Alice Adronis. Ea

mi-a spus că trebuie să supraviețuiesc. Să lupt. Trebuie să vezi adevărul, Jasper, nu-i așa?

Jasper mă privea lung, cu gura căscată, trecând cu mâna peste simbolul celor trei zale de pe platoșă.

— Ce să văd? m-a întrebat cu respirația întretăiată.

— Opt secole în care să te ascunzi înseamnă foarte mult timp. Iar Maladonii ne vor găsi. O vor face. Dacă sunt într-atât de malefici pe cât se spune, nu vor înceta nicicând să ne caute. Ei bine, eu aș ieși din ascunzătoare și aș lupta cu ei!

S-a uitat la bagheta mea.

— Alice... Alice ți-a dat-o?

— Era Elementalul ei. Iar acum e bagheta mea. Conține o șuviță din părul ei.

— Alice a fost cea mai curajoasă dintre noi toți. S-a lăsat pe podea și s-a așezat cu picioarele încrucișate. Asta-i de-a dreptul uluitor, a zis. Într-adevăr. Aveam planul nostru, vezi tu... Și...

— Și l-ați îndeplinit foarte bine. Dar acum, s-a terminat. S-a terminat!

— Cum de ai venit aici, la castelul meu? m-a întrebat brusc.

— Am fost urmărită de stoluri de creaturi zburătoare care voiau să mă omoare.

— Ah, da, grozăviile.

— Ce anume?

— Grozăviile. Creația mea. Dacă te-au urmărit până aici, te așteaptă afară. Dacă încerci să pleci, te vor tăia în bucăți pe tine și pe câinele tău. Nu renunță nicicând, odată ce au prada la îndemână. Îngrozitoare chestii, de aici și numele lor...

Simțeam că îmi pierd răbdarea.

— Bine, am zis. Dacă nu vrei să mă ajuți, am să-mi găsesc singură prietenii.

Am făcut stânga împrejur și am pornit.

— Dar grozăviile...

M-am întors și am țipat la el:

— Nu-mi pasă. Pot să zbor, așa că am o șansă. Și e vorba despre prietenii mei. Voi muri pentru ei. Iar dacă tu nu vrei să mă ajuți, atunci du-te naibii!

De îndată ce am isprăvit de vorbit, el s-a făcut nevăzut.

Călătorie sprâncenată!

Ne-am grăbit să ieșim din nou în holul principal. Am privit lung spre ușa dublă, dincolo de care, potrivit celor spuse de Jasper, grozăviile încă stăteau la pândă. M-am gândit că, probabil, ăsta avea să ne fie sfârșitul.

Am îngenuncheat și l-am îmbrățișat pe Harry Doi, lipindu-mi fața de blana lui și inspirându-i mirosul.

— Te iubesc, Harry Doi. Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ce ai făcut pentru mine.

El m-a lins pe față și, în acei minunați ochi de culori diferite, am văzut că era mai mult decât pregătit să îmi stea alături și să moară împreună cu mine.

M-am ridicat, ținând strâns bagheta în mână. Dar înainte să pot să rostesc incantația, ușa uriașă s-a deschis brusc. Eram sigură că intrarea avea să fie plină de grozăvii, care veneau să ne facă bucăți, însă acolo nu se vedea nimic.

M-am ferit când ceva a trecut în zbor pe lângă mine.

Era Jasper. Pe un cal zburător, la fel de transparent ca și el.

S-a uitat înapoi și mi-a făcut semn să-l urmez.

L-am prins pe Harry Doi în ham, am sărit în aer și l-am urmat pe Jasper.

Ajungându-l din urmă, am pornit în zbor unul lângă celălalt pe deasupra peisajelor întunecate de dedesubt.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Să-i găsim pe prietenii tăi.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă ajuți?

— Evident. M-a privit cu interes, apoi a adăugat: Cu certitudine ești magică, dar nu ești... ei bine, nu ești *lentă*, nu-i așa?

— Crezi că aș fi ajuns atât de departe dacă aș fi fost „lentă“?

— Nu, presupun că nu.

Am privit în jur.

— Dacă zbor prea mult, o furtună va veni să mă oprească.

— Nu câtă vreme ești cu mine.

— Poți să faci asta?

— Acesta este Al Cincilea Cerc. Eu l-am creat. Așa că pot să fac aproape orice. *Aproape*.

Am plutit mult timp. Sub noi, noaptea s-a transformat în zi, apoi s-a făcut noapte din nou și din nou s-a făcut zi, cu toate că nu era posibil. Era totul atât de ireal, încât, după o vreme, am acceptat pur și simplu, fără să-mi mai pun întrebări.

— Acolo, a spus Jasper și a început rapid să coboare.

L-am urmat și am atins pământul o secundă mai târziu.

— Scoate-ți bagheta, Vega.

M-am conformat imediat. Jasper Jane nu-mi lăsase impresia că ar putea fi ușor intimidat. Însă acum părea să se frământa. Și totuși, am socotit eu cu o oarecare doză de mândrie – eram o familie, la urma urmelor –, părea în același timp destul de hotărât.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Acolo, mi-a răspuns el, arătând undeva în față.

Abia am reușit să mă strecor printr-o mare de copaci.

Arăta precum Clopotnița din Wormwood, doar că era construit din cel mai negru lemn pe care îl văzusem vreodată. Firește că avea o turlă și ferestre lungi din sticlă, pe care erau picturi ale celor mai îngrozitoare creaturi. Speram din tot sufletul să nu le văd niciodată. Iar acolo unde Clopotnița avea o cruce în vârful, acest edificiu avea altceva. Pe măsură ce ne apropiam de structură, aceasta devenea tot mai distinctă. Am dat înapoi cu oroare atunci când am văzut că era un trup spintecat pe jumătate.

— Ce este... locul acesta? am întrebat.

— Este Templul Strângătorilor de Suflete. Conducătorul lor este înaltul preot Bezil, a precizat Jasper. O ființă cu adevărat malefică.

— Stai puțin, tu ai creat toate acestea! Ceea ce înseamnă că tu l-ai

creat pe Bezie.

— Treaba mea a fost să împiedic ieșirea de aici. La fel și intrarea, a spus Jasper. Nu aș fi putut s-o fac fără să invoc forțe întunecate suficient de puternice pentru a realiza ambele scopuri. Odată create, aceste specii au evoluat. Au avut opt secole la dispoziție ca să devină și mai diabolice. Desprind cu forța sufletele din trupurile nefericiților cu care își încrucicează cărările, devorându-le pe cele din urmă pentru a se hrăni și lăsând apoi sufletele să plece pentru a rătăci fără țintă. Asta e cea de-a *doua* modalitate de a desprinde sufletul de trup.

— Cum ai putut să te gândești la așa ceva?

S-a uitat la mine și a spus:

— M-am bazat pe Maladoni.

Oroarea acestui fapt m-a lăsat fără cuvinte.

— Cu siguranță prietenii tăi sunt aici, înăuntru, a continuat el. Dacă dorești să-i lași în voia sorții, spune-mi acum și ne putem întoarce.

Când a terminat de vorbit m-a privit atât de atent, încât mi-a amintit de felul în care se uita Astrea la mine. Cu certitudine exista o doză de evaluare pe chipul său.

— Ți-am spus deja. Nu-mi părăsesc prietenii.

— Excelent, a spus Jasper.

— Dar cum îi putem învinge pe indivizii aceștia?

— Eu nu le pot face nimic, mi-a răspuns el.

— Poftim? Atunci, de ce ai mai venit?

— Ca să te conduc. De tine va depinde să-i învingi.

Simțeam că mă prăbușesc.

— Poți, măcar, să-mi dai un sfat în legătură cu modul în care aș putea s-o fac?

— Trebuie să ai încredere în instinctele tale, Vega. Și în inima ta. Asta nu prea le-a fost de folos strămoșilor noștri împotriva Maladonilor, dar nu înseamnă că nu trebuie să avem încredere în inima noastră. La urma urmelor, este singurul lucru pe care noi îl

avem, iar Maladonii, nu. Baftă!

— Așteaptă, mai am o întrebare.

M-a privit răbdător, iar eu am continuat:

— De ce te-ai răzgândit?

— Dacă am avut vreodată încredere în vreun „suflet“ în toată viața mea, acela a fost Alice Adronis. Dacă ea a vrut ca tu să supraviețuiești și să reiei lupta, atunci eu nu-ți voi sta în cale.

Și, cu un ușor pocnet, Jasper s-a făcut nevăzut.

QUADRAGINTA SEPTEM

O inimă de încredere

Am examinat clădirea din lemn, ale cărei grinzi erau atât de negre, încât păreau să fi fost arse în vreun incendiu. I-am aruncat o privire lui Harry Doi. Nu zâmbea, dar nici nu ținea coada între picioare. Părea serios. Și pregătit. Iar asta mi-a dat puțină încredere, de care aveam o nevoie disperată.

Ne-am apropiat de imensa ușă dublă care ducea în interior. Cu bagheta strâns ținută în mână, cu ochii în patru, ne-am oprit în fața ușii. Am întins bagheta și am rostit:

— *Ingressio!*

Ușa s-a deschis silențios. Cu toate că asta intenționasem, faptul că acest templu al răului se deschidea atât de repede nu mă făcea să mă simt mai bine. Am ridicat din nou bagheta și am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Pentru prima dată, nu s-a întâmplat nimic. Niciun fel de imagini acaparatoare nu au apărut în fața ochilor mei. Am pășit cu grijă peste prag, iar ușa s-a închis trântindu-se în urma noastră. Zgomotul nu m-a făcut să tresar, căci mă așteptasem la asta. Erau, în schimb, alte lucruri care mă umpleau de groază. Începând cu interiorul locului.

Fiecare centimetru de perete și de geam era acoperit cu scene de depravare, ucidere și masacru. Era ca și cum mintea unui maniac s-ar fi deschis și ar fi împrășcat pereții și ferestrele, asemenea sângelui.

La fel ca la Clopotniță, pe podea erau înșiruite strane din lemn nelăcuit. Dar, spre deosebire de frumusețea simplă a stranelor din Clopotniță, acestea erau sculptate cu scene de tortură, durere și moarte. Creaturile din susul și din josul stranelor erau înfățișate ucigând alte creaturi și devorându-le apoi. Cele mai îngrozitoare dintre toate erau expresiile victimelor, chipurile lor încremenite pe

vecie într-o teroare tăcută. În timp ce mă uitam la ele, mi se părea că se mișcă exact sub ochii mei, ca și cum o armată de dihanii cumplite și prada lor demnă de milă ar fi prins viață subit.

Îmi dădeam seama că toate acestea aveau rolul de a îngrozi. Și chiar *eram* îngrozită.

Dar asta nu însemna că nu eram pregătită de luptă.

— *Embattlemento!* am strigat, îndreptând bagheta spre dreapta, unde o creatură înaripată cu nenumărate șiruri de gheare se năpustea asupra mea.

Izbindu-se de scutul creat de vraja mea, a căzut la pământ grămadă și a murit pe loc, cu gâtul frânt din pricina ciocnirii neașteptate.

M-am uitat la Harry Doi, care își dezvelise dinții și mârâia furios. O clipă mai târziu, l-am văzut sărind în față și atacând o siluetă înveșmântată din cap până în picioare în negru, care apăruse exact lângă noi.

— Nu, Harry Doi! am strigat.

Însă Harry Doi o prinsese de gât și își înfipsese colții adânc. Strania siluetă a căzut la pământ, din gât țâșnindu-i un șuvoi de sânge verde.

L-am mângâiat pe Harry Doi, care s-a întors imediat lângă mine, și împreună ne-am deplasat spre creatură. Curioasă, am îngenuncheat și i-am ridicat gluga. Și mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

Chipul la care mă uitam părea să fi fost scos direct din flăcări. Pielea era arsă, crăpată și cu bășici. Arăta cu mult mai rău decât mâna vătămată a lui Delph. Iar ochii bulbucăți, un amestec îngrozitor de galben și roșu, se zgâiau răutăcioși la mine, chiar și de dincolo de moarte.

M-am cutremurat și am lăsat gluga în jos, apoi m-am ridicat și am pornit în grabă.

Sus, mai în față, se afla o statuie monstruos de mare, sculptată în piatră dură. M-am gândit că trebuie să fi fost Bezil. Mantia îi era

neagră, pielea arsă, capul ras, iar ochii îi erau plini de malițiozitate. Ținea în mâini ceva. Când m-am apropiat, am văzut că era un copil mort.

Am depășit cu prudență statuia, gândindu-mă că avea să prindă brusc viață și să mă atace. Dar nu s-a întâmplat așa. Mai departe exista o ușă cu două canaturi, sculptată cu aceleași imagini monstruoase pe care le văzusem și pe strane.

Am tras aer în piept, am ridicat bagheta și am rostit:

— *Ingressio!*

Știam că, imediat după acest portal, aveam să mă confrunt cu cei care urmau să încerce să mă despartă de sufletul meu.

Știam că avea să fie rău. Numai că nu știam cât de rău.

Ușa s-a deschis spre interior și noi am intrat. Reușisem în ultimul timp să nu stau prea mult pe gânduri și să pășesc cu îndrăzneală în orice situație. După cum aflasem, imprevizibilitatea putea fi un lucru bun atunci când aveai de-a face cu nemiloasele încarnări ale răului. Așa că am pășit cu îndrăzneală în încăpere. Și am țipat.

Delph, Petra și Lackland erau scufundați în trei bazine separate. Apa nu era limpede, ci era murdară, neagră și cu bulbuci, iar în adâncime plutea ceva ce n-am putut să identific. Numai capetele prietenilor mei mai erau vizibile, iar ei aveau ochii închiși. Și, în timp ce stăteam acolo, observam cum deveneau din ce în ce mai transparente. La marginea fiecărui bazin se aflau câteva siluete înveșmântate în robe cu glugi, care agitau apa cu niște bețe din argint, subțiri și lungi. Și totuși, pe măsură ce mă apropiam, vedeam tot mai clar că bețele erau de fapt transparente, iar argintiul venea dinspre apă, asemenea cernelii absorbite de batonul de tuș.

Tocmai le erau luate sufletele! Era a doua cale de a fura suflete despre care îmi povestise Jasper.

Țipetele mele alertaseră siluetele în robe. Întorcându-se spre noi, și-au lăsat glugile în jos și și-au descoperit hidoasele chipuri pline de cicatrice, cu pielea arsă. Când am privit la dreapta, am observat un alt bazin, care era gol. Și am îndrăznit să cred că îmi era destinat.

Înainte să apuc să fac vreo mișcare, șase dintre siluete au zburat spre mine, sărind prin aer cu o viteză și o agilitate amețitoare. Totuși, Harry Doi n-a fost la fel de lent ca mine, întâmpinând-o pe una dintre ele cu capul înainte și închizându-și fălcile feroce în jurul gâtului acesteia. Silueta a căzut inertă, în timp ce câinele meu continua să o muște. Am ridicat bagheta, dar am fost răsturnată de doi dintre Strângătorii de Suflete, care s-au izbit în mine, apucându-mă imediat de gât cu mâinile lor cu gheare și încercând să rupă și să taie.

— *Impacto!*

Cei doi au zburat de lângă mine, izbindu-se de doi dintre frații lor malefici care mă atacau. Cu toții au căzut în bazinul în care se afla Lackland.

Într-o frântură de secundă încă patru au ajuns lângă mine. Harry Doi a sărit la gâtul unuia și l-a dărâmat, sfâșiindu-i beregata.

— *Jaгада!* am strigat, răsucindu-mă spre ei.

Doi dintre ei s-au prăbușit imediat, cu tăieturi pe tot trupul.

N-am mai așteptat ca și cel de-al patrulea să sară asupra mea. Îndreptând bagheta spre el, am rostit imediat:

— *Rigamorte!*

Și acesta a căzut la pământ mort.

Am întins apoi bagheta spre Delph și am strigat:

— *Rejoinda, Delph!*

Ieșind în zbor din apă, Delph a plutit spre alți doi Strângători de Suflete care intraseră în grabă în încăpere, trântindu-i la pământ.

L-am apucat de braț.

— Delph, Delph, trezește-te! Te rog, trezește-te!

L-am auzit pe Harry Doi scâncind și m-am întors strigând:

— *Engulfiado!*

Puternicul torent de apă a lovit perechea de Strângători care îl târa pe Harry Doi prin încăpere cu o asemenea forță, încât aceștia au fost izbiți de piatră, murind pe loc.

— Delph, te rog! *Rejoinda, Petra!*

Petra a ieșit la rândul ei din apă, venind în zbor în timp ce alți doi diavoli mă atacau cu bețele lor lungi, pe care le folosiseră în bazine. Unul dintre acestea a luat contact cu fața mea și am simțit cum îmi țâșnește sângele din nas și din obraz.

— *Embattlemento!*

Bețele s-au lovit de scut și s-au sfărâmat, apoi, brusc, Delph și Petra s-au trezit.

— Ce na... a început Delph.

Petra s-a ridicat încetișor, aruncând priviri în jur și încercând să înțeleagă totul. Apoi s-a uitat la mine. Lackland se scufunda și mai adânc în străfundurile bazinului său. Strângătorul de Suflete de acolo nu-l părăsise pentru a mă ataca, ci continua să învârtă bățul în apă. Lackland aproape că nu se mai vedea, iar sufletul lui părea pe punctul de a se desprinde.

Printr-o altă ușă au apărut alți Strângători de Suflete, toți înarmați, gata să ne atace.

M-am uitat la Petra. Preț de o clipă, privirile ni s-au încrucișat și în acest scurt răstimp multe ne-am comunicat una alteia. Privirea ei era imploratoare. Știa că eu îi luasem bagheta. *Știa*. O parte din mine nu voia, însă cealaltă parte realiza că era singura cale. Am căutat în buzunar, am scos bagheta ei și i-am aruncat-o. Ea a prins-o și s-a întors spre regimentul de demoni care ne atacau. Am făcut la fel, ridicând bagheta și strigând:

— *Impacto!*

Un moment mai târziu, am auzit-o pe Petra strigând aceeași incantație. Vrajile noastre combinate au produs o forță de o putere de neegalat. Strângătorii de Suflete n-au fost numai trântiți la pământ. Au fost dezintegrați.

M-am răsucit spre Petra și i-am zâmbit. Ea mi-a întors un zâmbet slab. Apoi a fost trântită din nou în bazin și trasă imediat la fund.

Eu am fost aruncată prin aer și am aterizat pe fundul celui de-al patrulea bazin. Am deschis ochii și, deși apa era neagră și murdară, am descoperit că vedeam destul de limpede. Țsta nu era un lucru

bun.

Știam cine mă privea în ochi.

Bezil. Individul din statuie. Mantia sa era roșie ca sângele, iar la gât avea un lanț greu, cu un disc de metal pe el. Simbolul gravat pe acesta era trupul spintecat în jumătate care se afla și în vârful afurisitului său de templu. Acum știam că reprezenta despărțirea sufletului de trup.

Ținea câte un cuțit în fiecare mână, având pe chip o expresie ucigașă. Îmi pierdusem bagheta și o căutam disperată în apă. Deodată, în bazin a intrat o mână, care l-a apucat pe Bezil de lanț și l-a tras din apă.

Mi-am găsit bagheta și l-am folosit pe Destin pentru a mă avânta în zbor deasupra apei, tușind și scuipând.

Era o priveliște demnă de privit.

Delph îl pocnea pe Bezil cu pumnul într-o parte a capului. Însă Bezil era mult mai puternic decât părea. Aruncându-se asupra lui Delph, l-a trântit cu ușurință în șezut.

Mi-am îndreptat bagheta înspre Bezil, dar n-am mai apucat să rostesc vraja, căci am fost atacată de doi Strângători de Suflete. În timp ce luptam cu ei, mă străduiam să nu-i scap din ochi pe Delph și pe Bezil, care erau încleștați într-o luptă titanică, aruncându-se unul asupra altuia prin încăpere și trăgându-și reciproc câte o rafală de lovituri.

În timp ce mă războiam cu Strângătorul de Suflete rămas, Delph i-a smuls lui Bezil unul dintre cuțite, reușind să îl rănească. Demonul a sărit înapoi, în timp ce din rană a început să-i gălgâie sânge de culoare verde. Delph n-a mai așteptat nicio clipă și nu și-a slăbit atacul. S-a aruncat asupra lui Bezil precum un garm asupra prăzii. Două lovituri zdravene cu pumnul în cap, despre care am avut senzația că se puteau simți din cealaltă parte a încăperii, iar individul a închis ochii. Capul i-a căzut inert. Delph l-a ridicat și l-a aruncat în bazinul cu apă, unde s-a scufundat cu viteză.

— Bravo, Delph! am țipat cu bucurie.

El s-a uitat la mine și, deși era lovit, mi-a zâmbit cu căldură. Între timp, eu îl terminam pe ultimul Strângător de Suflete.

Petra îl scosese pe Lackland din bazin, distrugând și bățul care fusese utilizat pentru a-i absorbi sufletul. Cu toate că se clătina pe picioare și gema, părea nevătămat în rest.

„Am învins“, m-am gândit. Apoi l-am văzut pe Delph.

— Ăăă... Vega Jane? m-a atenționat el.

Am privit în aceeași direcție.

Bezil ieșise din bazin și stătea lângă o imagine groaznică de pe peretele din piatră. Și-a ridicat mâinile și a rostit un torent de cuvinte. O clipă mai târziu, peretele s-a deschis și pe acolo au ieșit o sută de Strângători de Suflete, toți înarmați cu spade, lănci, topoare și cuțite, iar în ochi cu sete de sânge.

Cu niciun chip nu-i puteam învinge pe toți, nici chiar cu cele două baghete.

— Harry Doi! am strigat, bătându-mă cu mâna în piept.

El a sărit imediat în hamul lui și l-am fixat bine.

— Delph, ia-mă de mână! Lackland, ia-l pe Delph de mână! Petra, ține-te de mâna lui Lackland!

Eram acum înlănțuiți cu toții, cu Petra și cu mine în capetele șirului, ținând bagheta în mâinile libere. Urma să avem nevoie de ele.

Cu strigăte care făceau să-ți înghețe sângele în vene, Bezil și Strângătorii de Suflete ne-au atacat.

Am ațintit bagheta spre o pereche de coloane gigantice din piatră care susțineau tavanul. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Petra ațintindu-și și ea bagheta spre celelalte.

— *Severus!*

— *Severus!* a repetat Petra.

Crăpături uriașe s-au căscat în coloane, care au început să se clatine. Apoi au început să cadă. Între timp, noi ne înălțaserăm deja în aer. M-am întors și, asemenea frunzelor smulse de pe o viță, ne-am avântat spre ușă, în timp ce templul se prăbușea în jurul

nostru. Abia reușiserăm să ieșim pe ușă când tavanul detestabilului templu s-a prăbușit, strivindu-l pe Bezil și pe adepții lui sub moloz. Cât de nimerit!

Însă eram în continuare terifiată la gândul că restul templului avea să năruie peste noi, îngropându-ne permanent acolo. Am țâșnit pe ușă de la intrare exact când canaturile acesteia cădeau înăuntru. Eliberați din edificiul care se prăbușea, ne-am avântat în sus până când n-am mai putut să mențin zborul. Apoi am căzut repede și abrupt, izbindu-ne de sol și rostogolindu-ne dureros pe o limbă de pământ.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut întregul templu prăbușindu-se cu zgomot în interiorul său. Praful s-a ridicat în aer, apoi s-a lăsat tăcerea.

M-am uitat la Delph, care se lupta să se ridice în picioare.

— Am crezut că până aici ne-a fost! a spus el.

— A fost cât pe ce! am încuviințat eu.

L-am eliberat pe Harry Doi din ham și am ajutat-o pe Petra să se ridice în picioare, în timp ce Delph îl trăgea pe Lackland. Apoi am aruncat o privire spre bagheta pe care Petra încă o ținea strâns în mână.

— Îmi pare rău că ți-am luat-o, i-am spus, astfel încât să audă numai ea.

S-a uitat și ea la baghetă, apoi a zis:

— Înțeleg de ce ai făcut-o.

— N-aș fi putut să fac asta singură acolo, i-am spus. Sper că știi asta.

— Pet! a exclamat Lackland. De unde dracu ai chestia aia?

Petra s-a uitat la baghetă, neștiind ce să-i răspundă.

— Aveam eu una de rezervă, am spus, ceea ce a atras o privire de neîncredere din partea lui Delph.

— Ah, a exclamat Lackland. Păi, mulțumim frumos pentru tot ce are rezerve atât de minunate!

Am tresărit când am descoperit că ne aflam la poalele Muntelui

Albastru. Bănuiam că, după ce aveam să-l urcăm, urma să găsim – pe partea cealaltă – capătul Quagului.

– Cum ne-ai găsit? m-a întrebat Delph.

– Am avut ajutor. Din partea unui prieten.

– N-ar trebui s-o luăm din loc? a propus Lackland.

Am aruncat iute o privire către munte. Ce mai rămăsese acolo ca să încerce să ne oprească? Apoi mi-am coborât privirea spre baghetă. Părea atât de mică și de insignifiantă... și totuși, îmi slujise atât de bine în cele cinci cercuri... Puteam doar să sper că îi mai rămăsese suficientă magie.

QUADRAGINTA OCTO

Ultimul

Am parcurs circa opt kilometri. Aproape toți pe verticală, până când n-am mai putut să ne mișcăm mâinile și picioarele. Ne-am instalat tabăra pe un mic platou, care permitea o vedere peste Quag. Sau așa ar fi trebuit.

M-am întors să văd de unde veniserăm. Până acolo, nu mă uitasem niciodată în urmă. Fusesem mult prea preocupată de ceea ce ne aștepta înainte.

Dar în urmă nu era nimic cu excepția întunericului, chiar dacă era încă zi. Parcă ai fi privit spre cer într-o noapte fără stele. Pur și simplu nu era nimic. Fără să vreau, am simțit un frison.

M-am uitat la Delph, care o ajuta pe Petra să pregătească masa. Amândoi aveau cicatrice în urma întâmplărilor petrecute acolo – Delph la braț și Petra la mână. Fără nicio îndoială că și mințile lor aveau cicatrice, la fel ca și a mea. Am remarcat, cu un junghi de gelozie, că lucrau bine împreună, părând să-și citească gândurile unul altuia.

Am mâncat și am băut apă, fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt. Era ca și cum bătălia cu Strângătorii de Suflete ne-ar fi jefuit de ceva și încercam acum să descoperim ce anume.

Lackland își freca neglijent fața rănită. Delph își suflecuse mânăca pentru a-și examina brațul rănit. Însă când m-am uitat la Petra, ea își privea bagheta de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Știam ce simțea. Greutatea unei baghete în mâna cuiva ducea cu sine așteptări uriașe, dar și o anumită responsabilitate, egală, poate, cu tonajul muntelui pe care ne aflam.

Petra a rămas prima de veghe, iar Delph și Lackland s-au întins pe paturile lor. M-am dus după ea în perimetrul în care avea să-și preia postul.

I-am privit pe furiș bagheta și am decis să trec direct la subiect. Mai presus de orice, eram o fată Wug practică.

— Câte vrăji știi? am întrebat-o direct.

A părut surprinsă de întrebarea mea, însă am luat taurul de coarne. N-aveam timp de drăgălășenii.

— Vraja *Rigamorte* nu e ceva ce faci pentru prima dată, i-am spus. Cât despre celelalte vrăji pe care le-ai folosit... Cu toate că eu am rostit prima incantația, mișcărilor baghetei tale au fost precise și corecte. Deci, câte vrăji știi? Este important.

Parcă aș fi încercat să stabilesc câte focuri de mortă ne mai rămăseseră laolaltă pentru a trage în inamic. Nu-mi făceam nicio iluzie că cel de-Al Cincilea Cerc își încheiase socotelile cu noi. Mă bizuisem pe abilitățile Petrei pentru a scăpa de Strângătorii de Suflete și știam că urma să am din nou nevoie de ea.

— Ce importanță are? a răspuns ea tăios. Nu mi-am putut salva familia de licantropi, nu-i așa?

Am arătat spre fragmentul de unghie adăpostit la baza baghetei ei.

— Asta îi aparține unchiului tău, nu-i așa? Nu e bagheta lui. A meșterit bagheta asta și ți-a dat-o ție. Este bagheta *ta*.

Ea folosisse bagheta mea pentru a ucide, iar aceasta o rănise. Mânuia bagheta cu ușurință și îndemânare, ceea ce-mi spunea clar că o mai folosisse și alte dăți.

S-a uitat la baghetă, apucând-o și mai strâns.

— Și ce dacă?

— Așadar, câte vrăji știi?

— Câteva. Ceva mai multe decât cele pe care le-am folosit deja. El a vrut să mă învețe mai multe, dar în noaptea în care au venit licantropii eram plecați după apă. Un garm ne-a atacat. Și pe el l-am omorât. S-a uitat la mine cu sălbăticie, apoi a adăugat: Iar eu l-am omorât pe garm. Atunci a fost prima dată când am folosit vraja de moarte. Unchiul meu mi-a spus ce trebuia să simt...

— Ceva mai mult decât ură și aversiune? Și că trebuia să simți

totul cu fiecare fărâmbă din mintea, trupul și spiritul tău?

Fără să rostească vreun cuvânt, a încuviințat din cap.

Mi s-a părut interesant că amândouă îi pierduserăm pe cei dragi nouă răpuși de colții unui garm – ea pe unchiul ei, iar eu pe primul meu câine. Și că amândouă folosiserăm vraja de moarte pentru prima dată asupra unui garm.

S-a uitat la bagheta mea.

– Tu poți să faci mult mai multe decât mine.

– Păi, eu am fost pregătită în mod corespunzător, am spus, privind-o cu atenție.

– Poți tu să mă pregătești în mod corespunzător? m-a întrebat nerăbdătoare.

Deși mă așteptasem la cererea asta, tot nu eram sigură cum să-i răspund.

– Îndreaptă-ți bagheta în direcția aceea. Incantația este cea pe care m-ai mai auzit folosind-o până acum. *Crystilado magnifica*.

I-am arătat mișcarea potrivită a baghetei.

– Concentrează-ți mintea, trupul și spiritul, i-am spus. Și lasă această energie combinată să curgă prin bagheta ta.

Ei, drăcia dracului! Deodată mă simțeam ca Astrea Prine.

Petra a făcut așa cum am instruit-o, însă a ratat de trei ori. Totuși, n-a fost cuprinsă de frustrare, cum fusesem eu atunci când încercasem asta. Mi-a mai adresat și alte întrebări, iar eu i-am oferit și alte răspunsuri; la a șasea încercare a ei, peisajul care se afla la kilometri depărtare de noi era acum la doar câțiva centimetri în fața noastră.

S-a uitat la mine, radiind de triumf. I-am întors zâmbetul, deși nu cu același entuziasm. Apoi, am privit amândouă cu atenție spre ceea ce ne aștepta a doua lumină dimineață.

– Ala care se învârtește e fum? m-a întrebat.

Am mijit ochii ca să văd mai bine, cu toate că n-ar fi trebuit să fiu nevoită s-o fac. Imaginea era exact în fața mea. Totuși, exista ceva distorsionat în acea imagine, ceea ce făcea să fie dificil să distingi

toate detaliile. Poate că Petra nu făcuse vraja riguros de exact.

— Așa pare. Am arătat spre un punct și am adăugat: Și aia ar putea fi o colibă din care iese fumul.

— Așadar, cineva locuiește acolo? a întrebat ea, încurcată și uimită.

Puteam să înțeleg asta foarte bine, căci cine ar fi vrut să locuiască în cel de-Al Cincilea Cerc?

— Cred că vom afla în curând. Apoi mi-a venit o idee și am spus: Poate că am putea evita să escaladăm muntele ăsta. Poate că am putea zbura peste.

— Am crezut că ai zis că nu este posibil.

— Acum s-ar putea să fie.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— După cum mi-a spus cineva cândva, aici totul este posibil.

Am dat să plec, apoi m-am oprit.

— Petra. Ți-a pomenit unchiul tău vreodată de Maladoni?

Am vrut să-i văd prima expresie, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Nu, mi-a răspuns ea. Ce înseamnă asta?

— Nimic important.

*

A doua zi ne-am strâns desagi și l-am legat pe Harry Doi în hamul său. Nu aveam de gând să-i car pe ceilalți unul câte unul. Nu după cele petrecute ultima dată. Din câte știam, mai pândeau și alte creaturi asemenea Strângătorilor de Suflete. Urma să rămânem împreună. Să murim sau să supraviețuim împreună. Nu singură. Niciodată.

Ne-am apucat de mâini în lanț, ca ultima dată, apoi am bătut din picioare și ne-am înălțat neîndemânatic în aer. Petra încheia ariergarda, ținând bagheta pregătită în mâna liberă.

Am plutit o vreme și trebuie să recunosc că priveliștea de acolo, de sus era absolut spectaculoasă. De aproape, muntele era și mai albastru. Anumite părți ale sale erau acoperite de vegetație, dar alte

porțiuni erau formate doar din stânci goale, unde, din nu știu ce motiv, nu creștea nimic.

Niciun nor întunecat nu apăruse până atunci, iar aerul era foarte calm. M-am uitat în jos și am localizat din nou fuiorul de fum pe care Petra și cu mine îl văzuserăm folosind incantația de amplificare. De acolo, de sus, distingeam mai multe detalii. Coliba pe care o văzuserăm anterior era mică și construită în întregime din piatră albastră. Mi-am înclinat capul înainte și am zburat mai jos. Acum vedeam un petic de pământ albastru printre copaci. Și atunci, l-am localizat.

Era un bărbat scund, care mergea pe cărarea spre colibă cărând un braț de lemne aproape la fel de mare cât el. Probabil că acela era combustibilul pentru focul care constituia sursa fumului. Purta niște pantaloni vechi și zdrențuiți, o cămașă cadrilată și – am reușit eu să-mi dau seama pe măsură ce coboram tot mai mult – o căciulă roșie, al cărei vârf țuguiat era puțin aplecat.

N-aveam chef de o altă întâlnire cu o creatură din cel de-Al Cincilea Cerc. M-am gândit că am fi putut să zburăm pur și simplu peste vârful muntelui.

De îndată ce am terminat acest gând, furtuna s-a abătut atât de iute asupra noastră, încât abia am avut timp să mai respir o dată. Petra și Lackland au zbierat îngroziți, căci fulgerele cădeau atât de aproape de noi, încât am crezut că sulitele de lumină ar putea să ne străpungă. Tunetele loveau cu o forță ucigătoare. Am simțit cum slăbea strânsoarea mâinii lui Delph. Apoi, un alt țipăt m-a izbit, răsturnându-mă pe spate.

M-am uitat în jos și am văzut-o pe Petra căzând.

Lackland se uita la mine lung, iar pe chipul lui se citea șocul.

– Ea... pur și simplu a alunecat.

El fusese cel care țipase, nu Petra, mi-am dat eu seama apoi.

– Așteaptă! am țipat.

Am făcut un plonjon cu Delph atârând de mine, care mi-a forțat umerii atât de tare, încât am crezut că brațele aveau să-mi fie smulse

din trup.

Înțelegând că n-aveam să o prind la timp, am întins bagheta în direcția ei și am rostit:

— *Lassado!*

Lumina subțire care a explodat din bagheta mea a încercuit talia Petrei și a tras-o în sus. Ea s-a avântat spre noi.

— Lackland, prinde-o de picior!

El a apucat-o strâns, apoi a strigat:

— Nu cred că e conștientă! Are ochii închiși!

— Respiră? am întrebat.

Primul meu gând a fost că Petra fusese lovită de un fulger.

— Nu... nu știu. Așa cred.

M-am îndreptat cu capul în jos, în timp ce furtuna urla în jurul nostru. Ne-am izbit de sol mai tare decât intenționam, dar m-am ridicat într-o secundă și am îngenuncheat alături de Petra. Era culcată pe spate, cu ochii închiși și cu trăsăturile contorsionate de durere.

— Petra? Petra!

Am palmuit-o. Ea a deschis ochii și s-a uitat înnebunită în jur.

— Ce? Unde? Tu?

— Ești rănită?

Am privit-o cu atenție, dar n-am văzut răni evidente. Apoi m-am uitat în ochii ei, în timp ce Delph și Lackland furișau priviri peste umărul meu, cu chipurile pline de îngrijorare.

— Aproape că ai murit, am spus. Dar te-am prins la timp.

Ea s-a ridicat încetșor și și-a pipăit capul.

— Eu... cred că am leșinat. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este...

— Bună!

Am sărit cu toții ca arși și ne-am zgâit la ființa care ne salutase.

Era micul bărbat cu căciula roșie. Aterizaserăm în apropierea colibei lui. Uitându-mă în jur, am văzut căsuța și fuiorul de fum la nici douăzeci de metri distanță.

— Cine ești? l-am întrebat.

El s-a uitat la mine cu ochii lui căprui și blânzi, având pe chip o expresie prietenoasă care m-a pus în gardă imediat. Ideea de prietenie nu prea exista pe acolo. Știam asta mai bine ca oricine. Vicleni și ucigași, da; însă prieteni, nu.

— Mi se spune Asurter din Muspell, a răspuns el cu o voce înaltă și pițigăiată.

— Muspell? am întrebat. Așa se cheamă locul acesta?

— Așa îi spun eu, a precizat Asurter, care abia îmi ajungea până la brâu.

Într-adevăr, era la fel de scund precum Eon din Wormwood, cu toate că pielea îi era cam roșie.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Delph.

— Tai lemne și țin focul aprins.

M-am uitat spre colibă.

— E cald, i-am spus. Chiar trebuie să faci focul?

— Întotdeauna îmi este de trebuință un foc, a răspuns Asurter. Vă trebuie mâncare sau de băut?

Ne-am uitat unul la celălalt. Aș fi vrut să mergem mai departe, dar – cu toate că furtuna încetase de îndată ce atinsesem pământul – știam că aveam să urcăm muntele la picior de data aceasta.

— Ar fi foarte drăguț din partea ta, mulțumim, am spus.

Când Asurter s-a întors cu spatele, le-am făcut semn celorlalți să fie cu ochii în patru. Individul putea să fie de treabă, dar, la fel de bine, putea să ne și păcălească.

Am trecut pe lângă o stivă uriașă de lemne de foc, toate tăiate frumos și atent aranjate. Asurter a luat o grămadă mare de lemne în brațe și ne-a condus spre colibă. Pe dinafară, arăta umilă și mică. Și la fel arăta și pe dinăuntru. Pereții erau pur și simplu din piatră, aceleași care formau exteriorul casei. Podeaua era murdară, iar mobila se limita la un scaun și o masă. Spațiul era dominat de un șemineu din piatră care ocupa un perete întreg, de la podea până în tavan. În interior era atât de cald, încât am început să transpir

imediat și a trebuit să-mi feresc ochii de strălucirea puternică a flăcărilor.

M-am uitat la ceilalți și am văzut că și ei aveau aceeași reacție. Când am făcut un pas spre foc, am fost nevoită să pășesc imediat înapoi din pricina căldurii. Și totuși, Asurter s-a dus direct în fața șemineului și a pus grămada de lemne pe foc. Flăcările s-au înălțat pe loc la o înălțime de trei metri, părând să amenințe să iasă din șemineu.

„Ei, drăcia dracului, m-am gândit eu, nu e de mirare că are pielea atât de roșie, dacă se apropie de foc așa de mult.”

El s-a întors spre noi și ne-a întrebat:

— Mâncare și apă?

Apoi a arătat spre masă și am văzut că, într-adevăr, mâncarea apăruse acolo. La fel și apa. Numai că mâncarea era carbonizată. Iar când m-am dus să iau un pocal de apă, l-am scăpat imediat, căci metalul era încins, iar apa clocotită.

Asurter nu părea să bage de seamă. A ieșit și s-a întors cu încă un braț de lemne, pe care le-a aruncat în foc. Flăcările s-au înălțat și mai sus.

M-am uitat la ceilalți și i-am văzut cuprinși de îngrijorare. Delph a arătat cu un deget spre ușă.

— Ei bine, Asurter, mulțumim, trebuie să plecăm, i-am spus.

El s-a întors spre mine.

— Să plecați? Unde să plecați?

Înainte să-l pot opri, Lackland a intervenit:

— În sus pe munte și afară din locul acesta, iată unde.

Am încremenit, căci parcă simțeam ceva acumulându-se. Exact așa cum mi se întâmplase cu Ladon-Tosh, în Duelul de acasă din Wormwood. O senzație de energie, de putere care se amplifică înmiit.

— Fugiți! am țipat, în timp ce mă năpusteam spre ușă.

Asurter nu mai era scund acum. De fapt, creștea atât de iute, încât a țâșnit prin acoperișul colibeii. Și nu mai arăta deloc ca înainte. Era

gigantic, cu plete și o barbă care îi ajungea până la brâu. Iar dacă înainte fusese roșu aprins, acum era în flăcări. La propriu în flăcări, căci barba lui era în flăcări pe piept, la fel ca și părul.

Ne-am năpustit afară. Privind în urmă, am observat că Asurter ajunsese la o înălțime de treizeci de metri. Iar ceea ce a făcut apoi m-a lăsat fără suflu. S-a aplecat și a apucat ceva metalic, care părea să fi fost înfipt în pământ.

Trăgând obiectul, am văzut cu toții că era o sabie în flăcări, care măsura jumătate din înălțimea lui Asurter. Când s-a întors să se uite la noi, devenise ceva îngrozitor de privit. Chipul lui era pur și simplu o masă de flăcări. Iar când a deschis gura, țipătul său ar fi putut să topească fierul.

Din fericire, îmi revenisem în simțiri, așa că am strigat:

— *Embattlemento!*

Flăcările au lovit scutul creat de vrajă, dar, din fericire, acesta a ținut, chiar dacă devenise incandescent. Deși se afla la o distanță de peste șase metri, simțeam căldura pe care o emana.

Victoria mea a fost de scurtă durată.

Asurter s-a întors, a ridicat spada și a izbit cu putere în pământul din spatele lui, cu o lovitură teribilă. Focul a atins pământul, apoi flăcările s-au înălțat la treizeci de metri în aer. Și, în timp ce noi priveam îngroziți, linia de foc a pornit în grabă pe versantul muntelui, aprinzând totul în cale și deplasându-se din ce în ce mai repede. Focul a urcat din locul unde ne aflam până în vârful Muntelui Albastru, cu o viteză care a făcut să-mi simt capul învârtindu-se și să rămân fără aer.

Și atunci s-a întâmplat.

Vârful Muntelui Albastru a zburat cu o forță cum nu mai văzusem niciodată până atunci. Nici măcar ceva asemănător. Cu toate că ne aflam la mulți kilometri distanță de acesta, suflul ne-a aruncat la cincisprezece metri în aer. Apoi ne-am rostogolit pe pământ, care acum sălta și se arcuia ca o barcă pe o mare agitată de furtună.

Când, în cele din urmă, ne-am oprit și am reușit să ne ridicăm privirile, întregul munte era în flăcări, iar un zid de materie arzândă venea duduind în jos pe panta lungă, exact în direcția noastră. Avea peste trei sute de metri lungime și era lat de kilometri întregi. Și era de neoprit în drumul său spre noi.

Cel de-Al Cincilea Cerc tocmai ne învinsese.

QUADRAGINTA NOVEM

Cei patru rămași

— Fugi, Vega Jane! a strigat Delph.

Îl simțeam alături de mine, trăgându-mă de braț. Dar nu m-am uitat la el. Peste duduitul zidului de foc care se îndrepta spre noi l-am auzit pe Lackland, care fugea în josul muntelui strigând la noi să fugim ca el.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Petra în genunchi, cu capul plecat, așteptând sfârșitul. La picioarele mele era Harry Doi, care, ca și mine, se zgâia la moartea groaznică ce venea în calea noastră.

M-am uitat la bagheta mea și am știut că, în pofida puterii ei considerabile, nu ne mai putea fi de mare ajutor. Flăcările din gura lui Asurter aproape că-mi încovoiaseră scutul de vrajă. Ceea ce venea acum era de un milion de ori mai puternic. În fața sa, vraja mea *Engulfiado* pur și simplu s-ar fi prefăcut în ceață.

Aveam Lanțul Destin în jurul taliei, dar nu puteam să zbor suficient de sus cu noi toți pentru a scăpa de foc. Și, în timp ce priveam spre perspectiva sumbră care ne aștepta, mi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru.

Panica m-a părăsit și am fost cuprinsă de un calm împăciuitor. Nu știu dacă era o simplă resemnare în fața faptului că viața mea avea să ia sfârșit dintr-un moment în altul. Sau dacă era ceva cu totul diferit.

Pe măsură ce Delph încerca să mă tragă după el, picioarele mele păreau să devină tot mai adânc înrădăcinate în locul acela.

Era ultima mea poziție. Urma să mor acolo. Sau să supraviețuiesc. Avea să fie una sau alta. Am înțeles asta cât se poate de clar.

Am vârât mâna în buzunarul mantiei și am scos Finnul. Nu știu ce m-a făcut să mă gândesc la el, căci multe gânduri mi se perindau prin minte în acel moment.

Legasem la loc toate nodurile acestuia. M-am uitat la el, neștiind

sigur ce avea să se întâmple odată ce aş fi făcut ceea ce plănuiam.

Am dezlegat primul nod.

Zidul a lovit coliba lui Asurter, iar aceasta s-a evaporat în aburi de foc și de fum.

Am dezlegat apoi al doilea nod de pe Finn.

Zidul l-a lovit pe individ, iar cei treizeci de metri ai săi au dispărut în neant.

Acum, nimic nu mai stătea între noi și pârjol.

— VEGA! a țipat Delph.

Însă eu nu-l mai puteam asculta. Priveam cum moartea noastră venea spre noi, cu o viteză și o ferocitate de neînțeles.

Am dezlegat cel de-al treilea și ultimul nod al Finnului. Era singurul care nu mai fusese dezlegat până atunci. Iar când degetele mele au dat drumul sforii eliberate, n-am mai știut deloc ce era mai rău: flăcările...

...sau ceea ce tocmai dezlănțuisem.

Am fost catapultată în aer cu o asemenea forță, încât am simțit cum îmi cedează plămâni, cum mi se învâрте creierul și cum hainele aproape îmi sunt smulse de pe corp. Finnul mi-a fost tras din mână. Vântul care mă propulsa, a țâșnit precum un val titanic, iar acesta a lovit puternicul zid de flăcări cu o izbitură de proporții cataclismice, căreia – am socotit eu – nimic n-ar mai fi putut să-i supraviețuiască. Dacă aş mai fi fost încă legată la pământ, eram convinsă că aş fi fost pur și simplu dezintegrată din pricina efectelor coliziunii, ce depășeau orice limite. Locul în care mă aflasem a fost măturat cu o asemenea putere, încât a trebuit să închid ochii. Mă temeam că mintea mea nu ar fi putut să cuprindă ceea ce vedeam, că avea, pur și simplu, să explodeze dacă nu încetam să mai privesc.

Dar, într-un final, am fost nevoită să deschid ochii. Am privit în jos și am înlemnit. Nu numai că toți copacii fuseseră îndoțiți. Nu numai că stânca fusese aplatizată. Nu numai că focul fusese stins.

În afară de toate aceste lucruri, s-a mai întâmplat și altceva.

Întregul Munte Albastru dispăruse. Locul era neted precum

palma mea. Nu mai rămăsese nimic. Și nu numai că flăcările fuseseră stinse, dar nu mai exista nici măcar un fir de fum. Aerul era la fel de limpede cum fusese mereu.

Aveam acum o vedere panoramică, fiindcă mă aflam la aproape un kilometru înălțime. Nu avea nimic de-a face cu Lanțul Destin, căci toți ceilalți erau acolo sus, cu mine. Delph, Lackland, Petra și Harry Doi. Eram cu toții suspendați în cer, ca și cum niște funii uriașe ar fi alunecat în jos și ne-ar fi încercuit. Alături de noi, pluteau în aer desagii noștri.

Tot ceea ce se aflate în calea celui de-al treilea nod al Finnului dispăruse. Cât cuprindeai cu privirea, nu mai era nimic. Era ca și cum cineva ar fi rulat cel de-Al Cincilea Cerc, făcându-l să dispară.

Și apoi, la fel de iute pe cât apăruse teribilul vânt, totul s-a liniștit.

Iar noi am început să cădem, ca și cum funiile de sus ar fi fost tăiate.

Mărturisesc că fusesem în transă în timp ce privisem dispărând tot ce se afla sub noi. Însă acum, în timp ce pluteam în jos, spre moarte, transa s-a sfârșit brusc.

M-am întors în aer, am luat-o la stânga, l-am înșfăcat pe Harry Doi și l-am prins în ham. Ceilalți se aflau dedesubtul meu, căzând mai repede. M-am îndreptat cu capul în jos și am țâșnit spre Delph, care era cel mai aproape. Am îndreptat bagheta spre el și am strigat:

— *Lassado!*

L-am legat imediat și, fără să pierd o secundă, m-am îndreptat spre Petra, procedând la fel și cu ea. Acum, doar Lackland mai trebuia salvat. M-am răsucit în aer și am accelerat spre el.

În timp ce mă apropiam, am văzut-o cu coada ochiului.

O săgeată de foc. Cum era posibil?

M-am întors.

Asurter se ridicase de pe pământul devenit plat. Cum de supraviețuise zidului de foc și celui de-al treilea nod al Finnului era de neînțeles pentru mine. Și totuși, suferise – deși era în continuare uriaș, nu mai era în flăcări. Nu mai era decât o ruină carbonizată.

Însă se pare că mai avea ceva foc în el, pe care tocmai îl aruncase în noi.

— *Embattlemento!* am țipat.

Săgeata de foc a lovit scutul meu și a explodat. Apoi, am îndreptat bagheta spre Asurter și am rostit:

— *Impacto!*

Uriașul a fost pulverizat imediat într-o mie de fragmente.

Atunci am auzit țipătul și m-am întors la timp pentru a-l vedea pe Lackland mișcându-și membrele în mod necontrolat și lovind apoi pământul cu o bufnitură puternică.

Și după aceea a rămas nemișcat.

M-am îndreptat în jos cu cea mai mare viteză, izbindu-mă de sol atât de tare, încât ne-am rostogolit cu toții. Am fugit cu Harry Doi încă prins la pieptul meu și am ajuns la Lackland înainte ca toți ceilalți să-și recapete echilibrul.

Am îngenuncheat lângă el. Trupul lui părea zdrobit, dar încă era în viață.

Și-a ridicat privirea spre mine, având pe buze un zâmbet ciudat.

— Ne-am descurcat bine, nu-i așa? a reușit să îngaime.

Măinile mele cotrobăiau febril prin buzunare în căutarea Pietrei Viperei.

— Lack, rezistă.

— ... descurcat bine, nu-i așa? a repetat el și mai slab.

— Rezistă.

— ... descurcat bine, a spus în șoaptă.

Am găsit Piatra și am mișcat-o pe deasupra lui.

— O să fie bine.

— Descurcat... nu?

Apoi a închis ochii.

Am nutrit gânduri bune, cele mai bune pe care le-am avut vreodată, fluturând Piatra continuu pe deasupra trupului lui frânt. Am continuat să fac asta chiar și atunci când Delph și Petra au venit în fugă și au îngenuncheat alături de noi.

— Lack! a strigat Petra.

— Va fi bine, am zis repede. Am Piatra.

Delph s-a uitat la Lackland, apoi m-a prins de umăr.

— Vega Jane...

— Va fi bine, am spus, cu lacrimile curgând.

— Vega Jane, a repetat el blând.

— Va... va fi... Piatra...

„Gânduri bune, Vega. Lack, vei fi bine. Aproape am terminat.“

N-am văzut-o pe Petra aplecându-se și închizându-i ochii lui Lackland.

Nu l-am văzut pe Delph luându-mi Piatra din mână.

Nu l-am văzut pe Harry Doi culcat alături de Lackland și împingându-i mâna cu nasul lui. N-am văzut nimic din toate astea, căci închisesem ochii. Închisesem ochii fiindcă știam că, dacă i-aș fi ținut deschiși încă o secundă, nu m-aș mai fi mișcat niciodată din locul acela. Că aș fi murit chiar acolo.

Lângă Lackland. Care tocmai *murise*.

Piatra n-a putut să-l aducă înapoi din morți. Știam asta. Știusese asta dintotdeauna.

Am simțit cum Delph mă ajuta cu blândețe să mă ridic în picioare și să mă îndepărtez de corpul neînsuflețit.

— Vom avea noi grijă de asta, Vega Jane. O să fii bine.

M-am îndepărtat și m-am așezat pe pământ cu spatele la ei, în timp ce ei săpau groapa și-l depuneau acolo pe Lackland Cyphers. Harry Doi stătea alături de mine, împungându-mi palma cu botul; dar, pentru prima dată, nu l-am mai mângâiat în timp ce făcea asta.

Sacrificiul despre care mă avertizaseră cu toții tocmai venise, sub forma unei lovituri mortale primite de unul dintre noi. Aici, moartea se afla peste tot în jurul nostru, chiar dacă noi reușiserăm mereu s-o evităm. Știusese că șansele de izbândă de a trece cu toții prin Quag erau abisal de mici. Astrea îmi spusese asta. Dar n-ar fi trebuit s-o facă.

Nu-l cunoșteam de mult timp pe Lackland. Dar îl cunoscusem

suficient de bine. Iar pierderea lui mă mistuia în cel mai profund mod cu putință. Într-un fel în care ar trebui să simțim cu toții o asemenea pierdere.

Când ultima fărâma de pământ i-a acoperit rămășițele, Delph și Petra mi s-au alăturat.

— S-a isprăvit, a zis Delph liniștit. S-a isprăvit.

Am deschis ochii și l-am privit. Avea fața pătată de lacrimi. M-am uitat și la Petra și am văzut același lucru.

Apoi am privit din nou movila de pământ. M-am ridicat și m-am dus într-acolo, cu ochii plecați. Am folosit bagheta și o bucată de lemn ars a zburat de nicăieri, înfigându-se la capul movilei. Apoi am scris câteva cuvinte pe bucată de lemn.

Aici zace Lackland Cyphers, un prieten bun până la sfârșit.

În final am plasat un scut de vrajă deasupra movilei, pentru ca locul odihnei sale veșnice să rămână în siguranță.

M-am întors și am privit înainte. Fără să mai avem un munte în cale, cărarea noastră era destul de dreaptă acum. Cu toate că nimic nu este atât de drept pe cât pare, nu-i așa? Cu siguranță, nu în locul acela.

Mi-am ridicat desaga din locul în care căzuse și am săltat-o în spinare. Apoi am trecut pe lângă Delph, Petra și Harry Doi.

Eram schimbată acum. Eram diferită. O simțeam în fiecare por al ființei mele. Fusesem conducătoarea. Chiar dacă una șovăitoare, nesigură... Apoi devenisem mai încrezătoare, adunând victorie după victorie. Thorne și cercurile. Iar în final se întâmplase ceva catastrofal.

Unul dintre cei pe care îi condusesem – care avusese încredere că eu aveam să-l scot la liman teafăr – zăcea acum mort. Da, eram schimbată complet. Și pentru totdeauna.

Cu bagheta în mână, m-am așezat încă o dată în frunte.

Spre capăt.

Spre blestematul de capăt.

QUINQUAGINTA

Zburând

Simțeam acum că aș putea să mă înalț în aer dacă aș fi vrut, fără amenințarea unei furtuni care să se iste pentru a mă opri. Dar, chiar și-așa, am hotărât că aveam să mergem pe jos până la ultima porțiune din Quag. Pe bună dreptate, părea lucrul cel mai corect pe care îl puteam face.

Așa că am pornit în marș.

Delph și Petra nu încercaseră să-mi vorbească după înmormântarea lui Lackland. Am apreciat asta, căci dacă aș fi fost mai iute, am fi fost cinci apropiindu-ne de capătul acestei călătorii în loc de patru. Era numai vina mea că Lack era mort. Ca și în cazul picioarelor lui Duf Delphia, dădusem greș.

Când a început să mă usture mâna, am aruncat o privire spre ea.

Și am rămas încremenită văzând-o.

Pe dosul mâinii mele drepte se materializa ceva.

În următoarele clipe, mâna a început să-mi tremure atât de rău, încât am scăpat bagheta. A trebuit să-mi țin mâna care mă ustura cu cealaltă. Apoi, durerea m-a fulgerat în sus, pe braț, și am căzut la pământ țipând. M-am rostogolit și m-am zbatut. Când am simțit ceva apucându-mă, am lovit în jur cu picioarele și cu pumnii ca să mă lase în pace.

Am deschis ochii și i-am văzut pe Delph și pe Petra ținându-mă și încercând să mă calmeze. Nici ei nu înțelegeau ce se întâmplase. Și atunci, brusc, durerea a dispărut. Îmi simțeam din nou mâna și brațul normale.

— La naiba, Vega Jane, ce este? Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat încetîșor în șezut și m-am uitat la mâna mea, acolo unde, cu un moment în urmă, avusesem senzația că sunt mușcată de un garm.

— Sfântă Clopotniță! a exclamat Delph când a văzut-o.

— Ce-i chestia aia? a întrebat Petra.

Pe dosul mâinii mele apăruseră trei zale. Simbolul Păcii. Al Speranței. Al Libertății.

Același ca pe mâna bunicului meu. Iar acum era pe mâna mea.

Și nu era un tuș care putea fi șters cu ușurință, ci îmi fusese adânc gravat în piele, probabil din interior în afară. Știam, cumva, că urma să am această pecete până la sfârșitul vieții.

M-am ridicat în picioare tremurând și mi-am recuperat bagheta din locul unde căzuse.

— E doar o pecete, am spus pe un ton echilibrat, cu toate că simțeam orice, numai calm nu.

— Dar, Vega Jane... a încercat Delph să spună ceva.

— Sunt bine! m-am răstit la el, apoi am continuat pe un ton normal: Sunt bine. Te-așteptai ca eu să scap din locul ăsta fără niciun fel de cicatrice? Voi doi le aveți pe ale voastre. La fel și Harry Doi.

Am încercat să o spun ca pe o glumă, însă știam că tonul meu nu era convingător. Asta nu era o cicatrice normală sau o rană, ci era mai mult. Mult mai mult.

Mă simțeam de parcă tocmai fusesem însemnată. Și, la urma urmelor, nu prea eram îndreptățită să judec problema. Uram locul acela. Uram cu adevărat fiecare centimetru din el.

— Să mergem, am propus eu. Hai să terminăm cu asta.

*

Timp de trei zile am străbătut o câmpie vastă. Pentru mine era de neconceput ca un munte maiestuos, care existase acolo timp de opt secole, să fie dărâmat de o bucată de sfoară cu un nod dezlegat, lăsând în urmă doar un loc neted.

În cea de-a patra zi, am încetinit când am văzut-o înaintea noastră.

O strălucire orbitoare, ca și cum lumina ar fi fost reflectată de o sursă.

Când ne-am apropiat, am încetinit pasul și mai mult. După toate

cele pe care le înduraserăm, nu voiam să mă arunc grăbită în ceva care ar fi putut să ne despartă când ne aflam la numai câțiva pași de țelul nostru.

— Ce crezi că e? m-a întrebat Delph, întrerupând în sfârșit tăcerea care atârna deasupra noastră ca un giulgiu funerar.

M-am uitat cu atenție spre strălucirea aceea, dar n-am putut să-i dau un răspuns. Deși începuse să se lase întunericul, aceasta nu se diminua. Lumina care o genera nu venea din cer.

Dar pe măsură ce ne apropiam, răspunsul devenea tot mai clar.

Lumina venea *din partea cealaltă*.

Ceea ce însemna, mi-am dat eu seama înfiorându-mă, că ajunseserăm în sfârșit la capătul Quagului.

I-am aruncat Petrei o privire, apoi m-am uitat la bagheta ei. Ea a încuviințat și a apucat-o strâns.

— Lejer, am murmurat. Acum face parte din tine, Petra.

Am văzut cum degetele ei slăbesc strânsoarea de la baza baghetei.

Mi-a aruncat o privire furișă și mi-am dat seama că o preocupa ceva. M-am dus la ea și am privit-o plină de așteptări.

— Ce este? am întrebat-o.

— Lack, mi-a răspuns.

— A fost vina mea, i-am zis. Eu sunt conducătoarea.

— Ba nu, a ripostat iute. A fost vina *mea*.

— Poftim?

— Tu ne salvai de individul acela cu flăcările. Aveam bagheta. Aș fi putut să-l salvez. Și-a coborât ochii în pământ. Dar n-am făcut-o. Am încremenit. Am încremenit la naiba! Iar acum el e mort. Din cauza mea.

S-a așezat pe pământ și a început să suspine. Delph s-a uitat neliniștit la noi, însă i-am făcut semn să se îndepărteze. M-am așezat alături de Petra, încercând să mă gândesc la ceva ce aș fi putut spune ca s-o fac să se simtă mai bine.

— Știi de ce am venit în locul ăsta? am întrebat-o într-un sfârșit.

A încetat să mai plângă și a spus ezitant:

— Ca să scapi, să ieși...

— Nu. Am vrut să știu adevărul. Acolo unde locuiam, nu exista adevăr. Am vrut să-l gădesc aici.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— De ce e adevărul atât de important?

— Este cel mai important lucru dintre toate, Petra. Fără el, noi nu contăm. Nimic nu contează. M-am ridicat și i-am întins mâna. Mi-ai salvat viața. Ne-ai salvat viețile tuturor. Țasta este adevărul. Iar acum, tot ceea ce putem face este să continuăm să mergem. Asta-i tot. Cu siguranță, și Lackland ar fi vrut asta. Cred că o știi.

Încet, a întins brațul, mi-a luat mâna și s-a ridicat.

Am continuat să mergem cu grijă, cu toți nervii și cu toate simțurile în alertă.

Apoi am văzut cum acea strălucire se transforma în ceva și mai substanțial.

Era un zid. Un afurisit de zid. Ca în Wormwood. Numai că cel de aici era în cea mai mare parte transparent. Cu toate astea, știam că era cu mult mai impenetrabil decât unul realizat din lemn și câteva curele.

Ce-mi spusese Astrea? M-am străduit să mă gândesc la vorbele ei de când trăgea să moară, culcată în patul ei.

Ridicăm ziduri fiindcă ne este frică. Nu ne plac schimbările. Nu ne place atunci când alții, care nu arată sau nu gândesc ca noi, vin și încearcă să schimbe lucrurile. Astfel, fugim de asta. Sau, și mai rău, atacăm.

Cu aceste cuvinte în minte, am făcut un pas înapoi. Acest zid fusese ridicat pentru a realiza două lucruri: să ne țină pe noi înăuntru și pe ei în afară. Era un jalon trasat exact printre două rase care purtaseră un război. Una se ascundea. Alta se afla la vânat.

Apoi mi-a venit o idee.

Oare bunicul meu era acolo? Dar părinții mei? Cum aveam să-i gădesc? Cum aveam să ajutăm la ceea ce trebuia să fie făcut?

M-am așezat pe vine și mi-am privit bagheta.

Dădusem dovadă de resurse și de cutezanță în Quag, care,

adesea, mă uluieră. În toiul violenței lucrurilor care încercau să mă omoare, mă ridicasem la înălțimea provocărilor și, cu ajutorul prietenilor, supraviețuisem și îmi învinsesem dușmanii, chiar dacă aceștia – la drept vorbind – ne-ar fi putut înfrânge fără prea mare efort.

Și totuși, mai știam că nu înfruntasem niciodată un Maladon pe deplin pregătit, care crescuse într-o lume de vrăjitorii. Și, în pofida a ceea ce spusese Astrea despre mine, cum că aș fi avut puteri excepționale, adevărul era că eram tânără și lipsită de experiență. Iar asta se putea dovedi fatal la un moment dat.

Delph s-a ghemuit lângă mine într-o parte, iar Petra în cealaltă. Amândoi mă priveau întrebător.

– Și acum, Vega Jane? a vrut Delph să știe.

Am ațintit bagheta în direcția strălucirii și am invocat vraja de amplificare. Și totuși, vraja nu mi-a ieșit, la fel cum se întâmplase și în templul Strângătorilor de Suflete. N-am văzut nimic mai mult decât ceea ce puteam vedea cu ochii noștri. Strălucirea, care reflecta imaginile noastre și ceea ce ne înconjura, asemenea unei oglinzi imense.

Am îndreptat bagheta spre lumina strălucitoare și am încercat diferite vrăji. Petra mi s-a alăturat, în speranța că baghetele noastre combinate ar fi putut realiza ceea ce nu puteam de una singură.

Însă nimic nu s-a întâmplat – vrăjile noastre loveau zidul –, apoi dispăreau pur și simplu. Preț de un moment lung și stânjenitor, mi-am închipuit că veniserăm până acolo, luptaserăm din greu, îl pierduserăm pe unul dintre noi, numai pentru a fi pe vecie împiedicați de acest ultim obstacol. Dacă magia nu-l putea învinge, dacă vrăjile limitate pe care le știam nu-l puteau atinge, atunci pentru ce naiba mai avusese loc această călătorie?

M-am agitat un timp, apoi am lovit cu picioarele și am fâșnit în sus, tot mai sus, mai sus decât zburasem vreodată. Și apoi mi-am îndreptat capul înainte și am imprimat și mai multă viteză. Am fost respinsă atât de iute atunci când am izbit zidul, încât m-am dat de-a

dura vreo șaizeci de metri înainte să-mi recapăt echilibrul. Am plutit în aer o vreme. Și apoi, când m-am uitat în jos, i-am văzut pe ceilalți uitându-se lung la mine.

— Dați-vă înapoi, am strigat la ei.

M-am uitat la baghetă, mi-am dorit ca Elementalul să capete mărimea sa naturală și l-am aruncat în zid. A ricoșat, a descris un arc de cerc și s-a întors înapoi în mâna mea.

Elementalul părea intact.

La fel și zidul.

Nu-mi aminteam ca Elementalul să fi dat greș vreodată. Dar tocmai se întâmplase.

Nu mai aveam vrăji pe care să le invoc. Nu mai aveam nicio armă cu care să încerc. Nu mai aveam nimic cu care să arunc în zidul acela afurisit.

M-am îndreptat încet spre sol și am rămas pur și simplu zgâindu-mă la zid și întrebându-mă ce să fac. Cum puteam să-l înving? Înfruntasem multe obstacole. Le biruisem pe toate. Până acum.

M-am uitat la Delph și la Petra.

— Aveți vreo părere? i-am întrebat, recunoscând prin asta că rămăsesem complet fără idei.

Ei au scuturat din cap.

Mi-aș fi dorit ca Lackland să fi fost acolo și să mă certe pentru că nu știam ce să fac. Aveam nevoie să aud reproșurile lui disprețuitoare. Și, în vreme ce Alice Adronis credea că aveam să fiu cea care să-i conducă într-o nouă luptă împotriva Maladonilor, eu nu m-aș fi urmat pe mine nici pe Strada Principală din Wormwood.

Nu mă mai simțisem niciodată în viața mea atât de deprimată. Abia mai puteam să respir. Nici să gândesc nu mai puteam. Iar tot ceea ce gândeam era greșit, cum nu se poate mai greșit, pentru a folosi cuvintele bunicului meu. Când m-am uitat la Delph, mi-am dat seama că știa exact ce gândeam. Dar în momentele acelea nu mă putea ajuta, oricât de mult ar fi vrut.

Și, în pofida a ceea ce simțeam, n-am putut să nu zâmbesc atunci când Harry Doi m-a lins pe mână. L-am mângâiat. El m-a mai lins puțin. Și apoi m-a apucat cu dinții de inel. După care s-a așezat pe coadă și a lătrat o dată.

— Liniștește-te, Harry Doi, i-a cerut Delph.

Însă eu am ridicat o mână.

— Stai, Delph. Încearcă să-mi spună ceva.

M-am uitat la inel, apoi am privit lung zidul.

Bunicul lăsase inelul în urmă, iar acesta, în sfârșit, își găsisese drumul către mine. Jasper spusese că zalele reprezentau mantra noastră, tot ceea ce noi apăram. Era un simbol puternic, poate mai puternic decât credeam.

Acel inel mă putea face invizibilă. Dar oare mai putea să facă și altceva?

Am făcut câțiva pași șovăielnici înainte și am continuat să merg până când am ajuns exact în fața zidului. Am întins mâna, apoi am lipit pecetea de pe pielea mea de el.

Mi-am ținut respirația. Dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat înapoi și i-am văzut pe Petra și pe Delph zgâindu-se la mine de parcă aș fi fost nebună.

Apoi, m-am întors din nou cu fața la zid și am lipit *inelul* de acesta. Mă pregăteam să-mi țin respirația, dar n-am mai apucat s-o fac. Zidul s-a mișcat instantaneu sub mâna mea. A început să lucească și să se clatine, și să pulseze, ca și cum s-ar fi transformat într-un lichid.

Și atunci, în învelișul obiectului s-a deschis o fantă. Mi-am pus mâinile de o parte și de alta a deschizăturii și am împins. Aceasta s-a deschis și mai tare, ca și cum aș fi dat la o parte o pereche de perdele. M-am împins prin fantă și am plonjat în cealaltă parte.

Câteva clipe mai târziu, Delph, Petra și Harry Doi și-au făcut și ei loc prin deschizătură și mi s-au alăturat.

Când ne-am uitat înapoi, fanta se închisese.

— Ei, drăcia dracului! a rostit Delph în șoaptă.

Am îngenuncheat și mi-am îmbrățișat câinele, frecându-mi fața de minunata lui blană moale. I-am șoptit la singura ureche care îi mai rămăsese:

— Ești genial, Harry Doi, absolut genial!

Apoi, am privit cu toții în jur cu atenție. Peisajul rural, întunecat și liber, arăta airdoma peisajului pe care îl văzusem adesea în Wormwood. Nu părea înfricoșător sau primejdios în mod surprinzător, așa cum era fiecare fărâvă din Quag. Dar știam că ascundea probabil pericole ce aveau să le facă pe cele pe care deja le înfruntaserăm să pară insignifiante. Am fost cuprinsă de enormitatea absolută a aceluia moment.

— Am reușit, am spus pe un ton scăzut. M-am uitat la Delph și la Petra. Am reușit! Am scăpat din Quag!

O parte din mine abia putea să creadă că rosteam cu adevărat acele cuvinte.

Pe chipurile lor am văzut ușurare și fericire, dar și incertitudine și teamă. Și sunt sigură că și ei vedeau același lucru în expresia mea.

Instinctiv, ne-am apropiat toți trei și ne-am strâns în brațe, cu trupurile tremurând de emoția pură de a fi realizat în cele din urmă singurul lucru care ne dominase gândurile și viețile și care ne costase o viață prețioasă. Harry Doi a venit spre mine cu capul plecat și s-a frecat de piciorul meu. L-am mângâiat pe cap.

Când ne-am despărțit, am continuat să ne uităm unul la altul.

— Am scăpat de Quag, a zis Delph. Mulțumită ție, Vega Jane.

— Ba nu, Delph, mulțumită nouă, tuturor, l-am contrazis, privindu-l mai întâi pe el, apoi pe Petra. Și mulțumită lui Lackland, am adăugat.

— Și mulțumită lui Lack, a fost ea de acord, oferindu-mi cel mai mic surâs.

— Cam seamănă puțin cu... cu Wormwood, a remarcat Delph. Nu cu satul propriu-zis, ci cu terenul din jur.

— Așa e, dar nu cred că va fi ca în Wormwood, am replicat eu.

— Și acum? a șoptit Delph.

Am ațintit bagheta spre câteva lumini îndepărtate și am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Pe loc, în fața noastră a apărut ceea ce părea a fi un sat, ai cărui locuitori probabil că dormeau tun la acea secțiune din noapte. Unele clădiri arătau ca acelea din Wormwood, cu care eram familiarizați. Altele nu prea semănau. Străzile erau pavate pe alocuri. Un orologiu bătea. O felină scotea sunete pătrunzătoare. Se auzeau câteva huruituri, dar nu am putut vedea sursa acestora.

Însă, în pofida împrejurimilor adormite și aparent pașnice, simțeam în aer ceva deloc nevinovat.

Nu uita, Vega, cel mai cumplit loc dintre toate...

— Vega! a șuierat Petra.

Dar deja auzisem și eu.

Venea ceva.

Venea *cineva*.

Am bătut cu mâna în ham și Harry Doi a sărit în el, iar eu am fixat cataramele. Apoi am ațintit bagheta mai întâi spre Delph, apoi spre Petra, rostind încet:

— *Lassado!*

Corzile de lumină – conectate cu bagheta mea – au început să serpuiască în jurul taliei lor. Cum sunetele creșteau în intensitate, Delph mi-a șoptit agitat:

— Vega Jane, orice intenționezi să faci, ar fi mai bine să începi acum.

A luat desagiile noștri și a rămas în picioare, pregătit.

Am luat inelul bunicului și l-am rotit astfel încât cele trei zale să fie spre interior. Și ceea ce sperasem că avea să se întâmple chiar s-a întâmplat. Întrucât eram conectați prin vrajă, puterea inelului se răspândise prin pripoanele magice.

Cu toții eram acum invizibili.

Cu Petra și cu Delph flancându-mă, am lovit din picior și ne-am înălțat în aer exact atunci când pașii s-au apropiat. Apoi am auzit o voce joasă și amenințătoare.

— Pe aici, aş putea să jur. Era pe aici. Locul ăsta a fost dintotdeauna... straniu. Ştii bine că da.

— Dar cum ar fi posibil? a întrebat o altă voce, care era şi mai joasă şi părea şi mai ameninţătoare. Nu e posibil. Îţi spun că nu e posibil. Nu după tot acest timp, nu-i aşa?

Ei bine, creaturilor, uite că era posibil. De fapt, era adevărul.

Scăpaserăm din Quag. Şi eram acolo. Oriunde o fi fost asta.

Ne-am avântat în sus şi am pornit spre luminile îndepărtate. Şi, procedând astfel, am mai făcut un pas spre tot ceea ce ne aştepta.

După cum spusese Jasper Jane: Pace. Speranţă. Libertate. Exact în această ordine. Deşi, în mod ironic, ştiam că ar fi trebuit să avem parte de ultima pentru a ne putea bucura de primele două. Avea să ne coste o luptă. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Şi, după ce supravieţuisem Quagului, la naiba, eram pregătită pentru una.

Cauza noastră.

Timpul nostru.

Destinul nostru.

Exact în această ordine.

Ghidul unui Wugmort în Wormwood

și dincolo de acesta

Adar

Bestie din Wormwood, adesea folosită drept mesager și pregătită să îndeplinească însărcinări pe calea aerului. Deși par neîndemânatici la sol, în aer adarii sunt creaturi grațioase și frumoase, datorând multe magnificei lor înălțimi și anvergurii aripilor. Cel mai remarcabil, adarii îi pot înțelege pe Wugmorți și pot chiar să fie învățați să vorbească.

Amaroc

Bestie feroce și terifiantă din Quag, cunoscută pentru abilitatea de a ucide în multe feluri. Amarocii au colții superiori de lungimea brațului unui Wug și se zvonește că aruncă otravă din ochi. Când sunt capturați, pieile lor se folosesc în Wormwood la confecționarea de îmbrăcăminte și încălțăminte.

Arahnidă

Tip de păianjen veninos indigen din Quag.

Chontoo

Bestie zburătoare din Quag, cu un singur cap, despre care se spune că își atacă prada cu sălbăticie în speranța că va putea folosi părți din trupul acesteia pentru a le înlocui pe cele care ei îi lipsesc. Răspândindu-se în decursul mai multor secole prin amestecarea unor specii diferite, chontoooul se caracterizează printr-un chip groaznic, cu ochi demonici, colți tăioși și flăcări în loc de păr. Chontoooul trăiește mai ales în Mycanmoor.

Clopotnița

Loc în care merg majoritatea Wugmorților pentru a asculta un predicator, la fiecare șapte zile.

Colos

Rasă străveche de luptători formidabili, având o origine în mare

parte necunoscută Wugmortului mediu. Colosul mediu măsoară aproximativ douăzeci și unu de metri în înălțime și cântărește peste trei tone.

Consiliu

Organul administrativ din Wormwood. Consiliul emite legi, regulamente și edicte, pe care toți Wugmorții sunt obligați să le respecte.

Cretă

Creatură din Wormwood excepțional de mare, folosită de Plugari la trasul plugului, precum și la transportul sacilor de faină la Moară. Creta cântărește mai bine de cinci sute de kilograme și se caracterizează prin coarnele care i se încrucișează peste față și prin copitele de mărimea unor farfurii.

Cucos

Creaturi mici ca niște păsări, care locuiesc în cel de-Al Treilea Cerc al Quagului. Viu colorate, de parcă ar avea mici crâmpie de curcubeu incrustate în penele lor, cucosii sunt cel mai bine cunoscuți pentru aripile lor strălucitoare care pot lumina împrejurimile.

Dactil

Muncitor de la Hornuri, a cărui slujbă presupune fasonarea metalului cu ciocanul și cu cleștele.

Doppelgang

Creatură periculoasă din Quag, care se distinge prin hidoasele șiruri de dinți înnegriți și ascuțiți și care se metamorfozează în orice vede. Puterea doppelgangului constă în abilitatea sa de a păcăli victima – care nu bănuiește nimic –, convingând-o să se automutileze sau chiar să se omoare, întrucât atacarea bestiei în forma sa schimbată echivalează cu atacarea propriei persoane.

Duel

Competiție bianuală care are loc în afara Wormwoodului propriu-zis, în cadrul căreia bărbații puternici cu vârste între cincisprezece și douăzeci și patru de sesiuni sunt aduși să lupte unul împotriva altuia. Văzute de mulți Wugi drept ritualuri de trecere,

Duelurile pot fi adeseori brutale.

Ekos

Creatură mică din Quag, neobișnuită datorită sulurilor de iarbă care îi cresc pe brațe, pe gât și pe față și care îi încolțesc din cap. Ekoșii au fețe mici, ridate și ochi roșii și protuberanți.

Eveniment

O întâmplare misterioasă din Wormwood la care nu există martori. Wugmortii bănuți a fi suferit un Eveniment dispar din sat complet, atât trupul, cât și îmbrăcămintea.

Excalibur

Tip rar de vrăjitor, născut cu puteri magice extraordinare, deja intacte, și cu o profundă cunoaștere a istoriei wuge sădită în mintea sa. Poate dura nenumărate sesiuni până când un Excalibur devine conștient de abilitățile sale înnăscute.

Extern

Creatură amenințătoare cu două picioare, care trăiește în Quag și care poate trece drept un Wugmort. Se crede că Externii pot să controleze mințile Wugilor, făcându-i să execute ce li se cere.

Fărămă

O unitate sau o perioadă mică de timp.

Finisor

Lucrător însărcinat cu „finisarea” tuturor obiectelor create la Hornuri. Finisorii trebuie să dea dovadă de abilități creatoare la Învățare, căci cerințele postului merg de la pictat până la uscarea în cuptoare a articolelor destinate celor mai înstăriți Wugi din Wormwood.

Finn

Element magic constând într-o sfoară înnodată în trei locuri și strânsă în jurul unui cuișor din lemn. Dezlegarea unui nod aduce un vânt suficient de puternic pentru a ridica obiecte de la sol. Dezlegarea celui de-al doilea nod produce o vijelie, iar dezlegarea celui de-al treilea nod provoacă un vânt de o forță inimaginabilă, cu capacitatea de a face totul una cu pământul.

Frek

Bestie uriașă, firoasă, din Quag, caracterizată printr-un bot alungit și colți mai lungi decât degetul arătător al unui Wug. Se știe că mușcătura frekului duce la nebunia victimelor.

Furie

Creatură letală din Quag, caracterizată prin șerpii pe post de păr și prin ochii din care îi picură sânge. Legănarea hipnotizantă a șerpilor de pe capul furiei poate determina prada să se sinucidă.

Furina

Rasă asemănătoare Wugilor, originară din Quag, aproape dispărută din pricina atacurilor continue ale bestiilor. Cei din neamul Furina sunt descendenții unui grup de Wugi și de Maladoni care au devenit captivi în Quag în timpul migrației de pe marile câmpuri de bătălie spre satul Wormwood.

Garm

Bestie mare, având patru metri lungime și o greutate de aproape o jumătate de tonă. Garmul este o creatură hidoasă, cu pieptul permanent însângerat, cu un iz îngrozitor și cu pântecul plin de foc, care poate incinera victima de la câțiva metri distanță. Potrivit cunoștințelor tradiționale din Wormwood, garmul vânează sufletele morților sau păzește porțile iadului.

Gnom

Creatură din Quag, cunoscută pentru ghearele sale lungi și ascuțite care îi permit să sape prin stâncă. Gnomii se caracterizează prin chipurile palide și înfățișarea năzuroasă și răutăcioasă, precum și prin dinții de un negru-gălbui.

Grozăvie

Creatură zburătoare, neagră, din cel de-Al Cincilea Cerc, creată de Jasper Jane. Având aproximativ mărimea unui câine, grozăviile se caracterizează prin țipetele lor asurzitoare și aripile terminate cu gheare, pe care le folosesc pentru a-și tăia prada în bucăți.

Grubb

Creatură pașnică din tunelurile de sub Quag, care poate mânca

stâncă mai repede decât sapă majoritatea speciilor. Având de două ori mărimea cretei, grubbul este cunoscut pentru pielea sa puternică, extensibilă, limba lungă și alunecoasă, dinții enormi, zimțați, trupul moale și alunecos și ochii săi deosebiți, care diferențiază masculii (albaștri) de femele (galbeni).

Hiperboreu

Bestie zburătoare cu pielea albastră, originară din Quag, caracterizată printr-un tors zvelt și muscular și capul ușor acoperit cu pene. Înrușiți mai îndeaproape cu Wugii decât oricare alte creaturi, hiperboreii pot servi drept aliat sau inamic și răspund favorabil la respect și amabilitate. Hiperboreii se aruncă rapid asupra prăzii, bătând-o până când o omoară cu aripile lor compacte și sfâșiind-o apoi cu ghearele. Hiperboreii trăiesc în cuiburi, în vârful copacilor.

Hornuri

Clădire mare din cărămidă din Wormwood, unde se produc articolele pentru comerț și consum.

Inficio

Bestie mare, haină, originară din Quag, care poate elimina un fum otrăvitor suficient de puternic pentru a ucide orice creatură care îl inspiră. Un inficio are două picioare masive terminate cu gheare, torsul longilin, acoperit cu solzi, aripi puternice, membranate, un gât ca un șarpe și un cap mic, cu ochi veninoși și colți ascuțiți ca niște lame.

Inorog

Animal nobil și blând, caracterizat printr-o blană albă și strălucitoare și o coamă aurie, având ochi negri și lucioși și un corn magnific de culoarea argintului. Cornul moale al inorogului poate anihila efectul tuturor otrăvurilor, dar poate fi obținut doar convingând inorogul să-l ofere de bunăvoie sau prin uciderea animalului.

Îngrijirea

Un loc în care sunt trimiși să trăiască Wugii bolnavi, pentru care

Mendenii de la spital nu mai pot face nimic.

Învățare

Instituția la care merg tinerii până la vârsta de douăsprezece sesiuni. La învățare, tinerii dobândesc abilitățile necesare pentru munca din Wormwood.

Jabbit

Șarpe masiv, cu peste două sute cincizeci de capete crescând pe toată lungimea corpului său. Deși jabbitii părăsesc rareori Quagul, puțini își încetează atacul odată ce au simțit miros de sânge. Jabbitii pot pune stăpânire pe Wugi cu ușurință și au colți în fiecare cap, a căror otravă este suficientă pentru a răpune o creta.

Loons

Pensiune de pe Strada Principală.

Lumină

Perioada de lumină solară între o noapte și următoarea.

Licantrop

Bestie din Quag cu trupul acoperit de păr lung, ale cărei mușcături transformă victimele în ființe ca ea. Licantropul înalt, cu o constituție puternică, merge în două picioare și se folosește de colții și de ghearele sale pentru a-și ataca prada.

Maladon

Rasă străveche a cărei principală îndeletnicire este pricinuirea unei morți îngrozitoare celorlalți (din cuvântul wugez desemnând o „moarte cumplită”). Războiul dintre Maladoni și Wugmorți, care a durat sesiuni întregi, i-a forțat pe Wugi să întemeieze satul Wormwood, în jurul cărui au creat prin vrajă Quagul, pentru protecție.

Maniack

Spirit malefic care se poate atașa de trup sau de minte, cu capacitatea de a provoca o nebunie ireversibilă unui wug, cu fiecare teamă pe care acesta o va avea vreodată.

Manticoră

Bestie iute, perfidă, originară din Quag, având cap de leu, coadă

de șarpe și trup de țap. De două ori mai înaltă decât un Wug mediu și de trei ori mai lată, manticora are abilitatea de a citi gândurile și de a expira foc.

Moara

Loc de muncă din Wormwood unde sunt rafinate faina și celelalte cereale.

Mortă

Armă-proiectil din metal, cu țeavă scurtă sau lungă.

Noc

Corpul astral mare, rotund și alb ca laptele de pe bolta cerească, ce strălucește noaptea.

Pasăre de foc

Uriașă creatură zburătoare din Quag, cunoscută pentru penajul ei colorat, precum și pentru pliscul și ghearele sale ascuțite. Se spune că penele păsării de foc sunt atât de strălucitoare, încât pot fi folosite pentru a furniza lumină și căldură. O pasăre de foc poate fi un vestitor al unei tragedii.

Quag

Pădure care înconjoară Wormwoodul, căminul Externilor și al tuturor creaturilor feroce. Printre Wugmorți este larg răspândită credința că dincolo de Quag nu există nimic.

Răsuflarea unui Dominici

Floare cu tulpina lungă, cu o inflorescență roșie ca sângele, de mărimea unui pumn, care miroase a balegă de slep stătută. Răsuflarea unui Dominici crește numai în cuiburile de vipere.

Sesiune

Unitate de timp egală cu trei sute șaiszeci și cinci de lumini.

Slep

Creatură magnifică din Wormwood, caracterizată printr-un cap nobil, o coadă lungă, șase picioare și o blană deosebit de frumoasă. Se spune că slepii puteau cândva să zboare și că micile adâncituri de pe greabănul lor indică acum locul din care le creșteau aripile.

Spiriduș

Creatură din Quag de două ori mai scundă decât un Wug mediu, caracterizată printr-o constituție solidă, un maxilar mic, dar puternic, un nas cutezător, urechi lungi și ascuțite, degete fusiforme și picioare mari și păroase. Spiridușii sunt, în general, creaturi prietenoase, care vorbesc wugeza și care se oferă să dea o mână de ajutor contra unor mici daruri.

Strada Principală

Stradă pavată din Wormwood, pe care se găsesc aliniate corespunzător magazinele de alimente, îmbrăcăminte și ierburi vindecătoare necesare Wugmorților.

Vestigiu

Colecție de memorii provenind de la un ansamblu de Wugi; înregistrare întruchipată a amintirilor acestora.

Vezi-Văzător

Instrument profetic utilizat de vrăjitori pentru a vedea alte locuri, care constă în aruncarea de nisip într-o cupă de cositor conținând lichid în flăcări și turnarea amestecului pe o masă, pentru a etala o imagine în mișcare a unui loc îndepărtat.

Valhall

Închisoarea din Wormwood, amenajată în public, în centrul satului.

Wendigo

Spirit malefic care poate poseda orice devorează. Această creatură înfiorătoare, cvasitransparentă, trăiește pe tot cuprinsul Quagului, dar preponderent în Mycanmoor. Semnele că un wendigo se află pe aproape sunt o vagă senzație de teroare și sentimentul că faptele înmagazinate în minte îți sunt înlocuite de amintirile reziduale ale prăzii pe care wendigoul a devorat-o.

Whist

Ogar mare, domesticit, din Wormwood, cunoscut pentru impresionanta sa viteză.

Wugmort (prescurtat *Wug*)

Cetățean din Wormwood.

Mulțumiri

Un roman nu prinde viață numai prin mâna (și imaginația) romancierului. *Tărâmul celor Cinci Cercuri* și, înaintea sa, *Lovitura de grație* nu constituie excepții de la această regulă. Mulți oameni talentați și-au dat silința pentru ca aventurile Vegăi Jane să fie disponibile unui public internațional. Și aici am marea plăcere de a le mulțumi.

Lui Rachel Griffith, David Levithan, Kelly Ashton, Julie Amitie, Charisse Meloto, Dick Robinson, Elbe Berger, Lori Benton, Dave Ascher, Lauren Festa, Emily Morrow, Elizabeth Parisi, Rachael Hicks, Emily Cullings, Sue Flynn, Nikki Mutch și întregii echipe de vânzări de la Scholastic, pentru că au crezut cu adevărat că un autor de thrillere poate să treacă la alt gen și să spună o poveste bună.

Venetiei Gosling, Kat Mekenna, Catherine Alport, Sarah Clarke, Rachel Vale, Alyx Price, Tracey Ridgewell, Helen Bray, Trisha Jackson, Jeremy Trevathan, Katie James, Lee Dibble, Sarah Melean, Charlotte Williams, Stacey Hamilton, Geoff Duffield, Leanne Williams, Stuart Dwyer, Annei Bond, Jonathan Atkins, Sarei Lloyd și Natashei Harding de la Pan Macmillan, pentru că mă urmează cu un entuziasm neînfrânat oriunde m-aș îndrepta din punct de vedere literar.

Lui Steven Maat și întregii echipe Bruna, pentru că au fost alături de mine pas cu pas în timp ce lansam un personaj nou-nouț într-o lume care nu bănuia nimic.

Lui Aaron Priest, pentru că, la o petrecere de lansare de carte de la Londra, mi-a ascultat bâiguielile criptice despre „cartea” pe care o scriam și pentru că m-a sunat duminică, după ce a citit-o, nu luni, cum ar fi trebuit!

Lui Ariene Priest, Lucy Childs Baker, Lisei Erbach Vance, Frances Jalet-Miller, John Richmond și Melisei Edwards, pentru că au fost atât de frenetic entuziasmați cu privire la această serie.

Lui Marc și Nicole James, pentru tot ce au făcut pentru mine. Toastez pentru participarea împreună la premieră, într-o bună zi!

Lui Caspian Dennis și lui Sandy Violette, pentru că au lăudat cartea pe malul celălalt al heleşteului.

Tuturor celorlalți editori ai mei, care au riscat și au avut încredere în reușita mea.

Lui Hannah Minghella, Lauren Abrahams, Matt Tolmach și Kate Checchi de la Sony/Columbia Pictures, pentru că au dat dovadă de foarte mult entuziasm în construirea unei francize cinematografice în jurul Vegăi Jane și a lumii ei.

Emmei Frost, pentru că a stat cu mine într-un restaurant din New York timp de mai multe ore, pregătind un scenariu grozav pentru voi.

Tuturor bibliotecilor unde am descoperit cărți care m-au introdus în lumea fantasy și tuturor bibliotecarilor care au călăuzit un băiețuș în găsirea poveștilor veșnic noi și a vocilor originale de pe rafturi.

Familiei mele și tuturor prietenilor, care m-au sprijinit la scrierea a peste treizeci de romane.

Lui Kristen și Natashei, pentru că ați înfăptuit magia voastră, făcând ca eu și Columbus Rose să mergem strună.

Și, nu în ultimul rând, lui Spencer și lui Collin – deși nu sunteți adulți –, pentru că mă ajutați întotdeauna să păstrez în viață miracolul copilăriei, care îmi îngăduie să fac ceea ce îmi place.